

GONDOLATOK ÉZSAIÁS KÖNYVÉT OLVASVA

(feljegyezte: Orbán Kálmán lelkipásztor)

*

Ézsaiás 40: ¹Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! - mondja Istenetek. ²Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az ÚR keze minden vétkéért.

*

Ézsaiás könyvéről közismert az a tény, hogy ez a könyv három részből áll. Ez a három rész élesen elkülönül egymástól.

Ézsaiás könyvének első része a fogság előtti időben szólal meg. Figyelmezteti Izráel népét a megtérésre, és arra a veszedelemre, ami Isten büntetéseként tör rá az országra, ha a megtérésre való felhívást elutasítják. Így sokkal inkább jellemző erre a részre a megtérésre való felhívás, s a bekövetkező szomorú események meghirdetése. Néha Isten keményen ostromozza népének engedetlenségét.

A második része ennek a könyvnek már egy későbbi időben íródott, amikor Isten szabadításáról, megtartó hatalmáról szól a próféta Isten parancsának engedelmeskedve, annak a népnek, amelyik szenvedve, elkeseredetten éli meg a fogságot, Jeruzsálemnek és az országnak a folyamatos pusztulását.

Míg a harmadik rész már egészen más jellegű. Arról a jövődőről jelent ki Istené, a prófétai igehirdetésen, át csodálatos ígéreteket, amiket Isten készít az Ő népének, és nem csak az Ő népének, hanem a világ minden népének is. S ez az ígéret már nem csak a közeli, hanem sokkal inkább a távoli jövődőről is már fényt ragyogtat, egészen abba az időbe is bepillantást enged, amiben mi élünk, és abba is, ami még ezután következik, ami felé halad a mi világunk.

A harmadik könyvvel kapcsolatosan elmondhatjuk, hogy különösen izgalmas feladat ezeknek az egész történelmen átívelő próféciaáknak a tanulmányozása és megértése a számunkra. Különös ajándék az, hogy nem csak Jézus jövetelével, a

karácsonnyal, Jézus életével, szenvedésével és halálával kapcsolatosan, hanem a világ, az emberiségnek távoli jövődjével, a történelem későbbi alakulásával és annak befejeződésével kapcsolatosan is vannak számunkra kijelentései, üzenetei ennek a régen íródott prófétai könyvnek.

Hajlamosak vagyunk arra, hogy a Bibliának ezekből a részeiből csak az etikai jellegű üzeneteket, vagy a hívő életre, a kegyességre vonatkozó tanításokat emeljük ki. S ilyenkor legtöbbször akaratlanul is kiragadjuk ezeket az Igéket azokból az összefüggésekből, amikben megszólaltak, vagy amiért megszólaltak. Ennek is van természetesen értelme, hiszen az Igének sok üzenete van az élet rendjével, a kegyességgel, a hitben élt élet gazdagságával kapcsolatosan is, de nem szabad elfelejteni azt, hogy ezeknél az üzeneteknél több is található benne. Isten állandóan megvalósuló üdvtervében él a világ, és mi is ebben éljük az életünket. S ezekre az üzenetekre is nagyon nagy szükségünk van, hogy minden időben tájékozódni tudjunk, el tudjunk igazodni ennek a világnak az eseményeiben, s vigasztalást kapjunk a különféle háborúságok nehézségek között.

Én a mai alkalommal Ézsaiás könyvének a második részéből a kezdő fejezetéből szeretném kiemelni ezt a néhány verset, amit fel is olvastam az előbb, s erről szeretnék néhány üzenetet elmondani. Így hangzott ez az Ige: „**¹Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! - mondja Istenetek. ²Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az ÚR keze minden vétkéért.**”

Ahogy az előbb mondtam, mindig tudatában kell lennünk annak, hogy ez a vigasztaló üzenet a fogságban lévők felé kellett, hogy felhangozzon. Izráel népe felé. Azok felé a száműzöttek felé, akiknek a lelkiállapotát a zsoltárok könyvének egyik fejezete jól tükrözi: „**¹Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk. ²Az ott levő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat. ³Mert akik elhurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeinket: Énekeljete nekünk a Sion-énekekből! ⁴Hogyan énekelhetnénk éneket az ÚRról idegen földön? ⁵Ha megfeledekzem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem! ⁶Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha nem emlékezem rád, ha nem Jeruzsálemet tartom legfőbb örömömnek!”**

Ebben a szomorúságban, ebben a tehetetlenségben szólal meg Isten parancsa a próféták, az Isten emberei és minden szólni tudó ember felé: **Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! - így szól Istenetek.**

Rendkívül fontos volt ez a vigasztalás ott és akkor Isten népe számára. Hiszen a hosszú fogság ideje alatt már nagyon megerőtlenedtek. S a hazájuk is, ahová olyan nagyon visszavágytak, sakálok tanyájává lett. Ez az üzenet erőt adó, megmozdító üzenet volt a számukra.

S ez a vigasztaló üzenet nem csak úgy hangzott fel, hogy: Nemsokára hazatértek, megszabadít benneteket az Istenetek. Majd akkor felépül Jeruzsálem, és újra nagy lesz és erős lesz az ország, mert Isten gondoskodik erről. Hanem egy sokkal távolabbra mutató a prófétai üzenet szólal meg. Hiszen ezt mondja legfőbb ígéretként: **„...megjelenik az ÚR dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. - Az ÚR maga mondja ezt.”**

Több történik, mint a romok újjáépítése, mint az ország megújulása. Az is megtörténik, de ennél többet ígér Isten az ő népének. Ez a több pedig az, hogy: **„...megjelenik az ÚR dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. - Az ÚR maga mondja ezt.”**

S valóban megjelent Isten dicsősége Jézus Krisztus eljövetelével. Ezt éneklik meg az angyalok, ez ragyog fel az Ő jövetelük által. De később is, Jézus földi útján, amit keresztelő János készít elő, éppen ezeket az Igéket idézve hallgató előtt.

S úgy gondolom, hogy ez az üzenet, Krisztus által, az egész világ számára hirdethető üzenetté lehet. Mindannyian tudjuk, hogy a sokféle gondban, problémában, félelemben, megoldatlan ügyben vergődő világban Isten örömhíre, vigasztaló üzenete felhangzott és ez kell, hogy megszólaljon Isten gyermekei, Isten szolgálói által mindenütt. Isten nem ostromozni, elítélni, megdorgálni, hanem vigasztalni akarja a világot, az embereket.

S ez a vigasztalás azt jelenti, hogy Isten dicsősége felragyogott minden rabságban élő ember számára Jézus Krisztusban. Nem kell belekeseredni, abba, ami van, nem kell elveszteni minden reményt. Isten dicsősége megjelent ebben a világban mindenki számára. Van szabadulás a sötétségből, van szabadulás a mélységből, a csapdákból, amiben a bűn miatt vesztegel a világ.

Nem az az üzenet fogalmazódik meg Isten akarata szerint ebben a híradásban, hogy a világ minden problémájától megszabadulva a béke szigetévé lesz a kozmoszban, hogy minden rendbe jön és megszépül, mert Isten ezt akarja adni ennek a világnak már a jelen korban. Isten nem ezt mondja, hanem azt, hogy megjelent és láthatóvá lehet az ÚR dicsősége minden ember számára, megláthatja, átélheti ezt minden ember egyaránt.

Jézusban, az élő, feltámadott Jézus Krisztusban ragyoghat fel Isten dicsősége minden ember számára. Őbenne van a az üdvösség, a szabadulás, az élet. Mindenki, aki valamilyen módon szenved attól, hogy az élete nem teljes, hogy vergődik tehetetlenül a bilincsei, gondjai fogságában, meghallhatja, hogy van üdvösség. Őáltala, Jézus Krisztus által, lesz láthatóvá az a jövő, amit Isten készített az ember számára.

Ez Isten üzenete a világ számára. S olyan jó lenne, ha mi mindannyian, akik az Ő gyermekei vagyunk Istennek ezt a vigasztaló üzenetét megtapasztalnánk és tudnánk hirdetni bátran mindenkinek. Ez a küldetésünk is. Olyan jó lenne, ha az egyház által minden időben erőteljesen, mindenki számára hallhatóan és érthetően Istennek ez a vigasztalása szólalna meg a fogságban, válságban, bűnökben és gyakran a mély elkeseredésben, gyűlölködésben élő világ számára.

A napokban olvastam azt, hogy Ferenc pápa kiadta a jelszót a lelkészképzéssel kapcsolatosan. Nem tudom pontosan azt, hogy mondta el, milyen módon adta hírül, csak azt olvastam, hogy azt mondta, hogy nem fegyelmező, törvényt hirdető, uralkodó stílust követő lelkészeket kell képezni a teológiákon, a szemináriumokban, hanem olyanokat, akik vigasztalni tudnak, akik együtt éreznek a szegénységben, s minden elveszettségben vergődő emberrel.

Ez a felhívás valóban érvényes kell, hogy legyen minden egyház szolgálatára, s minden keresztyén ember szolgálatára. Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek.

Fontos kérdés felénk az, hogy mi meghallottuk-e ezt a vigasztalást és benne élünk-e Istennek vigasztaló szeretetében?

De ebből az igeversből én azt az üzenetet hallom megszólalni, hogy Isten vigasztalása célzott vigasztalás. **Az én népemet vigasztaljátok!** - mondja. Izráel népét, a fogságba lévő, ítéletet elszenvedő népet akarja vigasztalni Isten.

A babiloniak, vagy más népek nem képesek meghallani Isten vigasztalását. Nincs is pillanatnyilag szükségük rá. Ők vigasztalást keresnek a csillagok imáadásában, vagy a babiloni élet sokszínűségében, gazdagságában.

S ez azt jelentette a számomra, hogy Isten mindig csak az Ő népét vigasztalja. Csak az Ő népe hallhatja meg és értheti meg a vigasztalás szavát. Csak az Ő népe élheti át az Ő szabadító hatalmát.

A bűnben, tőle távol élő embert Isten nem tudja megvigasztalni, mert távol van tőle, mert alkalmatlan a vigasztaló szó meghallására és annak megtapasztalására.

Ezért van sok olyan ember, aki eljön a templomba, hall talán valamilyen vigasztaló szót. Ezek az emberek talán örülnek is neki, mert vágyódnak a vigasztaló szóra. De aztán később azt látjuk, hogy csalódottan és megszorodva fordulnak el. Nem élik át ennek a vigasztalásnak az erejét. Mert Isten csak azt tudja megvigasztalni, aki az Ő népének a tagjává lesz, az Ő népéhez tartozik. Azt tudja megvigasztalni, aki életét Jézusnak adja át, aki odaadja a szívét, életét egészen Őneki.

Nincsen egy olyan vigasztaló szó, üzenet, ami Krisztus nélkül is valóságosan hatékony lenne, igazán nagy erőt hordozhatna magában. Hitben kell élni, Isten gyermekévé kell válni ahhoz, hogy Isten vigasztalása, szeretete valóságos legyen számunkra, és az Ő áldása érzékelhetővé, megtapasztalhatóvá legyen.

Fontos kérdés tehát, hogy ezt az üzenetet hogyan hallod! Isten gyermekeként, Jézus megváltó hatalmát elfogadva, vagy a világból, Babilonból?

Izráel népe arra lett kiválasztva, hogy Isten üdvösséget ajándékozó szeretetének eszköze legyen az egész világ, az egész emberiség számára. Ábrahám azt az ígéretet kapta, hogy tebenned áldatnak meg a földnek nemzetségei.

Ha tehát most, amikor Isten dicsősége felragyogott a számukra, megnyerték Istennek vigasztaló szeretetét, akkor ez azt is jelentette, hogy feladatukká lett, hogy az egész világ felé hirdessék meg ezt a szeretetet.

S nekünk is ez a feladatunk. Ha hitre jutottunk, ha Jézusban éljük az életünket, akkor Isten szeretete kiáradt az életünkbe. És mi szavainkkal és egész életünkkel hirdethetjük a világban ennek a szeretetnek a valóságát, amit Krisztusban megkaptunk. Elmondhatjuk mindenkinek azt, hogy Isten valóban elküldte Jézust, hogy bennünket - embereket - felemeljen.

Mindenki azt kezd azután ezzel az üzenettel, amit akar. Nem kötelező elfogadni ezt az üzenetet senkinek. De a döntéséért azután mindenki maga felelős. Az ítélet napján senkit sem lehet okolni, vádolni annak, aki a bűnben, a kárhozatban maradva élte tovább az életét.

Szól a vigasztaló szó, az örömhír, s mindenki, aki Jézust elfogadja megtapasztalhatja, hogy Isten megvigasztalja az övéit és könnyhullatásukat

nevetéssé teszi. Pontosan úgy, ahogyan a zsoltárok könyvében olvashatjuk: „Mikor jóra fordította Sion sorsát az ÚR, olyanok voltunk, mint az álmodók. ²Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR! ³Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR, ezért örvendezünk. ⁴Fordítsd jóra sorsunkat, URam, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan! ⁵Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak! ⁶Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezék, ha kéréit hozza!”

*

Ézsaiás 40: ³Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az ÚRnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! ⁴Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá! ⁵Mert megjelenik az ÚR dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. - Az ÚR maga mondja ezt.

*

Annak a prófétai üzenetnek, amit ma újra végighallgattunk, a középpontjában az áll, hogy: „...megjelenik az ÚR dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. - Az ÚR maga mondja ezt.”

Az előző alkalommal elmondtam azt, hogy Isten dicsőségének a megjelenése, felragyogása, az az erőáradás, amelyben Isten ereje, hatalma, szeretete, teremtő ereje lesz valóságos. Olyan hatalmas erőáradás ez, amit a bűnös ember nem képes elviselni. Ezért haltak meg sokan az ószövetség idején, amikor Isten dicsősége kiáradt. Ezért kiáltottak fel a próféták: Jaj nekem, mert elvesztem, mert a Királyt, a Seregek Urát látták szemeim!

De ott, ahol az ember alkalmassá válik Isten dicsőségének a látására, megtapasztalására, ott Isten ereje áldások gazdag forrásává válik. Ott lesz a

puszta kertté, ott formálódik át, szépül, újul meg minden. Isten szeretete, hatalmas teremtő ereje cselekszi ezt.

Jézus Krisztus által lesz számunkra Isten jelenléte átélhetővé és ilyen áldássá. Mert Jézus megtisztít bennünket az Ő vérével, és alkalmassá tesz bennünket arra, hogy Isten dicsősége felragyogjon az életünk felett. S Ő általa lesz Isten dicsőségének erőtere a mi életünk erőtlenségéhez alkalmazott. Nem hiába mondja Jézus azt, hogy: Én vagyok az igazi szőlőtő! A szőlőtő feladata ugyanis az, hogy az áradó energiát a vesszőkhöz mérve, igazítva adja tovább. Transzformálja az életük felé Isten erejét, Így válik lehetővé az Isten erőinek az áradása, a gyümölcstermés.

Minden igehirdetésnek az a célja, hogy Isten hatalmas ereje áradni kezdjen emberek felé. Ragyogjon fel, legyen láthatóvá az Ő dicsősége. És akkor, amikor Isten dicsősége felragyog, akkor emberek élete megváltozik, áldásokban meggazdagodva kezd élni az ember.

Egyéni életekben, a gyülekezeti életben is ez a cél: Ragyogjon fel Istennek a dicsősége. Érkezzen meg a dicsőség Ura, a mindenség Királya szívekbe, közösségekbe.

S itt ebben a részben éppen ezért hangzik fel a parancs: „Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! ⁴Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá!”

Útkészítőivé kell lennünk annak a Királynak, aki jön, aki jönni szeretne hozzánk, aki érkezni akar valahova.

Az útkészítés nem könnyű feladat. Mostanában látjuk azt, hogy milyen nagy munkát kell elvégezni ahhoz, hogy megépüljön egy út, vagy egy autópálya. Hatalmas gépek, emberek sokasága dolgozik egy egy út építésén sokszor éveken át.

És ez az Ige különösen nehéz terepet jelöl meg az útkészítéshez, hiszen a pusztában, a kietlenben kell készíteni utat az Úrnak. Valóban ez a világ Isten felől nézve pusztaság és kietlen. Ha az emberek életét, a különféle jelenségeket vizsgáljuk, akkor ezt azonnal érzékeljük.

Amikor elhangzott ez a prófétai kiáltás, akkor egy nagyon jól ismert eseményre gondolhatott mindenki. Arra, hogy egy világbirodalom uralkodója, királya, amikor

útra kelt valahová, akkor a völgyeket feltöltötték előtte és a hegyeket legyalulták, hogy sima, tökéletesen egyenes legyen az útja. Ez volt a feltétele annak, hogy az uralkodó útnak indulhasson. Ez is mutatta hatalmát, dicsőségét. S ezt az eseményt eleveníti meg a próféta, amikor Isten érkezését hirdeti, s az Ő dicsőségének felragyogását.

Bennem úgy visszhangzott ez az Ige, hogy azt a kérdést erősítette bennem, hogy **vajon mi lehet az a völgy, amit egyenessé kell tenni, és mi az a hegy, aminek el kell tűnni, hogy Isten dicsősége felragyoghasson valakinek az életében, valahol?**

S arra gondoltam, hogy az ember életében, mindannyiunk életében, felfedezhető sokféle völgy, ami akadályozza az Úr érkezését.

Ilyen völgy lehet sok ember életében **a keserűség, a megfáradás**. Hiszen olyan sok ember életében láthatjuk azt, hogy különféle gondok, bajok, betegségek, sikertelenségek átélése nyomán egyre mélyebbre kerül az illető. S fásultan, megfáradva, reménytelenül mondja azt, amit a költő így fogalmazott meg: **Utoljára is tompa kábulattal, Szótalanul, gondolattalanul Mondod magadnak: mindegy, minthiába: A bűn, a betegség, a nyomorúság, A mindennapi szörnyű szürkeség Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!**

Nagyon sok ilyen embert látunk magunk körül. Lehet, hogy a körülmények alakultak úgy, hogy ilyen mélyre kerültek, lehet, hogy maguk is okozói voltak ennek a nyomorúságnak.

Feljűk szól a próféta szó: Isten fel akarja ragyogtatni az Ő dicsőségét rajtad! Fel kell tölteni ezt a völgyet, ki kell emelkedni ebből a mélységből. Mert ott lent nem fogod átélni, de akkor, ha próbálsz Isten felé fordulni, ha várod Őt, ha nem adod fel a reményt, s ez által felemelkedsz abból a mélységből, amiben vagy, akkor meglátod, hogy jön a Király, és az Ő dicsősége felragyog az életedben.

Ha valaki a mélységre úgy tekint, mint valami megváltoztathatatlan valóságra, akkor saját maga teszi lehetetlenné a Király érkezését. A völgyet fel kell tölteni hittel, reménységgel, az Úrra való várakozással.

Ebben is próbáljuk az Ige hirdetésével, a bizonyágtétellel segíteni az embereket! Az a feladatunk, s az a vágyunk, hogy kimosduljon abból a mélységből, amiben egy ember él. Ne keseredjen bele, ne fásuljon el. Ne mondja, hogy mindegy, minthiába!

De ilyen völgy lehet az is, amikor valaki a **szenvedélyek** rabságában, szétesett, széthullott állapotban éli az életét. Sokszor már úgy hozzászokott ehhez az életformához, hogy nem is akar ebből a mélységből feljönni, nem akarja azt, hogy az élete rendeződjön. Szinte mindannyian ismerünk ilyen embereket. Szenved tőlük a környezetük, ha még nem fordult el tőlük és nem hagyta el őket.

Isten szava felénk is hangzik: Töltsd fel hittel, reménységgel, változás utáni vágygal azt a mélységet, amiben élsz és meg fogod látni azt, hogy az Úr dicsősége, áldó, szabadító, életre támasztó ereje felragyog az életedben. Ha ott maradsz a mélyben, mindent elutasítva, akkor nem történik semmi! Tovább folytatódik a romlás. Fel kell tölteni a völgyet, hogy megérkezessen hozzád a Király és átélhessed az Ő érkezésének örömét, ünnepét, és minden, minden megváltozzon.

Rendkívül fontos felhívás tehát ez, hogy: Készíts utat az Úrnak, emelkedjék föl minden völgy!

Egy igehirdetés nem elegendő ahhoz, hogy minden formáját elmondja annak, hogy az ember miképpen kerülhet mélyre, hogyan alakulhatnak ki az életében ilyen mélységek, ahol reménytelenné, sőt sokszor elhordozhatatlanná válik az élete. De a lényeg az, hogy bármilyen módon is alakul ki a mélység, a völgy az életünkben, nem szabad belenyugodni, hanem neki kell állni feltölteni, hogy Isten hatalmas ereje kiáradhasson ránk. Ez feladat minden ember számára!

De az ember életében nem csak völgyek vannak, amiket fel kell tölteni, hanem hegyek is, amiket el kell tüntetni ahhoz, hogy Isten dicsősége felragyoghasson.

Sokféle módon lehet megfogalmazni ebből a szempontból is az Ige üzenetét.

Ilyen hegy lehet az életünkben, amikor **igen nagyoknak és okosnak** képzeljük magunkat.

Nagyon sok olyan emberrel találkozhatunk, akik elkezdik mondani az elméleteiket, amikor beszélgetni kezdünk velük. Magabiztosan mondják el azt, hogy mi az igazság, hogy mikor mit kell tenni, hogy a hittel, az egyházzal és egyéb dolgokkal kapcsolatban mit kellene tenni. Rendkívül jól érvelnek az ilyen emberek és sokszor a beszélgetésben szóhoz sem jutunk, nem tudunk mit válaszolni.

S nagyon sokszor azt is tapasztalhatjuk egy kis idő eltelte után láthatóvá válik, hogy a nagy bölcsességek mögött nincsen semmi. Vagy éppen olyan rendezetlenség van, olyan széteső élet, ami megdöbbeníti a szemlélőt.

S ilyenkor már látjuk, hogy ennek az embernek az élete csak akkor lenne más, akkor változna meg, csak akkor lenne boldog és tartalmas élet, hogyha az a nagy hegy eltűnne. Amíg az a nagy hegy ott van, addig Isten szeretetete, teremtő ereje, dicsőségének fénye nem áradhat ki az illető életére.

Nem lehet mást mondani az ilyen embernek, csak azt, hogy szálljon le a magasból, próbáljon hallgatni, elcsendesedni, mert akkor történhet meg az a változás, amire neki szüksége van. Alázatra van szüksége, hogy Isten felemelhesse Őt.

Sajnos az utóbbi évtizedek szellemi áramlatai nagyon sok embernek az életét úgy formálták, hogy hatalmas hegyé nőtt fel életükben a tudálékosság, az üres és értelmetlen okoskodás, a mérhetetlen öntudat és gőg, miközben a színpalak mögött nincs tartalom. És sokszor az ilyen emberek hangadókká, példákká válnak a többiek számára.

Nem könnyű, de el kell mondani neki, hogy a hegyet el kell takarítani, hogy út készülhessen a Király számára és felragyoghasson az Ő dicsősége.

Ilyen hegynek foghatjuk fel **a sikert és a karriert is**. A mi világunkat nagyon terheli ez a szemlélet. Mindenek felett van, mindennél fontosabb a siker és a karrier sok ember számára!

Olyan hatalmas hegyé tud növekedni ez, hogy az ember nem is lát mást, nem látja sem a világot, sem a másik embert, sem a saját életét nem látja józan mértékkel.

Ez a prófétai szó azt mondja az embernek: Le kell gyalulni azt a hegyet, hogy az Isten dicsősége felragyoghasson számodra és az életed ne kárhoztassad sikertelenségre.

Isten szeretetében is van siker és karrier, csak másképpen nevezik. Mert, amikor valaki Isten előtt meghódol, és az Ő szeretetében él, akkor az életét Isten felemeli és fénylővé teszi. Azt mondja az Ige, hogy az igazak fénylenek, mint a csillagok. Ez is siker, csak egészen más előjelű siker, mint, amit az emberek keresnek. Ez a siker az Isten ajándéka. S olyan sikerré válik, amely soha nem veszít az értékéből, sőt egyre jobban ragyog. S karrier is, hiszen Isten

hordozza, emeli az embert egyre magasabbra. Sasszárnyon viszi, csodákat cselekszik az életében. Ez az igazi karrier!

Rendkívül fontos tehát meghallani mindannyiunknak, hogy a hegyet el kell tüntetni, hogy Isten dicsősége felragyoghasson az életünkben.

De ilyen hegy lehet az életünkben a **gazdagság öncélú hajszolása is**. A laodiceabeli gyülekezethez szól Jézus és ezt mondja nekik. Azt mondod, hogy gazdag vagyok, meggazdagodtam és semmire sincsen szükségem, de nem tudod, hogy szegény vagy és nyavalyás...

Nem a gazdagság a probléma, mert azt Isten adhatja annak, akit szolgáivá akar tenni valamilyen területén az életnek. Az a probléma, amikor öncélúvá válik és hegygé növekszik. Amikor az ember semmit nem lát már, csak azt a hegyet, ami az élete előtt van, és egyre nagyobbra akarja növelni.

Azt mondja a próféta: a hegycsúcs mélybe szálljon és ragyogjon fel az Úr dicsősége! Lássák meg sokan ezt a csodálatos ajándékot és legyen áldás sokak számára ez.

De itt is azt lehet mondani, hogy az ember sokféle hegyet építhet, találhat magának, ami lehetetlenné teszi az Úr érkezését. Egyszerű hétköznapi dolgok, hobbik és emberi kapcsolatok is hegygé növekedhetnek. Félre kell tenni ezeket a hegyeket, el kell egyengetni, hogy az út Isten előtt megnyílhasson.

S mi ebben szolgáljuk az Úr érkezését, mert a völgyben lévőt bátorítjuk, hogy emelkedjen, a hegyet pedig nevezzük meg, ami Isten útjában van, hogy eltűnjön.

Olyan nagy öröm, amikor Isten dicsősége felragyog valahol. Meggyógyul, meglevenedik valaki és sokak öröme lesz az Ő életének a változása.

Ézsaiás 40: ⁶Egy hang szól: Kiálts! Én kérdeztem: Mit kiáltsak? Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé. ⁷Elszárad a fű, elhervad a virág, ha ráfúj az ÚR szele. - Bizony csak fű a nép! ⁸Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk igéje örökre megmarad.

Ézsaiás könyvének a 40. fejezettel kezdődő része a fogságban lévők vigasztalását és bátorítását szolgálja. Azt hirdeti meg a próféta, Isten parancsára, hogy letelt a büntetés, közeleg a szabadulás. Isten dicsőségét, szabadító hatalmát, meglátja minden ember.

S a vigasztaló üzenettel együtt megszólal a mozgósító üzenet is: Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! Emelkedjék fel minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá! Mert megjelenik az Úr dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. - Az Úr maga mondja ezt.

Az útkészítés többféle módon történhet. Egyrészt egy belső felkészülés által, amikor az Úrra várást úgy éli meg az ember, hogy minden belső akadályt, a félelmet, a keserűséget, a reménytelenséget, és a különféle akadályt jelentő dolgokat eltisztítja. Utat készít az Úrnak.

De ez az útkészítés megvalósulhat úgy is, hogy Izráel fiai ott a fogságban elkezdnek felkészülni az indulásra, Isten szabadításának megtapasztalására. Szervezni kezdik a hazatérést.

S ugyanakkor olyan módon is megvalósul ez az útkészítés, hogy a világtörténelem akkori körülményei között királyok, hatalmasságok Isten eszközeivé lesznek. Engedélyt adnak a fogságban lévő népnek a hazatérésre, segítséget adnak a templom, Jeruzsálem újjáépítéséhez. S mindenki csodálkozva látja, hogy egy lezártnak látszó helyzet hogyan alakul át, hogyan készül az Úr érkezésének az ideje, hogyan alakul minden úgy, hogy a választott nép boldogan átélhesse Isten szabadítását.

A mi életünkben is, kicsiny és nagyobb dolgokban így tapasztalhatjuk meg az útkészítést. Szívünkben, lelkünkben, személyes életünkben készül az út. Hitben az életünket úgy éljük, hogy tetteinket, életünket Isten szeretetének, szabadításának a várásában formáljuk. Készítjük így is az utat a találkozásra. És tapasztaljuk, látjuk, hogy körülöttünk, életünk körülményeiben, a világban valami készül, ami alapvetően megváltoztat mindent, letöri a letörhetetlennek tartott zárat, megnyitja a bezárt ajtókat. Út tárul fel előttünk ott, ahol semmi lehetőséget nem láttunk arra, hogy továbblépünk.

Ezek a helyzetek, amiben Izráel népe is volt a fogságnak ebben az időszakában, s amiben mi is vagyunk sokszor, rendkívüli erőt követelnek tőlünk. Erőt ahhoz, hogy csendesedjünk el, várjunk az Úrra bizalommal és készüljünk is az Ő érkezésére.

Elmondhatjuk azt, hogy ezeket a helyzeteket már átértük sokszor. Megtapasztaltuk, hogy Isten soha nem hagyott cserbe bennünket. Mindig megérkezett és felragyogott az Ő dicsősége. Nagy nagy örömmel éltük át ezt. Néha persze megszegyenülve a hitetlenségünk miatt, de mégis nagy örömmel.

A mai alkalommal azt a néhány szót emeljük ki ebből a részből, amelyik a hatodik verstől hangzik fel: **Egy hang szól: Kiálts! Én kérdeztem: Mit kiáltsak? Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé. ⁷Elszárad a fű, elhervad a virág, ha ráfúj az ÚR szele. - Bizony csak fű a nép! ⁸Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad.**

Mintha egy kicsit megtörne itt a próféta beszéde. Úgy érezzük az első pillanatban, hogy valamelyik másik beszédéből toldottak be, jegyezték fel itt egy részletet. De akkor, ha elcsendesedünk felette, akkor érzékeljük, hogy nagyon is hozzátartozik ez a kis részlet a próféta üzenetéhez.

Az emberi életnek az erőtlenségére mutat rá a próféta legerőteljesebben először. Minden ember, a népek is, semmik Őelőtte. Olyanok, mint a fű, amely reggel virágzik, este pedig már a helye sem ismeri azt. Mert elhull a virág és elszárad a fű, ha az Úr szele rá ráfuvall.

Izráel fiai ott a fogságban átélhették ezt. Kiszolgáltatottak voltak. Létük is veszélyben volt. De Isten azt mondta nekik, hogy: Igen! Ti valóban ilyenek vagytok. Életetek kiszolgáltatott hatalmas erőknek. De az én szavam, az én beszédem, az én Igém örök, örökre megmarad.

Rendkívül gazdag üzenete van ennek a próféta kijelentésnek! Olyan gazdag, hogy hosszú ideig lehet tanulmányozni, s akkor sem fáradunk bele, sőt egyre több örömünk lesz benne.

Izráel fiai tehát mindannyian érezhették az emberi életnek a törékenységét, mulandóságát. Sodorták őket a viharok, hiába volt minden erőfeszítés, ellenállás nem tudtak győzedelmeskedni. De az Isten Igéje szilárdan és rendíthetetlenül hangzott feléjük, s ez a rendíthetetlen, örökre érvényes Ige ott volt a szívükben felírva. Mert ez az Ige úgy hangzott: **Ne félj, mert enyém vagy, elválasztottalak, neveden hívtalak téged. Ne félj férgecske Jákób, maroknyi Izráel.**

Nos, ha valaki érzi azt, hogy milyen kicsiny, milyen erőtlen, akkor nagyon reálisan látja önmagát. De akkor, ha ez a kicsiny és semmi ember hallja Isten szavát, ha fel van írva rá Isten által, hogy: Enyém vagy! Akkor ez örök és rendíthetetlen

igazság. Bárhol van is az ember, bármi fenyegeti, bármilyen veszélyek között él, akkor nem az a döntő, hogy én milyen vagyok, hanem az, hogy mi van felírva a szívemben. Mit mondott Isten felőlem. Mert az Ő Igéje felülírja az én semmi voltomat. Felemel és erőt, biztonságot ad a számomra.

És milyen jó, hogy nem nekünk kell erősnek lenni! Hiszen mi bármilyen erősek lennénk is az igazából semmit nem jelent. De az, ha Isten Igéje így hangzik felénk, az mindent felülír.

Ez igaz Babilonban éppen úgy, mint Jeruzsálemben. Örök, megváltoztathatatlan és mozdíthatatlan igazság.

S ahogyan Izráel népe számára, bármilyen állapotban van is, Isten Igéje örökké megmarad, úgy a mi számunkra is, Jézus Krisztusban erős fundamentumunk az Ő elválasztó, elhívó szeretete.

Luther Mártonról mondta egyszer valaki, hogy nehéz kísértések között élte az életét, és egyszer kimondta azt, hogy én meg vagyok keresztelve, Jézusé vagyok. S attól a perctől kezdve megszűnt a félelme, a bizonytalansága.

Olyan jó lenne, ha Jézus Krisztus által, Isten a mi szíveinkbe is felírná az Igét, az örökre megmaradó Igét, név szerint: Enyém vagy, magamnak választottalak, nem hagylak el.

Izráel fiainak az erőtelen, nyomorúságos életében azonban Istennek örök Igéje nem csak azt jelentette, hogy Isten tulajdonaivá lettek, hanem hogy Isten Igéje folyamatosan így vigasztalta őket: **Ne félj, mert én veled vagyok! Nem hagylak el, nem távozem el tőled!**

Ez is egy olyan Ige, amely sziklaszilárd, örökre megmarad! Biztosan a fogság ideje alatt sokszor érezte úgy ez a nép, hogy magára maradt és kiszolgáltatott az idegen nép akaratának. Sokszor elcsüggedtek. Nem tudtak énekelni Sion énekeket ott az idegenben. De Isten soha nem hagyta el őket. Nem hagyta el őket, mert megígérte nekik, hogy hű marad hozzájuk.

És ezt meg is tapasztalták. Mert talán éppen akkor, amikor a legmélyebben voltak, amikor legkiszolgáltatottabbnak érezték magukat, akkor egyszerre érezni kezdték Isten szeretetének vigasztaló és bátorító melegét.

És ezt mi is érezhetjük Jézus Krisztus által. Isten nekünk is mondja, szól felénk az Ő örökre megmaradó szava: Nem hagylak el, nem távozem el tőled! Ne félj!

Milyen jó is, hogy nem önmagunkban kell bízni! Milyen jó is, hogy nem mi vagyunk erősek. Nem emberi adottságokra, erőre építjük rá az életünket, hanem az Isten szeretetére és hűségére, kegyelmére, ami kijelentett nekünk, és amit Ő már sokszor megbizonyított.

Milyen nagy és fontos üzenet ez! **„Egy hang szól: Kiálts! Én kérdeztem: Mit kiáltsak? Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé. ⁷Elszárad a fű, elhervad a virág, ha ráfúj az ÚR szele. - Bizony csak fű a nép! ⁸Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad.”**

Izráel népét Isten elhívta és hűséges szeretettel pásztorolta. Voltak nehéz, ítéletes időszakok, de Isten kijelentett szava, akarata, ígéje mindig igaz volt. S Isten azt is mondta nekik, hogy **céлом van veletek! Feladatot, küldetést adtam nektek.** Jeruzsálembe helyeztem lakóhelyemet és majd egyszer odajönnek a Sion hegyére a népek, mert onnan támad a világosság, amely minden népre rásugárzik.

Izráel népe nem úgy él ebben a világban, hogy küzd a megmaradásért, hogy próbálja kialakítani a holnapját, a jövőjét. Izráel népe Isten választottja, akit Ő őriz és szeret, mert feladatot bízott rájuk, célt adott az Ő létüknek. S Isten hatalmas erővel azon munkálkodik, hogy velük és általuk megvalósítsa terveit.

Az hogy hetven évig Babilonban voltak, az nem azt jelenti, hogy veszélyben van a létük. Büntetést kaptak hitetlenségükért, bálványozásukért és Isten valamit meg akar nekik tanítani Babilonban, ami fontos lesz számukra.

Akit Isten kiválasztott magának, akit szeretetében éltet, az nem veszhet el, mert Isten feladatot bízott rá. És azt a feladatot be kell töltenie, el kell végeznie.

Ha csak magunkra nézünk, akkor elcsüggedünk. Jaj, mi lesz velem. Összecsapnak a fejem felett a hullámok. De akkor, ha az Isten szava, elhívása a szívünkbe van írva, ha figyelünk rá, felidézzük újra és újra, akkor tudjuk a nehézségekben, próbákban, hogy **"mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. ³⁸Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, ³⁹sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban."**

S itt, amikor az ember felismeri küldetését, akkor az is megérti, hogy ebben a küldetésben, Isten szeretete sok ígéretet jelent ki. Ezek az ígéretek is Isten Igéi. S itt is azt kell tudni, hogy amit Ő mond, az mindörökké megmarad. Senki

nem teheti semmissé, senki nem erőtelenítheti meg. Amit Isten ígért, azt állja, s azt megadja akkor, amikor annak eljön az ideje.

Nyilvánvaló az, hogy a babiloni birodalom uralkodója, nagyságai igen nagy erőt képviselnek ebben a világban. De valójában mindezek is csak a fűhöz hasonlóak. Isten hatalmasabb náluk. És az, amit Ő mond, amit Ő ígér az megáll mindennel szemben. Örökre megmarad.

Nekünk nem másra, hanem Isten kijelentésére, felénk megszólaló szavára kell építeni. Ez mindennél szilárdabb, mindennél erősebb és maradandóbb. És ha mi Őrá építünk, Jézus Krisztusra, akiben az Ige testté lett, akkor elmondhatjuk, hogy mindeneken győzedelmeskedünk, mindenre van erőnk a Krisztusban.

Próbáljuk életünkben legalább ezt a három Igét így meghallani: Kiválasztottalak! Nem hagylak el soha! S feladatot adtam neked, amit be kell töltened földi életedben. Ha ez a három Ige ott van a szívünkben, akkor ez a mi mezei virághoz, fűhöz hasonló életünket nagyon erőssé teszi. És arra indít bennünket ennek a felismerése, hogy próbáljuk meghallani azt is, amit még nem hallottunk meg, nem fogtunk fel Isten felénk megszólaló szavai, Igéi közül. Mert ha meghalljuk mindazt, amit Isten nekünk mondott és ráépítjük az életünket, akkor még több biztonságot kapunk és még több csodát élhetünk át.

*

Ézsaiás 40: ⁹Magas hegyre menj föl, ki örömhírt viszel Sionnak, kiálts erős hangon, ki örömhírt viszel Jeruzsálemnek! Kiálts, ne félj! Mondd Júda városainak: Itt van Istenetek! ¹⁰Az én Uram, az ÚR jön hatalommal, karja uralkodik. Vele jön szerzeménye, előtte jön, amiért fáradozott. ¹¹Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti.

Ahogy az előző alkalmakon hallottuk, ez a része Ézsaiás próféta könyvének, a prófétának azokat a beszédeit tartalmazza, amiket a Babilonból való szabadulás időszakában mondott el.

Eddig három üzenetet hallottunk meg és gondoltunk át. Az **első** így kezdődött: Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet... Ez a vigasztaló üzenet hatja át ezt az egész könyvet. Fontos, hogy az elcsigázott, reménytelenségben élők felé szóljon a vigasztaló szó. A **második** egy mozgósító üzenet volt: Építsetek utat a pusztában az Úrnak... Mozduljatok meg és a vigasztaló üzenetnek megfelelően cselekedjete. Így lehet teljes a vigasztalás, amikor az ember cselekvő hittel fogadja azt el. S **harmadszor** megszólal az üzenet: Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé...de Istenünk Igéje örökké megmarad. A próféta azt mondja el ebben az Igében, hogy: Ha önmagatokra néztek, akkor csak az erőtlenséget, a mulandóságot láthatják, semmiben nem reménykedhettek, de Isten ígérete szilárdan áll, megmarad. Amit Ő megmondott, azt megtartja.

Csodálatosan felépített üzenet ez a fogságban lévő, elcsigázott, megfáradt népnek.

De a prófétai üzenet tovább folytatódik! Így olvastuk: „**9Magas hegyre menj föl, ki örömhírt viszel Sionnak, kiálts erős hangon, ki örömhírt viszel Jeruzsálemnek! Kiálts, ne félj! Mondd Júda városainak: Itt van Istenetek!** ¹⁰**Az én Uram, az ÚR jön hatalommal, karja uralkodik. Vele jön szerzeménye, előtte jön, amiért fáradozott.** ¹¹**Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti.”**

Az örömhírt vivőt, az evangélium hirdetőjét szólítja meg ez az Ige. Kiálts erős hangon, úgy, hogy mindenki meghallja az örömhírt, az evangéliumot. A Babilonban lévők is és az otthon maradtak is.

Rendkívül fontos utasítás ez! Hiszen az az ember, aki semmit nem tud arról, ami történik, az nem is képes az életét megfelelően élni, megfelelően alakítani. A híradás, az információ célba juttatása nagyon fontos feladat.

Itt máris saját korunkba érkezhetünk! Miránk is, Isten jelenben élő népére is üzenet bízott. Az evangélium üzenete. Ezt az üzenetet nem szabad bezárni, elhallgatni, csupán egy szűk körben hangoztatni. Erős hangon, magas hegyről kell elmondani, hogy mindenki meghallja, akire tartozik. Isten gyermekeinek küldöttekké kell lenni, örömhír hirdetőkké, ebben a világban.

Újra és újra elmondjuk azt, már mindannyian kívülről ismerjük ezt a megállapítást, hogy a mi világunk igen nagy bajban van. Valakinek a szavait hallgattam az elmúlt hetekben, aki úgy fogalmazott, hogy korábban az emberek

azt hitték, hogy majd jön egy szebb és igazságosabb világ, ahol mindenkinek lehetősége lesz egy szebb, tartalmasabb életet élni. De ma már nem erről beszél a világ, a gondolkodó emberek nem ezt fontolgatják, hanem sokkal inkább azt, hogy túléljük-e azt, ami van? A nagy optimizmus szertefoszlott, s csak a csalódottság és a reménytelenség és a félelem az, ami a szívekben megmaradt. S most már a legegyszerűbb ember is látja, hogy a túlélésről kell gondolkodni.

S ebben a helyzetben nagyon fontos, hogy az egyház, Isten gyermekei menjenek fel a magas hegyre és teljes erővel kiáltásuk bele ebbe a világba az evangéliumot, az örömhírt. Erre van legnagyobb szüksége ennek a világnak. Az összevissza hangzó, zűrzavart és hangzavart teremtő elméletek felett szóljon az üzenet, Isten örökké megmaradó szava az emberek felé, hogy túlélhessük azt, minél többen túléljük azt, ami van.

A Babilonban lévők felé úgy hangzott ez az üzenet, hogy: **Itt van Istenetek!**

Az az Isten, aki elválasztott benneteket. Az az Isten, aki azt mondta Izráel népének, hogy: „¹⁸**Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tűnődjétek!** ¹⁹**Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.** ²⁰**Még a mezei vadak is dicsőíteni fognak engem, a sakálok és a struccok is, mert vizet fakasztok a pusztában és folyókat a sivatagban, hogy inni adjak választott népemnek,** ²¹**a népnek, amelyet magamnak formáltam, hogy hirdesse dicséretemet.**”... „²**Ezt mondja az ÚR, a te alkotód, aki megformált az anyaméhben, és aki megsegít: Ne félj szolgám, Jákób, Jesúrún, akit kiválasztottam!** ³**Mert vizet árasztok a szomszédos földre, patakokat a szárazra. Lelkemet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra.** ⁴**Növekednek, mint fű a víz mellett, mint csatornák mentén a fűzfák.** ⁵**Egyik ezt mondja majd: Én az ÚRé vagyok! A másik Jákób nevére hivatkozik. A harmadik a kezébe írja: Az ÚRé vagyok, és dicsekedve említi Izráel nevét.**”

Most is ez az üzenet kell, hogy szóljon a széthulló, vesztébe rohanó világ fiai felé: **Itt van Istenetek!** Jézus Krisztusban van, hogy megmutassa szabadító hatalmát. Ő van itt, hogy kiárassza életünkre az Ő áldásait.

Meg kell mindenkinek hallani az örömhírt, hogy ennek az örömhírnek a meghallása nyomán mindenki megfelelően, jól formálhassa az életét.

Hadd szóljon az üzenet, valahogy úgy, ahogyan szólt egyik alkalommal az evangéliumi történetek egyikében: **A Mester itt van, és hív téged!**

Az ember életén nem segítenek a különféle emberi próbálkozások. Egyedül az az Isten lehet a mi számunkra segítség, aki itt van, Jézus Krisztusban!

A világ ezt nem érti, nem is tudja elfogadni, mert ez olyan titok, amit azokkal a módszerekkel nem lehet megérteni, amikkel a világ fiai próbálják a problémákat megoldani. De akkor, ha valaki hittel meghallja és próbálja megérteni ezt az üzenetet, akkor látni kezdi, hogy valóban itt van Isten, s Ő az aki megsegíthet, Ő az, aki megoldhatja a mi nyomorúságunkat, kiszabadíthat bennünket a fogságból. S azért jött, hogy ezt megtegye.

S, ha engedjük, kérjük, akkor megcselekszi.

A próféta így folytatja tovább: **Az én Uram, az Úr jön hatalommal.** Ez a kijelentés azért fontos, mert az ember Istentől gyakran csak lelki segítséget vár. Lelki erőt, békességet, bölcsességet. Isten adja is ezeket az ajándékait az embernek, de amikor Ő jön, akkor hatalommal jön.

Ez azt jelenti, hogy van hatalma arra, hogy szabaddá tegyen, hogy elűzze ellenségeinket. Istennek mindenre van hatalma. Bízhatunk Őbenne és kérhetjük az Ő segítségét, kérhetjük azt, hogy pótolja ki a hiányunkat.

Az Ószövetségben, Mózes történetében olvassuk azt, hogy Isten így nevezte meg magát Mózes és a nép számára: **VAGYOK.** Én az az Isten vagyok, aki a megfelelő pillanatban megmutatom a hatalmamot. Nem kell attól félnék, hogy elhagylak, vagy elfeledkezem rólad.

Isten hatalmasabb, mint a babiloni uralkodó, mint Babilon egész ereje. Az Ő népét ki tudja szabadítani. És amikor hazatérnek, akkor Istennek van hatalma arra, hogy lehetőséget teremtsen az újjáépítésre, az ország életének az újraszervezésére.

Minket is ezzel bátorít ez az Ige. Merjük Isten hatalmában megbízni, és merjük ráépíteni erre a hatalomra az életünket és szolgálatunkat.

A közösségi életünknek az a nagy problémája, hogy mindig próbáljuk úgy szervezni a dolgainkat, ahogyan a világban szervezi magát valamilyen társulás. A világ életében erős törvények vannak, fegyelmezett munkára épülő eredmények.

Isten országában pedig az alaptörvény az, hogy Isten uralkodik, és az Ő uralmára kell építeni.

Elkezdenek valahol építeni egy templomot, akkor ott nem érvényes teljes mértékben az a feltétel, hogy a költségvetést a reális lehetőségek szerint kell megalkotni. Tízszeresen, vagy akár százszorosan több a kivitelezés ára annál, ami megvan kézpénzben. Mert Isten hatalmára épül rá a terv. De más szolgálatokban is, hasonlóképpen történnek a dolgok, ha hitben történnek.

Isten Igéje arra bátorít bennünket, hogy merjük megbízni Isten szeretetében és higgyük el azt, hogy Őneki van hatalma arra, hogy megcselekedjen bármit.

És ugyanakkor azt is mondja a próféta, hogy Istennek nem csak hatalma van, hanem **karja uralkodik**.

Isten uralma nem azt jelenti, amit mi az uralom szó alatt szoktunk érteni. Az Ő uralma a az életnek, a békességnek, az áldások gazdag árjának a megjelenését jelenti. Isten uralma az, amivel boldoggá teszi a benne bízókat és túláradó bőséggel ajándékozza meg.

Az emberek sokszor azt mondják a keresztyénekről, a hitben járó emberekről, hogy megszegényítik magukat azzal az életformával, amiben élnek.

Nem olyan nagyon régen hallottam valakiről, aki szemrehányóan mondta a lelkipásztornak, hogy: Azt mondtátok, amikor fiatal voltam, hogy a hívő ember nem tehet meg sok mindent, amit a világban élő emberek megtehetnek. Ma pedig egészen más szól az igehirdetésből. Most már szinte mindent szabad, mindennek szabad örülni. S ez azt jelenti a számomra, hogy megszegényítettétek az életemet. Egy egész sor dolgot elmulasztottam, mert azt mondtátok, hogy azt hívő ember nem teheti.

Érdekes volt számomra ez a történet. Nem tudom, hogy ez az illető miért nem érezte meg, látta meg azt, hogy Isten szeretetében sokkal nagyobb értékek, sokkal nemesebb örömök adatnak az ember számára, mint, amit a világ adni tud. Vajon nem ismerte meg, magát hívő embernek tartva, Isten gazdagságát?

Visszavágyott Egyiptomba, vagy Babilonba valamilyen többletért? Ezt nem lehet megérteni! Mert, aki Isten szeretetében él, annak az élete az Ő uralmában törvényszerűen egy gazdagabb élet lesz, mint a világban élő emberé.

És végül megszólal a próféta által az ígéret: „¹¹**Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti.**”

Isten nem csak hatalmát mutatja meg népének, nem csak kiárasztja csodálatos gazdagságát, hanem személyes szeretettel pásztoralja a nyáját. Karjára veszi a kicsinyeket, hordozza, szeretgeti őket.

Ilyen Istenünk van, aki így vezet minket a földi életünk útjain, akinek így van gondja ránk.

Jézus Krisztust szívünkbe fogadva megtapasztaljuk ezt mindannyian. Kimondhatatlan szeretettel szeret bennünket a mi Istenünk. Jó az Ő népéhez tartozni, jó az Ő gyermekének lenni.

Fel kell menni a magas hegyre és kiáltani kell, hogy mindenki hallja meg: Itt van Istenetek! Lássátok meg. Fogadjátok be Őt. Dicsőítsétek Őt hálaadással.

Ez a legfontosabb üzenet a mi számunkra is, de nem csak a mi számunkra, hanem az egész világ számára, minden ember számára. Szóljon tehát az üzenet, az örömhír, hangosan, hallhatóan: **„...Itt van Istenetek! ¹⁰Az én Uram, az ÚR jön hatalommal, karja uralkodik. Vele jön szerzeménye, előtte jön, amiért fáradozott. ¹¹Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti.”**

*

Ézsaiás 40; ²⁵Kihez hasonlíthatnátok engem, kivel mérhetnétek össze? - mondja a Szent. ²⁶Tekintsetek föl a magasba, és nézzétek: ki teremtette az ott levőket? Előhívja seregüket szám szerint, néven szólítja mindnyájukat. Olyan hatalmas és erőteljes, hogy egy sem mert hiányozni. ²⁷Miért mondod ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé. ²⁸Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az ÚR? Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen.

A felolvasott Ige, a Biblia más kijelentéseivel együtt, azt mondja el, hogy Isten nagysága, hatalma, az ember számára megismerhetetlen és felfoghatatlan. Olyan hatalmas Isten, hogy teremtő szavával megalkotta ezt a világot, mindennek pontos mértéket adott és minden az Ő általa meghatározott rendben létezik. A csillagokat megszámlálja és „Előhívja seregüket szám szerint, néven szólítja mindnyájukat. Olyan hatalmas és erőteljes, hogy egy sem mert hiányozni.”

Igyekszünk arra, hogy Isten akaratát, titkait minél jobban megismerjük, kifürkésszük. Olykor nagy vitákba is bonyolódunk egymással egy egy kérdésről. Ez nem baj, csak mindig tudnunk kell azt, hogy mi nagyon kicsik vagyunk és Ő hatalmas, számunkra elérhetetlen magasságban lakozik. A mi tudományunk hihetetlenül keveset tud befogadni az Ő titkaiból. Így nagy szükségünk van az alázatra. Talán az a leghelyesebb, ha arra törekszünk, hogy inkább az Isten lényéből áradó erő áradjon a mi életünkre, ragyogjon ránk az Ő orcájának világossága, hogy szeretetében gyönyörködjünk, és engedelmesen átadjuk magunkat neki, hogy az Ő hatalma és bölcsessége vezesse, irányítsa és oltalmazza a mi életünket.

Sajnos olyan korban élünk, amikor a tudományt dicsőíti az ember, amikor a tudás, az információáradat határozza meg az életünket. A tudományt látjuk a legfontosabb értéknek. Ezért is lesz egyre embertelenebb, kegyetlenebb a világunk. S így az Isten szeretetében, élő jelenlétében való elcsendesedés nem annyira jellemző ránk. Pedig az elcsendesedés, Isten imádata, az alázatos térdre borulás sokkal biztosabb és fontosabb értékeket láttatna meg velünk, és sokkal fontosabb és pontosabb ismeretekre juttatna el bennünket, mint a kreditrendszer és az állandó okoskodás.

Isten hatalmával, nagyságával kapcsolatosan azonban olyan módon is foglalkozunk mi emberek, hogy szeretnénk megérteni az Ő tetteit. Amikor valami nem a mi elgondolásunk szerint történik, vagy amikor szenvedést, nyomorúságot látunk, vagy kell átélnünk, akkor úgy érezzük, hogy Isten nem gondol ránk, nem látja, nem ismeri a mi gondjainkat, fájdalmunkat. Ilyenkor hangzik fel a kiáltás: **Elfelejtkezett rólam az én Istenem, ügyem nincsen Őelőtte!**

A zsoltárok könyvében is több olyan imádságot találunk, ahol ez a keserűség tör fel valakinek az imádságában.

Dávid zsoltára például így hangzik: **„²Meddig tart ez, URam? Végképp meglepedkeztél rólam? Meddig rejted el orcádat előlem? ³Meddig kell magamban tanakodnom, és bánkódnom szívemben naponként? Meddig kerekedhetik fölém ellenségem? ⁴Tekints rám, hallgass meg, URam, Istenem! Tartsd meg szemem ragyogását, ne jöjjön rám halálos álom! ⁵Ne mondhasa ellenségem: Végeztem vele! Ne ujjonghassanak ellenfeleim, hogy ingadozom! ⁶Mert én hűségedben bízom, szívből ujjongok, hogy megsegítesz. Éneklek az ÚRnak, mert jót tett velem.”**

Isten nagyságát, mérhetetlen hatalmát szemlélve az ember szívében ott van a kérdés: Hogyan juthatnék el biztosabb ismeretre Isten felől? Hogyan

tájékozódhatnék jobban az Ő megismerésében? Hogyan érthetném meg Isten akaratát?

Ezekre a kérdésekre a válasz csupán az lehet, hogy egyedül **Jézus Krisztus által tehetünk szert fontos ismeretekre Istennel, Isten akaratával kapcsolatosan.** Jézusban érthetjük meg az Ő akaratát és kapunk segítséget ahhoz, hogy tájékozódni tudjunk ebben a világban.

Amikor Jézust befogadjuk a szívünkbe és személyes kapcsolatra jutunk vele a Lélek által, akkor mindenképp megérezzük és megértjük, hogy Isten hatalmas erejével tartja fenn ezt a világot és az emberiség történetét az Ő általa meghatározott cél felé viszi. Ez a cél pedig nem más, mint megszabadítása a világnak, az emberiségnek, a bűnből, a halál hatalmából. Isten célja az, hogy helyreállítsa az ember engedetlensége által megrontott világot és egy olyan új világot teremtsen, ajándékozzon az ember számára, amelyben majd boldogan, teljes életet élve, örökké élhessen, s örökké Őt dicsőítse.

A világnak ez az állapota egy átmeneti korszak, amit Isten azért tart fenn, hogy terveit megvalósíthassa és minél több ember számára felkínálhassa az Ő általa elkészített jövődőt, az örök életet.

Istennek ezt a munkáját mi nem tudjuk áttekinteni. Nem látjuk azokat az összefüggéseket, azokat az erőhatásokat, amik által az Ő tervei megvalósulnak.

Amikor a világra, a világban történő sokféle eseményre, feszültségekre, a sok szenvedésre, igazságtalanságra, a gonoszságra tekintünk, akkor nem értjük, nem tudjuk áttekinteni ezeket, csak Istenbe bízva arra gondolhatunk, hogy Isten hatalmas erővel viszi véghez a terveit. Még a rossz is Őt szolgálja. Munkája által a világunk nemsokára révbe ér. Eljön az a nap, amikor majd megvalósuljon Isten ígérete: **Íme, én mindent újjá teszek!** Ézsaiás próféta által így hirdeti meg: **„¹⁷Mert én új eget és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe. ¹⁸Ezért örvendjétek és vigadjatok mindörökké annak, amit teremtek. Mert Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig örömmre. ¹⁹Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajgatás hangja.”** Péter levelében így olvassuk: **„⁹Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen. ¹⁰De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is megégnek. ¹¹Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek,**

¹²akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét, amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! ¹³De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakik. ¹⁴Ezért tehát, szeretteim, minthogy ezeket várjátok, igyekezzetek, hogy ő tisztának és feddhetetlennek találjon benneteket békességben.”

A Jelenések könyvében János apostol pedig így szól erről, mert így láthatta meg a jövődőt: „¹És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. ²És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. ³Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; ⁴és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” ⁵A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”.

Nagyon hangsúlyos az az üzenete a Bibliának, hogy: „**I.kor.15.19**Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” Ha csak annyi tartalma van a hitünknek, hogy Isten ebben a világban megtart és gondot visel rólunk, akkor ez a hit csak egy nyomorúságos és támadható hit. Tovább kell látni ennél. A jövőt, a dicsőséges jövőt kell látni, amit Isten készít az Őt szeretőknek.

Ott, Babilonban is, átérezhette a választott nép azt, hogy Isten történelmet formáló terveibe illeszkedik az életük. Hiszen Babilon olyan fogalomná lett az ószövetségben és az újszövetségben is, amely az egész történelmet áthatja. Újra és újra előkerül Babilon neve, egészen addig, amíg a Jelenések könyvében felhangzik az örömkialtás: ¹Ezek után láttam, hogy egy másik angyal leszállt a mennyből: nagy hatalma volt, és dicsősége beragyogta a földet. ²És ezt kiáltotta erős hangon: „Elesett, elesett a nagy Babilon, amely ördögök lakóhelyévé lett, és minden tisztátalan lélek, minden tisztátalan állat és minden utálatos madár rejtekhelyévé lett. ³Féktelen paráznaságának borából ivott minden nemzet, vele paráználkodtak a föld királyai, és eldőzsölt javaiból gazdagodtak meg a föld kereskedői”. ⁴Hallottam, hogy egy másik hang szól az égből: „Menjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és hogy a ráért csapások ne érjenek titeket; ⁵mert bűnei felhalmozódtak az égig, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.”

Istennek ebben az egész világot, sőt az egész kozmoszt, az egész teremtett világot átformáló munkáját ismerve kell szemlélni a saját életünket.

Saját életünkre tekintve az érezhetjük, hogy ebben a nagy küzdelemben, átalakításban, ami a világban végbemegy, s amitől sokszor szenvedünk, Isten szeretete Jézus Krisztusban átölel és védelmez bennünket. S arra törekedhetünk mindannyian, sőt, arra kell törekednünk, hogy ne a világban végbemenő folyamatok látványa és folyamatai hassanak ránk olyan erővel, hogy az félelmet ébresszenek a szívünkben és mérhetetlen szenvedést jelentsenek a számunkra, hanem Istennek Jézus Krisztusban kiáradó, hatalma, csodálatos szeretete áradjon ránk, rejtse el bennünket, s nyugtassa meg a szívünket. Jézus szeretete adjon nekünk békességet minden nap, minden helyzetben. Milyen szépen hangzik az énekben, amit énekelhetjük: **294.2. Jézus, menedékem! Hű oltalmam nékem Te vagy egyedül! :/: Lelkem a viharból, Bűnből, minden bajból Hozzád menekül. Bár a föld Mind romba dőlt, S ha a pokol hada hány tört: Jézus maga áll őrt!**

Isten Igéje arra biztat mindannyiunkat, hogy rejtőzzünk el ebben a szeretetben. Legyen ez számunkra az a fény, ami besugározza az életünket, gondolkodásunkat. Próbáljunk szabaddá lenni attól a zűrzavartól, a sötétség erőinek attól a tombolásától, amitől szenved ez a világ.

Izráel fiai is ezt tették a lehetőségeik szerint. Hiszen azt olvassuk: ¹¹**Amikor Dániel ... hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta.**

De nem csak arra van szükség, hogy Istennek Jézus Krisztusban megjelent szeretetét fogadjuk be, rejtőzzünk el ebben a szeretetben. Hanem arra is szükség van, hogy ebben a világban, amelyikben általunk nem áttekinthető folyamatok mennek végbe, Krisztus akaratához igazítsuk az életünket. Az Ő uralmában éljünk. Mert az az ember, aki Krisztusban van, az nem találja magát szembe Isten kozmikus méreteiben megvalósuló akaratával. Krisztus uralma alatt élve, a Lélek vezetését elfogadva, biztosan jó irányban haladunk, és helyes dolgokat teszünk.

Az embernek van egy olyan belső kényszere, hogy igyekezzen megfelelni az elvárásoknak. Minél kisebb legyen a konfrontáció lehetősége.

Isten választottainak meg kell tanulni, hogy Istennek kell inkább engedelmessé válni. Nem az a fontos, hogy mit szólnak hozzá az emberek, nem az a

lényeg, hogy népszerű vagyok e azzal a stílussal, ami jellemző az életemre, gondolkodásomra. Az a fontos, hogy annak tetszésére éljünk, aki elhívott minket. Mert a világ törekvései, a világ gondolata semmivé lesz, de az, aki Isten akaratát cselekszi, az megmarad örökké.

Legyen bátorságunk bízni Jézusban, higgyük el azt, hogy Ő nem csal meg bennünket. Győzelemre visz, megtart minket. És készüljünk arra a napra, amikor Isten ígéretei teljességbe mennek.

Krisztus által védetté lesz az életünk és úgy élhetjük az életünket, hogy Isten akarata által véghezvitt folyamatokba illeszkedik bele.

A világ fiai a maguk sötétsége szerint élik az életüket. Perlekednek, küzdenek egymással, hiábavaló ígéretekben bíznak.

Higgyük el, hogy a világ forrongásában, a nagy, áttekinthetetlen folyamatokban az igazság az, hogy: Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincsen meg az Isten fia, az élet sincsen meg abban.

*

Ézsaiás 40; ²⁹Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.
³⁰Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak.
³¹De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.

Izráel népe a hetven éves babiloni fogság után hallhatja a vigasztaló üzenetet: A szabadító Isten érkezik, nemsokára felragyog dicsősége, mindenki megláthatja. A reménytelenségtől meg kell szabadulni mindenkinek, és teljes szívvel, örömmel várni kell az Úr érkezésére, szabadítására.

Ennyi esztendő után a prófétáknak és Isten embereinek nyilvánvalóan nem volt egyszerű felrázni a népet és a hazatérésre lelkesíteni. De ebben a munkában nem

csak a hírnököknek kellett fáradozniuk, hanem munkálkodott, velük volt, Isten Lelkének áthangoló, új erőt, lelkesedést munkáló ereje is.

Engem most ebből az Igéből az a néhány nagyon ismert szó érintett meg, amit így olvasunk: „²⁹Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.
³⁰Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak.
³¹De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”

A megfáradásról szól a próféta, amiből az Istennel megtalált kapcsolat által ki lehet szabadulni.

Ott, Izráel népe, megfáradt a hosszú fogság nyomorúságai közepette, mert bár állandóan vigasztalták, biztatták egymást azzal, hogy majd egyszer eljön a szabadulás napja, visszatérhetnek mindannyian a szent városba, Jeruzsálembe, mégsem történt hosszú időn át semmi. Mentek egymás után a napok, az évek és az évtizedek, s semmi sem változott. És ez a reménytelen állapot kiégette a lelkükből a reményt, elfárasztotta őket. Ott tartottak már, hogy beletörődtek a változtathatatlanba.

S a próféta pedig azt hirdeti meg, hogy az embernek nem kell ebben az állapotban élni, nem kell elfásultan, csalódottan járni kelni ebben a világban. Mert mindenki, aki az ÚRban bíz, aki Isten szeretete előtt megnyitja a szívét, az megszabadul ebből az állapotból, megújul a szívében, új erőt, új lelkesedést, új reménységet kap az Istennel való kapcsolat ajándékaként. Meg fogja látni Isten szabadítását.

Ez az üzenet minden időben fontos, aktuális üzenet. Egyrészt azért, mert vannak olyan emberek minden időben, ma is, akik már nem lelkesednek semmiért, csak lemondóan legyintenek, amikor valaki biztatni próbálja őket. S talán azért van ez, mert az életükben annyi csalódás, annyi küzdelem volt, amiből igen sokszor vereséggel jöttek ki. Eljutottak arra, hogy a reménytelenség, a megfáradás határozza meg az életüket, gondolkodásukat és magatartásukat.

Talán az ilyen emberek életét szemlélve a kívülálló is úgy vélekedik, hogy valóban nincsen remény a számára. Valóban jogos az elkeseredése.

Isten Igéje pedig azt mondja el, hogy amikor az ember felemeli a tekintetét arról, amiben van, ami körülveszi, meghatározza az életét és Istenben kezd bízni, akkor megérti, meglátja, hogy Isten előtt nincsenek legyőzhetetlen

akadályok. Isten számára nincsen olyan helyzet, amikor azt mondja, amit mi szoktunk mondani: Most már nem tudok mit tenni! Nem tudok segíteni!

Istennél mindig van tovább. Isten mindig tud új ajtót adni elénk, amin át beléphetünk oda, ahol minden megújul, ahol minden mássá lesz, ahol mindent újra lehet kezdeni. Nyomorúság, gyász, betegség, vagy bármi is okozza az ember szívének megfáradását, az Úrnál van a szabadulásra lehetőség. Bízzál az Úrban, rólad Ő el nem feledkezik, sorsod sötétlő árnya közt szent arca rejtezik.

Nem baj az, ha elfáradunk, mert az ember életében lehetnek olyan helyzetek, hosszantartó nyomorúságok, amikben törvényszerűen alakul ki a megfáradás. De soha nem szabad elfeledni azt, hogy ebbe nem kell végleg elveszni, belefásulni, mert ha Istenhez, Jézus Krisztushoz megyek az én megfáradt szívemmel, akkor Ő a szeretetével elkezd gyógyítani, elkezd vigasztalni, vidámítani és egyszer csak azt mondja nekünk: Íme, adtam eléd egy nyitott ajtót, amit senki be nem zárhat. Lépj be rajta és indulj el, örömmel.

A belső szobában, az Istennel való kapcsolatban meg lehet újulni, mert aki Őbenne bíz, az erőt kap, szárnyra kel, fut, és nem lankad, nem fárad el.

De az ember nem csak az életének a nehézségeiben fáradhat meg, hanem szinte az életének minden területén, minden tevékenységében jelentkezhet a kifáradás. Megfáradhat valaki a házasságában, a gyermekeivel való kapcsolatában, a napi feladataiban, szolgálataiban. Sőt, megfáradhatunk az hitünkben is, az Istennel való kapcsolatunkban is. Ilyenkor kezd széthullani az életünknek az a részlete, ahol a megfáradás felerősödik. Modern pszichológiában ezt kiégésnek is nevezik (burnout). Orvosok, lelkészek, szociális munkások és mindenki életében jelentkezhet ez a tünet. A templombajárás, a gyülekezeti élet is produkálhat ilyen tüneteket. Hitünkben is megfáradhatunk.

Izráel népe ott és akkor, abban a helyzetben azt érezhette, hogy az istentiszteletük csupán egy precizen és rendszeresen végrehajtott gyakorlat volt, ami lassan kiüresedett. Nem volt benne örömük, nem volt ereje annak, amit csináltak. S ez a gyakorlat egyre jobban fárasztotta őket, értelmetlenné vált.

Sokszor kerülhet a hívő ember ebbe az állapotba élete során, de az ennek az Igének az üzenete, hogy nem szabad feladni, nem szabad belenyugodni ebbe. Mert ha Istenben bízunk, ha Őrá figyelünk, akkor azt élhetjük át, hogy Ő felemel, megszabadít és megelevenít bennünket. Hitben is szárnyra kelünk, futunk, és nem lankadunk.

S ebben az Igében az a hangsúlyos üzenet szólal meg felénk, hogy **nem mi, a magunk erejéből tudunk megújulni**. Ehhez kevés általában az erőnk. Mi egyre jobban leégünk. Hanem egyedül Isten csodálatos szeretete, élő jelenléte, jósága az, amely megújít bennünket. Ő elevenít meg minket.

Ezért mindenképpen Őhöz kell futni, Őhöz kell kiáltani, Őbenne kell reménykedni, hogy ez az esemény, fordulat bekövetkezessen. Akkor is ezt kell tenni, ha nincs hozzá kedvünk. Racionálisan kell legalább felmérnünk azt, hogy nincs más megoldás. Ha belesüppedünk a fáradságba, akkor még inkább szét fog hullani az életünk. Ha engedjük, hogy keserűség eluralkodjon a szívünkben, akkor még inkább nyomorultnak érezzük magunkat és a végén saját magunk ellenségei leszünk. Önmagunkat taszítjuk egyre mélyebbre, míg a végén teljesen tönkreteszünk mindent. A mi egyetlen lehetőségünk, az egyetlen járható út a számunkra, a feladatunk az, hogy várjuk Őt, bízunk Őbenne, nyissuk ki a szívünket, lelkünket Őelőtte.

Az Úrban, az Úr által történő megelevenedés azért több, mint az emberi lelkesedés, mert Ő a mélységből nagy magasságokba tud felemelni bennünket. Azt mondja ez az Ige, hogy: Szárnyra kelnek, mint a sasok.

Ha megnézzük az emberek lelkesedését, akkor azt látjuk, hogy a lelkesedésben nem látnak maguk előtt távlatokat. Csak egyszerű, földi dolgok azok, amikben örülni tudnak, amiért küzdeni képesek. Egy egy hobbi, vagy egy egy hétköznapi ügy. Az elmúlt évtizedekben sokszor láthattunk ilyen lelkesedő embereket, akik valamilyen ügy érdekében ott voltak az aluljárókban és próbáltak másokat is lelkesíteni.

Én nem mondom, hogy ezek az emberi erővel történő próbálkozások teljesen értelmetlenek és értéktelenek. Van értékük, van értelmük, de legtöbbször csak kicsiny távlatot, kicsin mozgásteret jelentenek.

Amikor Isten szeretete betölti a szívünket, akkor igen sokszor nagy magasságokba emel fel bennünket. Olyan távlatokat mutat, olyan látásokat ad számunkra, amit mások, Isten nélkül, soha nem láthatnak meg. S olyan ügyekben, olyan feladatokban élhetjük az életünket, amik nagy hatással vannak emberek életére.

Éppen ezért jó az, ha valaki nem mástól, hanem Isten szeretetétől újul meg, kezd szárnyalni.

El kell mondanom, hogy a szolgálatom ideje alatt sokszor adta meg Isten számomra, hogy olyan testvéreim legyenek a gyülekezetben, akik szárnyalni tudtak. Beteltek Krisztus szeretetével, élő jelenlétével és életük kiteljesedett ez által a szeretet, jelenlét által.

S ezek az emberek hihetetlenül nagy hatással voltak a gyülekezet életére. Mert Isten az Ő felemeltetésük által minket is kimozdított a szürke egyhangúságból. Amikor láttuk, hallottuk, hogy felemelkedtek a földről, hogy futni kezdte, akkor ez minket az arra segített, hogy mi is kövessük az Ő példájukat.

Jól tudjuk, hogy amikor valaki panaszkodik, amikor valaki keserű megjegyzéseket tesz valamiért, amikor valaki belenehezül a sárba, akkor a környezetét is beletaszítja ebbe az állapotba. De, amikor valakit Isten felemel, akkor a mellette lévő is élvezik ezt és ők is megkívánják azt, hogy átéljék, lássák, amit ő lát megél.

Jól látjuk a mi világunkban, hogy a sötétség erői olyan módon próbálnak úrrá lenni a világon, hogy gerjesztik a depressziót. A múltkor bedobtak egy szórólapot, amin nagy betűkkel az volt, hogy mi vagyunk az elégedetlenek pártja. Az nem volt rajta, de értelemszerűen tudatták, hogy mi vagyunk azok, akik soha, semmivel nem leszünk megelégedve. Gondoltam magamban, hogy meg kellene nekik írni, hogy: Nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel. De nem írtam semmi, mert nem kívánok belefolyani semmiféle vitába. De egyértelmű, hogy a gonosz munkájának az a lényege, hogy belelökjön a sárba, szítsa az elégedetlenséget.

Isten pedig az övéinek sasszárnyakat ad, hogy szárnyaljanak mennyei magasságokba. Legyenek látásaik, legyen előttük távlat, gyönyörködjenek mindabba, ami feltárul a szemeik előtt.

És a szárnyaló emberek, az új lelkesedést, az új reményt kapott emberek erősítik és inspirálják a többieket is arra, hogy emelkedjenek fel a sárból, minél magasabbra, Isten csodálatos szeretete, ereje által.

És amikor ez megtörténik, akkor ez nem csak jó hangulatot jelent az ember számára, hanem csodálatosan új lehetőségek tárulnak fel és valósulhatnak meg egy embernek egy közösségnek az életében.

Ott megelevenedik a közösségi élet. Ott elkezdik szervezni a gyülekezet életének legkülönbözőbb részleteit.

Izráel népe is, amikor megelevenedett az Úrban, akkor elkezdett készülni a hazafelé indulásra. Készítették a gyermekeket, az idősek, szervezték a különféle

értékeiknek, ingóságaiknak a szállítását, elővették a térképet, hogy tudják milyen irányba kell indulni és milyen módon lehet hazatérni...

Amíg az ember fáradtan, csüggedten jár kel, addig nem csinál semmit. Akkor kezd cselekedni, akkor kezd az élete kibontakozni, amikor az Úrra néz, benne bízik, reménykedik és érzi, hogy felemelkedik abból, amibe eddig beleragadt, ami eddig mindig visszahúzta, megbénította.

Nem mi elevenítjük meg magunkat, nem a mi dacos ellenállásunk segít meg bennünket, hanem egyedül az, hogyha felemeljük a tekintetünket, az Úrra nézünk, benne bízunk.

Hát legyen ez a feladat, bármilyen módon is van az életünkben a megfáradás, a burnout, mondjuk el magunknak, egymásnak, írjuk be a szívünkbe: "... akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el."

*

**Ézsaiás 40: ²⁹Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.
³⁰Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak.
³¹De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.**

Izráel népe a Babilonban eltöltött hetven esztendő után nem csak a megfáradást és a csalódottságot érezhette a szívében, hanem azt is, hogy emberileg nincs reális esélye arra, hogy egyszer visszatérjen ősei földjére. Ennek ugyanis sokféle feltétele volt. Ehhez szükség volt mindenekelőtt a babiloniaknak, a Babiloni hatóságoknak a támogatására. Hiszen az ő engedélyük kellett arra, hogy elvándorolja, visszatérjenek hazájukba. De tudták azt is, hogy majd vállalkozniuk kell a fogságban kialakított, felépített élet lebontására, és a hazaindulásra. És majd hazatérve nem a kész várt rájuk, hanem a romok, a romok felépítése, az ország újbóli lakhatóvá tétele lesz a feladatuk. Egy egész nép számára olyan nagy feladat ez, amihez megfelelő erő és akarat kell. S ha a hazatérésre erőtlennek érezték magukat, akkor ez egyáltalán nem volt különös.

De ebben a helyzetben hangzik fel a próféta által Isten bátorító üzenete a nép felé: **„...akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”**

Isten nem feledkezett meg rólatok! Hazavisz titeket a földetekre! Megmutatja hatalmát és szeretetét. Bízzatok benne, s ha bízni tudtok, akkor erőtök megújul, szárnyra keltek, mint a sasok!

Fontos üzenet volt ez a még fogságban lévő nép számára: Ne önmagatokra nézzetek, ne a körülményeket mérlegeljétek, hanem bízzatok az Úrban, aki csodákat cselekszik majd. Betölti azt az ígéretét, amit ismerhettek mindannyian: **„¹⁵Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”**

Ez az üzenet ott és akkor hangzott fel Izráel népe felé, de azóta is felhangzik minden ember felé, aki elfáradt és erőtlennek érzi magát. Felhangzik a felé az ember felé, aki úgy látja, hogy nem tud megbirkózni azokkal a feladatokkal, amik várnak rá, nem tudja legyőzni azokat az akadályokat, amelyek előtte tornyosulnak. **„...akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”**

Isten az övéit megtartja, ha benne bíznak. Ha Te az övé vagy, akkor halld meg ezt az Igét és nézz fel Őrá, erősítsd meg szívedben a bizalmat iránta, és meg fogod látni azt, hogy ez az Ige valóban igaz. Isten megmutatja szabadító hatalmát az életedben.

De talán alá kell húzni azt, amit mondtam: Ez az Ige a választott népet szólította meg ott és akkor, Isten tulajdonba vett népét, és ma is azt szólítja meg, aki átadta a szívét neki és Úrrá tette Őt élete felett. Úgy általában a világra nézve, Babilonra nézve nem feltétlenül igaz ez az Ige.

Tehát nem úgy van, hogy az ember, aki Istentől távol éli az életét, Isten nélkül él ebben a világban, az Isten megtartó hatalmát mintegy alkalmi segítségnek tarthatja életében. Azok élhetik át az Ő megtartó hatalmát, akik az Övéi.

Próbáljuk ez az Igét mi is behelyezni az életünk alapigéi, alapszabályai közé, mert jó néhány Ige van, amit mindig fel kell tudni idézni az életünk különböző helyzeteiben, és igyekezni kell alkalmazni, hogy irányt mutassanak, segítséget adjanak.

Amikor ezt az Igét elolvastam, akkor azt próbáltam megérteni, hogy milyen módon ad Isten az Ő gyermekeinek erőt? Hogyan teszi őket, földhöz ragadottakat, szárnyaló sasokká? Hogyan tanítja meg futni azokat, akiknek már jártányi erejük sincs? Fontos kérdések lehetnek ezek, mert ha tudjuk rájuk a választ, akkor hamarabb felismerjük Istennek a munkáját az életünkben!

Úgy gondolom, hogy Isten megerősítő munkája leggyakrabban először bennünk kezdődik el. Úgy történik, hogy Ő **elveszi a szívünkől a reménytelenséget, a fáradságot és a különböző félelmeket és talpra állít**. Ezek külön-külön és mind nagyon meg tudják erőtleníteni az embert. Belső megerősödés nélkül, belső gyógyulás nélkül nincsen lehetősége az embernek a győzelemre.

Hányszor és hányszor halljuk emberektől (esetleg magunk is mondjuk): ez úgysem fog sikerülni! Reménytelen! Vagy hányszor látjuk a teljes földhöz ragadottságot, fáradságot, amitől az ember képtelen megmozdulni már, csak legyint a bátorító szóra: Hagyj, mert képtelen vagyok rá! És a félelmek is mennyire megbénítják az embert.

Éppen ezért Isten ott a szívünk mélyén kezdi ezeket a béklyókat oldozgatni. Lehet, hogy nem azonnal oldódnak meg, hanem csak úgy lassan, napról napra érezzük, hogy éled a remény, hogy próbálunk feltápászkodni onnan, ahová lecsúsztunk, leestünk. A félelmeinkben megszólal egy hang, hogy: Bízzál, ne félj!

S egy idő után egyszerre csak azt érezzük, amit Ezékiel próféta érzett, amikor Isten azt mondta neki, hogy: Állj a lábaidra, mert beszélni akarok veled! **„2:2 Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám.”**

A megerősödés így azt is jelenti, hogy az embert Isten talpra állítja. Ez a talpra állás azt jelenti, hogy az ember belső biztonságra talál. Az Istennel megtalált élő kapcsolatban találja meg az ember azt a helyes biztonságot, ami megerősíti.

Ha végiggondoljuk az életünket, akkor látjuk, hogy a nehéz helyzetekben is alapfeltétel a továbbinduláshoz, a győzelemhez, hogy ne hagyjon el bennünket a szívünk. Ott belül, a szívünkben, lelkünkben legyünk erősek.

S mindez úgy történik, hogy Isten betölti az embert és átöleli a szeretetével is. Isten szeretetében tudhatjuk azt, hogy Ő segítségünkre van. Szeretete megnyugtat, szeretete biztonságot ad a számunkra. Szeretete kezdi bennünk ébresztetni a reményt.

Nem véletlenül olvassuk a Bibliában azt, hogy: Isten a szeretet. Az ószövetségben is a népét mérhetetlenül szerető, hűséges Isten az, akit láthatunk.

Józsué így indítja a honfoglalás nagy feladatára: „...**légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.**” S Józsué lelkileg megerősödve újra és újra átéli Isten megtartó hatalmát.

S az újszövetségben pedig Jézus által láthatjuk meg, ismerhetjük meg Őt. Hallhatjuk az ígéretet, hogy aki az Ő egyszülöttjének nem kedvezett, hogy ne adna nekünk vele együtt meg mindent.

Tehát az az ember, aki az Úrban bíz, az mindenek előtt a szívében, lelkében érzi azt, hogy megerősödik, megerősíti Őt Isten jelenléte, szeretete. Éljük át ezt minél gyakrabban, és kezdjük el mindig így a harcainkat, induljunk így a feladataink végzésére, bármilyen nagyon is azok.

Másodszor én azt érzem fontosnak ebben az Igében, hogy azok, akik az Úrban bíznak képesek kilépni a bénultságból, megmozdulnak. Megmozdulást jelent az, hogy szárnyra kelnek, futnak, és nem lankadnak.

Mindenki tudja azt, hogy megmozdulni, elindulni nem könnyű. Vannak, akik úgy élik az életüket, hogy tisztában vannak azzal, hogy meg kellene mozdulniuk, de nem tudják megtenni.

Amikor az ember depresszióba esik, akkor betegségének pontosan az az egyik tünete, hogy képtelen megtenni azt, amit meg kellene. A körülötte lévők csodálkozva, vagy bosszankodva kérdezik: Miért nem csinálod? Hát azért, mert ez a betegségének az egyik jellemvonása.

A szolgálat, a dolgainknak a rendezése, a legkülönbözőbb feladatok nem mennek egészen addig, amíg Isten a Lélek erejével meg nem mozdít.

Pünkösdkor látunk egy ilyen nagy elindulást, amit a Cselekedetek könyvében végig lehet látni. A tanítványok ott ülnek egy bezárt szobában és egy pillanat alatt minden megváltozik, amikor Isten Lelkének ereje betölti őket. Feltárul az ajtó, kilépnek az emberek elé és bátran vallást tesznek Jézusról és 3000 ember csatlakozik hozzájuk. Csodálatosképpen a tanítványok azonnal tudják, hogy mit kell tenni, mit kell mondani, mert az a belső erő az megérteti velük, és képessé teszi őket erre.

Itt a gyülekezetben is sokszor lehet látni azt, hogy emberek, akik nem mozdultak meg feladatokra, különféle ügyek rendezésére, egyszerre megerősödve elindulnak. Sokszor nem is akárhogyan.

S ez azért jó, mert Isten szeretete, kegyelme, akkor lesz számunkra látható, érthető, amikor szárnyra tudunk kelni, amikor járunk, futunk és nem fáradunk el.

Ott Babilonban Isten szeretetét érezhették ezek az emberek a szombati istentiszteleteken, az imádságnak az óráiban. De igazán akkor érezhették meg, amikor lelkileg megerősödtek és ez az erő megmozdította Őket. Csak azok nem fáradnak el, akik mozognak. Ezt jól tudjuk a mindennapi életből is!

És számomra az vált üzenetté még ebből a helyzetből, amiben Izráel népe él ott, a hazaindulás előtt, hogy az Ő megerősödésük egy különleges csoda folytán lesz teljessé. Isten kezdi rendezni azokat a részleteket, amik lehetőséget adnak a hazaindulásra. Előhoz embereket, akik szolgálni fognak ebben az ügyben, vagy támogatják ezt az ügyet.

Nagyon jól tudjuk azt, hogy a mi életünk ereje nagy mértékben attól függ, hogy a dolgaink konstellációja, együttállása megvalósul-e, vagy nem.

Soha nem felejttem el azt, hogy egyik alkalommal János bácsi itt volt és keserűen kérdezte, hogy: Hol találunk ácsokat, akik a toronysisakat elkészítik? És alig hogy elhangzott a kérdése, csöngettek. Megjöttek az ácsok. Nekem csak válaszolni kellett: Itt vannak! Én sem tudtam, hogy jönnek. Ők viszont Istentől megkapták az utasítást, hogy azután kell csengetni, amikor János bácsi feltette a kérdését.

És van, amikor sok sok tényező együttállása által válik az ember erőssé. Megkapja a lehetőséget, hogy tegyen meg valamit, lépjen valamerre. Ez az az igazi erő, amit Isten ígér és ad azoknak, akik Őbenne bíznak.

És megtapasztalja az ember azt, amit Mózes megtapasztalt a Vörös tengerénél: Ráütött a tengerre a botjával és kettényílt a tenger Izráel fiai előtt. Nem azért, mert Mózes olyan ügyes volt, nem is azért, mert a botja különleges dolgokra volt alkalmas. Azért, mert Isten ereje azon a botütésen át kettényitotta a tengert. A nép csak azt látta, hogy milyen nagy dolgot tett Mózes. Mózes viszont csak azt érezhette, hogy nem Ő tette ezt, hanem Isten megerősített. Olyan erőt adott annak a botütésnek, hogy a tenger is meghátrált.

Hát ezt éli át az az ember, aki Istenre figyel és benne bíz. Hogy ha jó irányba megy, a Isten akarata szerint cselekszik, akkor a szavára megváltoznak változtathatatlanok tartott dolgok, csodák történnek, hegyek mozdulnak meg.

Az Istenben bízó embernek az életében Isten ereje, hatalma munkálkodik. Ezért erős. S mindenki, még ő is, csak ámul, hogy milyen erős. Isten sokszor olyan embereket választott ki, akik talán egyik kicsit gyengébben, esetlenebbek voltak, mint a többiek és általuk hozott szabadulást a népe számára.

Isten így tesz bennünket erőssé, így emel fel nagy magasságokba, így segít arra, hogy sokat fussunk, és soha nem fáradjunk el. Az Ő ereje és az Ő szeretete lesz láthatóvá a benne bízó ember életének dolgaiban.

Ézsaiás 41; ⁸De te, szolgám, Izráel, Jákób, akit kiválasztottam, barátomnak, Ábrahámnak utóda! ⁹A föld végén ragadtalak meg, annak széléről hívtalak el. Ezt mondtam neked: Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg! ¹⁰Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak. ¹¹Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnék téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. ¹²Keresed, és nem találod azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak. ¹³Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezemet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje -.

Ézsaiás könyvének 41. fejezetében is folytatódik a fogságban lévők bátorítása. A kilátástalanságot és a reménytelenséget igyekszik megszüntetni Isten a szívekben a prófétára bízott üzenet segítségével.

A fejezet első részében a próféta azt mutatja meg Izráel fiai számára, hogy Isten a történelem Ura. **„Ki indította el napkeletről azt, akinek lépteit győzelem kísérte?”** - kérdezi. A válasz pedig az, hogy ennek a győztes hatalomnak minden ereje és nagysága Istentől van. Kyrosz, perzsa királyról beszél a próféta, akit Isten emelt fel, támogatott a győzelmeiben, szolgájává tette, szolgájaként használta fel. Tettei által Isten akarata valósult meg. Amikor majd alkalmatlanná válik a feladatra, amit Isten adott neki, akkor elveszti erejét és egyszerűen semmivé lesz, Isten egyszerűen félreteszi az útból.

Az elmúlt hetekben az áhítatokon a 29. zsoltárt énekeltük a gyerekekkel, amelyik arról szól, hogy Isten ennek a világnak az Ura, akinek dördülő szavára minden ellenállás megtörik és hiábavalóvá válik, semmivé lesz, aki olyan hatalmas, hogy egykor ott trónolt az özönvízen. Hatalmas ereje mindent irányít, féken tart. Minden, ami történik ebben a világban, legyen az a mi látásunk szerint jó, vagy rossz, minden az Ő uralma alatt van, Ő az aki mindent szolgájává tesz.

Vigasztaló üzenet ez ott Izráel népének, de nekünk is akkor, amikor olyan nagyon bonyolultnak, zűrzavarosnak érezzük ezt a világot. Meg kell értenünk és meg kell tanulnunk, állandóan emlékeznünk kell arra, hogy mindenek felett Isten az Úr, semmi nem történik az Ő akarata és bejegyzése nélkül, s mi pedig az Ő gyermekei vagyunk Jézus Krisztus által. Ha ezt tudjuk, akkor ez segít bennünket arra, hogy ne féljünk, ne keseredjünk el felettébb, ne veszítsük el a reménységünket, és hogy tudjuk mindig azt, hogy kire nézzünk, kiben bízunk és kinek az akaratát kövessük.

Kyrosz perzsa király Isten eszköze, így kell látni Őt. Nem kell félni tőle, s nem kell behódolni neki. Istenben kell bízni, neki kell adni a dicsőséget. Isten népének minden időben így kell élni!

S a világnak ebben a számunkra áttekinthetetlen, sokszor félelmetes forgatagában azt kell meghallanunk, amit Isten nekünk mond: **„⁸De te, szolgám, Izráel, Jákób, akit kiválasztottam, barátomnak, Ábrahámnak utóda! ⁹A föld végén ragadtalak meg, annak széléről hívtalak el. Ezt mondtam neked: Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg! ¹⁰Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak. ¹¹Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnék téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. ¹²Keresed, és nem találod azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak. ¹³Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne**

félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje -."

Ez a vigasztaló üzenet először Izráel fiai felé hangzik. Hangzik ott a babiloni fogságnak a végén, a hazatérés előtt, de akkor, ha elolvassuk a Bibliát, akkor azt látjuk, hogy már előtte is sokszor hangzott fel a történelemben valamilyen módon, és a későbbi időben is ez az üzenet szól. Ez Istennek az örök szövetség alapján, az Ábrahámmal, az ősatyákkal kötött örök szövetség alapján, megszólaló vigasztalása.

De szól hozzánk is, nem Ábrahám, hanem Jézus Krisztus keresztje által, az új szövetségnek örök üzeneteként. Mert mi is, ha elfogadtuk a szövetséget, amit Isten nekünk Jézus Krisztusban felkínált, akkor Isten népe vagyunk ebben a világban, akik így hallhatjuk ezt a vigasztalást.

Isten Igéje azt láttatja meg velünk, hogy mindenképp Isten uralkodik, és a világnak, a történelemnek a középpontjában Isten választott népe van, függetlenül attól, hogy ki milyen véleménnyel van erről a népről, hogyan ki hogyan ítéli meg ezt a népet. Isten ezt a népet ajándékozta meg jövővel, ennek a népnek adta az ígéreteit. Királyi papság, szent nemzetség megtartásra való nép, Isten tulajdona, szövetségese. Minden más nép csak szolga, akinek feladata szolgálni Istennek akaratát és az Ő szövetséges népének a kapcsolatát és ennek a szövetségnek a kiteljesedését.

Meg kell értenünk, hogy Izráel és az egyház nem egy szereplő, egy színpont ebben a világban, hanem Isten kiválasztó akaratából a világ történetének a középpontja, ami köré rendeződik minden, hogy megvalósulhasson az a jövő, ami elkezdődött már, és ami azt fogja jelenteni, hogy ebben a folyamatban előrehaladva nemsokára a világ kiszabadul a hiábavalóságnak, a bűnnek és a kárhozat erőinek a hatalmából.

Izráel népének és az egyháznak is tudatában kell lennie annak, hogy Isten rendkívül fontos küldetést bízott rá. S azt a küzdelmet, amiben él, folyamatosan ennek tudatában, s ezzel a méltósággal kell vállalnia.

Izráelnek és az egyháznak a szerepe tehát ebben a világban, a történelemben, nem mellékes szerep, nem jelentéktelen, periférikus dolog, hanem főszerep. Isten a világ ura, az Ő szövetséges népe pedig az a nép, minden nyomorúsága ellenére, amelyiket Ő magának elválasztott, megszentelt, és akihez örökké hűséges marad, akiről Isten azt mondja: **¹¹Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnek téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik**

veled perbe szállnak. ¹²Keresed, és nem találsz azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak.”

Nem mindenki érti ezeket a beszédeket, de az, aki érti, az másképpen látja ezt a világot, mint ahogyan az emberek általában látják, és másképpen forgolódik az emberek között.

Az Isten gyermekének ebben a nagy megtiszteltetésben mindig tudni kell azt, hogy mennyire kicsi és erőtlenséges, mennyire alkalmatlan arra a nagy feladatra, amire Isten kiválasztotta Őt.

Izráelnek azt mondja Isten, hogy: a föld végén találtalak meg és onnan hívtalak el és azt mondom neked: Nem félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel!

Minden, ami az életünkben van, az nem a mi érdemünk, hanem Isten kegyelmének, ingyen szeretetének ajándéka. Alázatra indít bennünket Isten Igéje, arra, hogy boruljunk le a mi Istenünk előtt, és áldjuk, magasztaljuk Őt, az Ő szeretetéért, kegyelméért, amit az életünkben megmutatott. Nem dicsekedhetünk semmivel, csak azzal, hogy Isten kegyelmét megismerhettük és naponta tapasztalhatjuk ennek a kegyelemnek az erejét, valóságát.

Izráel népének a kiválasztása Ábrahámhoz kapcsolódik. Így mondja ez az Ige: „...**barátomnak, Ábrahámnak utóda!**” Ábrahám nélkül nem ismerhették volna meg ők ezt a szövetséget, nem mondhatnák magukról, hogy ők Isten választottai.

A mi kegyelmi szövetségünk is egy névhez kapcsolódik, mégpedig Jézus Krisztus nevéhez, akiről így szól Isten a megdicsőülés hegyén: „**Ez az én szerelmes Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!**” Jézus nélkül nem ismerhetjük meg ezt a szövetséget, és nem mondhatjuk magunkról, hogy Isten választottai vagyunk.

Nagyon fontosnak, nagyon hangsúlyosnak érzem ezt az üzenetet: Egy csodálatos ajándékot kaphattunk Istentől, a legnagyobb dicsőséget, amit ember megkaphat, azt, hogy az Isten gyermekeként élhetünk ebben a világban. És ezt az ajándékot úgy kaptuk, hogy Isten a föld végén ránk talált és felvett bennünket. Megtisztított bennünket a sártól, a piszoktól és azt mondta nekünk: Te az enyém vagy! Megváltottalak abból a helyzetből, amiben voltál! Kiválasztottalak, nem vetlek meg. Nem hagylak el soha. Erősen fogom a te jobb kezedet. Mindenki megszégyenül, aki téged bánt, aki ellened támad.

S Istennek erre a felfoghatatlan és megmagyarázhatatlan tetteire mi csak egyet tehetünk, áldhatjuk és magasztalhatjuk, dicsőíthetjük a mi Istenünket teljes szívünkkel, s egész életünkkel.

Isten népe mérhetetlen nagy ajándékot kaphat, de ezzel soha nem kérkedhet, különleges helyzete, méltósága tudatában soha nem nézhet le másokat, hanem Istent imádhathatja, magasztalhatja csak.

S ebben a kegyelmi szövetségben élve Isten népe, Isten gyermeke komolyan kell vegye azt, amit Isten mond neki: **„Szolgám vagy!”** Feladatot adtam neked ebben a szeretetkapcsolatban, szövetségben, amit el kell, hogy végezzél!

Izráel népének a feladata az volt, hogy fogadja és az egész világ számára láthatóvá tegye Isten küldöttjét, a Messiást, a Szabadítót. A mi feladatunk, szolgálatunk pedig az, hogy tanúi legyünk annak, hogy a Szabadító már eljött, és minden embert hív magához. Mondjuk el mindenkinek, hogy nincsen senkiben, másban élet, csak egyedül Jézus Krisztusban.

Az ember mindenütt a világon az életet keresi. Lázás keresésben van az egész világ. Ez a nagy tülekedés, amiben élünk ezért is van! Olykor erővel, fegyverekkel is próbálják emberek kivívni az üdvösséget, a szabadságot. S a mi feladatunk az, hogy elmondjuk: Egyedül Jézus Krisztusban van a szabadság, és az élet. Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincsen meg az Isten Fia, az élet sincsen meg abban.

Az egyháznak nem az a feladata, hogy sikeres legyen, hogy mindenkinek tetsszen. Ha erre törekszik, akkor nem Isten szolgája! Azzal kell szolgálni, amivel Isten megbízott bennünket, a kegyelemről, Isten szeretetéről szóló bizonyágtétellel. Azzal, hogy feltárjuk az emberek előtt Isten csodálatos titkát, az Ő kegyelmét, hozzánk jövetelét és megmutassuk Isten országának a gazdagságát. Arra hívott el bennünket Isten, hogy felragyogjon a fény általunk ennek a világnak a sötétjében, hogy élő víznek folyamai fakadjanak fel a mi életünkön át a szomjazó világban.

Nem könnyű Isten szolgájának lenni egyénileg sem. Ott abban a családban, abban a körben, ahol élünk. De nem könnyű Isten szolgájának lenni az egyház közösségében sem. Ez a világ ugyanis nagy erővel arra próbál kényszeríteni bennünket, hogy járjunk a kedvében. Próbálja ránk kényszeríteni azokat a területeket, azokat a szerepeket, ahol a mi stílusunk elfogadottá válik. Karitatív szolgálatok, erkölcsi nevelés, kultúra művelése...és sok más területet.

Isten pedig azt mondja: Te az én szolgám vagy! Nekem engedelmeskedj! Azt tedd, amit én mondok neked. Sokan ellened fognak támadni, de ne félj, mert „¹¹Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnek téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. ¹²Keresed, és nem találod azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak.”... ¹³Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje -.”

Egy kicsit a költő talán ezt érzi, és ezt fogalmazza meg, amikor ezt írja le:

Pénzt, egészséget és sikert
 Másoknak, Uram, többet adtál,
 Nem kezdek érte mégse pert,
 És nem mondom, hogy adósom maradtál.
 Nem én vagyok az első mostohád;
 Bordáim közt próbáid éles kését
 Megáldom, s mosolygom az ostobák
 Dühödt jaját és hiú mellverését.
 Tudom és érzem, hogy szeretsz:
 Próbáid áldott oltó - kése bennem
 Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,
 Új szépséget teremni sebez engem.
 Összeszorítom ajkam, ha nehéz
 A kín, mert tudom, tiéd az én harcom
 És győztes távolokba néz
 Könnyekkel szépült, orcád - fényű arcom.

Körülöttünk kavarog a világ sokféle eseménye, hatalmas erők munkálkodnak és ütköznek meg egymással. Mindenek felett ott van Isten, aki mindent a kezében, hatalmában tart. S ebben a nagy kavargásban valahogyan Ő ránk talált, felemelt és azt mondta: Enyém vagy örökre! Nem hagylak el, nem doblak el téged soha. S mi ettől kezdve úgy élhetünk ebben a világban, mint a minden ellenőrző, irányító, hatalmában tartó Istennek a szövetségesei. Ez a nagy kiváltság földre sújt bennünket, mert tudjuk, hogy kik vagyunk. Isten pedig munkatársává tesz, szolgálivá tesz bennünket. S ebben a szolgálatban erősen fogja a kezünket, megerősít, győzelmes jobbával támogat.

Próbáljunk így élni ebben a világban. Isten magasztalva, imádva, különleges helyzetünkről soha el nem feledkezve, s küldetésünket mindig betöltve.

*

Ézsaiás 41; ⁸De te, szolgám, Izráel, Jákób, akit kiválasztottam, barátomnak, Ábrahámnak utóda! ⁹A föld végén ragadtalak meg, annak széléről hívtalak el. Ezt mondtam neked: Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg! ¹⁰Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítlek, meg is segítlek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak. ¹¹Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnek téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. ¹²Keresed, és nem találsz azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak. ¹³Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje -.

Ézsaiás könyvének ebben a fejezetében igen hangsúlyosan jelenik meg az Isten kiválasztó akaratáról szóló üzenet. Többször hangzik fel ebben a fejezetben ez a szó: Kiválasztottalak! - s többször forgalmazódik meg a kiválasztásra utalás más szavakkal. De nem csak ebben a fejezetben, hanem a következőkben is felhangzik erről a tanítás.

Egyértelmű lehet számunkra az, hogy Isten Izráellel kapcsolatos döntésének, kegyelmi kiválasztásának a hangsúlyozása nagyon fontos a hazatérésre készülő nép számára. Erősíti, bátorítja a népet az a tudat, hogy nem a történelem erőviszonyai, nem valamilyen emberi indulat, elhatározás határozza meg az életüket, a jövőjüket, hanem az élő Isten szeretete, vezetése.

Sokszor fordul elő az, hogy amikor ezeket az Igéket olvassuk, akkor az a kérdés fogalmazódik meg a szívünkben, hogy: Miért cselekedett Isten így? Miért történt meg ez? Miért választotta ki Isten Izráel népét magának? Mi volt ezzel a célja?

Vajon nem lett volna jobb és célszerűbb az, hogyha Isten minden nép felé egyformán közeledik, s minden népnek egyformán kijelenti magát? Nem igazságtalan döntés az, hogy egyetlen népet választott ki magának a népek sokaságából?

Azt kell mondani erre a kérdésre, hogy Isten Izráelt azért választotta ki, hogy véghezvigye általa a terveit ebben a világban. Így gondolta el az egész világgal kapcsolatos szabadító, helyreállító terveinek megvalósítását.

Ennek a tervnek az első nagyon fontos jellemvonása az volt, hogy **Izráel népét saját tulajdonává, tulajdon népévé tette az elválasztása által**. Azt mondta ennek a népnek: Elválasztottalak! Enyém vagy, az én tulajdonom vagy!

S ez az óta is megáll, mert megbánhatatlanok Istennek a döntései, megbánhatatlan és visszavonhatatlan az Ő elhívó, kiválasztó szava.

S tudnunk kell azt, hogy minden időben így kell erről a népről gondolkodni, még akkor is, ha sokszor ez nem megy mindenkinek könnyen. Különleges státusza, különleges helyzete van ennek a népnek ebben a világban. Bármit is mondunk, teszünk, éreznünk kell, hogy Isten előtt állunk, illetve rossz döntésünkben magával Istennel kerülünk szembe.

De még mielőtt jobban belemélyednénk ebbe a kérdésbe, ami egyébként egy nagy és igen fontos kérdés, még azelőtt saját életünkre nézhetünk. Mi is elmondhatjuk azt, hogy ha hitben élünk, ha Jézus Krisztus által Isten szeretete és kegyelme kiáradt ránk, hogy akkor mi is ugyanebben a kiváltságban részsültünk. Ni is Isten tulajdonaivá lettünk. Ezért mondja a Heidelbergi Káté első kérdés felelete azt, amelynek a kérdése így hangzik, hogy: **Micsoda tenedek életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod?** Mi ad erőt neked életedben és életed végeztével? S felhangzik a válasz, a választ mindannyian ismerjük:

Az, hogy testestől-lelkestől - akár élek, akár halok - nem az önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok. Ő drága vérével minden bűnömért maradéktalanul megfizetett,⁴ és az ördög hatalmából megszabadított. Úgy megőriz,⁶ hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál se hullhat le fejemről, sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia. Ezért Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről, és szív szerint hajlandóvá és késszé tesz arra, hogy szüntelenül neki éljek.

Isten elhívó szava, kiválasztó akarata számunkra is azt jelenti, hogy az Ő tulajdonai vagyunk. Senki nem ragadhat ki bennünket az Ő kezéből. És mindenki, aki minket támad, Istennel találja magát szembe, aki véd és oltalmaz minket. Azt mondja nekünk is, hogy: Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja! Elhívása megbánhatatlan!

Ebben a szövetségben nekünk is tudnunk lehet és tudnunk is kell, hogy életünk az Ő tulajdona. Tehát nem élhetünk úgy, ahogyan akarunk, nem élhetünk úgy, mintha teljesen függetlenek lennénk mindentől és mindenkitől. A mi életünk egy megbonthatatlan szövetségben élt élet. Ez biztonságot jelen számunkra és egyben felelőssé is tesz bennünket. Ő megtart, megőríz, és Lelkével arra figyelmeztet, és arra ösztönöz, hogy szüntelenül Őneki éljünk.

Az Ószövetségben is és az Újszövetségben is erőteljesen hangsúlyos ez. Isten népe Isten tulajdonában van, Ő védi és Ő szabja meg az életrendjét. A világ pedig Istentől távol van, és más erők befolyása érvényesül benne. Nem véletlenül mondhatja Jézusnak a pusztában az ördög: Mindezeket neked adom, ha leborulsz és imádsz engem!

Így mindannyiunk életével kapcsolatosan alapvetően fontos kérdés az, hogy kihez tartozunk! A világban éljük az életünket, vagy pedig Isten elhívását elfogadva, az Isten tulajdonaivá lettünk. Csak annak az embernek az életében vannak jelen Istennek különös gazdagsággal áradó áldásai, aki az Ővé, az Ő tulajdona, és csak az lesz győztes földi életében, földi élete után, annak van üdvössége, aki az Ő tulajdona.

A választottak által Isten uralma, Isten országa van jelen ebben a világban, két hatalom áll szemben egymással ebben a világban, s egy nagy küzdelem folyik a két erő között. Jézus győzött már a kereszten, de teljes győzelme még nem történt meg.

Isten az Ő választott népének az életében megmutatja azt, hogy **Ő kegyelmes Isten**. A világ szélén, a föld végén talált rá a férgecske Jákóbra és a maroknyi Izraelre. Nekik mondta azt, hogy: Kiválasztottalak téged! Enyém vagy!

Isten nem olyan módon választja ki az övéit, ahogyan az ember szokott választani különböző helyzetekben. Ő irgalmas és kegyelmes Isten, aki felemeli a szegényt a porból, megtalálja az elveszettet. Így aztán Őelőtte senki sem kérkedhet semmivel. Csak a hálaadás, a magasztalás szólalhat meg az ember szívéből!

Isten számára nincsen reménytelen élet, mert Ő a legnagyobb mélységből is fel tudja emelni azt, aki ilyen helyzetben van, és nagy dolgokat tud cselekedni vele és általa.

Igen nagy üzenet ez a mi korunkban is. Hiszen olyan korban élünk, amikor az embereknek egy igen nagy százaléka a kiszolgáltatottságot érzi. Azt érzik az emberek, hogy nem tudnak úrrá lenni az életük problémái felett. Egyre mélyebbre süllyednek az elkeseredésben, a reménytelenségben. Isten pedig az Ő népe, az Ő gyermekei által megmutatja az egész világnak, hogy aki Őt segítségül hívja, aki megnyitja a szívét Őelőtte és Őbenne bíz, azt Ő felemeli és megtartja. Így dicsőíti meg magát a világunkban.

Dicsőségét, hatalmát mindenki láthatja, mert az Ővéinek az élete által nyilvánvaló mindenki számára.

Gyakran olvasunk arról, hogy emberek bizonyítékokat keresnek arra, hogy van-e Isten? Nagy viták hangzanak el erről a témáról. S ezek a viták valójában nem győznek meg senkit. Az az ember, aki kipróbálta, elfogadta Istennek a hívó szavát és átadta a szívét, elhangzott felette az, hogy: Enyém vagy! Megváltottalak! - az tudja, tapasztalja, életében és megmutatja élete által azt, hogy Isten megtartó hatalma, szeretete valóság.

Megdicsőíti magát Isten a választottainak az életében. Olyan gazdagsággal halmozza el Őket, amit a világ soha nem tud adni a fiainak. Lelkileg és fizikailag is meggazdagít bennünket a mi Istenünk az életünk ideje alatt. Minél jobban odaadjuk neki magunkat, annál inkább tapasztaljuk az Ő áldó, meggazdagító szeretetét.

A világ fiai küzdenek, törekednek arra, hogy többre jussanak az életükben. Látszólag sikerül is nekik. Valójában azonban az a lelkiület, amivel élnek, az a légkör, amiben folyik az életük, nem jelent igazi gazdagságot, hanem inkább egy mérhetetlen szegénységet. Ha eljön közénk bárki is, aki a világ szerinti sikereket élvezhette életében és egyszer valamilyen csoda folytán megismerte Isten szeretetét, akkor elmondja nekünk azt, hogy nem lehet összehasonlítani a kettőt egymással. Krisztusban, Isten szeretetében van a gazdagság és az élet.

Mivel ezt az emberek nem tudják, ezért van a világban olyan sok elégedetlenség, ezért küzdenek, harcolnak egymással is az emberek, ezért igázzák le, fosztják ki egymást sokan és soha nem szabadulnak meg a hiányérzettől. Mert csak Isten szeretetében nyugszik meg az embernek a szíve. Agusztínusz egyházatyja így fogalmazza meg nagyon ismert mondásával: Magadnak teremtettél minket, s nyugtalan a szívünk, míg csak el nem pihen benned!

A hitben élő ember Istennek ajándékozó szeretetében éli az életét és nem az állandó versengésben, az állandó harcban.

S a hitben élő ember, aki Isten kiválasztó szeretetében éli az életét, az megtapasztalja azt, hogy Isten hatalma őrzi őt életének minden útján, minden idejében. Azokról, akik olyan nagynak, olyan erősnek érzik magukat, egyszer csak kiderül, hogy nem tudják magukat megtartani. Életük kiszolgáltatott élet. De az, aki Isten választottjaként él ebben a világban azt Isten őrzi és megtartja. Életének a nagy kríziseiben megújulási lehetőséget ad számára.

Jó így élni: Tudom, hogy az Ő tulajdona vagyok. Ő csodálatos szeretettel szeret engem és elhalmoz az Ő szeretetének jeleivel, ajándékaival. Gondomat viseli. És hatalmas erővel őrzi a földi életem ideje alatt, hogy ne árthasson nekem egyik ellenségem sem. Célba érkezhessenek, mert Ő megőriz engem hit által az üdvösségre.

És Isten nem csak szereti az övéit, nem csak megtartja, megőrzi őket hatalmas erejével, hanem **munkatársává** is teszi őket.

Sokszor, amikor önmagamra nézek, akkor arra gondolok, hogy milyen kegyelmes Isten az én Istenem, hogy feladatot, szolgálatot adott a számomra. Pedig tudja azt, hogy milyen kicsi az erőm, hogy mennyire kicsinyek a lehetőségeim. De Ő megjutalmazott azzal, hogy szolgálatot bízott rám. És amikor Őneki szolgállok, akkor érzem, hogy ebben a szolgálatban megelevenedek, megújulok.

Nem könnyű Istennek szolgálni, mert sokszor igen nagy, igen nehéz feladatot ad nekünk. De, amikor benne vagyunk a feladatban, vagy amikor túljutottunk rajta, akkor érezzük azt, hogy az Ő ereje velünk volt, megsegített bennünket, és ezért megújultunk, felfrissültünk a szolgálatban.

S miközben velünk szövetségben van, mi az Ő népei lehetünk ebben a világban, aközben Ő, minket is felhasználva formálja terveit. Azokat nagy terveket, amiket ennek a világnak az üdvözítése, megmentése érdekében visz véghez.

Izráel népe is így élt, ebben a kiválasztásban, s mi is így élhetünk. Ő kiválasztott, szeret, megvéd és munkatársává tesz bennünket.

Nem könnyű ebben a harcban élni az életünket. Hiszen két uralom van ebben a világban, s hadiállapotban vannak egymással. A Sátán országa és az Isten országa. Nagy küzdelem folyik. Néha néha elcsüggeszt bennünket ennek a küzdelemnek a keménysége, máskor megsebesülünk a harcokban. De Isten azt mondja nekünk: Ne félj, mert én fogom a te jobb kezedet és megtartalak téged.

Megszégyenülnek mindazok, akik ellened támadnak, keresed és nem is találod őket.

Olyan jó Isten megatartó hatalmát érezni az életünk harcaiban. Olyan jó az, amikor Isten megatartó szeretetének valóságát látjuk.

Ne feledjük el, hogy életünk ebben a csodálatos titokban folyik: Isten elhívott és tulajdonává tett. Mint tulajdonát, végtelen szeretettel szeret, és védelmet ad a számunkra. S miközben így élünk, aközben szolgálóivá, munkatársáivá tesz bennünket. És a szolgálatban erősen fogja a jobb kezünket, megszégyeníti mindazokat, akik ellenünk támadnak.

Éljük így az életünket! Legyen az életünk egészen az Ő tulajdona.

*

Ézsaiás 41; ⁸De te, szolgám, Izráel, Jákób, akit kiválasztottam, barátomnak, Ábrahámnak utóda! ⁹A föld végén ragadtalak meg, annak széléről hívtalak el. Ezt mondtam neked: Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg! ¹⁰Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak. ¹¹Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnék téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. ¹²Keresed, és nem találod azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak. ¹³Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítek! ¹⁴Ne félj, férgeske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje -.

Ezekben a fejezetekben sokféleképpen láthatóvá lesz Isten és az Ő népének kapcsolata. Olyan mélységeket ismerhetünk meg ebből a kapcsolatból, amelyek megindítanak bennünket és ugyanakkor felfedezzük azt, hogy a mi kapcsolatunk Jézus Krisztussal és a mennyei Atyával hasonló módon valósul meg.

A mai alkalommal egy ilyen részletet szeretnék kiemelni ebből a fejezetből, mégpedig azt, amelyik a 13. és a 14. versben olvasható: **„Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezemet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje.”**

Arról szól a prófétai igahirdetés, hogy a fogságból ilyen módon szabadulhat meg Izráel népe! Isten erősen fogja a jobb kezét és úgy vezeti haza.

Ebből az Igéből mindenekelőtt az volt számomra üzenet, hogy **Izráel népének a hazafelé vezető úton el kell fogadni Isten segítségét.** Isten ugyanis nem kényszeríti rá a népét sem arra, hogy az Ő védelmét igénybe vegye, az Ő védelmében akarata ellenére részesüljön. Nyújtja felé a kezét, és ha kegyelmére az Ő népe válaszol, elfogadja a felé nyújtott kezet, akkor Isten védelmében részesíti őket.

Isten Jézus Krisztusban is felénk nyújtja a kezét azért, hogy felemeljen, hogy megsegítsen bennünket, de csak akkor tudja ezt megtenni, hogy mi elfogadjuk az Ő közeledését, az Ő szeretetét.

Gyakran, amikor emberek szívéből feltör a keserűség egy-egy próbában, nehéz helyzetben, és azt kérdezik, hogy: Hol van az Isten? Miért nem segít? Miért nem szabadít meg? - akkor az lehet a válasz, hogy Isten feléd nyújtja a kezét, neked pedig ezt a kezet meg kell ragadnod, hogy az is megragadhasson Téged.

S az, amit az Igében így olvasunk: fogom a te jobb kezemet! - azt is jelenti, hogy **amikor Isten kegyelmét elfogadtuk, akkor lemondunk arról, hogy mi oldjuk meg a helyzetet.** Teljesen Isten kezébe, Isten hatalmába helyeztük magunkat. A jobb kéz ugyanis általában az a kéz, amelyik ügyesebb, amelyikkel munkálkodunk, amivel küzdünk, amelyiket felhasználjuk a különféle feladatok elvégzésére. De a bizalomban, a hit útján a jobb kezünk erősen ott van Isten kezében, tehát azt semmire nem tudjuk használni. Így életünknek a megtartójává, oltalmazójává, szabadítójává teljesen Őt fogadjuk el. Őrá bízunk magunkat, kiszolgáltatjuk magunkat neki.

Ezt a döntést mindenkinek meg kell hozni, aki Isten szeretetében, védelmében szeretne élni, aki az Ő vezetését érvényesíteni szeretné az életében. Tudatosan elfogadom, megragadom az Ő felém nyújtott kezét és tudomásul veszem, hogy ettől a pillanattól kezdve a jobb kezemet Ő fogja erősen, az Ő kezében vagyok teljesen.

Nagyon sokszor azt látom, hogy a keresztyén gyülekezetekben sok olyan ember van, akik ugyan Istenben reménykednek, az Ő szeretetében gyönyörködnek, de azt a döntést nem tudják meghozni, hogy határozottan megragadják az Istennek a Jézus Krisztusban felénk nyújtott kezét, s engedjék, hogy Isten kezébe kerüljön az életük.

Tudomásul kell venni, hogy Isten szeretete, az Ő erői, akkor járják át az életünket, és akkor lesznek életünk megtartó erőivé, ha teljes szívvel elfogadjuk ezt, ha döntést hozunk mellette. Isten országának, uralmának minden ajándéka, gazdagsága, akkor jelenik meg az életünkben, amikor határozottan igent mondunk rá, amikor kezünket kinyújtjuk felé, hogy elfogadjuk azt.

A mi életünkben létre kell jönni annak a mély és egészen személyes szeretetkapcsolatnak, amit Isten felkínál nekünk, és amire Ő hív bennünket.

Amikor engedjük, amikor igent mondunk, amikor Őrá bízunk magunkat egészen, akkor éljük át ennek az Igének a csodálatos gazdagságát: **"Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje."**

Isten azt mondja nekünk, hogy Ő erősen fogja a kezünket, ha Őrá bízunk magunkat. Miért is kell erősen fogni a kezünket?

Egyrészt a mi érdekünkben, mert **a mi szívünkben sokszor mérhetetlenül megerősödik a félelem, a keserűség, vagy a sorsunk miatti lázadás, és ennek következményeképpen gyakran kerülünk olyan állapotba, hogy elveszítjük a józanságunkat.**

A bajban, a nehéz helyzetekben az ember nem mindig tud meggondoltan dönteni és cselekedni. Menekülni kezd, olyan magatartásformákat mutat, amik inkább kárára vannak, mint hasznára. Milyen sokszor látjuk a saját életünkben, hogy a félelem, a keserűség, a sarokba-szorítottság olyan dolgokra készítetnek bennünket, amiket egyébként elutasítunk, és nem tennénk meg. Isten azonban akkor, ha az Ő hatalmában éljük az életünket, akkor erősen fogja a kezünket, hogy megvédjen bennünket önmagunktól. Megakadályozza a viharos reakciókat és Igéjével, szeretetével lecsendesíti a zaklatott szívünket. Kell, hogy Ő erősen fogja a mi kezünket!

De nem csak magunk miatt, hanem az ellenséges támadások miatt is szükség van erre. Hogy el ne sodorhasson, el ne ragadhasson senki, és semmi minket.

S ez az erős kéz, amelyik fogja a mi jobb kezünket, biztonságot ad a számunkra! Nem vagyunk egyedül! Ő a hatalmas Úr, a mi Istenünk tart meg életünkben és halálunkban egyaránt. Senki nem ragadhat ki minket az Ő kezéből!

Milyen jó is ezt a biztonságot érezni! Amikor megrendülten érezzük a mi erőtlenségünket, kicsiny voltunkat, és hevesebben ver a szívünk, amikor szívünkben ott van a keserűség a csüggedés, milyen jó is érezni, tudni, hogy igaz az Ige: **„Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje.”**

Meg kell hozni a döntést és engedni kell, hogy megragadjon bennünket Isten, megfogja a mi jobb kezünket és így megtartónk legyen!

Fontos, hogy elcsendesedjünk itt és meghalljuk a felénk hangzó kérdést: Odaadtad-e a te jobb kezedet neki, hogy Ő tartson? Érzed-e, hogy Ő fogja erősen a te jobb kezedet? Ha még ez nem történt meg, akkor mond ki: Uram! Köszönöm, hogy kezedet felém nyújtod! Megragadom a te kezedet, hogy Te is megragadhassál engem!

Amikor ezt az Igét elolvastam, akkor azon gondolkodtam el, hogy miért is mondja így Isten, hogy: **erősen fogom a te jobb kezedet!** Egy választ az előbb már megfogalmazhattunk erre nézve: Azért, hogy a mi cselekvő kezünk legyen az Ő kezében, erősen. Nehogy kárt tegyünk magunkban. Nehogy olyat tegyünk, amit nem kellene, amit megbánnánk.

De akkor, ha Ő az én jobb kezemet fogja, akkor az Ő jobb keze teljesen szabad!

Amikor egy kisgyereket vezetünk valahová, akkor a jobb kezünkkel fogjuk a kezét, mert azzal erősebben, biztosabban tudjuk fogni. Ilyenkor csak a balkezünk szabad, ami gyakran kevésnek mutatkozik.

Isten azonban úgy vezet minket, hogy a mi jobb kezünk van az Ő kezében van, az Ő jobb keze pedig szabad arra, hogy cselekedjen értünk. Ha kell, akkor megvédjen bennünket, ha kell, akkor segítsen rajtunk, ha szükséges, akkor

fegyelmezhet is bennünket, mert teljesen szabad az Ő cselekvő keze a vele megtalált kapcsolatunkban.

Ez még inkább növeli a kapcsolatunk biztonságát. És nem csak a biztonságát növeli a kapcsolatunknak, hanem a hatékonyságát és a gazdagságát is. Hiszen Ő ebben a kapcsolatban sok mindent megtehet, ami nekünk szükséges és jó. Elhalmozhat az Ő ajándékaival is.

Ebben a most felolvasott Igében is halljuk, hogy ezt mondja: **Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítlek, meg is segítlek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.**

Olyan sokszor olvasunk Istennek a jobb kezéről a Bibliában! **Jobbod, URam, erőtől dicső, jobbod, URam, ellenséget zúz szét.** - olvassuk a Mózes második könyvében. Akkor hangzik fel ez a vallomás, amikor Izráel népét Isten átvitte a Veres tengeren. Erősen fogta a jobb kezüket és kettényitotta előttük a tengert. **„Mert nem a maguk fegyverével vették birtokba az országot, és nem a saját karjuk segítette meg őket, hanem a te jobbod és a te karod, a te orcád világossága, mert kedvelted őket.”** - mondja a honfoglalásra visszaemlékezve a zsoltáros.

Ez az Ige azzal bátorítja Izráel Fiait, hogy Isten teljes hatalmával velük van. És minket is ezzel vígasztal, ezzel bátorít, fogja a mi jobb kezünket, de az Ő jobbjá szabad, meg tud bennünket védeni, fel tud bennünket emelni!

S ebben a személyes kapcsolatban élve nagy ajándék számunkra az, hogy Ő nem csak fogja a mi jobb kezünket, hanem mondja is nekünk: **„Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje.”**

Nekünk, embereknek szükségünk van erre szeretetteljes, halk, de határozott szóra is.

Úgy vagyunk megalkotva, hogy akkor oldódnak meg számunkra a dolgok, akkor érezzük magunkat igazán biztonságban, ha a lelkünk, a szellemünk is felfogja azt, ami velünk történik, ha a gondolatainkban is helyére kerül minden.

Egy kicsi gyermeknek nem csak arra van szüksége, hogy mindent elrendezzenek a szülei, ami az életével, a biztonságával kapcsolatos, ellássák élelemmel, ruhával, meleg otthont biztosítsanak neki, hanem szüksége van a szeretetteljes szóra, a

különbéle jelzésekre, az érintésre, a simogatásra is. Ezek a személyes információk teszik teljessé az életét, és ezek által nyugszik meg a szíve.

S minden emberi kapcsolatban is ezt látjuk. Kevés a korrektség, kevés az, ha valaki mindig egyenesen viselkedik. Szükség van a verbális kommunikációra, a felfogható és érthető jelzésekre, az érintésre, mert ez teszi a dolgokat igazán hitelessé. Ha mindez elmarad, akkor az a bizonytalanságot és a kételkedést erősíti meg.

Isten erről nem feledkezik meg sohasem, hiszen az Ő Igéje által szól hozzánk, a szívünkre beszél, szeretetéről újra és újra meggyőz bennünket. Ezért is szeretjük olvasni az Ézsaiás könyvének ezeket a fejezeteit, megerősít bennünket az Ő szava, mert olyan jól halljuk, hogy Isten velünk beszél, elmondja azt, ami az életünkben valóság, igaz: **:"Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje."**

Nekünk pedig az a dolgunk, hogy figyeljünk Őrá. Gyönyörködjünk az Ő szavában, hiszen minket becéz, vigasztal, szeretget a mi Istenünk, ha figyelünk rá, és segít arra, hogy az Ő kezét fogva, s az Ő kezén, nyugodtan járjunk az Ő vezetése alatt, szívünkben ne legyen semmi félelem.

Adja Isten, hogy így tudjuk járni az utat mindannyian, érezve, hogy fogja a kezünket, jobbjá szabad, hogy megvédjen, segítsen és szava pedig tisztán és érthetően szól felénk.

*

Ézsaiás 41; ¹³...én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje -. ¹⁵Új és éles fogú cséplőszánná teszek. Hegyeket csépelsz és törsz össze, halmokat zúzol pozdorjává. ¹⁶Feldobod őket, és a szél elhordja, a szélvihar szétszórja őket. Te pedig ujjongani fogsz az ÚRban, dicsekedni fogsz Izráel Szentjével.

Izráel népe olyan népek között élte az életét, akik különféle bálványok tisztelői voltak. Az, hogy melyik bálványisten tisztelete honosodott meg egy-egy nép körében, az illető nép lelkületéből, alkatából, életének a körülményeiből következett. Az ügyesen kereskedő népek a pénzt, a hasznot tartották fontosnak, így a Mammon isten tisztelete válhatott náluk hangsúlyosabbá. A hódító, harcias népek harcias istent imádtak, hogy a győzelmekben reménykedhessenek. Az érzelmi életüket fontosnak tartó népek pedig a vidámságot érezték mindennél fontosabbnak, s így imádtott isteneik is valamilyen módon az élet vidámságát, élvezetét képviselték.

Isten választott népének ebben a sokszínű világban kellett úgy élni, hogy azt az Istent imádták, szolgálták, Aki elhívta őket, és Aki szövetséget kötött velük. Az élő Istent. Nem volt könnyű hűségesnek maradni az Őket elhívó Istenhez, mert emberi tulajdonságaik szerint gyakran ők is vonzódtak a különféle bálványokhoz. Ez bibliai történetek által jól látható mindenki számára. Ezért láthatjuk azt is, hogy Isten fegyelmezi, megbünteti őket a szövetség rendje szerint.

Ma is azt láthatjuk, hogy a világ sokféle bálványt alkot, és emel fel, hogy az emberek ezeket az isteneket követhessék. S a felmagasztalt bálványok, a meghonosodó bálványtisztelet természetesen különféle embereket formálnak ki. Kialakul a bálványisten követőinek a kultúrája, erkölcsi és etikai életrendje. S ezek a bálványok által kialakított stílusok olykor meglehetősen agresszíven próbálnak embereket rávenni és rákényszeríteni arra, hogy ők is vállalják el a bálványtiszteletet, kövessék a bálványuk által létrehozott kultúrát.

A modern, technikailag fejlett, gazdag világban hihetetlen lehetőségek nyíltak meg a bálványalkotásra. Döbbenet látjuk, hogy egyre több olyan nézet, életfilozófiai fogalmazódik meg, amit a modern bálványimádók csapata fogalmaz meg, hirdet, és teljes erővel megpróbál rákényszeríteni a világra, a társadalomra.

Isten népének ma is egy olyan világban kell élni, amelyikben bálványistenek sokasága határozza meg, teszi sokfélévé az emberek gondolkodását és életét. A plurális, sokszínű társadalomnak ez a lényege.

Legtöbbször még a családokban is azt láthatjuk, hogy annak, aki hitben él, különféle bálványokat tisztelő családtagokkal kell együtt élni, ami sokféle konfliktushoz vezet.

Isten népének, Isten gyermekeinek arra kell törekedni mindig, hogy ne a modern bálványokat tisztelje, szolgálja, hanem hűséges maradjon ahhoz az Istenhez, aki elhívta őt, akivel szövetséges viszonyban van.

Sokan vannak, akik úgy adnak a gyülekezet számára adományt, vagy úgy gyakorolják a diakóniát, hogy ezt a legközelebbi családtagok előtt eltitkolják, mert ők a hálaadás, a segítségadás helyett a pénz beteges birtoklását, imádatát tartják helyesnek. Nagy botrány, veszekedés származna abból, ha kiderülne, hogy a hitben élő családtag valamilyen módon hálaáldozatot mutat be.

Éppen ezért sokan élnek úgy, hogy mindig próbálnak a békességre törekedni, különféle megalkuvások vannak az életükben, hogy ne robbanjon ki vita, ne erősödjön fel a konfliktus a családon belül.

Úgy gondolom, hogy az az ember, aki hitben próbálja élni az életét, minden időben ilyen küzdelmet, terheket kell, hogy vállaljon. Naponta meg kell, hogy küzdjön a bálványimádás ellenséges, vagy meg nem értő, elutasító magatartásával, véleményével.

Isten viszont az övéit azért élteti ebben a világban, hogy éljék meg bátran azt a másféle életet, amit kialakít az Istennel megtalált élő kapcsolat. Mutassák meg az embereknek azt, hogy így is lehet élni, a minket szerető Isten jósága, szeretete, kegyelme által meghatározottan. Nem csak az az élet van, amelyikben a pénz, az érdek, a hatalom, a különféle élvezetek, vagy valami más a jellemző, hanem van, lehetséges olyan élet is, amelyikben az élő Isten uralma érvényesül, és az Ő ajándékai által meggazdagítottan él az ember. Lehet úgy élni, hogy valaki az Úrban gyönyörködik, s Őt szolgálja.

Sokszor megfogalmazódik az az igény, hogy az egyháznak úgy kell működni, hogy az embereknek tetsző legyen az, ahogyan él. Tanításaiban, a modern gondolatok átvételében, a különféle vallási formákban ennek a törekvésnek kell megjelenni. Sokan követik is ezt az elvet, de Isten Igéje arra tanít bennünket, hogy a hitben élő embernek, Isten népének arra kell törekedni, hogy Istennek legyen kedves az élete, mert ha embereknek igyekeznénk tetszeni, akkor nem lennénk Isten szolgái.

Sokszor elkeserít bennünket az a nyomás, ami rajtunk van, az a tehetetlenség, amit magunkban érzünk. És sokszor a szívünkben felerősödik a reménytelenség is. Mi lesz velünk egy olyan világban, amelyik már elszakadt a keresztyén tradícióktól, egyre jobban a bálványistenek tiszteletét honosítja meg és olyan gondolatokat, elveket hangsúlyoz, olyan életformákat valósít meg, amik

számunkra idegenek és sokszor elfogadhatatlanok? A világ hihetetlen gyorsasággal elindult egy irányba, mi pedig azt érezzük, hogy arra nekünk nem kellene menni. S míg töprengünk, addig azt érzékeljük, hogy elmaradunk. Úgy nézünk ki, mint valami múltból itt maradt muzeális tárgy!

Gyötrődünk, vergődünk ebben a helyzetben és egyre tanácstalanabbak leszünk, hogy mit is kellene csinálni.

Isten érthetően tudunkra adja, hogy nekünk Őhöz kell igazodni, mert Ő az Úr. Mindegy, hogy a világ mit csinál, nekünk nem kell és nem is szabad a világgal együtt futni, hanem Istenhez hűségesen ragaszkodva, neki engedelmeskedve kell élnünk az életünket.

Ebben a hűségben azt fogjuk megtapasztalni, amit Ézsaiás próféta által mond Isten az Ő népének: „...én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje -...⁷A nyomorultak és a szegények vizet keresnek, de nincs, nyelvük kiszárad a szomjúságtól. De én, az ÚR, meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket. ¹⁸A kopár hegyeken folyókat fakasztok, a völgyek mélyén forrásokat, a pusztát bővizű tóvá változtatok és a szomjú földet vizek forrásává. ¹⁹A pusztában cédrust növesztek meg akácot, mirtuszt és olajfát. A pusztaságba borókafenyőt ültetek, kőrifát meg ciprust. ²⁰Hadd lássák, és hadd tudják meg, vegyék észre, és értsék meg, hogy az ÚR keze vitte ezt végbe, Izráel Szentje teremtette.”

Ha hűségesek vagyunk Őhöz, akkor földi életünkben Istenünk megtartó szeretete, gondoskodása, az Ő áldása lesz valóságos, ez kell, hogy fontos legyen számunkra. Ez több minden sikernél, értékesebb a világ kedvességénél!

Ígéretünk van arra, hogy ha Istenhez hűségesen éljük az életünket, akkor az Ő hűségét mindenben megtapasztaljuk.

S ebben a magatartásban az az ajándék, hogy így vallást tehetünk minden bálványtisztelő ember előtt az élő Istenről, aki cselekvő Úr, akinek valóban van hatalma, nem úgy, mint a bálványoknak. Mert a bálványok ereje abban van, hogy megzavarják és téves útra irányítják az embert, ahol az ember teljesen magára marad, segítség nélkül, és olyan kárt okoz magának, amit semmivel nem lehet helyrehozni.

Ezt látjuk a mi felgyorsult korunkban. Az emberek futnak, hisznek a bálványaikban, de nem jutnak el sehova, csak a káosz, a zűrzavar lesz egyre erőteljesebb. Aki viszont Istenben bíz, azt Ő a szeretetével veszi körül.

Nem könnyű így élni, de csak így érdemes, mert **„Meggzégényülnek a bálványimádók mind, akik a bálványokkal dicsekszenek.”** **„Megörzi ő híveinek életét, kimentti őket a bűnösök kezéből. ¹¹Fényzön árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre.”**

Ennek az Igének az igazságát mindannyian megtapasztaljuk a mindennapjainkban.

De tovább folytatódik ez a fejezet egy olyan ígérettel, amiben ennél több van! Így hangzik ez az ígélet: **„¹⁵Új és éles fogú cséplőszánná teszek. Hegyeket csépelsz és törsz össze, halmokat zúzol pozdorjává. ¹⁶Feldobod őket, és a szél elhordja, a szélvihar szétszórja őket. Te pedig ujjongani fogsz az Úrban, dicsekedni fogsz Izráel Szentjével.”**

Először is a fogságban lévő Izráelnek mondja Isten ezeket a szavakat. Ahhoz az Izráelhez szól így, amelyik most éppen félve, reménytelen szívvel éli a mindennapjait. Hiszen már hetven év, vagy közel hetven év eltelt a fogságban, idegen országban, és a hazájuk is romokban van. A romokban sakálok tanyáznak.

Isten biztatja őket: Ne féljete, mert én kézen fogva vislek haza titeket, s meggzégényül mindenki, aki ellenetek támad! És mindezek felett mondja még: Nem csak megtartalak, hanem **„¹⁵Új és éles fogú cséplőszánná teszek. Hegyeket csépelsz és törsz össze, halmokat zúzol pozdorjává. ¹⁶Feldobod őket, és a szél elhordja, a szélvihar szétszórja őket. Te pedig ujjongani fogsz az Úrban, dicsekedni fogsz Izráel Szentjével.”**

Isten népének az életében nem érvényesülnek azok a törvényszerűségek, amiket ennek a világnak a történetében érvényesülni látunk. A szociológia, a történettudomány törvényszerűségei itt nem mindig válnak be. Azért nem érvényesülnek minden esetben ezek a törvényszerűségek, mert ők Isten eszközei. Az élő Isten fogja a kezüket, s felhasználja őket arra, hogy megmutassa ennek az egész világnak az Ő dicsőségét és hatalmát, hogy Ő az Úr, és terveit megvalósítja akkor is, ha az ember megpróbál szembeszállni vele. Senki nem mondhat ellent neki.

Egy kicsiny, remegő szívű és alkalmatlan népet használ fel az élő Isten arra, hogy megmutassa hatalmát, felragyogtassa dicsőségét.

Ha visszatekintünk a történelemre, akkor láthatjuk ennek az igazságát. És akkor, ha a jelent, a jövőt nézzük, tudjuk, hogy a jelenre és a jövőre nézve is hinni és érvényesíteni kell ezt a látást mielőtt elhamarkodott ítéleteket mondunk ki.

De nem csak Izráelre vonatkoztatva értelmezhetjük ezt az ígéretet, hanem az egyházra nézve is. Az egyház sokszor nagyon erőtlen, sokszor nagyon botladozó. Alkalmatlan mindenre. Sokan meg is jegyzik, hogy nem nagyon tudnak vele mit kezdeni.

Akkor is ezt mondják sokan, amikor nem a látható egyházakról, szervezetekről beszélünk, hanem arról az egyetlen élő egyházzal, amelyik valóban az Isten népe ebben a világban, amelyiknek a tagjai Jézus Krisztusban vannak, Őbenne hisznek, Tőle veszik az erőt, a Lélek áldásait.

De itt is igaz, hogy ennek a népnek is Isten fogja a jobb kezét. Ő tartja. Teljesen mindegy az, hogy hogyan néz ki és ki miként vélekedik róla. Olykor egy nagy ébredés idején, amikor az egyház megtelt felülről jövő erővel, akkor lehetett látni ennek a beteljesedését: „¹⁵Új és éles fogú cséplőszánná teszek. Hegyeket csépelsz és törsz össze, halmokat zúzol pozdorjává. ¹⁶Feldobod őket, és a szél elhordja, a szélvihar szétszórja őket. Te pedig ujjongani fogsz az Úrban, dicsekedni fogsz Izráel Szentjével.” Mindent átformált az evangéliummal és Isten Lelkének csodálatos erejével.

Reménységünk szerint lesz még a történelemben olyan időszak, amikor az Isten az Ő választott népe és az egyház által Isten hatalmas változásokat generál ebben a világban.

De azt is tudjuk, hogy eljön az a nap, amikor ez a kis szárnalmas, erőtlen, sokféle gyarlóságtól elcsúfított csapat Isten hatalmas ereje által felemeltetik. Isten dicsősége ragyog fel rajta. János apostol azt mondja erről: **„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.”**

Megszégyenülnek a bölcsek, semmivé lesznek azok, akik nagyra képzelték magukat. Azt kiáltják majd a szikláknak, hogy: Essetek ránk és rejtsetek el minket annak tekintete előtt, akinek dicsősége felragyogott, láthatóvá vált.

Azon a napon kiderül az igazság, ami ma még sok ember előtt rejtve van. S ez az igazság az, hogy azok lesznek a győztesek, akik nem a bálványokban, hanem Istenben bíznak. Azoknak van jövőjük, akiknek Ő fogja a kezüket. Felhangzik

egyszer majd Isten szava: „¹Álljatok elő peres ügyetekkel! – mondja az ÚR. Adjátok elő érveiteket! – mondja Jákób királya. ²²Adják elő, és mondják meg nekünk, hogy mi fog történni. Mondják meg, mi volt régen, hadd szívleljük meg; vagy tudassák velünk, mi következik, hadd tudjuk meg a jövőt! ²³Mondjátok meg, mi lesz ezután, hadd tudjuk meg, istenek vagytok-e? Tegyetek akár jót, akár rosszat, hadd lássuk azokat csodálkozva! ²⁴De ti semmik vagytok, semmit sem ér, amit tesztek, utálatos dolog, ha valaki titeket választ.”

Boldog az, aki az Úrban, az élő Istenben bíz, aki Jézus Krisztus által saját népévé tett minket, fogja a kezünket és győzelmet, üdvösséget ajándékozott nekünk.

*

Ézsaiás 42; ¹Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmél ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. ²Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. ³A megrepedt nádszálát nem törí össze, a füstölgő mécseset nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt. ⁴Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek.

Ebben a fejezetben találkozunk először olyan részlettel, amit úgy neveznek a bibliával, az ószövetséggel foglalkozó irodalomban, hogy EBED JAHVEH dalok. Több ilyen Igét olvashatunk Ézsaiás könyvének a következő fejezeteiben. Ezek a részek az Úr szolgájáról, mégpedig az Úrnak szenvedő szolgájáról szólnak.

Többféle vélemény van azzal kapcsolatban, hogy ki is valójában az Úr (szenedő) szolgája. A zsidó teológia talán leginkább azt hirdeti, hogy az Úr szenvedő szolgája a választott nép, vagyis Izráel. Történelme során a sok szenvedés volt, ami elhivatottságukból is fakadt, számukra ezt a nézetet erősíti meg.

A keresztyén teológia Jézusra vonatkoztatja ezeket a részeket. Ő az Úrnak szenvedő szolgája! S maga Jézus is önmagára vonatkoztatva ilyen értelemben idézi az ezekből a részekből felolvasottat, amikor szombatnapon a könyvtekercsből felolvas a názáreti zsinagógában, s a felolvasás után így szól: **„Ma teljesedett be ez az írás fületek hallatára.” (Lk.4.)**

Amikor elolvastam ezt a részt, akkor bennem azok a kérdések erősödtek fel, amik gyakran elhangzanak manapság: Hogyan töltheti be az egyház a küldetését ma? Hogyan kellene megszervezni az egyházi életet, hogy hatékonyabb legyen az egyház szolgálata? Mit kell tenni azért, hogy az egyház elérje a mai embert és elsegítse arra döntésre, ami minden idők embere számára olyan fontos?

Ezekre a kérdésekre sokan keresik a választ, és sokféle válasz fogalmazódik meg és hangzik fel.

Szerveződött egyházunkban egy olyan munkaközösség, amit úgy neveznek, hogy Egyházi Jövőkép Bizottság. Nagyszerű fiatal lelkészek vannak együtt ebben a bizottságban. Közvélemény kutatással, kérdőívek szerkesztésével és feldolgozásával próbálnak a különféle égető kérdésekre választ találni. Arra törekednek, hogy valamiképpen megértsék, megtalálják a jövő felé haladásnak a fő szempontjait, feladatait. Hiszen, ha nem látjuk a jövőnket, akkor minden erőfeszítésünk téves lehet és hiábavalóvá válhat.

Nagyon izgalmas és szép feladatot vállaltak el ezek a lelkipásztorok és a velük közösséget vállaló laikusok, és igyekeznek sokakat aktivizálni erre a közös munkára, hogy minél szélesebb körben, minél hatékonyabban folyjon.

Természetesen sok más kérdésben, részletkérdésekben is különféle próbálkozás látható. A konfirmáció, a keresztelés problémájával kapcsolatosan vannak ilyen kutatások. A házasság témakörével is sokan foglalkoznak éppen ebben az időszakban.

Ezek a fáradozások elevenedtek meg előttem, amikor olvastam ezt a fejezetet, és megpróbáltam meghallani belőle a felém, felénk megszólaló üzenetet.

S az első üzenet úgy fogalmazódott meg bennem, hogy akár Izráelre nézünk, akár a keresztyén gyülekezetekre, mindig világosan látnunk kell, hogy ott és akkor, az ószövetség korában, s itt és most, az újszövetség korában, az egyházban mindig Isten munkájáról van szó. Az egyházra, Isten népére tekintve

mindig tudnunk kell azt, hogy a mennyei világ felől érkező erő, Isten Lelkének az ereje az egyház létének, működésének a titka.

Nem azt olvassuk a Bibliában, hogy néhány kedves, hívő ember összeült, létrehozott egy bizottságot és azon kezdtek el gondolkodni, hogy hogyan is lehetne az embereket Isten szeretetéhez elvezetni, hogyan lehet megismertetni velük Isten szeretetének gazdagságát, hanem mindig arról, hogy Isten határozta el, hogy valamit tesz a halálban, kárhozatban élő emberekért.

Az egyház Isten ügye, Isten kegyelmi döntésének a megvalósulása, amit Isten maga visz végbe, valósít meg. Rólunk, emberekről jó esetben csak annyit mond Isten, hogy: **„¹Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm.”**

A bizottság alapításának, a különféle kérdőíveknek, közvélemény kutatásoknak nagyon sokszor az a problémájuk, hogy akik lelkesen fáradoznak benne, azt hiszik, hogy mi hozzuk létre az egyházat, mi működtetjük a gyülekezeteket. Azt gondolják, hogy az egész keresztyénség, Krisztus ügye azon múlik, hogy mi megértjük-e a jövő felé vezetett út jellemzőit, s tudunk-e úgy szolgálni, fáradozni, hogy az korszerű és hatékony szolgálat, fáradozás legyen.

Isten pedig nagy szeretettel azt mondja nekünk, és rólunk is: **„¹Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm.”**

A jó szolga jellemvonása az, hogy tökéletesen engedelmeskedik ura parancsának. Pál apostol ennek hangsúlyozására nem is csak simán szolgának nevezi magát, hanem Krisztus rabszolgájának. Ezzel még jobban érzékelteti, hogy Ő Jézus tulajdona, s mint rabszolga teljesen aláveti magát gazdája, Ura akaratának.

Természetesen nem gondolom, hogy a szolgának, vagy rabszolgának ki van kapcsolva teljesen az értelme, a személyisége, de azt mégis fontosnak érzem, hogy egész valója, minden gondolata, törekvése az Úr szolgálatába van állítva.

Úgy gondolom, hogy a protestantizmusnak a legtöbb nyomorúsága abból fakad, hogy szervezetében a tagok egyetértését tartja mindennél fontosabbnak. Úgy szoktuk megfogalmazni, hogy nálunk nincsen fontosabb az egyetértésnél. Demokratikusan igyekszünk dönteni akkor, amikor feladat van előttünk, amikor valamivel kapcsolatosan határozni kell.

Isten pedig nagy szeretettel azt mondja: Te vagy **„az én szolgám (rabszolgám), akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm.”**

Isten ügye nem a szolga, vagy a szolgák döntésének minőségétől függ, hanem Istentől, amiben a szolga, a szolgák teljes engedelmissége alapfeltétel.

A zsoltáros így szól a 123. zsoltárban: „**Hozzád emelem tekintetemet, aki a mennyben laksz! ²Ahogy a szolgák uruk kezére néznek, vagy a szolgáló úrnője kezére néz, úgy nézünk mi Istenünkre, az ÚRra, míg meg nem könyörül rajtunk.**”

A legkülönbélebb helyzetekben a hitben élő ember számára legfontosabb az, hogy emelje fel a tekintetét, és várjon az Urának szavára, intésére. Az Úrral kialakított élő engedelmes kapcsolat a lényeg. Ebből fakad minden, ami hatékonyá, áldottá teszi az életünket. Azért van a kezünkben a Biblia, azért van ott a szívünkben a Szentlélek ereje és világossága, hogy fel tudjuk emelni a tekintetünket és várni tudjuk Isten szavát, parancsát.

Jézus ezt tette egész életében! Soha nem döntött, hanem mindig az Atyára figyelt. Nem hívta össze a tanítványok gyűlését, hanem figyelt, várta, hogy mikor jön el az a pillanat, amikor cselekednie kell. Akkor, amikor eljött a pillanat, akkor határozottan cselekedett. Az Úr szolgája volt.

S nekünk is azzá kell lenni! Akadályoz bennünket sok minden ebben, de mégis erre kell törekedni. Szolgák vagyunk, rabszolgák, az Úr szolgálói. Legfontosabb parancs minden keresztyén ember felé: Légy csendben és várj az Úrra. Az Ő szava, cselekvése, parancsa tegyen aktívvá és ne az elképzeléseid.

Tudom, hogy ezek a szavak nem mindenkit nyugtatnak meg. Sokan arra emlékeznek, hogy végre kaptak valamilyen munkát, sikerült az interjú, ahogyan a mai bükkfanyelv nevezi. S izgulva indult a szolga a szolgálatára: Vajon képes leszek-e megbirkózni a feladatokkal?

Egy fiatal lelkészre gondolok, akit megválasztott egy gyülekezet, és a beiktatási igehirdetése olyan félelemmel, szorongással teljes volt, hogy hallgatva őt egészen megrendültünk.

Az ÚR SZOLGÁJA is ilyen érzéssel indul el, s éli az életét gyakran. Ott van a kérdés a szívében: Meg lesz-e velem Jézus elégedve? És a szívünkben megszólaló válasz egyértelmű: Nem lesz veled megelégedve! Ezért aztán állandó depresszióval, bánkódással éljük az életünket, s gyötörjük önmagunkat.

De ebben a nagyon rossz lelkiállapotban segítséget jelent számunkra, ha tudjuk, hogy mi csak szolgák vagyunk. Az egyház nem a mi vállalkozásunk, hanem az Isten ügye, a Krisztus ügye.

Úgy gondolom, hogy ha alapkérdésekben tisztázni tudjuk a dolgokat, akkor szabadok lehetünk ettől a félelemtől.

Az **első** fontos feltétel az, hogy a szolgától elvárható, hogy felismerjék azt, akik rá néznek, hogy kinek a szolgája. Egyszerűen fogalmazva: Lakjon a szívében Jézus. Érezzék meg az emberek, hogy ez a szolga, Jézus szolgája. Jézust hordozza, Jézus küldetésében érkezik.

Pál apostol segít bennünket erre a magatartásra, amikor így szól: „³**Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat,** ⁴**hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongattatásban,** ⁵**verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben,** ⁶**tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben,** ⁷**az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel,** ⁸**dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámitók és igazak,** ⁹**mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem ölteik,** ¹⁰**mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.**”

A krisztusi indulat, magatartás, jellemző arra az emberre, akik az Ő szolgája.

De úgy is fogalmazhatjuk, hogy Isten **szeretetben munkálkodik**. Jézusban az Ő szeretete jelent meg ebben a világban. Ezért azt látjuk, hogy Jézusban mindenkire, aki Jézusra figyelt, aki Jézus előtt kitérte a szívét Isten szeretete áradt ki.

Ha mi szolgák vagyunk, akkor a mi életünkre is ez kell, hogy jellemző legyen. Nem kaptunk megbízatást arra, hogy valami, vagy valaki ellen harcoljunk, vitatkozzunk, perlekedjünk, hanem arra kaptunk megbízást, hogy a jó hírt mondjuk el, és Isten gyermekeiként éljünk ebben a világban. Az Őtőle jövő szeretetet sugározzuk tovább embertársainkra.

S az aktivitásunk pedig abban mutatkozzon meg, hogy **minden tőlünk telhetőt tegyünk meg Jézus uralmáért**. Azért, hogy emberek az Ő uralma alá kerüljenek és üdvösséget, örök életet nyerjenek. Hiszen Isten azt akarja, hogy minden

ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson. Jézus nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem azért, hogy Ő szolgáljon és adja életét sokakért.

Három alapvető jellemvonása kell, hogy megmutatkozzunk és minden helyzetben fontos legyen egy olyan embernél, aki az Úr szolgája. Legyen láthatóvá rajta az, hogy kihez tartozik. Az életén, a magatartásán, a szavain. Isten szeretete ragyogjon fel, sugározzon mindenkire, akivel kapcsolatba kerül. És munkálkodjon azon, hogy az emberek Isten szabadító szeretetét megismerjék, elfogadják, üdvösséget nyerjenek.

Bármit teszünk, bármilyen feladatunk van, ennek a három alaphangnak mindig szólni kell!

Megint Pál apostolt idézem, aki azt mondja: „...az Úr szolgája ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkihez, tanításra alkalmas és türelmes, ²⁵aki szelídséggel neveli az ellenszegülőket, hátha az Isten megadja nekik egyszer, hogy megtérve megismerjék az igazságot, ²⁶és felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék.”

S akkor, ha tudjuk és elfogadjuk, hogy Isten az Úr, Ő munkálkodunk és mi az Ő munkájában egyszerű szolgák vagyunk, akkor megtapasztaljuk, hogy Isten támogat bennünket. Az Ő vezetése, ereje, áldása adja meg életünk hatékonyságát. Megdicsőíti magát a mi életünkben, szolgálatunkban.

Az Úr szolgája soha nem tud arról beszélni, hogy Ő mit tett, mert mindig tudatában van annak, hogy minden, amit tett, minden, ami sikerült neki, az az Istentől volt. Isten ajándéka volt. Ezért nem is vár köszönetet semmiért, nem várja azt, hogy valami kitüntetést, jutalmat kap, mert minden, ami jó volt az életében, ami eredmény volt, amiben valami kis fény felragyogott, az az Isten szeretetének, kegyelmének fénye volt.

Íme, az én szolgám, akit támogatok. Izráel életében, történetében, Jézus életében, és a magunk életében is ezt láthatjuk. Övé a dicsőség, a köszönet, mienk pedig csak a mi orcánk pirulása, és a hála, a köszönet.

Az egyház jövője, megújulása, megelevenedése csak ebben az életformában lehetséges. Isten az Úr, aki cselekszik, minden az Ő kezéből, az Ő hatalmából lesz valóság. S hallhatjuk, hogy Ő nekünk azt mondja: Ez az én szolgám, akit támogatok...

Bár csak tudnánk olyan alázatosan vállalni a szolgai formát, ahogyan Jézus vállalta és megtapasztalnánk ennek az életformának az erejét.

*

Ézsaiás 42: ¹Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. ²Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. ³A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt. ⁴Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek.

Ha a Bibliát olvassuk, akkor felfedezhetjük benne azt a törvényszerűséget, hogy a bűn, az Isten iránti engedetlenség miatt, az egész emberiség ítélet alatt él. Noé napjaiban mondja ki Isten azt, ami állapotunkat jellemzi: „⁵Amikor látta az ÚR, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és hogy az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz, ⁶megbánta az ÚR, hogy embert alkotott a földön, és megszorodott szívében. ⁷Azért ezt mondta az ÚR: Eltörlöm a föld színéről az embert, akit teremtettem; az emberrel együtt az állatokat, a csúszómászókat és az égi madarakat is, mert megbántam, hogy alkottam őket.”

De miközben ez a nagyon szigorú ítélet elhangzik, aközben Isten kegyelme is megjelenik az embervilág számára. Noé megmenekülése esetében is ez a kegyelem látható. Isten mégsem törli el a föld színéről az embert, hanem lehetőséget ad számára a megmaradásra. Szövetséget köt Noéval Isten. Így olvassuk ezt: „...oltárt épített Noé az ÚRnak, és vett minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozatokat mutatott be az oltáron. ²¹Amikor az ÚR megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az ÚR: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem. ²²Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.”

„⁹Íme, szövetségre lépek veletek és utódaitokkal, ¹⁰meg minden élőlényel, amely veletek van: madárral, állattal és minden földi élőlényel; mindennel, ami a bárkából kijött, minden földi élőlényel. ¹¹Szövetségre lépek veletek, és semmi sem pusztul el többé özönvíz miatt, mert nem lesz többé özönvíz a föld elpusztítására. ¹²Majd azt mondta Isten: Ez a jele a szövetségnek, amit én szerzek veletek és minden élőlényel, amely veletek van, minden nemzedékkel, örökre: ¹³szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.”

A Noéval kötött szövetség után Isten Ábrahámot hívja el és Ábráhámmal is szövetséget köt. Ez a szövetség ugyan Ábráhámmal és az utódaival kötött szövetsége Istennek, de mégis olyan szövetség, amelynek érvénye az egész emberiséget is magában foglalja. Hiszen ezt mondja Isten: **„²Nagy néppé teszek, és megáldalak, naggyá teszem nevedet, és áldás leszel. ³Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.”** Majd másutt ezt olvassuk: **„...gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, ¹⁸és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra.”**

S a szövetségnek, amit Isten kötött, köt az emberrel az a jellegzetessége, hogy van egy olyan belső rendje, ami a szövetséges társak számára kötelező érvénnyel bír. Isten vállalja azt, ami reá hárul ebben a szövetségben, s az embernek is vállalnia kell a szövetség rendjét, törvényét. A szövetségi hűség által érvényesül a szövetségnek minden áldása. Az számít igaz embernek, aki megtartja a szövetségnek ezt a belső törvényét, rendjét.

Pénteken a konfirmációi órán kérdezte meg az egyik gyermek azt, hogy akkor, ha valaki nem hisz Istenben, de példamutató módon éli az életét, akkor annak lehet-e, van-e üdvössége, van-e örök élete? S a válasz sajnos csak lehetett erre a kérdésre, hogy a Bibliában olyan emberekről van szó, akiket Isten megszólított és felajánlotta nekik a szövetségét, s akik Istennel szövetségre is léptek, és a szövetség rendjét megtartják. Ők az igaz emberek. Csak az Istennel kötött szövetségben lehet beszélni igazságról, jóságról. Isten nélkül az ember, bármilyen jó, bármilyen példás élete van, halálban, kárhozatban, és Isten ítélete alatt él. Nincsen számára irgalom!

Az ószövetségben Isten szövetséges népe számára a sínai hegynél kapott törvény volt a szövetség törvénye, ami mindenki számára kötelezően betartandó törvénynek lett meghirdetve. Izráel népe nagyon komolyan vette azt, hogy az

Isten áldása, a békesség, a kiteljesedő élet csak ennek a törvénynek a megtartása, a szövetség rendjének a megtartása által lehetséges.

Megvallották, és vallják ma is, hogy a népek nem ismerik Isten törvényét, így nem lehet az életükben világosság, áldás. Egyedül ők kapták meg azt az előjogot, hogy Isten törvényét megismerjék, és azt betartani igyekezzenek. Küldetéssé vált számukra az Ő történetükben, hogy Isten törvényét hirdethessék minden nép felé, s igazán hirdették és törekedtek arra, hogy a törvény érvényre jusson az egész földön.

De az ószövetség csak egy előkészület volt. Nagyon fontos szerepe volt, de a teljesség Jézus Krisztusban adatott meg az ember számára.

Jézus az, aki Isten szövetségébe hív minden embert és minden népet. Ennek a szövetségnek az a lényege, hogy Isten úgy szereti a világot, az embert, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy bárki, aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Jézus kereszthalála által Isten szövetséget kínál minden embernek. Mindenkinek joga van elfogadni ezt a szövetséget és elutasítani is.

A Jézus Krisztus által felkínált és elfogadott szövetségkötésben hirdettetik meg számunkra az a rend, amit követnünk kell.

Amikor olvassuk a Bibliát, akkor ismerjük meg azt az életrendet, amit követnünk kell, hogy Isten áldása, szeretetének a gazdagsága a miénk lehessen.

Sokan vannak, akik azt mondják, hogy ők hisznek Istenben, de a saját érzéseik, elgondolásuk szerint. Nem akarnak semmiféle törvényszerűséget követni. Így nem szeretnének az egyháznak, a látható egyháznak a kereteihez sem tartozni.

Az ilyen hit nagyon sokszor megfertőzött különféle idegen elemekkel. Gyakran a keleti vallások, filozófiáknak a hatásait látjuk érvényesülni bennük.

Néhány évvel ezelőtt valakit megismertem, aki különféle misztikus élményekről számolt be. Éveken át élt ebben a különös életformában. Sokan jártak hozzá, hogy tanuljanak tőle, és ezek az emberek arra igyekeztek, hogy ők is megismerjék a titkot, megtapasztalják a misztikus átéléseket. Szellemi erővel igyekeztek feltöltődni.

Érdekes és tanulságos volt ez a találkozás. Egyike volt a ma olyan gyakori sokféle vallásos törekvéseknek, próbálkozásoknak.

S ennél a találkozásnál éreztem meg azt, hogy milyen fontos üzenet szól felénk a Bibliából, amikor azt mondja nekünk, hogy az Istennel való szövetség belső rendjét maga Jézus hirdeti meg. Nem nekünk kell kitalálni, nem nekünk kell valamilyen rendszert és rendet alkotni, hanem Jézus által ismerhetjük meg, akkor, amikor szövetséget kötünk Istennel, illetve Ő velünk, akkor maga Jézus hirdeti meg tanít meg bennünket arra, hogy mi az Istennel kötött szövetségnek a rendje. Ő mutatja meg azt, hogy hogyan kell élni, hogy Isten szereteterői, áldásai, gazdagon áradhassanak az életünkbe.

Jézus csendes szóval, szeretettel, a megtartatásunkat, az életünket munkálva segít minket arra, hogy életünkben a szövetség törvényének ereje, rendje érvényesüljön.

Jézus azt mondja a Hegyi beszédben, hogy nem azért jött, hogy a törvényt eltörölje, hanem azért, hogy betöltse. A törvény jó, azon változtatni nem kell és nem is szabad semmit az embernek. De megtartani, csak Jézus szabadítása, Jézus Lelkének ereje által lehetséges.

A történelemben először Isten választott népe volt az, amelyik a törvényt megismerte és igazán hirdette. S amikor eljött Jézus, akkor Ő hirdette meg tisztán és igazán Istennek törvényét, vagyis a szövetség rendjét, amelyben Isten áldása, Isten országának ereje, gazdagsága lehet a mienk.

A gyülekezeti életünkben nagyon jól látható az, hogy emberek, amikor hitre jutnak, vagyis amikor elfogadják Istennek a Jézus Krisztusban felkínált szövetségét, kegyelmét, akkor életük teljesen átformálódik. Teljesen mássá lesznek, mert érvényre juttatja Jézus jelenléte, szeretete az életünkben a szövetség törvényét.

Nem szabad másra figyelni, más rendhez alkalmazkodni, mert csak Jézus által alakulhat ki az ember életében az Isten számára kedves rend.

A mi korunkra az a jellemző, hogy az emberek sok mindent gondolnak, hisznek. Érzéseiktől irányítva alakítják ki az életük rendjét. Elégé különös sokszínűség jellemzi ma a világunkat. De ebben a sokszínűségben tudomásul kell venni, hogy csak Jézus által hirdettetik Isten törvénye. A szövetség rendje, csak Jézus kijelentése által működik eredményesen.

A különféle vallások, nézetek, lehetnek nagyon tanulságosak lehetnek, sőt talán nagyon vonzóak is lehetnek a számunkra, de igazán csak Jézus hirdeti meg Isten akaratát, senki más!

Hogyha szeretnénk megfogalmazni azt a rendet, ami Jézus Krisztus által életünkben megjelenik, akkor néhány fontos gondolatot feltétlenül el kell mondanunk. Mindenek előtt azt, hogy Isten Jézus Krisztusban személyes kapcsolatra hív minket magával. Az Ő élő szeretetében akar éltetni. Azt akarja, hogy úgy éljünk ebben a világban, mint Isten gyermekei.

Az ószövetség idején ez nem valósulhatott meg így, nem találhatták meg Istennel a személyes kapcsolatot az ószövetségi emberek. Mindössze a templomi istentiszteletek, áldozati alkalmak voltak azok, amiknek segítségével átélhették különleges státuszukat, kiválasztottságukat.

Ma azonban ez megváltozott. Mindenki beléphet a szentek szentjébe. Jézus kereszthalála, kereszten aratott győzelme óta nyitva van az ajtó előttünk, hogy személyesen Isten színe elé álljunk. S ezt elfogadva, így élhetjük az életünket.

De ebben a személyes kapcsolatban Isten iránti szeretet és hála van a szívünkben. Őt magasztaljuk az Ő szabadításáért, szeretetéért, áldásaiért.

Ebben a személyes kapcsolatban valamilyen mértékben megjelenik a szombat élmény. Isten előtt vagyok, Istennel közösségben élhetem az életemet. Hiszen a szombat az Istennek legnagyobb ajándéka volt, Az az ajándék, ami által személyes közösségre juthat az ember Istennel, a teremtett világ szépségének, csodálatos gazdagságának szemlélésével Istent, a teremtőt magasztalhatja. A szombat örömnappal. Isten az Ő örömébe hívja az embert szombaton.

Azért volt a legfontosabb parancsolat a zsidóság számára a szombatnap megszentelése, mert ez az Istennel való közösség alkalma volt. Ma is mindennél fontosabb ez a törvény, de nem csak egyetlen napot jelent, hanem az egész életünket áthatja. Szüntelenül szombaton élhetjük az életünket, ha elfogadtuk a szövetséget, ami Jézus Krisztusban felajánlott nekünk az Isten.

S ebben a személyes kapcsolatban arra törekszünk, hogy Istennek minden parancsolatát, hálaadással igyekezzünk teljesíteni. A hálaadás, az Isten magasztalása minden tettünknek a hajtóereje, meghatározója. Nem teljesítményre törekszünk, hiszen a teljesítménynek nincsen érdemszerző jelentősége, hanem mindig a hálaadásra.

S ebben a hálaadásban formálódik ki az az igazság, amiben, és ami által Isten uralmának gazdagsága jelenik meg életünk minden területén.

És tudjuk azt, hogy Jézus célja az, hogy a világunk eljusson abba az állapotba, amikor Ő „a törvénynek érvényt nem szerez a földön”. Eljöjjön az a nap, amikor az egész világ, minden ember, az Isten szeretetében élve, Istennek engedelmeskedve éli az életét. Jézus munkájának a célja az, hogy megvalósuljon az a békesség a földön, amiről a Jelenések könyvében, vagy a Biblia sok más részében olvashatunk.

Jézusban kínálja fel Isten az Ő szövetségét minden embernek, Jézus által határozza meg a szövetségnek a belső rendjét, csak Jézus az, aki igazán hirdeti a törvényt az ember számára. S mindez azért történik, hogy Isten szeretet uralma kiteljesedjen a világon újra, az ember ne éljen a halálban, a kárhozatban, Isten ítélete alatt, hanem élete legyen és Isten gazdagságában bővülködve éljen.

Olyan jó lenne, ha megértenénk ezt a titkot. Istennel élő szövetségben élnénk, és az Ő uralmát engednénk kiteljesedni az életünkben. Az ószövetség idején megfogalmazódott ez az üzenet, Jézusban pedig teljessé lett.

*

Ézsaiás 42: ¹Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkimmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. ²Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. ³A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt. ⁴Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek.

Igen gyakran elhangzik az a megállapítás különböző helyeken, hogy mi magyarok, általánosságban depressziós, rosszkedvű nép vagyunk. Nem tudjuk jókedvvel elviselni a különféle nehézségeket, a megaláztatást, vagy a létbizonytalanságot. Ezért aztán az elmúlt évtizedekben még tréningeket is szerveztek abból a célból, hogy minél többen ki tudjanak keveredni ebből a rossz lelkiállapotból.

Saját magamról is el tudom mondani azt, hogy vannak időszakok, helyzetek, amikor nagyon elfáradok, vagy amikor belső harcokban élek valami miatt. Ilyenkor a megerőtlenedés és a csüggedés érzékelhető rajtam azok számára, akik között élek, akik figyelnek rám.

Ebben a helyzetben az emberben sokszor felerősödik az önmaga elleni agresszió, gyötrődik, hiszen vergődik a megoldhatatlannak, vagy elhordozhatatlannak tűnő problémáinak fogságában.

Ebben az állapotban felfedezhetjük azt, hogy milyen nagy jelentősége van annak, hogyha hitben élünk. A hit által ugyanis erőt kaphatunk, segítséget a legnagyobb mélységekben is, és a legsúlyosabb problémákban is.

Hitben ugyanis megértjük azt, hogy nem vagyunk egyedül. Isten velünk van. Segítségét adja, kínálja. Mert Isten az élet pártján van. Nem a csüggedés, nem az önrombolás, nem a menekülés pártján! Az élet pártján. Ezért mondja nekünk: Ne félj, mert veled vagyok! Arra segít bennünket Ő, hogy vegyünk erőt és bátran nézzünk szembe a nehézségekkel, sőt, forduljunk szembe a nehézségeinkkel, s akarjuk megérezni, megtapasztalni, hogy Ő velünk van, hogy Ő fogja erősen a mi jobb kezünket. Isten nem szereti a csüggedést, hanem abból meg akar szabadítani és meg akarja mutatni, hogy Ő a hitet és a bátorságot szereti és azt minden esetben megáldja, ha az az Ő akarat szerint való. Meg kell tanulnunk, hogy Isten nem a megfutamodást, hanem a küzdelmet és a győzelmet támogatja. Nem a halált, hanem az életet adja, teremti. Isten az élők Istene, az élet Istene!

Hitben tehát szembe lehet és szembe is kell fordulni minden szomorúsággal, keserőséggel, depresszióval, mert érezhetjük, éreznünk kell, hogy Isten velünk van, és ha Ő velünk, akkor kicsoda ellenünk?!

Természetesen ez nem jelenti, hogy egyszerűen túl tudunk lépni a dolgokon, hiszen a szívünk mélyén nagy küzdelmek, harcok dúlnak egy egy nehéz helyzetben. Egész lényünkkel benne vagyunk, megszenvedjük a nehézségeket. De nemet kell mondani a megfutamodásra, az önromboló indulatokra, hogy Isten szabadítását megtapasztalhassuk.

Ez az üzenet szólal meg a most felolvasott, kiemelt Igéből! Így olvastuk: „¹**Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkimmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. ²Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. ³A megrepedt nádszálát nem töri**

össze, a füstölgő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt. ⁴Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek.”

Az első néhány szó, amit szeretnék kiemelni ebből a részletből az az, hogy: „²Nem kiált, nem lármoz, és nem hallatja szavát az utcán.”

Az Istentől távol élő ember akkor, amikor valami gondja, problémája van, akkor kiált és lármoz. Fellázad és ebben a lázadásban próbálja megtalálni a megoldást. Ez a kiáltás és lárma nagyon sokszor másokat is felzaklat, s a bajban lévő ember a lázadásában társakra talál. Az emberek egymást gerjeszti ebben az állapotban. Egyre erőteljesebbé válik a kiáltás, s betölti az utcákat is.

A mi időnkben különösen gyakori ez a jelenség. Vannak olyan erők ebben a világban, amelyek kifejezetten erre gerjesztik az embereket, hiszen ebben az állapotban már elszabadulnak az indulatok és sokszor teljesen elszakadnak a valóságtól. Keserűségében a kiáltozó ember már nem gondolja végig azt, hogy mit kiált, hogy milyen az a lárma, amit erősít. Így aztán kiszolgáltatja magát idegen erőknek, hatalmaknak.

Isten Jézus Krisztusban pedig lecsendesít bennünket. Odatalálhatunk hozzá, átélhetjük az Ő szeretetét. Meghallhatjuk az Ő bátorítását. S ez az állapot alkalmassá tesz bennünket arra, hogy reménységünk legyen, és képesek legyünk elindulni azon az úton, amit Isten ad elénk, hogy kiszabadítson bennünket.

Nem véletlenül mondja az Ige által nekünk Isten: **Légy csendben és várj az Úrra!**

Ha az evangéliumokat olvassuk, akkor jól látjuk, hogy Jézus soha nem volt ott található, ahol a zűrzavar, a lárma jellemezte a dolgokat. Ő csendesen, szelíden és szeretettel járt az emberek között. Mindenkire figyelt, mindenkire bátorító, biztató, segítő szót szólt.

S ez a csendes, bátorító szó volt az, ami arra segítette a tanítványi sereget, hogy egy szolgálatot végző közösség legyen. Egységet teremtett, olyan egységet, amely mindig nyitott volt az olyanok számára, akik a csendes, bátorító szót várták.

Isten nem a zűrzavarnak, a kiáltozásnak az Istene, hanem a békességnek az Istene. A békességet munkálja, mert a békességben, Isten szeretetében adatik meg az élet, a megmaradás. Igazi megújulás, kiút, szabadulás ott lehet, ahol az

ember elcsendesedni tud Isten előtt és átélheti az Ő halk és szelíd szavának erejét.

Olyan jó ezt megtapasztalni! S olyan jó az, hogy mi Jézus tanítványaiként így élhetünk. Nem kiáltozunk, nem lármázunk, ne hallatjuk a szavunkat az utcán, hanem csendesesen, bátorító szeretettel, békességet teremtő szóval vagyunk jelen ezen a világon.

Gyönyörködünk Jézus életet, megújulás munkáló szeretetében és azt sugározzuk tovább mások felé. Az izgágaság, az agresszió, az elégedetlenkedés, az állandó kritikus megjegyzések nem krisztusi indulatot tükröznek, nem Istentől való és nem alkalmasak arra, hogy áldások forrásaivá váljanak.

Így folytatódik tovább az Ige: ³**A megrepedt nádszálat nem töri össze.** Sok ember élete így jellemezhető. Valahol, valamilyen helyzetben megroppant és azóta nem tud kiegyenesedni, nem tud talpra állni. Keserűen, reménytelenül él. Talán valamilyen szenvedély tölti be az életét, amit a hiányérzet csillapítására, vagy a fájdalom enyhítésére használ. Barátai, családtagjai elfordultak tőle. Magányosan bolyong a nagyvilágban. Olyan, mint a tékozló fiú ott az életének a teljes összeomlásában. Találkozunk ilyen emberekkel!

Isten ezeket az embereket sem elítélni akarja, nem veti el őket, hanem megerősíteni, meggyógyítani akarja őket. Azért küldte el Jézust, hogy ezek az emberek, akik így élnek az életüket lehetőséget kapjanak az újrakezdésre. Mert Isten nem gyönyörködik a bűnös halálában, hanem azt akarja, hogy a bűnös megtérjen és éljen.

Újra és újra megszólaló üzenet az, hogy nincsen olyan ember, akit Isten szeretete ne tudna felemelni, talpra állítani. Istennél nincsen reménytelen helyzet!

De ahhoz, hogy azt a megrepedt nádat Ő újra erőssé tegye, ahhoz oda kell menni Jézus Krisztushoz, mert Krisztusban gyógyít meg bennünket a mi Istenünk. Ahogyan a beteg rábízta magát az orvosra, úgy kell az embernek a nyomorúságában odaadni, kiszolgáltatnia magát Jézus gyógyító hatalmának.

S én úgy látom, hogy nagyon sokszor pontosan azok az emberek, akik ilyen súlyos sérülést kaptak az életükben, Isten szeretete által olyan mértékben meggazdagodhatnak, hogy azt mindenki csodálhatja. Pontosán a törés nyomán élnek át azt, hogy Isten áldássá tudja tenni a keserűséget, s pontosan az által tudja az embert gyümölcstermővé, áldások hordozójává tenni.

Isten az élet pártján van, és mindenkit, aki élni akar, és ebben a segítségét kéri, annak adni fogja az életet. Mert Ő abban gyönyörködik, amikor az ember élete gyógyulni kezd, kiteljesedik. A keserűség, lemondás, önmarcangolás helyett Ő azt várja tőlünk, hogy Őbenne bízva forduljunk szembe azzal, ami ellenünk támad.

A panasz, a jajveszékelést elcsendesíti, mert az nem az Ő akarata szerint való, s erősíti a reményt, a hitet, bátorít, biztat bennünket, hogy segíthessen az életre, a teljes gyógyulásra.

Merjük mindenkinek elmondani, hogy Ő ³**A megrepedt nádszálát nem törí össze.** És magunk is ebben legyünk az Ő szolgái, munkatársai.

Harmadszor azt olvassuk ebben a fejezetben, hogy Ő **a füstölgő mécsest nem oltja el.**

Jézus azt mondta a Hegyi Beszédben: ¹⁴**Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város.** ¹⁵**A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban.** ¹⁶**Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.**” De vannak emberek, akiknek élete inkább a füstölgő mécsesre hasonlít.

A világosság, ha valakinek az életét jellemzi, akkor az a szívéből táplálkozik, ragyog fel.

A bibliaórán beszélgettünk arról, hogy régen, amikor még a pedagógusoknak nem volt szabad Krisztus követőjeként élni, s ha ennek ellenére valaki mégis hitben élt, akkor a tanulók az iskolában, a szülők és a kollegák is érzékelték, hogy ez az ember valami nagyon nagy értéket, többletet hordoz magában. Fény sugárzik a szívéből át. Lehet, hogy nem tanított jobban, mint a másik pedagógus, de az, ahogyan viselkedett, szólt, meghozta a döntéseket, s az ami sugárzott belőle, az kiemelte őt. Tisztelettel tekintettek rá. Szavak nélkül is érezték, hogy ez nem egy önző, ateista ember.

S nem csak a pedagógusok között volt ez érzékelhető, hanem mindenütt. S mindenki örült annak, vagy majdnem mindenki örült annak, hogyha ilyen emberrel találkozott különböző helyzetekben.

Ma is sok olyan ember van, aki olyan, mint a füstölő mécses. Vagy talán egyre több ilyen ember van körülöttünk. Csípi az emberek szemét az, ahogyan él, ahogyan szól, ahogyan végzi a feladatát. Világosság alig árad az életéből.

Isten ezeket az embereket Jézus Krisztus által el szeretné juttatni egy másféle életformára. Ne a füst és a bizonytalan fény áradjon belőlük, hanem ragyogjon fel az Ő életük által is az igazi világosság. Isten nem kioltani, megsemmisíteni akarja az ilyen embert, hanem fénylővé szeretné formálni az Ő életét is, hogy lássák az emberek, örüljenek és dicsőítsék a mennyei Atyát.

Jézus által lehetséges ez a nagy változás, mert Ő azért jött, hogy életünk legyen és bővüljünk, hogy legyünk Ő általa a világ világosságává.

Mi is ezen legyünk, hogy így legyünk a mi mennyei Atyánknak a gyermekei, fiai.

Elsősorban a gyülekezetben szolgáljuk ezt. Minél többen legyenek olyanok, akik a füstölő állapotból meggyógyuljanak. És imádkozzunk azért, hogy a világunkban, az iskolákban, az élet legkülönbözőbb területein felragyogjon a világosság emberek életén, munkáján át.

Jól jegyezzük meg azt, hogy Isten nem valami ellen munkálkodik, hanem valamiért. Azt akarja, hogy a szeretet erői áradjanak ki az emberi szívekbe. Az Ő szeretetének erői. Csendesesen, szeretettel, bátorítva és vigasztalva szól. Nem akarja eltörni azt, ami eltört, hanem megépíteni, meggyógyítani akarja. Nem haragszik a füstölő, környezetüket szennyező életekre, hanem arra törekszik, hogy fénylővé legyen annak az élete, aki ma még csak sötétséget hordoz, sugároz magából.

Isten az élet pártján van, az életet segíti, támogatja. És ha mi engedjük, akkor a mi életünket is kiteljesíti, megtartja és megáldja. Próbáljunk így élni, s engedjük, hogy Ő így munkálkodjon a mi életünkben is.

*

Ézsaiás 42: ⁵Ezt mondja az Úristen, aki az eget teremtette és kiterítette, szilárdá tette a földet, és növényt sarjasztott, leheletet ad a rajta lakó népnek, és lelket a rajta járóknak: ⁶Én, az ÚR, elhívtalak az igazságért, én fogom a kezedet. Megőrizlek, és benned ajándékozom meg szövetséggemmel népemet, világossággal a nemzeteket. ⁷Nyisd meg a vakok szemeit, hozd ki a börtönből a foglyokat, a fogházból a sötétben ülőket!

Isten nem hagyta el a bűnös embert, hanem ígéretet adott már az édenkertben, hogy a bűnből és a bűn következményéből szabadulást készít az ember számára. Az Ő szabadító terve a választott nép történetében kezdődik el és formálódik hosszú időn át. Örök szövetséget kötött Ábrahámmal és utódaival, vagyis választott népével, s ebben a szövetségben ragyog fel a világ sötétjében a világosság először. Ez a világosság Isten törvénye. Az a törvény, az az életrend, amit az ember a lázadása folytán elhagyott, elvesztett, s amitől eltávolodva teljesen a pillanatnyi ötletei által vezérelve él. Egyszerű képet használva, bement iránytű, térkép és minden eszköz nélkül egy olyan erdőbe, rengetegbe, amiből soha nem találhat ki. Úgy lett szabaddá, hogy foglyává lett a reménytelenségnek, a kilátástalanságnak. Ebben az állapotban él a bűneset óta az ember. Bolyong szüntelenül a kietlenben, a sötétségben, s azzal biztatja magát, hogy ez az élet rendje, ez az élet különleges szépsége: Ember küzdj és bízva bízzál! Vannak ennek az áthatolhatatlan bozótnak, amiben az ember él szebb, barátságosabb részei, és vannak félelmetes és veszedelmes területei. S az ember folyamatosan bolyong, s hangos szóval biztatja magát, hogy ne uralkodjon el szívéen a teljes reménytelenség és félelem.

S ebben a kilátástalan helyzetben Isten megszólított egy népet, szövetségre lépett vele, s iránytűt adott a kezébe, világosságot gyújtott a számára, az Ő törvényét, hogy kimentse abból, amiben van, s e nép által által kiszabadítsa majd a népek sokaságát is.

Ezért az ószövetségben is érvényes az, amit itt olvasunk: **„⁵Ezt mondja az Úristen, aki az eget teremtette és kiterítette, szilárdá tette a földet, és növényt sarjasztott, leheletet ad a rajta lakó népnek, és lelket a rajta járóknak: ⁶Én, az ÚR, elhívtalak az igazságért, én fogom a kezedet. Megőrizlek, és benned ajándékozom meg szövetségemmel népemet, világossággal a nemzeteket. ⁷Nyisd meg a vakok szemeit, hozd ki a börtönből a foglyokat, a fogházból a sötétben ülőket!”**

De természetesen ez az Ige, aminek a kezdeti megvalósulását az ószövetségi történetekben láthatjuk, Jézus Krisztusban lett teljessé. Az Ő megjelenését készítette elő Isten a sok száz esztendő történettel, aminek sok részletét ismerhetjük. Őbenne, Őáltala lett valóság a választott nép és minden nép számára Isten ígérete, kegyelme, szabadítása, szövetsége.

Úgy hallom ennek az Igének az üzenetét, hogy Isten azt jelenti ki benne, hogy a Jézusban adott szabadítás mindenek keresztyül megáll: Elhívtalak, fogom kezedet, megőrizlek, mondja Isten.

Azt éljük át, hogy a mi időnkben egyre jobban belezavarodik a világ abba a szabadságba, amit a bűnesetben megszerzett magának. Egyre félelmetesebb és egyre reménytelenebbé lesz minden. Sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket. Néha úgy érezzük, hogy az egyház is egyre jobban kiszorul és súlyos veszteségekkel megterhelt. Egyre erőtlenebbül, és egyre bizonytalanabbul hangzik a szava. De Isten azt mondja, hogy Jézus, akit elküldött hozzánk, hogy megszabadítson bennünket, mindig itt lesz ebben a világban, mert a mennyei Atya fogja a kezét, őrzi Őt, hogy szövetségével megajándékozza a népét, és világosságával a nemzeteket.

Jézus Krisztus, az Ő szabadító szeretete és hatalma, minden időben adva van az ember számára, mert Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ő nem változik, nincsen benne változás, vagy változásnak árnyéka.

Az egyház, a választott nép lehet ilyen is, meg olyan is, de Jézus minden időben ugyanaz marad az ember számára.

A sűrű rengetegben eltévedt, és szabadulásra vágyó ember gyakran hallja, hogy kiáltás hangzik fel valahonnan: Erre van a kiút! Máskor egy másik kiáltás szól: Nem arra, hanem erre! Egymásnak ellentmondó, egymással vitázó kiáltások hangzanak fel. S ebben a nagy útkeresésben, amiben a világ éli az életét, nekünk tudnunk kell, hogy egyedül Jézust kell keresni, egyedül Őt kell megtalálni, és az Ő vezetését kell kérni. Egyedül Jézusra kell nézni, mert csak Őbenne adatott számunkra szabadulás abból, amiben éljük az életünket.

Meg kell tanulnunk azt, hogy a Jézussal megtalált személyes kapcsolat az egyetlen lehetőségünk, s ezt a személyes kapcsolatot mindig Isten Igéjével kell vizsgálni, értelmezni. Sokan az Igét csak arra használják, hogy különféle tanokat, filozófiai nézeteket fogalmazzanak meg a segítségével. Gyakran keveredik a világi filozófiák bölcsessége és az Ige. Ez nagyon érdekes lehet, de most nem ez a legfontosabb. Az egyházak életében gyakran látjuk azt, hogy felemelik a Bibliát és azt mondják, mi is ezt használjuk. A probléma az, hogy a Bibliát nem csak a polcon kell tartani, hanem ki is kell nyitni. Komolyan kell venni! Mert a legfontosabb az, hogy Jézusban, Jézussal, Jézus vezetése alatt éljünk. S Jézus mindig az Igével, s az Ige szerint meghatározott módon vezet bennünket. Ami nem az Ige szerint történik, ami nem igeszerűen szól, az nem Jézustól van még akkor sem, ha nagy Bibliát tesznek ki az asztalra, amikor propagálják!

Sokféle szellemi erő akar bennünket irányítani, vezetni, s ezek gyakran nagyon megnyerő módon szólnak meg, a szeretetről, hitről, Bibliáról beszélnek. S Isten Igéje segít bennünket abban, hogy meg tudjuk vizsgálni a lelkeket, a felénk megszólaló szavakat, üzeneteket. Az Ige segít, hogy egyedül Jézust kövessük.

Csak a megfeszített Jézusban, a vele megtalált élő közösségben, szövetségben van lehetőségünk arra, hogy kiszabaduljunk abból az elveszettségből, amiben élünk és elnyerjük az életet, az üdvösséget.

Az Ószövetségben úgy fogalmazódott meg az Isten irgalmáról szóló vallástétel, hogy Isten az Ő népe számára világosságot ajándékozott a törvényének kijelentésével. A zsoltáros ezt mondja: ¹⁰**Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot...**Majd másutt így szól: ¹⁰⁵**Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága. [...]** ¹³⁰**Igéd kijelentése világosságot gyújt, értelmessé teszi az együgyűeket. ⁴Figyeljetek rám, ti népek, hallgassatok rám, nemzetek! Mert tanítás származik tőlem, és törvényemet a népek világosságává teszem hamarosan.** - mondja Ézsaiás próféta által.

De az idők végén már, amikor Jézusban beteljesedtek Isten ígéretei, akkor Jézus azt mondja: **„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”**

Amikor Jézust befogadjuk a szívünkbe, amikor alárendeljük magunkat az Ő akaratának, akkor éljük át, hogy felragyog Ő általa életünkben a világosság.

Ez sok mindent jelent. Mindenek előtt jelenti ez azt, hogy könnyebbé válik a szívünk. Megszabadulunk sokféle olyan lelki tehertől, ami a sötétség miatt van a vállunkon. Fizikailag is így van. Ha felragyog a fény, ha ránk ragyog a napsugár, akkor megerősödik bennünk az életkedv, a vidámság, a remény. Jézus, amikor életünk az Ővé lesz, akkor élő jelenlétével beragyogja az életünket, szívünket.

De ugyanakkor tájékozódni tudunk. A sötétségben csak tapogat az ember! A világosságban látja azt, hogy mi hol van, merre kell menni, mit kell tenni. Pontosan fel tudja mérni az akadályokat, látja a veszélyeket.

Amíg valakinek az életében nem ragyog fel Jézus világossága, addig, bármilyen okos, bármilyen csodálatos ismeretekkel rendelkezik, addig csak a sötétségben tapogatózik.

Megfigyelhetjük az emberek életét! Láthatjuk, hogy annak az embernek az életében, aki Jézust nem ismeri, sűrű homály van. És ez nem csak a világ dolgainak a látását jelenti, hanem azt is, hogy az életében olyan zavarok, tévedések, amikkel megszegényíti önmagát.

Amikor az ember Jézus elfogadja, akkor az Ő általa felragyogó világosságban helyére kerülnek a dolgok, rendeződnek az értékek, az élet dolgai a megfelelő fontossági sorrendbe kerülnek.

Jézusban Isten maga hív szövetségre bennünket magával, világosságát ajándékozza nekünk és megnyitja a szemünket, hogy lássunk. Lássuk az életet, lássuk Istent, lássuk meg Istennek ajándékait, ígéreteit.

Csodálatos élmény az, amikor az ember ezt átéli világosság árad rám és én pedig látni kezdek, mert a szemem megnyílt.

Van egy nagyon ismert írása Bernárd Shaw-nak. Arról szól, hogy az Andokban kiránduló turisták egyike egy mély szakadékba zuhan, amelyik teljesen elzárt a világtól. Nem is tudnak arról, hogy másutt is élnek emberek, mert soha nem tudtak kimenni ebből a mély völgyből. És valamikor régen egy titokzatos kór miatt elvesztették a látásukat. Szemük sincsen, mert ez a betegség így átformálta őket. Tökéletesen megszervezték az életüket, de nincsen a házaikon ablak, nem ismerik azt a fogalmat sem, hogy látni.

És, amikor ez a turista a látásról beszél nekik, akkor sajnálkozva mondogatják egymásnak: Ez egy beteg ember, hogy ilyen butaságokat beszél. S, amikor megtapogatják a fejét, akkor megtalálják a betegségének az okát is. Két daganat van az arcának a felső harmadában. Ezért beszél össze vissza. S az író, kis romantikus keretbe ágyazva elmondja, hogy elhatározzák azt, hogy meggyógyítják. Kiveszik a fejéből azt a két daganatot, hogy normális ember legyen belőle.

S ennek az embernek úgy kell elmenekülnie, hogy ne vegyék el a látását.

Így élnek az emberek ebben a világban, mondja el az író is. Vakon, s tagadva sok mindent, amit csak a világosságban és a megnyitott szemekkel láthat az ember. Egyedül Jézus az, aki meg tud szabadítani bennünket, emberek ebből az állapotból. Ez mindig egy csoda, ami emberileg kivitelezhetetlen.

Felragyog a világosság és megnyílnak a szemeink, Jézus Krisztus által. Mert Ő azért jött, azért adta Őt Isten.

És az Ő kiszabadítja a börtönből a foglyokat és a fogházból a sötétségben ülőket.

Úgy fogalmaznám meg ezt a részét az Igének, hogy az ember nem csak eltévedt a rengetegben a vélt szabadságával, hanem súlyos bilincseket is hordoz. Hiszen a Sátánnak a prédájává lett, a bűn és a halál foglyává. Ez is az ember állapotának a jellemzője.

De Jézus kinyitja a tömlöc ajtaját és leveszi rólunk a bilincseinket. Szabadok lehetünk az Ő hatalma által.

Abban a pillanatban, amikor Ő lesz életünk Ura, akkor már nem vagyunk elveszettek. Ő tudja azt, hogy merre van a kivezető út, és kiszabadít bennünket, és teljes szabadulást ígér a számunkra.

S az életünkben vannak olyan mélységek, amikből Ő megszabadít bennünket. Mert nem csak az a börtön létezik, amiben élünk, hanem azok a dolgok is, amik fogva tartanak bennünket és korlátozzák az életünket. Jézus, ha átadjuk neki az életünket, akkor szabaddá tesz a saját belső megkötöttségeinktől is. Felszabadít bennünket egy teljesebb, gazdagabb emberi életre.

Sokszor fordul elő az, hogy a gyülekezetben valaki vallást tud tenni a hitéről. S ennek nagyon örülök és velem együtt sokan örülnek ennek. De ugyanakkor látom azt, hogy bár a nagy szabadulás végbement, de még vannak korlátozó tényezők. Látom, hogy az illetőt valami félelmetes merevség jellemzi, ami minden dolgát megrontja. A gyülekezetben nem tud felszabadulni, a családját gyötri, a munkahelyén kiállhatatlan lesz... De azt is láttam, és látom, hogy Jézus hogyan hozza ki a fogházból azokat, akik valamilyen sötétben ülnek.

Jézusnak ez a szabadító munkája egész életünkben történik. A nagy szabadulás abban mutatkozik meg, hogy kiszabadít a börtönből, a mindennapok szabadítása pedig azt jelenti, hogy a tömlöceinket is megnyitja. S szabad, felszabadult, boldog és áldott emberekké tesz bennünket.

Már az Ószövetségben, a törvényadással elkezdődött ez, de Jézusban lett teljessé. Őbenne találjuk meg a szövetséget, általa ragyog fel a világosság és leszünk látó emberekké, akiknek kezéről és lábáról lehull a bilincs és kijönnek a börtönből, a tömlöcből, a napfényre.

Mindannyiunknak ezt kínálja Isten. Boldog az, aki megtalálta, megismerte ez, és boldogan hirdetem, hogy ez mindenki számára lehetséges.

*

Ézsaiás 42: ⁸Én vagyok az ÚR, ez a nevem, nem adom dicsőségemet másnak, sem dicséretemet a bálványoknak.

A Bibliában gyakran találkozunk azzal a gondolattal, hogy Istent dicsőíti az egész teremtett világ. A 19. zsoltárban ezt olvassuk: „²**Az eget hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny.** ³**Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul.** ⁴**Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik,** ⁵**mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig.**”

A világ szépsége, csodálatos gazdagsága, a felfoghatatlanul bonyolult törvényszerűségek rendszere, amik által létezik és fennmaradt a világ, mind-mind Isten dicsőségét hirdeti, magasztalja.

Azt is tudjuk, hogy a mennyben, az Isten trónja előtt szüntelenül hangzik az Isten dicsőítése, magasztalása. Így olvasunk erről az Ézsaiás könyvében, Ézsaiás elhívási látomásában: „¹**Uzzijjá király halála évében láttam az Urat, magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot.** ²**Szeráfok álltak mellette, hat-hat szárnya volt mindegyiknek: kettővel arcát takarta el, kettővel lábát fedte be, kettővel pedig repült.** ³**Így kiáltott egyik a másiknak: Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet!** ⁴**A hangos kiáltástól megremegtek a küszöbök eresztékei, és a templom megtelt füsttel.**”

A Jelenések könyvében így olvashatunk erről: „¹**Ezek után láttam, hogy íme, nyitva van egy ajtó a mennyben, és az előbbi hang, amelyet olyannak hallottam, mint egy trombitáét, beszél velem, és így szól: „Jöjj fel ide, és megmutatom neked azokat, amiknek meg kell történniük.”** ²**Azonnal elragadtattam lélekben, és íme, egy trónus állt a mennyben, és a trónuson ült valaki.** ³**Aki ott ült, hasonlónak látszott a jászpishoz és a karneolhoz; és a trónus körül szivárvány volt, amely pedig a smaragdhoz látszott hasonlónak.**

⁴A trónus körül láttam huszonnégy trónt, és a trónusokon huszonnégy vént, amint ott ültek fehér ruhába öltözve, és a fejükön aranykorona. ⁵A trónusból villámok törtek elő, hangok és mennydörgések; a trónus előtt pedig hét lámpás égett lobogó lánggal: az Isten hét lelke. ⁶A trónus előtt mintha üvegtenger lett volna, kristályhoz hasonló, és a trónusnál közepén négy élőlény, elöl és hátul szemekkel tele. ⁷Az első élőlény oroszlánhoz, a második bikához volt hasonló, a harmadik élőlénynek olyan arca volt, mint egy embernek, a negyedik élőlény pedig repülő sashoz hasonlított. ⁸A négy élőlény, amelynek egyenként hat szárnya volt, körös-körül és belül tele volt szemekkel, és szünet nélkül, éjjel és nappal ezt mondta: „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő!” ⁹És amikor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak a trónuson ülőnek, aki örökkön-örökké él, ¹⁰leborul a huszonnégy vén a trónuson ülő előtt, és imádja az örökkön-örökké élő; koronájukat is leteszik a trónus elé, és ezt mondják: ¹¹„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett”.

Az Ő népe, az Övéi is dicsőítik Őt: ¹„Dicsérjétek az Urat! Énekeljétek az Úrnak új énekét, dicséretet a hívek gyülekezetében! ²Örüljön alkotójának Izráel, Sion lakói örvendezzenek királyuknak! ³Dicsérjétek nevét körtáncot járva, énekeljétek neki dob és hárfakísérettel! ⁴Mert gyönyörködik népében az ÚR, győzelemmel ékesíti fel az elnyomottakat. ⁵Vigadnak a hívek e dicsőségben, ujjonganak pihenőhelyükön.”

Amikor az ember hallja ezeket az Igéket, akkor az a kérdés erősödik meg a szívében, hogy vajon miért szól a Bibliából ez a szokatlan, és különös gondolat ilyen hangsúlyosan? Istennek talán szüksége van a teremtett világ, az angyalok és az emberek szüntelen dicséretére, magasztalására? Ennyire vágyik a teremtményeinek, a teremtett világnak magasztalására az Isten? Mi a titka ennek a jelenségnek?

Ha elcsendesedünk és végiggondoljuk ezt a kérdést, akkor arra juthatunk el, hogy a teremtett világnak az a törvényszerűsége, hogy különféle formában valami, vagy valaki a dicsőségét meghirdeti és azok, akik felnéznek rá, akik számára vonzó, kedves, lehetőségeket, örömet, boldogságot ígérő az a dicsőség, ragyogás, amit látnak és hisznek benne, akkor azok dicsőíteni fogják. Azt mondják ez az! Ez kell nekem! Ebben teljesedik ki az életem! És teljes erejükkel, mindent alárendelve élnek ebben a dicséretmondásban, s az ilyen emberek arra törekszenek, hogy minél jobban részesüljenek annak dicsőségének a javaiból, aminek vagy akinek szépsége, gazdagsága felragyogott előttük.

Az emberi élet így működik. Valamilyen ígéretes szépséget, lehetőséget lát meg, s ha az megragadja, akkor azt elkezdti egész lényével, egzisztenciájával dicsőíteni, hogy részese legyen annak a dicsőségnek, része legyen abban a sokféle lehetőségben, ami általa felragyogott, felkínáltatott számára.

Végeláthatatlan azoknak az eszméknek, lehetőségeknek a sora, amelyek meghirdetik a dicsőségüket ebben a világban, amik azt hirdetik: engem kövess, mert én rá van szükséged, - s amelyeknek valamilyen számú hódolója van, akik dicsérik, magasztalják.

A dicsőítés azt jelenti, hogy teljes egzisztenciámmal, minden idegszámmal meg akarom ragadni, s azt csodálom, szolgálom, akinek (aminek) fénye olyan hatalmasan beragyog az életembe. Tehát a dicsőítés nem kifejezetten a dalolásban mutatkozik meg, hanem az átadásban. Természetesen ehhez hozzá tartozik az, hogy az ember ujjong és énekel.

Amiket bálványoknak nevez a Biblia, azok ilyen dicsőséget felmutató dolgok, amik az embert hívják azzal az ígérettel, hogy valami nagy gazdagságot talál, szerezhethet meg az ember az ő dicsőítésük, követésük által.

Fel tudunk sorolni sok olyan bálványt, amelyek egyidősek az emberiséggel, s amiket az emberek szívesen dicsőítenek, magasztalnak.

Az istentiszteleteinken gyakran szóba kerülnek ezek a régi és mai bálványok. A pénz és a gazdagság bálványa, a hatalom imádata, a szerelemnek, vagy a különféle testi élvezeteknek a bálványozása. De a mi korunkban nagy szerepet kapott az emberek között a tudománynak, a technikának, az információnak vagy a kommunikációnak az imádata, felemelése is. Felsorolhatatlanul sokféle bálvány, dicsőséget felragyogtató, boldogságot és teljes életet ígérő bálvány van a világban.

Bármi lehet bálvánnyá, vagyis olyanná az ember, az emberiség életében, ami (aki) megdicsőül, felragyogtatja a dicsőségét és azt hirdeti mindenkinek: Én vagyok az igazi. Minden öröm, boldogság forrása. Én vagyok az, akiért érdemes élni. Engem dicsőíts, engem imádj, és akkor boldog leszel.

De akkor, ha megnézzük ezeket a bálványokat, akkor azt látjuk, hogy nagy részük nem teljesíti azt, amit megígért. Lehet, hogy valami minimális jutalmat ad a hódolatért, de nagyon sokszor megcsal és csak a csalódás érzését erősíti fel követőinek szívében. Sokan mondják az emberek között azt, hogy: Hittem benne,

teljes szívvel dicsőítettem, de nem adott semmit, vagy csak nagyon keveset abból amit ígért, amit vártam volna tőle.

S vannak olyan bálványok, amelyek fényesen ragyogva hívják az embereket, s azokat, akik hisznek bennük, kifosztják, szolgává teszik. Ha ma emberének különösen a vidám, felszabadult, happy dolgait nézzük, akkor látjuk, hogy az út mentén széthullott családok, sérült gyermekek, kiábrándult tönkrement, és emberalatti életet élő emberek vannak.

S ezért fontos az, amit itt olvasunk ebben az Igében: **„⁸Én vagyok az ÚR, ez a nevem, nem adom dicsőségemet másnak, sem dicséretemet a bálványoknak.”**

Istennek ez a szava azt az üzenetet fogalmazza meg, hogy dicsőség, amiből valóban élet, boldogság, szépség, áldás fakad, egyedül Őbenne van. Egyedül Övé a dicsőség és Ő a dicsőségét nem osztja meg senkivel, nem adja oda senkinek. Akár tetszik az embernek, akár nem: **„¹⁷Meghátrálnak és csúful megszégyenülnek, akik bálványokban bíznak, akik szobroknak (teremtett világ lehetőségeinek, eszméknek és életformáknak) mondják ezt: Ti vagytok az isteneink!”** Egyedül Istené a dicsőség! Egyedül az Ő lényéből, uralmából fakad élet, csak az lehet boldog ember, aki teljes lényével Őt dicsőíti és magasztalja.

Isten dicsősége Jézus Krisztusban ragyog fel a számunkra. A zsidóhoz írt levél így olvastuk nem olyan nagyon régen: **„Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbára ült.”**

Amikor Isten dicsősége felragyog számunkra Jézus Krisztusban és mi dicsőíteni kezdjük Őt, akkor kiárad szívünkbe Isten szeretete és ereje. Átformál bennünket. Egy teljesen új életminőséggel ajándékoz meg. Olyan életminőséggel, amelyik napról napra növekszik, újul és új értékek, szépségek felfedezésére és megélésére segít minket, embereket.

Megtapasztaljuk, hogy Isten dicsérete, magasztalása nem Istent teszi gazdagabbá, hanem minket. Nekünk van szükségünk arra, hogy lássuk az Ő dicsőségét és egyedül Őbenne bízzunk, Őelőtte hódoljunk meg, s Őneki adjuk a dicsőséget.

Isten dicsőségének a kiáradása és a mi boldog válaszádsunk, dicséretük, magasztalásunk meggazdagít, felemel bennünket az emberlétnek egy szebb, gazdagabb, igazabb formájára.

Minél jobban Isten dicsőségének meghatározó ragyogásában éljük az életünket, minél inkább Őt dicsőítjük, életünk annál jobban megtisztul, és annál inkább meggazdagodik.

A hitben élt élet egy totális átadásban mutatja meg az erejét, a teljes átadottságban bontakozik ki, válik igazán vidámmá, sokszínűvé.

S az a dicsőség, amely Istenből árad ki ránk, s amely örömeinket ébreszt életünk minden területén, az tovább sugárzik általunk. Kezdjük látni, érzékelni azt, hogy a rák ragyogó és az általunk kisugárzott fény megváltoztatja a környezetünket, áldássá lesz sok ember számára, aki mellettünk él.

Az elmúlt héten mondtam el, hogy régen gyakran egy egy pedagógusról elterjedt, hogy más, mint a többi. Valami sugárzik belőle, a szavaiból, a lényéből, ami mindenkinek jó, aminek örültek a gyermekek, a szülők és mindenki. Nem csak leadta a tananyagot és számon kérte precízen, hanem olyan többletet tudott a személyiségében adni, amit mindenki örömmel fogadott. Ilyenkor mindenki azt mondta: Biztosan templomba jár! Mert azt mindenki tudta, hogy a hit adja az embernek azt a különös kisugárzást. De nem csak pedagógus esetében láttuk ezt, hanem egyértelmű volt az, hogy mindenki hordozza ezt a többletet, ha Isten dicsősége beragyog az életébe, rá ragyog. S egyértelmű, hogy mindenütt ilyen emberekre van szükség. Az, hogy valaki jó, kiváló szakember, tudós, vagy valami más nagyszerű tulajdonsággal rendelkezik, kevés, többre van szükség! S tulajdonképpen ez hiányzik legtöbbször a mi világunkból.

A kapitalizmus a keresztyénség terméke, s azért olyan gyalázatos jelenség, mert az ember kisajátította, száműzte belőle az istenfélelmet.

S akkor, ha Isten dicsősége felragyog valakinek az életében, akkor elhalványulnak és helyükre kerülnek azok a dolgok, amik bálvánnyá lettek esetleg az életében. Szerelem, barátság, család, karrier, tudomány, pénz, hatalom és a többi teljesen más módon épül be az ember életébe. Már nem rombolja az embernek az életét, hanem eszközzé válik arra, hogy Isten szeretetének gazdagságát ismerje meg mindezekben és mindezekkel is Őt dicsérje és magasztalja.

Jézus Krisztusban árad ki a mi emberi teherbíró képességünkhöz igazítva Istennek a dicsősége. Sehogyan másként. Ezért Jézusban kell eljutni az Atyához, Jézus által lehet belépni Isten dicsőségének kisugárzásába. Nincsen más út az ember számára.

Lehet, hogy sokan nem hiszik el, lehet, hogy sokan visszautasítják, de Isten Igéje arra tanít meg bennünket, és ha elfogadtuk, akkor azt tapasztaljuk meg, hogy ebben a teremtett világban Isten az Úr, az Ő dicsősége az egyetlen erő, ami életre kelt, ami mindent megszépít. Próbáljuk ezt a titkot jobban megismerni és jobban megélni a mindennapokban. És mondjuk el mindenkinek, hogy az ember, az egyén számára és a világ számára sincsen más megoldás, csak a Jézus Krisztusban felragyogó isteni szeretet, szabadítás. Minden más dicsőség, amit az emberek dicsőítenek, imádnak, csak önbecsapás, hazugság és kártékony életfolytatás.

*

Ézsaiás 42; ¹⁰Énekeljete az ÚRnak új éneket, dicséretet a föld széléig, akik tengerre szálltok, és ami a tengert betölti, a szigetek és lakóik! ¹¹Zengjen a puszta és városai, a falvak, amelyekben Kédár lakik! Ujjongjanak a kősziklákon lakók, a hegytetőkön is kiáltozzanak! ¹²Dicsőítsék az URat, hirdessék dicséretét a szigeteken! ¹³Az ÚR elindul, mint egy hős, indulatba jön, mint egy harcos, harsányan kiált, diadalmaskodik ellenségein.

Isten Igéje arra tanít bennünket, hogy az ember számára a legnagyobb boldogság és öröm az, amikor Isten jelenlétét átéli, amikor megtapasztalja, hogy Isten szeretete kiárad rá. Nincsen ennél csodálatosabb élmény. S ezt nem csak a Bibliából tudjuk, hanem a mindennapi életünkben is megtapasztaltuk! Azok az örömök, amikről az emberek vallanak, amikről a költők, a művészek olyan sok formában szólnak, meg sem közelítik az Isten közelségébe került ember szívének örömét.

Ezt az örömet akkor éli át az ember, amikor megnyílik a menny, amikor Isten közelít hozzánk. Mi ugyanis nem tudunk Istenhez felemelkedni, mert elválasztanak minket tőle a bűneink. De akkor, ha Isten közelít hozzánk és kegyelmesen megsegít bennünket, hogy átélhessük az Ő dicsőségének ragyogását, akkor megtörténik az a csoda, hogy megtelik a szívünk kimondhatatlan örömmel.

Az Ószövetségben ennek az átéléséhez különleges segítségre volt szüksége annak, aki részesült benne. Ézsaiás azt írja le, hogy amikor látta Isten dicsőségét, akkor felkiáltott félelmében: Jaj nékem, mert elvesztem! S egy angyal az oltárról elvett parázzsal megérinti az ajkát, s ezt mondja neki: „**Íme, ez megérintette ajkadat, bűnöd el van véve, vétked meg van bocsátva.**” Ezékiel így éli át ezt: „**a trónus alakja fölött pedig emberhez hasonló alak látszott.** ²⁷**Ezüstösen csillogónak láttam: derekától fölfelé úgy látszott, mintha tűz fogná körül, derekától lefelé pedig úgy láttam, mintha fényözön venné körül.** ²⁸**A körülötte levő fényözön olyannak látszott, mint a szivárvány, amely a felhőkön szokott lenni esős napon. Ilyen volt az ÚR dicsőségének a látványa. Amikor megláttam, arcra borultam, és hallottam, hogy valaki megszólal...¹Ezt mondta nekem: Emberfia, állj a lábadra, beszélni akarok veled! ²Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám.”**

Gyakran előfordul az is az Ószövetségben, hogy Isten, vagy Isten küldöttje teljesen emberi formában érkezik meg, s csak később derül ki, hogy ki volt az, ki volt az pl. aki megszólította Ábrahámot, Gedeont, vagy mást.

Az Újszövetségben Jézus által válik lehetővé az Isten jelenlétének átélése. Jézus szabaddá tett bennünket a bűneinktől, és így utat nyitott, lehetőséget adott számunkra, hogy Isten dicsőségének a fényét, ragyogását átéljük nagy örömmel.

Ez az esemény először a megtérésnek az eseménye, ami alapján megváltoztatja az ember életét.

De mindig Isten az, aki közelít hozzánk. Szívünkben ébreszti a vele való találkozás utáni vágyat. Formálja az életünket, alkalmakat rendel számunkra, hogy az Ő kopogtatását, közelítését valamilyen mértékben érzékeljük. S egyszer azután megtörténik az a csoda, hogy Isten szeretete, élő jelenléte felragyog felettünk és beragyogja szívünket, lelkünket, egész valónkat.

S a megtérésünk után is, újra és újra átélhetjük az Ő jövetelét. De ilyenkor már várjuk, kérjük, készülünk rá. Figyeljük azt, hogy hogyan érkezik meg hozzánk. S újra és újra megtörténik a csoda: Csöndesen és váratlanul átölel az Isten.

Az ember szíve mélyén érzi azt, hogy Isten jelenléte adja a legnagyobb örömet számára. Ezért van az, hogy ezt az örömet valamilyen extatikus állapotban próbálja átélni. Igyekszik olyan helyzetet teremteni, amikor kilép az anyagi világkeretei közül, s valami természetfeletti csodát él át. Különbféle technikák,

élmények, drogok ezt szolgálják. De tudjuk jól, hogy az ilyen emberi próbálkozások mindig hiányosak. Az így kicsiholt örömök másnapossá teszik az embert, vagy szétzilálják a személyiséget, helyrehozhatatlan károkat okoznak. Csak akkor élhetjük át a teljes, igazi boldogságot, örömet, amikor maga Isten érkezik hozzánk.

Az Isten érkezésének, dicsőségének felragyogása egyébként az egész teremtett világra ilyen hatással van. Mi emberek annyiban különbözünk a teremtett világtól, hogy tudatosan élhetjük át Isten jelenlétének örömét.

Erről az örömről több helyen olvashatunk az Ószövetségben is. A 96. zsoltárban ezt olvassuk: Bizony, szilárdan áll a világ, nem inog. Igazságosan ítéli a népeket. **„¹¹Örüljön az ég, örvendezzen a föld, zúgjon a tenger a benne levőkkel! ¹²Ujjongjon a mező, és minden, ami rajta van! Ujjongnak majd az erdő fái mind ¹³az ÚR előtt, amikor eljön, mert eljön, hogy ítélezzék a földön. Igazságosan ítéli a világot, pártatlanul a népeket.”** A 98. zsoltár pedig így fogalmaz: **„⁶Harsonákkal és kürtzengéssel ujjongjatok a király, az ÚR előtt! ⁷Zúgjon a tenger a benne levőkkel, a földkerekség és a rajta lakók! ⁸Tapsoljanak a folyamok, a hegyek mind ujjongjanak ⁹az ÚR előtt, mert eljön, hogy ítélezzék a földön. Igazságosan ítéli a világot, pártatlanul a népeket.”**

Isten jelenléte az a legfőbb jó, az a legnagyobb kincs és ajándék, amire nekünk, embereknek szükségünk van, s nem csak nekünk, hanem az egész teremtett világnak. Szívünk mélyén valamennyien erre vágyunk.

Olyan jó lenne ezt mindenkinek elmondani! Belekiáltani a világba: Emberek ne itt vagy ott keressétek az örömet, a boldogságot, mert egyedül Istenben található az meg. Nem nyugszik meg az ember szíve, míg Istenben meg nem pihen. Semmi és senki más nem pótolja ezt.

Természetesen tudjuk, hogy az emberek ezt általában nem értik és nem is fogadják el, egészen addig, amíg meg nem tapasztalják, amíg meg nem történik a csoda, az Istennel való találkozás csodája az életükben.

Amikor Isten jelenlétébe kerül az ember és a szíve megtelik örömmel, akkor teljesülhet az, amit a most felolvasott Igéből hallottunk: **„¹⁰Énekeljétek az ÚRnak új éneket, dicséretet a föld széléig, akik tengerre szálltok, és ami a tengert betölti, a szigetek és lakóik! ¹¹Zengjen a puszták és városai, a falvak, amelyekben Kédár lakik! Ujjongjanak a kősziklákon lakók, a hegytetőkön is kiáltozzanak! ¹²Dicsőítsék az URat, hirdessék dicséretét a**

szigeteken! ¹³Az ÚR elindul, mint egy hős, indulatba jön, mint egy harcos, harsányan kiált, diadalmaskodik ellenségein.”

A szívben lévő öröm által, ami Isten érkezése által ajándékozott öröm, felhangzik az ének. Mert az öröm mindig énekben tör fel a szívből.

Az emberi örömben is így van. Csak egy kicsit más a minőség. Amikor nótáznak, énekelik az emberek a különféle dalokat, csápolnak az együttesek koncertjein, akkor az emberi örömben ez a minősége tör elő a szívekből. Némi szeszes itallal és egyéb segédeszközzel még lehet segíteni, hogy oldódjanak a gátlások és törjön fel az öröm.

A Bibliában azonban nem ez az öröm tör fel énekben, hanem az Isten érkezése által kiáradó öröm.

S ennek az éneknek sok fontos tulajdonsága van. Néhány ilyen tulajdonságról szólnék a mai alkalommal.

Az első tulajdonsága az, hogy ez az ének **Istent dicsőíti**. Arról szól, hogy egyedül Ővé a dicsőség, egyedül Ő méltó a dicséretre.

Az emberi örömből megszólaló ének sok mindent dicsér. Az embert, vagy általában azokat a dolgokat, amik az ember számára fontosak, az örömeinek a forrásai. S ez nem más, mint bálványozás, valaminek a felemelése. Ebből sok gond, baj lehet, amikor valaki földi dolgokat énekel meg, dicsőít.

Amikor Istent dicsőítjük, akkor olyan megbízható, állandó, biztos alapra helyezük az életünket, ami minden helyzetben megtart, és arra segít, hogy ne csüggedjünk el, ne veszítsük el a reménységünket.

Sokszor szóba került már, hogy hitben élő emberek, amikor különféle problémákkal küszködtek, akkor elővették az énekeskönyvet és elkezdtek énekelni: Hú Jézusom kezébe teszem kezem belé. Ő életem vezére, vezet hazám felé. Vagy: Velem vándorol utamon Jézus, gond és félelem el nem ér, elvisz, elsegít engem a célhoz, Ő a győzelmes hű vezér.

Az az ember, aki Isten szeretetével betelve Isten előtt tud énekelni, Istent tudja dicsérni az soha nem lesz teljesen elveszett ember, soha nem tesz olyan dolgokat, amiket az emberek cselekszenek, akik mindenfélét dalolnak.

Ezért alapvető követelmény az, hogy fogadjuk be Jézust a szívünkbe, engedjük, hogy Isten szeretete átjárjon bennünket egészen és szólaljon meg a szívünkből Isten dicsérete, magasztalása. Szóljon szívünkből az ének.

Természetesen az ének nem csak a szánkból, hanem egész életünkből, mindenből fakadhat. Hiszen Ézsaiás próféta ezt mondja: „¹²**Bizony, örömmel jöttök ki, és békeességben vezetnek benneteket. A hegyek és a halmok vígan ujjonganak előttetek, és a mező fái mind tapsolnak.**”

A hegyek és a halmok is tudnak ujjongani, és a mező fái is tapsolni!

Fontos tehát, hogy életünkből szólaljon meg az Isten dicsérete: „¹**Jöjjetek, örvendezzünk az ÚR előtt, ujjongjunk szabadító kösziklánk előtt!** ²**Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval!** ³**Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött.** ⁴**Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi.** ⁵**Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta.** ⁶**Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt!**”

De ebben az énekben megfogalmazódnak **azok a fontos igazságok, amikre igen nagy szükségünk van az életünk során.** Saját magunknak is megfogalmazzuk, miközben Istent dicsérjük, Isten előtt énekelünk. Hiszen énekben elmondjuk, hogy bűnösök vagyunk, de Isten mégis, ennek ellenére szeret bennünket. Megfogalmazhatjuk saját magunknak azt, hogy Őneki gondja van ránk, rá kell bízni magunkat bátran. Megfogalmazhatjuk azt, hogy Ő soha nem hagy el, soha nem változtatja meg az ígéreteit. Megfogalmazhatjuk énekben azt, hogy Isten azért szeret, mert valami csodálatos jövőt készített a számunkra, ami már készen van. Eljön a nap, amikor meglátjuk, és még inkább fogjuk dicsőíteni Őt az Ő végtelen jóságáért.

Az Isten szeretete, dicsősége által felhangzó ének rendkívül fontos nekünk, mert szükségünk van arra, hogy szívünkbe íródjon az, hogy kicsoda a mi Istenünk és mit tett velünk.

De nem csak magunknak énekelünk, hanem énekünket hallják azok, akik körülöttünk élnek. **Az ének vallástétel is Isten szeretetéről, szabadításáról, arról, hogy Őbenne meg lehet bízni és érdemes Őbenne bízni.**

Ha a vallástételünk az Isten szeretetéből fakad, énekként hangzik fel, akkor biztosan nem lesz dogmatikus, biztosan nem lesz bántó, mert az ének sohasem

bántó. Az ének mindig kedvesen, vidáman szólítja, érinti meg azt, aki felé elhangzik.

Ebben az énekben engedjük, hogy egész lényüket áthassa a dicséret. Minden érzésünket, minden gondolatunkat. S akkor, ha átjár bennünket ez az ének, akkor ez formálja az egész lényünket, személyiségünket. Visszahat ránk.

Egyszer Kecskeméten hallgattam egy előadást a zenei általános iskola igazgatójától, s elmondta, hogy azokban az iskolákban, ahol a gyerekek énekelnek, zenét tanulnak, sokkal eredményesebbek a többi tárgyból is. A zene, az ének javítja a figyelmet, a tanulási készségeket.

Az énekelni tudó keresztyének, akik valóban az Isten szeretetének a megtapasztalásától indítva tudnak énekelni, sokkal hatékonyabban élik meg a keresztyénségüket. Jó ezt is tudni!

És végül az ének összeforrasztja a szíveket. Közösséggé formálja az embereket. Isten az Ő népét ebben a dicsérő énekben teszi egyé. Sőt egyszer majd az egész világot is ebben a dicsőítésben teszi egységessé, a béke országává.

Nagy vonalakban ezt szerettem volna elmondani a mai alkalommal. Isten szeretetének a megtapasztalása öröm és boldogság az ember számára, ami énekre serkent. Ebben az énekben értjük meg, mélyítjük az azt, hogy mi a hitünk lényege, kicsoda a mi Istenünk. Ebben az énekben formálódik a személyiségünk és teszünk bizonyosságot Isten szeretetéről mindenki felé. Ebben az énekben leszünk Isten gyermekivé, Isten népévé ebben a világban.

Próbáljuk kitárni a szívünket és átélni Istenünk érkezését, hogy feltörhessen a szívünkből az ének.

*

Ézsaiás 43: ¹De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! ²Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. ³Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!

Jól tudjuk azt, hogy Ézsaiás próféta könyvének ezek a fejezetei elsősorban Isten kiválasztott népe, Izráel felé szólnak. Ez nyilvánvaló lehet mindenki előtt már a fejezetek megfogalmazásából is. Ennek azért van jelentősége, mert Isten titkait, egész történelmet átívelő üdvtervének a rendjét ismerhetjük meg ezeknek a fejezeteknek a segítségével is.

De természetesen van ezeknek az Igéknek olyan üzenete is, ami hozzánk szól, személyesen, hiszen mi is, ha hitben élünk, akkor Isten választottai vagyunk. Én ebben a sorozatban inkább ezt az üzenetet szeretném megfogalmazni, de természetesen időnként foglalkozni kell azzal az alapüzenettel is, amiről az előbb szóltam.

A két szempont azért is fontos, hogy együtt legyen, mert az Ószövetségben mindenütt szemlélhetjük Istennek és a választott népnek a kapcsolatát. Látható számunkra az, hogy a választott nép életében sok hűtlenség, engedetlenség van, amit Isten ugyan büntet, de újra és újra kijelenti a hűtlen és engedetlen népének a kegyelmét, azt, hogy **„szent hegyemen, Izráel magas hegyén - így szól az én URam, az ÚR -, ott fog tisztelni engem Izráel egész háza, mindnyájan azon a földön. Ott gyönyörködöm majd bennük, és oda hozatom veletek felajánlásaitokat, az első termés áldozatát, és mindazt, amit nekem szenteltek. [...] ⁴³Ott majd visszagondoltok arra, hogyan éltetek, és mi mindent tettetek: hogyan tettétek magatokat tisztátalanokká. Akkor megundorodtok magatoktól, olyan sok gonoszságot követtetek el.”**

Ezek által a választott nép felé megszólaló Igék által lesz nyilvánvalóvá mindenki előtt Isten kimondhatatlan szeretete, türelme, kegyelme, amiben mi is reménykedhetünk!

Izráel hűtlensége, lázadozása által Isten végtelen türelme és szeretete ragyog fel. A Biblia azt tárja fel előttünk, hogy Izráel népét, a férgecske Jákóbot és a maroknyi Izráelt, akit a föld végén talált meg az Úr, azért emeli fel mindenk fölé, hogy Isten végtelen szeretete, kegyelme felragyoghasson, és ez a látható szeretet bátoríthasson minden embert. Azt láthatjuk meg az Igében, hogy Isten annak ellenére, önmagáért hűséges marad, megbizonyítja azt, amit Mózes történetében olvashatunk: **„⁵Ekkor leszállt felhőben az ÚR, odaállt mellé, és kimondta az ÚR nevet. ⁶Elvonult előtte az ÚR, és így mondta azt ki: Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! ⁷Megtartja szeretetét ezerízíg, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat és a fiak fiait harmad- és negyedízíg.”**

S ezt nekünk örömmel és hálával kell tudomásul venni! S ebből sok fontos üzenetet érthetünk meg, ami életünket, magatartásunkat, történelmi eseményekhez való viszonyulásunkat alapvetően meghatározza.

A mai alkalommal is így olvassuk el az első néhány mondatot: „¹**De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!** ²**Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.** ³**Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!**”

Ennek a résznek a középpontjában az a két szó van, hogy: **Ne félj!** Sokszor hangzik fel ez a két szó az ószövetségben is és az újszövetségben is. S olyan jó meghallani akkor, amikor bajban vagyunk, amikor támadások érnek bennünket, vagy olyan akadályok tornyosulnak előttünk, amiknek legyőzését nem tartjuk lehetségesnek, s így elakadunk, elveszítjük a reménységünket. Vannak, akik azt mondják, hogy ez a bátorító két szó 365-ször van benne a Bibliában, mert minden nap szükségünk van rá. Ezt nem ellenőriztem le, de valóban naponta szükségünk van erre a felülről megszólaló szóra.

Amikor elolvastam ezt az Igét, akkor úgy szólalt meg a számomra, hogy ez az Ige mindenekeelőtt **a szívünkben lévő félelem elűzését, megszüntetését segítheti.**

Amikor a szívünkben felerősödik a félelem, akkor lelkiileg megerőtlenít bennünket és ez a félelem azokat a hangokat segíti megszólalni még erőteljesebben, amik még jobban elbizonytalanítanak, összezavarnak bennünket. Az ember félelmében remegni kezd, elsápad az arca, zavarossá válik a tekintete, s különféle testi reakciókat indít be testében is a félelem. A félelem felerősíti a menekülési vágyat, s olykor egészen különös módozatai láthatóak ennek a pániknak, menekülési reakciónak.

Isten szeretete, ha a szívünkbe áradhat, akkor erőteljesen, hatalommal hallatja meg velünk ezt a két szót: **Ne félj!** A szó felhangzása nyomán kezdjük érezni, hogy enyhül a szorítás, a görcs, s lassan-lassan kezdünk megnyugodni. Úgy, ahogyan a gyermek az édesanyja karjában megnyugszik, úgy nyugszik meg a mi zaklatott szívünk is Isten szeretetében.

De vannak helyzetek, amikor ez a folyamat nem egy teljes megnyugvó jelleget mutat, hanem a félelem újra és újra támad és az embernek szüksége van arra,

hogy újra és újra megszólaljon szívében a biztatás: Ne félj! - mert a félelem természete az, hogy újra támad, újra elhatalmasodni igyekszik az ember szívében.

Jó tudni azt, hogy Istennél van lehetőségünk arra, hogy nála biztonságban érezzük magunkat és megnyugodjon a szívünk, bármiben is vagyunk. Az Ő szeretete, jelenléte teljesen szabaddá tesz bennünket a félelemtől és minden gyötrő gondolattól.

De, amikor ezt az Igét elolvastam, akkor azt az üzenetet hallottam meg általa, hogy ez a „Ne félj!” felszólítás többet is jelent, mint a belső feszültségektől, félelmektől való szabadulást.

Azt is jelenti ugyanis, hogy felveszem a küzdelmet az előttem lévő nehézséggel. Szívem ugyan remeg, de mégis elindulok, hogy azt az akadályt, ami előttem van, legyőzzem. Vagy éppen nekikezdek annak a feladatnak, ami olyan teljesíthetetlennek, nehéznek tűnt a előttem.

Isten népének ugyanis nem csak az kell, hogy legyen az ismertetőjegye, hogy békésen, nyugodtan és csendesen éli az életét, hanem az is, hogy aktív és időnként olyan dolgokra is vállalkozik, olyan harcokba bocsátkozik, aminek kimenetele kérdéses, vagy éppen lehetetlennek látszik emberi szemmel nézve.

S itt nem csak a szolgálatainkra kell gondolni, hanem az életünk minden dolgára. Amikor Isten azt mondja, hogy ne félj, akkor nem csak megnyugtatni akar, hanem elindítani is, cselekvésre akar ösztönözni.

S ez talán még a belső változásnál is fontosabb, hiszen az ember szívében ott lehet valamilyen fokon a félelem akkor, amikor elindul előre az útján, de elindul, és ezzel visszautasítja a szívében lévő félelmet. Uralkodik rajta.

Izráel történetét, ha átgondoljuk, ahogyan Isten vezetése alatt járta a maga útját, élte az életét, sokszor fedezzük fel azt, hogy Isten ezt a cselekvő bátorságot várta el tőlük. Ha nem indultak előre, ha nem fordultak szembe a nehézségekkel, akkor az nagy hiba volt. Isten az ilyen magatartásért megróttta, vagy éppen megbüntette őket.

A félelemtől szabaddá kellett lenniük akkor, amikor pl. Egyiptomból kijöttek, és amikor a Vörös tengeren átkelni készültek. De a félelemtől szabaddá kellett lenni akkor is, amikor Isten elindította őket, hogy foglalják el a Kánaánt és űzzék ki onnan az ott lakó népeket.

Így tehát a személyes életünkben parancsolja nekünk Isten, hogy ne féljünk, hanem induljunk el. Küzdjünk hittel. És a tőle kapott feladatokban, szolgálatokban is ezt várja tőlünk. Sokszor nagyon nehéz, a mi ízlésünk, szokásaink szerint ítélve olyan nem jó, nem kényelmes, szokatlan feladatokat ad nekünk, amiktől megrettenünk. De azt mondja: Ne tiltakozz! Ne kérdezz vissza! - hanem menj előre, tedd azt, amit mondok. Ne félj!

S igazán ez a hitben járásnak az egyik legfontosabb jellemvonása. Isten ugyanis elsősorban feladatot, feladatokat akar ránk bízni. Az akarja, hogy járjunk Vele, legyünk az Ő gyermekei, szolgálói egész életünkben.

Izráel népét nem azért választotta el Isten, hogy egy olyan nép legyen, amelyiknek soha semmi problémája nincsen. Nem azért szólította nevén őket, hogy nagy békeességben hűsöljenek az árnyékban és énekelve és körtáncot járva Isten dicsőítsék. Ezt is megkapták néha. De sokkal inkább megkapták a feladatot, hogy Isten eszközeivé legyenek, hogy a népek előtt láttassák azt, hogy kicsoda az Ő Istenük, mutassák be az Istennel való kapcsolat titkait. Sok küzdelem, harc, szenvedés volt ezért minden időben az osztályrészük. Ez a sok szenvedés, küzdelem volt az ára annak, hogy Jézus eljöjjön és az Ő szabadítása az egész világ számára valóság lehessen. Az Ő szenvedésük és küzdelmük eredményezte azt és eredményezi azt, hogy Isten ennek a világnak a történetét erős kézzel, nagy hatalommal akarata szerint formálja és viszi a célja felé.

Gondoljuk el, hogy, amikor egy igen nagy terhet meg kell mozdítani és a helyére kell tenni, akkor sok ember erőfeszítésére van szükség. Néha erő felett kell odatenni az embernek a vállát a teher alá, hogy a munka sikeres legyen. Fáradságot, szenvedés, fájdalmat és veszélyt kell vállalni, ahhoz, hogy épüljön, rendeződjön valami. Izráel népének pedig Isten az egész történelem formálására adott megbízatást úgy, hogy ilyen eszközökké tette őket ebben a feladatban. Keményen kényszeríti, fegyelmezi őket Isten, hogy betöltsék a kapott küldetésüket s Isten üdvözítő tervének megvalósulására kényszerítsék a világ történelmét. A feladat igen nagy, s közben Isten azt mondja nekik: Ne félj! Tedd, amit parancsolok. Fogadd el azt, amit eléd adok és csináld, amit kell.

S minket sem azért szólított meg Jézus által, nem azért éltet ezen a világon, hogy gyönyörűséges békeességben éljük az életünket. Ezt is kapunk időnként! De kapunk mellé sok és nagy feladatot, aminek elvégzését, betöltését Isten elvárja tőlünk és számon is kéri. S ennek a feladatnak a segítésére mondja: Ne félj!

Az lenne a jó, ha ebben az aktivitásban tudnánk bátrabbak, és engedelmesbebbekké lenni!

Ennek a bátorításnak, ami itt elhangzik az Ézsaiás könyvének ebben a fejezetében is, azonban vannak feltételei is. Nem mindenkire szól ez a bátorítás. Isten az Ő népének, az Övéinek mondja csak azt, hogy: Ne félj!

A tőle idegen, tőle távol élő népek felé nem szólal meg az Ő bátorítása.

S ezt minden időben komolyan kell venni. Isten első szava hozzánk az, hogy halljuk meg az Ő hívó, elválasztó szavát és mondjunk rá igent. Csak ennek az igennek a kimondása után lesznek érvényesek számunkra Istennek az ígéretei. Csak akkor alkalmazhatjuk bátran az életünkre az Ő vigasztalását, bátorítását, ha elfogadtuk az Ő szövetségét, ha az Ő megváltottai vagyunk.

Az egyház nagy kísértése az, hogy mindenkire kedves legyen, mindenkit vigasztaljon. Ez még önmagában nem baj, csak az a baj, amikor elhallgatjuk, hogy Isten minden ajándéka egyedül a megtérésben, a Krisztus elfogadásában lehet a miénk. Úgy általánosságban, Istentől távol élve nem érvényesek számunkra az ígéretetek.

Mindennek az alapja az, hogy: elválasztottalak, neveden hívtalak, enyém vagy, vagyis a szív teljes átadása Isten tulajdonába. Ez nagyon jól érzékelhető ennek az Ézsaiási Igének a megfogalmazásából is. Jézus pedig egészen világosan mondja el: **Aki hisz énbenem, annak élete van és bővülködik, aki nem hisz, az kárhozatban, halálban van, és Isten ítélete van rajta.**

Jézus nem haragjában mondja ezt, hanem figyelmeztetve az embert arra, hogy az ember előtt van a választás, amiben szabadon dönthet. Választhatja az életet, és joga van elutasítani azt.

Úgy gondolom, hogy Isten népének is az a jó, ha egyértelművé teszi mindenki számára életformájával, gondolkodásmódjával, vallástételével azt, hogy nem ehhez a világhoz igazodik, hanem Istennel kötött szövetsége, személyes kapcsolata határozza meg az egész életét. Így erősödik meg az egyház, s lesz sóvá, világossággá.

A gyerekekkel készülünk a konfirmációra ezekben a hetekben. S a felkészülés időszakában is nagyon sokszor fordul elő az, hogy valamelyik gyermek azt mondja: Bocsánat! De most nem érek rá, hogy elvégezzem a feladatomat. És amikor megkérdezzük, hogy mi az a halaszthatatlan elfoglaltság, akkor azt mondják: Születésnapra zsúrra kell menni. Elmegyek édesanyámmal vásárolni. ... S próbáljuk elmondani, hogy aki Istent meg szeretné ismerni, az Ő szeretetében

szeretne élni, aki az Ő ígéreteit szeretné életében látni, annak semmi nem lehet előbbre való Isten ügyénél, szolgálatánál. Ez az első, a többi elmaradhat.

A Teremtőnk, az Alkotónk, a Megváltónk az, aki az életünket megtarthatja, megáldhatja, aki véd, oltalmaz bennünket. Neki azt mondani, hogy: Bocsánat, most nekem fontosabb dolgom van, nem csak tiszteletlenség, hanem önmagunk megszegényítése, kiszolgáltatása a különféle veszélyeknek.

Az Ige azt mondja: Mindenekben Ő legyen az első! És ha Ő az első, akkor szól az Ige: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy.

*

Ézsaiás 43; 19Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok. ²⁰Még a mezei vadak is dicsőíteni fognak engem, a sakálok és a struccok is, mert vizet fakasztok a pusztában és folyókat a sivatagban, hogy inni adjak választott népemnek, ²¹a népnek, amelyet magamnak formáltam, hogy hirdesse dicséretemet. ²²De nem engem hívtál segítségül, Jákób, nem értem fáradoztál

Mindannyian jól ismerjük azt az Igét, amit Isten Izráel fiainak mondott a pusztai vándorlás végén és a honfoglalás megkezdése előtt: „²**Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téve téged, megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem?** ³Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az ÚR szájából származik. ⁴Ruhád nem szakadt le rólad, lábad sem dagadt meg ez alatt a negyven év alatt.” (5Móz8.)

Emlékezz vissza! Mindannyian visszatekintünk időnként az életünk eltelt idejére, eseményeire. Különösen egy évforduló, vagy fontos esemény kapcsán tesszük meg ezt. Amikor az ember visszatekint a megtett útra, s visszaemlékezik az út részleteire, akkor sokmindent felfedez, meglát, néha olyan titkok is feltáruznak, amiket nem látott, nem ismert fel, s ilyenkor mindenk előtt hála tölti be a

szívét, mert egyre tisztábban látja Isten gondviselő, vagy elválasztó szeretetének valóságát.

Szabad és kell is visszatekinteni a hitben élő embernek, leginkább azért, mert ezzel a visszatekintéssel erősíteni, bátorítani tudja magát. El tudja mondani azt, hogy az az Isten, aki eddig megtartott, most is megtart és ezután is meg fog tartani engem, ha Őbenne bízom.

De ez az ézsaiási Ige tovább viszi a gondolatainkat. Amikor elolvassuk, akkor talán úgy érezzük, hogy látszólag ellentmond az előbb idézett mózesi Igének a próféta. Ez azonban mégsem egy ellentmondó kijelentés, hanem inkább kiegészíti, és jobban érthetővé, teljessé teszi a pusztai vándorlás végső időszakában elhangzottakat.

A pusztai vándorlaskor elhangzott Igében azon van a hangsúly, hogy Isten hordozza az Ő népét. Ez láthatja meg az ember a visszatekintésben, a visszaemlékezésben. Az ézsaiási Igében pedig a hangsúly arra helyeződik át, hogy Isten viszi előre, valamilyen cél felé az Ő népét, azon munkálkodik, hogy beteljesítse ígéreteit és megajándékozza őket azzal a jövővel, amit készített a számukra. Az ézsaiási Ige arra bátorít, hogy előre nézzünk, s lássuk meg azt, ami előttünk van.

Ha csak annyit tudok, hogy Isten hordoz, megtart engem, hogy ezt tette eddig is és teszi most és ezután is, akkor ez egy passzív magatartást erősít meg bennem. Arra indít, hogy bátran hagyatkozzam az Ő megtartó szeretetére. De akkor, ha megértjük, hogy Istennek van célja, és ezt a cél akarja megvalósítani, erre a célra szeretne eljuttatni, ha tudunk előre nézni, akkor ez aktivizál bennünket. Akkor a célra figyelünk, igyekszünk előre menni, s ugyanakkor tudomásul vesszük azt, hogy újabb és újabb, sokszor váratlan helyzetek alakulnak ki az életünkben, s újabb és újabb, sokszor szokatlan feladatok várnak ránk, mert állandó változásban van az életünk.

S éppen ezért azt mondja ebben az Igében nekünk, hogy **„ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tűnődjétek! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni...”**

Az a kérdés lehet bennünk, ha ezt az Igét meghallottuk, hogy: Vajon mit jelenthet számunkra az a mindennapokban, hogyha Isten jövődőt formáló tetteit ismerve, látva éljük az életünket? Mit jelent a gyakorlatban az előre tekintő, célt látó, cél felé igyekvő életforma?

Úgy gondolom, hogy az első, amit ez az életstílus megkövetel tőlünk az az, hogy **sokkal jobban, mindig Istenre, Krisztusra figyelve éljük az életünket.** Így lehet biztos az előrehaladásunk!

Megvannak a keresztyén életünknek az alaptörvényei. Ezeket az alaptörvényeket a tízparancsolatban, Jézus nagy tanításában, a Hegyi Beszédben ezeket a törvényeket találjuk meg. Ezek a törvények, szabályok alapvetően meg kell, hogy határozzák az életünket. De igen sok helyzetben arra van szükségünk, hogy Istennek egy-egy helyzetben aktuális, éppen arra az esetre, arra az időre érvényes akaratát megértsük, és azt kövessük. Egy egy beszélgetésben így tudunk szólni, vagy egy váratlan helyzetben így tudunk cselekedni

Gyakran látható az, hogy a régi ismeretekkel, a régi beidegződésekkel ösztönösen, megtanult megoldásokkal próbáljuk élni a hívő életünket. S csodálkozunk azon, hogy szégyenben maradunk, nem érünk el semmit. Csak fárasztjuk magunkat. Az emberek pedig megbotránkoznak rugalmatlanságunk miatt, vagy éppen csodálkozva figyelik, hogy mit teszünk, mit mondunk. Azt látják ugyanis, hogy nem találkozik össze a mindennapi élet és a keresztyén életünk, szolgálatunk.

A keresztyénségünknek legfontosabb jellemvonása az kell, hogy legyen, hogy Jézussal élő kapcsolatban legyünk, s a Krisztussal való kapcsolatunkban naponta erősödjünk. Mélyüljön el ez a kapcsolat. Ebből a kapcsolatból szólaljanak meg a szavaink, és Krisztus által értsük meg azt, hogy mit kell tenni egy egy helyzetben. Vezetésre van szükségünk. Hiszen Krisztustól távol nem tudunk ellenállni azoknak a belső és külső késztetéseknek, erőknek, amelyek mechanikusan sodorni akarnak bennünket rossz megoldások felé, helytelen irányba. Krisztus élő jelenléte nélkül nem látjuk gyakran helyesen a dolgokat és el is bizonytalanodunk.

S akkor, ha a mai keresztyénséget nézzük, akkor úgy gondolom még inkább megerősödik a szívünkben az a látás, hogy Isten azt várja tőlünk, hogy sokkal jobban Őt lássuk, Őrá figyeljünk, s a mi Krisztus jelenléte által meghatározott másféle életformánk által legyen egyértelműen láthatóvá az, hogy ebben a világban van egy kiválasztott, megszentelt Isten népe. A Krisztussal megtalál élő kapcsolat legyen életünknek a legfontosabb része, mindent rendeljünk alá ennek a kapcsolatnak. Nem szabad a humánus és az ökumené jegyében teljesen jellegtelenné válni.

S ebben a határozott elkülönülésünkben, amiben megmutatjuk, hogy a mi életünk alaptörvénye a Krisztussal való kapcsolatunk, **teljünk meg a Szentléleknek a**

csodálatos erejével. Sugározzon át rajtunk a Szentléleknek a hatalmas ereje. Teremjen életünkben a Lélek gyümölcse, „**a szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, ²³szelídség, önmegtartóztatás.**”

A pünkösdi történetben hallottuk Jézus szavát, aki azt mondta: „**Veszték erőt, minekután a Szentlélek eljön hozzátok.**” Jézusnak ezek a szavai nem csupán annak a generációnak szólnak, hanem minden idők tanítványának. Hiszen a Lélek személy szerint érkezik annak az életébe, aki Krisztust elfogadta.

Teljünk meg a Lélek erejével, hogy a Lélek megerősíthessen, hordozhasson bennünket minden utunkon.

Teljünk meg ezzel az erővel, mert ma, a most élő emberek előtt csak annak van értéke, tisztessége, amiben valódi életformáló erő van. Elméletek vannak bőségesen. Ez a sokféleség, hangzavar gyakran zavaró is. Az emberek azonban erőre vágnak, Isten erőhatásaira. Akarják látni, tapasztalni, hogy az az Jézus, aki 2000 évvel ezelőtt itt járt a földön ma is ugyanaz. Ha valahol Ő megjelenik, akkor ugyanolyan csodák történnek, mint egykor.

Az embereknek ez a vágyakozása az isteni erő után megmutatkozik a manapság olyan divatos pogány dolgoknak a gyakorlásában. Ahogyan hisznek a csillagokban, elolvasva naponta a horoszkópot, vagy ahogyan hisznek különféle vallásos cselekményekben. De ugyanez látható más erőt kereső módszerekben is.

Isten népének ma az a feladata, hogy felmutassa a Jézus Krisztus által megjelent erőket és ezzel Jézushoz hívja az embereket.

S próbáljunk növekedni az ismeretben. A mi korunkban nyilvánvalóvá lett, hogy ismeretek nélkül az ember nem tud magán segíteni, nem találja meg egy egy kérdésben a helyes megoldásokat. Ezért kell mindenféle tanfolyamokra járni az embereknek, s kreditpontokat gyűjteni.

Így, ebben az értelemben használjuk a Bibliát, s így éljük az életünket, megértve a mindennapokban a helyes magatartást, a cselekvésnek a módját, s újabb ismeretekre téve szert.

S, ha a mi növekszünk az ismeretben, akkor azt fogjuk tapasztalni, hogy az emberek előtt tudunk úgy beszélni Jézusról, hogy az nem csupán valami rutinos vallástétel lesz, hanem olyan vallástétel, amit mindenki ért és mindenki szívesen fogad.

A második üzenet úgy fogalmazódott meg bennem, hogy ha az Isten útján szeretnénk haladni a cél felé, a jövő felé, akkor **szabaddá kell tenni magunkat egészen mindentől, ami megkötöz, ami visszahúz.**

Ez a világ halad előre és egyszer eljön az a nap, amikor megvalósulnak Isten ígéretei. Befejeződik ez a történelem, és Isten új világa lép ennek a réginek a helyébe. Mi, akik ezt tudjuk, azt kell, hogy tegyük, hogy figyelmeztessük az emberek erre. Segíthetünk a jelenben élő embereknek, kortársainknak, de ebben a segítségadásban is ott kell, hogy legyen az a szándék, hogy segítsük ezt a világot ennek az újnak a fogadására.

S nem csak a világot készítjük, figyelmeztetjük Isten uralmának az érkezésére, hanem magunkat is, hogy készen legyünk arra napra. Készülünk, hogy örömmel tudjuk fogadni Jézust, aki visszajön, hogy befejezze, beteljesítse a megváltás művét.

Fontos, hogy sem a világnak ne hirdessük azt, hogy ez vagy az megoldást jelent, se mi ne vesszünk bele emberi dolgokba, programokba. Az előretétekintés, a jövő várása, és a jövőre készülés szabja meg a keresztyénségünket.

A hitben élő ember, amikor imádságos szívvel szemléli ennek a világnak az életét, akkor látja, hogy Isten munkálkodik ebben a világban. Igaz az, amit Ézsaiás próféta által kijelent: **„...én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok!”**

Az emberek nem látják, nem értik azt, hogy mi történik ebben a világban. Talán gyakran azért is van a csalódás és a keserűség ott a szívekben. A hitben élő ember pedig láthatja azt, hogy a különböző jelenségek, a különféle krízisek, mind Isten újjáteremtő munkáját készítik el.

Az elmúlt időben, amikor a városban építették a metrót, azt láttuk, hogy lezárt utak, építőanyag halmok, nagy felfordulás volt sok helyen a városban. Mert egy újnak az építése mindig ezzel jár. De, amikor elkészült, akkor minden szebb lett, és örülünk az újnak.

Isten tervei is így valósulnak meg. Épül, készül az új, s a régi pedig egyre inkább romosodik. Fájdalmas és kényelmetlen ezt átélni, de hitben az ember tudja azt, hogy beteljesedik az, amit Isten ígér: **„Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok. ²⁰Még a mezei vadak is dicsőíteni fognak engem, a sakálok és a struccok is, mert vizet fakasztok a pusztában és**

folyókat a sivatagban, hogy inni adjak választott népemnek, ²¹a népnek, amelyet magamnak formáltam, hogy hirdesse dicséretemet.”

Isten tehát azt akarja, hogy előre nézzünk, és haladjunk az Ő általa mutatott cél felé. Töltsük be küldetésünket. Krisztusra nézzünk, neki engedelmeskedjünk és kérjük Isten Lelkének erejét, áldásait, hogy helyesen tudjunk szólni és cselekedni. Törekedjünk a helyes ismeretekre, s próbáljunk megszabadulni a rutinszerű megoldásoktól. Minden nap, amikor a világra tekintünk, tudatosodjon bennünk azt, hogy ez a nagy felfordulás azt jelenti, hogy valami készül, valami egészen új, valami egészen csodálatos. Készüljünk a nagy ünnepre, amikor Isten átadja nekünk, birtokba vehetjük azt, amit Ő nekünk készített.

*

Ézsaiás 43: ¹¹te voltál az, akinek én szolgáltam vétkeid miatt, te voltál az, akiért fáradoztam bűneid miatt. ²⁵Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem. ²⁶Ha emlékeztetni akarsz, akkor törvénykezzünk! Mondd el, amivel igazolhatod magad! ²⁷Már ősatyád is vétkezett ellenem, és szószólóid álnokul viselkedtek. ²⁸Ezért vettem el a szentély fejedelmeit, hagytam, hogy pusztítsák Jákóbot, és káromolják Izráelt.

Az elmúlt héten valaki azt a gyakran felhangzó kérdést tette fel nekem, hogy Isten, ha van, akkor miért engedi meg azt, hogy így nézzen ki a világ, hogy annyi szenvedés, annyi nyomorúság és igazságtalanság legyen ebben a világban. S, hogy még valami súlyosat mondjon, megjegyezte, hogy Istenről a Biblia is csak azt mondja, hogy olyan erőtlén, hogy amikor eljött, emberré lett Jézusban, akkor nem tudta magát megvédeni, az emberek egyszerűen megölték, megfeszítették.

Különös ezeket a nagyon ismert, szavakat, kérdéseket hallani. S meg kell vallani, hogy az ember, amikor hallja, akkor hirtelen nem is tudja, hogy hogyan válaszoljon, hiszen a választ ilyen tömören, kegyetlenül, ahogyan ezek a vélemények felhangzanak, nem könnyű megfogalmazni.

Talán Izráel népe is ilyen indulatos kérdéseket tett fel a babiloni fogság alatt és után keserűségében. Ezekre a kérdésekre Isten válaszol ebben a most felolvasott Igében.

Arról van ugyanis itt szó, hogy Izráel népe a bűnei, a bálványimádása miatt került Isten ítélete alá. Ezért következett be a babiloni fogság. De ebben a nyomorúságban, amit megérdemeltek, Isten az engedetlen népét megőrizte Babilonban. Soha nem feledkezett el róla. Szüntelenül hirdette a próféták ige hirdetésével, hogy eljön a szabadulás napja, eljön az a nap, amikor hazaviszi a népét lakhelyére. Ezért mondja itt a próféta által, válaszolva a szemrehányásra, az elégedetlenségre: **„...te voltál az, akinek én szolgáltam vétkeid miatt, te voltál az, akiért fáradoztam bűneid miatt.”**

S nekünk is azt kell megérteni, hogy Isten nem feledkezett meg rólunk. A bűneink miatt megérdemeljük azt, amiben élünk. A bűn lázadása miatt Isten ítélete alatt van ez a világ, s benne minden ember. De Isten mégis felhozza a napját a jókra és a gonoszokra egyaránt. Életlehetőséget, sőt az életnek bizonyos örömeit is adja naponta. Visszatartja azokat a pusztító erőket, amik létünkben fenyegetnek bennünket szüntelenül. S az Ő Igéjében, szabadulást ígér és jövőt készít a számunkra.

Ha perbe szállnánk Istennel, akkor hamar kiderülne, hogy a pert elveszítettük. Nincsen semmi, amit fel tudnánk mutatni, fel tudnánk hozni a mentségünkre. Ha Isten nem lenne velünk, nem tartana meg bennünket, nem tartaná életben ezt a világot, akkor annak már régen össze kellett volna omlani, meg kellett volna semmisülni.

Az ember csak tudatlanságában szólhat így: **Miért engedi ezt az Isten? Miért nem tesz végre rendet ebben a világban?**

Ha a történelmet, vagy akár csak az elmúlt néhány évtizedet nézzük, akkor világosan láthatjuk, hogy ez a világ tehetetlenül vergődik a bűnnek a rabságában. Sokan azt mondják, hogy a tudomány, vagy egy demokratikus fejlődés elhozza majd a béke korszakát. Küzdeni kell érte, s akkor majd sikerül egy új, csodálatos világot kialakítani. S, ha belegondolunk, akkor világosan látjuk, hogy mindez csak álmodozás. A világ, s minden ember benne vergődik a bűnnek a mocsarában. Semmi nem segít rajta. Isten az, aki tartja még, hogy el ne vesszen, mert Isten küzd értünk és valami jobbat gondolt felőlünk, amit szeretne nekünk megvalósítani.

Természetesen én nem azt mondom, hogy a jó ügyek, törekvések támogatása felesleges. Támogatni, segíteni kell mindent, ami jó, ami nemes. De mindig tudni kell, hogy megoldást nem ad egyetlen nagyszerű elmélet sem, emberek által megfogalmazott üdvöztan sem. Csak arra jó, hogy a jelen pillanatnak a veszélyhelyzetében kapaszkodót adjon, hogy egy kicsit csillapítsa a fájdalmat, enyhítse szenvedést. A jelen problémáinak túlélésére elegendőek csupán a jó ügyek is. Isten ezek által is szolgálja a megmaradásunkat. Fáradozik értünk, hogy el ne vesszünk.

Az ember életének a megoldása egyedül az, hogy a bűnnek a fojtogató szorításától valahogyan megszabaduljon. De ezt a szabadulást az ember semmiféle módon nem találhatja meg, harcolhatja ki a maga erejéből. A szabadulásnak az egyetlen lehetősége a kegyelem, az, amit itt a próféta által mond Isten: **„Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”**

Az ószövetségben mindenütt azt láthatjuk, hogy Izráel népe semmit nem hozhat fel a maga mentségére. Teljesen alkalmatlan mindenre. Ha mindaz beteljesedik rajta, amit a Mózes ötödik könyvében olvasunk az engedetlenség, a hűtlenség következményéről, akkor egyetlen szavuk sem lehet, amit felhozhatnak mentségükre. De Isten önmagáért, kegyelemből küzd értük, hűséges hozzájuk, szüntelenül fáradozik értük, újítja meg az életüket.

S ez így van a mi esetünkben is. Semmit nem érdemlünk, de Isten önmagáért, végtelen szeretetéért, egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Istennek ingyen kegyelme számunkra a szabadulás egyetlen lehetősége. Az élet, az üdvösség csak az által adatik a számunkra, ha meghalljuk, hogy Isten azt mondja nekünk is: **„Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”**

Ezért fontos hogy hirdessük, mondjuk el mindenkinek, hogy az ember számára Isten kegyelme az egyetlen lehetőség. Ha lázadozik, ha szemrehányóan kérdez, azzal csak saját helyzetét nehezíti meg, saját szenvedését súlyosbítja.

Készíthet az ember magának bálványokat, amikről azt gondolja, hogy szabadulást, életet, boldogságot tudnak adni, de mindig csak csalódik a bálványában. Isten jól hallhatóan mondja nekünk is: **„¹¹Én, én vagyok az ÚR, rajtam kívül nincs szabadító.”** Olyan egyértelműen mondja Isten ebben a fejezetben is: **¹⁰Ti vagytok a tanúim - így szól az ÚR -, és szolgálím, akiket**

kiválasztottam, hogy megismerjete, higgyete bennem, és megértséte, hogy csak én vagyok. Előttem nem lett isten, és utánam sem lesz. ¹¹Én, én vagyok az ÚR, rajtam kívül nincs szabadító. ¹²Én mondtam meg, hogy megszabadítalak, én hirdettem, nem valamelyik idegen isten. Ti vagytok a tanúim - így szól az ÚR -, hogy én Isten vagyok. ¹³Ezután is csak én leszek! Nincs, aki kezemből kiragadjon, ha én cselekszem, ki másíthatja meg?

Ezt az üzenetet úgy kellene mindannyiunknak meghallani, mint a felénk megszólaló személyes üzenetet. Egyéni életünkben Isten fáradozik értünk és hív minket magához, hogy szabadulást adjon, ingyen, kegyelméből. Minden, ami az életedben rossz, ami leház, ami miatt szenvedsz, egyedül Isten szabadítása által szűnhet meg. S Isten Jézus Krisztusban felkínálja számodra a szabadulást, a gyógyulást. Semmit nem kell tenni érte, csak elfogadni!

Ha az ember megérti azt, hogy milyen nagy bajban van, és, hogy Isten milyen szeretettel fáradozik azon, hogy megmeneküljön, akkor két érzés lehet az emberre jellemző. Az egyik a **mély bűnbánat**, a másik pedig az **alázat**.

Oda kell mindent Isten elé vinni, hogy mentő szeretete kiáradhasson és érvényesüljön életünk minden területén. Meg kell vallani bűnös voltunkat, és egyenként a bűneinket, hogy ne érvényesüljön többé mérgező hatásuk.

Döbbenetes látni azt, hogy az emberek sokszor mennyire takargatják, rejtegetik a bűneiket. Nem akarják felfedni, megvallani. Természetesen az ilyen tett kellemetlen. Olyan, mint, amikor az elfertőződött sebet felnyitja az orvos. De akkor, ha nem történik meg, akkor mindent megfertőz, életveszélyes állapotot eredményez. S nem csak te, hanem a gyermekeid, a közvetlen közeledben élők is súlyosan károsodnak a mérge miatt.

Oda kell menni Istenhez és kiáltani kell hozzá: Gyógyíts meg Uram, hogy meggyógyuljak. Tisztíts meg, hogy megtisztuljak.

Így nyílik ajtó arra, hogy Isten kegyelmét, szabadítását átélhessük. Aki tudatlanul és ostobán vádolja Istent, az bezárja maga előtt a kegyelem ajtaját. Csak az az egyetlen lehetőség, ha az ember megvallja a maga bűnét, elveszettségét és bűnbánattal Istenhez kiált.

De a bűnbánat mellett szükség van az alázatra is. Érezni kell minden helyzetben azt, hogy egyedül Isten kegyelme által gyógyultam meg, s nincsen semmi, amivel dicsekedhetnék.

Valahol olvastam, hogy nagy ébredések idején, amikor az emberek megértették, a Szentlélek megláttatta velük, hogy milyen mértékben mérgezi az életüket a bűn, az Isten elleni lázadás, akkor azt élték át, hogy szinte égette őket a bűnük, s felkiáltottak fájdalmukban és úgy vallották meg a bűneiket sokszor nyilvánosan. Érezték, hogy szabadulni kell ettől a tehertől, átoktól. Mindegy, hogy hogyan, csak szabadulni. És átélték a bűnbocsánat nagy örömét. Megújultak vidékek, országok. De ahhoz, hogy ez megtörténhessen, ahhoz Isten Lelkének világosságára, munkájára van szükség. Isten Lelke tudja fájdalmassá tenni a bűnt. S megtanít az alázatra, amelyik azt tudja mondani, amit Pál apostol mondott, hogy: **Én vagyok a bűnösök között az első!**

Nagyon fontos üzenete az Igének hozzánk tehát az, hogy nagy bajban vagyunk, a halál, a kárhozat erői szorongatnak bennünket, s csak azért nincs végünk, mert Isten tart bennünket még, fáradozik értünk. S miközben tart, aközben mondja nekünk: **„Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”**

De még tovább mennék. **Amikor Isten kiemel bennünket a bűnnek a fogságából, akkor azt cselekszi, hogy egy ajtót nyit meg előttünk, s egy utat ad elénk.** Ez az ajtó az Ő országának, uralmának az ajtaja. Tehát nem csak megszabadít bennünket, hanem új, eddig nem látott, nem ismert lehetőségeket nyit meg előttünk. Nem a semmire akar megszabadítani, hanem egy soha nem látott gazdagságra.

Erről talán ritkábban szoktunk beszélni. Hiszen sokszor elhangzik az a felhívás, hogy fogadd el a bűnbocsánatot, mond el a megtérők imáját és Isten szeretete ki fog áradni rád, elnyered az üdvösséget. De azt már ritkábban mondják el, hogy ez az új életnek, egy gazdagabb életnek a kezdete.

Izráel népe, amikor átélte Isten szabadítását, akkor erősödni kezdett az ország, akkor gazdagodni, növekedni kezdtek.

Mi is, amikor Isten szeretete kiteljesedik az életünkben, akkor átéljük, hogy új lehetőségek tárulnak fel előttünk. Isten oltalmában szellemi életünk gazdagabbá lesz. Emberi kapcsolataink, lehetőségeink sokkal hatékonyabbá lesznek. Isten feladatokat ad, amihez megadja az erőt, amihez adja a Lélek ajándékait számunkra.

Minél jobban vállaljuk azt az újat, amit Ő elénk ad, annál inkább megnyílik előttünk az Ő országának, uralmának a gazdagsága.

Amire Isten indít bennünket mindnek előtt az az, hogy az Ő uralmát, az Ő szabadító hatalmát hirdessük és érvényesítsük szolgálatunk által. Ezt tehetjük vallástétellel, Isten szabadító erejének, gyógyító hatalmának a szolgálatával.

Ebben az új életben lehetünk világossággá és sóvá a világ számára. Ezt a speciális küldetést adta nekünk a mi Istenünk. Nem azt akarja, hogy embereknek a tetszését keressük, hogy igyekezzünk belesimulni a környezetünkbe, mindenkinek eleget téve. Isten azt akarja, hogy a bűnbocsánat által életünkbe áradó erőkkel, kincsekkel szolgálva legyünk az Ő népe, az Ő gyermekei.

*

Ézsaiás 44; 1De most hallgass rám, szolgám, Jákób, Izráel, akit kiválasztottam! **2**Ezt mondja az ÚR, a te alkotód, aki megformált az anyaméhben, és aki megsegít: Ne félj szolgám, Jákób, Jesúrún, akit kiválasztottam! **3**Mert vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a szárazra. Lelkemet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra. **4**Növekednek, mint fű a víz mellett, mint csatornák mentén a fűzfák. **5**Egyik ezt mondja majd: Én az Úré vagyok! A másik Jákób nevére hivatkozik. A harmadik a kezébe írja: Az Úré vagyok, és dicsekedve említi Izráel nevét.

Amikor ezt a fejezetet elolvastam, akkor azok a vallomások elevenedtek meg bennem, amiket gyakran hallunk és tapasztalunk a hétköznapokban. Igen sokan vannak olyanok, akik megvallják azt, hogy nem találják a helyüket ebben a világban. Azt érzik egész életükben, hogy semmit nem tudnak kezdeni magukkal, attól szenvednek, hogy egész életük egy kényszerpálya. Küzdenek, fáradoznak, de küzdelmüknek, fáradásuknak nincsen igazán gyümölcse, s legfőképpen nincsen semmi örömük abban, amiben élnek. Azt mondhatják, ha viccelődni lenne kedvük, hogy csak azért születtek meg erre a világra, hogy legyen, aki megtermelje a nyugdíjasoknak a nyugdíjat.

Nem mindenki vallja ezt be. Sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy ez az emberi életnek a jellegzetessége. Harcolni kell a jobb helyekért, a nagyobb falatért. Úgy látják, hogy az egyik ember szerencsésebb, a másik nem olyan szerencsés,

de minden ember egyaránt csak végigküszködi, végiggürcöli életének évtizedeit, s soha nem érzi azt, hogy életének lenne valami értelme, célja.

Mások abban élnek, hogy állandóan keresik az örömet. Az öröm leginkább a lehetőségek kihasználását jelenti. Van, akinek a buli, a haverokkal, vagy barátokkal eltöltött vidám órák jelentik a csúcst, az örömet. Vannak, akik másban találják meg, hiszen végtelen sok lehetősége van az embernek arra, hogy örüljön, elfoglalja magát, ami él.

De igazán minden ilyen ember elmondhatja, hogy ez az örömkeresés is állandó hiányérzetet kelt a szívben. Egyrészt azért, mert egy idő után a nagy buliknak törvényszerűen dáridókká kell válni ahhoz, hogy örömet jelentsenek, de a végeredmény az, hogy mindenképpen kiégetik az ember szívét, lelkét. Kiégett, elhasznált roncs embereket termel az állandó és egyre nagyobb erővel megélt örömkeresés. Rá kell jönni, hogy minden ember által talált öröm alá van rendelve a hiábavalóságnak és a mulandóságnak. Elszáll, semmivé lesz minden örömünk, amit olyan nagyra tartottunk, olyan fontosnak éreztünk.

A mi világunk, amelyik mérhetetlenül gazdag világ, olyan lehetőségeket kínál a számunkra, amiket megálmodni sem tudtunk volna, ugyanazt a szegénységet hordozza magában, amit az előző korok emberei is ismertek és éreztek. Emberileg szólva bőséggel lehetne örömünk. De azt látjuk, hogy ez a nagy jólét időnként több nyomorúságot produkál, mint a szegénység, az elmagányosodást, a kíméletlen és önpusztító életformát, annak az átélése miatt, hogy igazán nincsen értéke semminek, legfőképpen az emberi életnek. Csak a pénz, a haszon, a siker a fontos.

Amikor elolvastam ezt az Igét, akkor azt értettem meg, hogy ez az Ige azt mondja el nekünk, egészen személyesen, hogy hogyan lehet megtalálni az életed célját, értelmét, hogyan lehet örülni az életnek, és szabaddá lenni mindattól, ami a mai ember életét is terheli. Mert meg kell vallani azt, hogy nem csak a mai ember életét terheli ez, hanem minden kor emberét terhelte, csak talán más módon.

Izráel népének a történetében szólal meg ez az Ige. Ez a nép, ahogyan tudjuk mindannyian, egy olyan nép, amelyiket Isten **a föld végén talált meg**. Ott volt a lét határán, ahol a pusztaság, a pusztaság ijesztő jelenségei rettentik az embert.

Erre a népre rátalált az Isten és elválasztotta, elhívta, hogy szolgája legyen. Ez hozta a fordulatot ennek a népnek az életében.

Az ember életének a fordulata itt van, amikor átéli, hogy a semmiben, az elveszettségben, a pizsokban és a félelmek között, rátalál az Isten és elhívja. Néven szólítja, és azt mondja neki: **Kiválasztottalak téged magamnak!**

Erről szól a Biblia! Isten keres minket, hogy ne legyünk elveszettek. Pontosan ezt mondja a János evangéliumának az a nagyon ismert mondata: **Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy, aki hisz Őbenne, az el ne vesszen...**

Ez az egyetlen és legfontosabb üzenet, ami felhangzott a történelem folyamán az ember felé. S ez az egyetlen üzenet, ami megfogalmazza az életünknek a megoldását. Akkor fordul meg minden, akkor kezd pozitív módon változni, gyógyulni az életed, amikor megérted, hogy Isten végtelen szeretettel szeret téged és keres, hogy elmondja: Kiválasztottalak, magamnak választottalak ki. Neveden hívlak, hogy ne gondolhasd, hogy ez a hívás másnak szól csupán. Nem. Neked szól!

Amíg ezt nem hallod meg, addig csak buli lesz, dáridók és részegség, meg más emberi örömök, azután a depresszió, a csüggedés, a megfáradás és a reménytelenség. Ez az ajtó, amin be lehet lépni egy másféle életre: Isten szeret téged, keres, hogy elmondja neked, hogy enyém vagy, mert kiválasztottalak magamnak.

Olyan különös dolog, hogy az ember mindent meghall, mindent kipróbál, hogy az életén változtasson, de ezt az üzenetet elengedi a füle mellett.

Pedig ez az üzenet arról szól, hogy az embernek semmit sem kell tenni, csak megérteni, hogy egy fantasztikus lehetőség nyílt meg előtte. S ezt a lehetőséget azonnal meg kell ragadni.

Isten nem azt mondja, hogy tedd meg ezt, vagy azt, és akkor majd jobbra fordul a sorsod. Nem azt mondja, hogy dolgozz többet. legyél rendesebb, legyél kulturált, művelt ember. Azt mondja, a sorsodat **én** jobbra fordítottam, csak fogadd el a segítségemet, és kezdj el ennek megfelelően élni.

Nem olyan régen olvastam, hogy valaki megnyerte a főnyereményt, és, amikor megtudta, akkor nem volt ereje és bátorsága arra, hogy jelentkezzen érte. Talán nem is tudta elhinni, hogy ő a nyertes. Heteket kellett várni, hogy előkerüljön.

Valamiért, mi emberek így vagyunk Isten kegyelmével. Mienk az üdvösség, az élet, de nem értjük, s főleg nem merünk elindulni a híradást hallva. Megbénít

bennünket a hír. Elhárítjuk. De el kell indulni, mert nincsen semmiben-másban lehetőség a változásra, csak egyedül Isten elv拉斯ztó, névre szóló szavában: Te az enyém vagy!

Izráel népének az életét is ez változtatta meg ott és akkor. A mi életünket is ez változtatja meg. Nekünk annyival könnyebb a helyzetünk, hogy felénk Jézus Krisztusban nyújtja a kezét Isten, Jézus Krisztusban készített szabadulást a számunkra.

Amikor az ember Isten elhívását meghallja, megérti és elfogadja, akkor az történik, amit itt olvasunk: **„...vizet árasztok a szomszomszagos földre, patakot a szárazra.”**

Ma sokat hallunk arról, hogy vannak olyan országok, ahol igen kevés az ivóvíz. Az emberek nagyon takarékoskodnak a vízzel, s a legkülönbözőbb módszereket alkalmazzák, néha talán olyanokat, amik a számunkra elfogadhatatlannak látszanak, különös megoldásokat vetnek be azért, hogy ivóvizük lehessen, életben maradhassanak.

Amikor ezeket az országokat látjuk, akkor látjuk, hogy mindenütt pusztaság, homokosivatag van, mert ott, ahol nincsen víz, ott nem terem a föld, nem zöldellnek a fák és a bokrok.

Nehéz az életük az ilyen embereknek. Pontosan ilyen nehéz azoknak, akik sem a célját, sem az értelmét nem látják a földi létüknek, csak robotolnak, minimális pénzért. Vagy, akik az örömet emberi módon próbálják megtalálni. Életük olyan, mint a szomszomszagos föld, minden száraz, minden élettelen, lehangoló látvány.

Azt fogod tapasztalni, ha Isten szeretetét, elhívását az életedben érvényesülni engeded, hogy Isten azt a száraz, semmi, szomorú életet megváltoztatja, mégpedig így: **„...vizet árasztok a szomszomszagos földre, patakot a szárazra.”**

Minden meg fog változni. Lehet, hogy nem egyetlen pillanat alatt, hanem fokról fokra, de ha figyelsz, akkor azt fogod tapasztalni, hogy már az első pillanatban változnak a dolgok, s azután folyamatosan szemlátomást változnak az életednek a lehetőségei, viszonyai. Az élő víznek üdítő, életet jelentő folyamatai áradnak az életedbe.

Sokan úgy gondolják, hogy amikor az ember hitre jut, akkor élete besötétedik és állandóan valamilyen kényelmetlen térdeplőn fog térdelni valamilyen templomban.

Kínozza magát, állandóan csak azt mondogatja: Mea culpa, mea maxima culpa! - és közben azt mondja, hogy ez jó nekem.

Nos, ezt így csak azok látják, akik semmit nem értenek ebből, s nem figyelnek oda, hogy mi történik.

Amikor az ember Isten elhívását meghallja és elfogadja, akkor megváltozik az otthona, megváltozik az emberekkel való viszonya. Más lesz az arca, az életvitele. Minden-minden változni kezd és ebben a változásban érzékelhető lesz az, hogy Isten ígérete milyen csodálatosan beteljesedett: **„...vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a szárazra.”** Olyanná lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amelynek levele nem hervad a száraz időben sem, és idejében megadja gyümölcsét.

A hívő ember életében nem azért történik változás, mert nagyobb erőfeszítéseket tesz, hogy életét szebbé tegye. Több történik. Az, hogy Isten vizet áraszt a szomjas földre, patakokat a szárazra. Mennyei hatás által kezd el változni annak az élete, aki Isten gyermekeként éli az életét ezen a földön.

Ezt sokszor láthattam megtörténni. Mindenek előtt a saját életemben tapasztaltam meg. Ezért mindenkinek, aki totálkárosan éli az életét csak azt tudom mondani először, hogy fogadd be Isten szeretetét, halljad meg az Ő kiválasztó szavát, ahogyan téged neveden szólít, s ha ezt örömmel hallod meg, akkor tapasztalni fogod, hogy Isten beteljesíti az életedben az ígéretét: vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a szárazra.

De ezzel még nem fejeződött be Istennek a cselekvése. Mert Ő többet akar adni. **„Lelkemet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra. ⁴Növekednek, mint fű a víz mellett, mint csatornák mentén a fűzfák.”**

Bár itt az utódokról van szó, de én veszem a bátorságot ahhoz, hogy azt mondjam, hogy Lelkemet árasztom rád, áldásomat életedre. ⁴Növekedni fogsz, mint fű a víz mellett, mint csatornák mentén a fűzfák.

Azért mondom ezt, mert Isten Igéje alapján tudom, hogy Isten nem csak megszabadít abból, amiben élsz, hanem Lelkének erejével, vezetésével egy más életre akar megtanítani.

Amikor egy emberre rátekintünk és a szavait hallva az életét figyeljük, akkor arra tudunk következtetni, hogy minémű lélek lakozik benne. A lelke, a lelkülete az életének a hajtóereje, meghatározója. Sokféle lélekkel, sokféle lelkületű

emberrel találkozhatunk. Van, aki kedves, van, aki sértődékeny. Van, akiben csodálatos értelem és bölcsesség lakozik, míg másokban a felületességet és a meggondolatlanságot látjuk. Kiben milyen lélek lakozik. Sőt láthatjuk, hogy sok emberben sötétség lelke lakozik, a hazugság, a gyűlölködés, a kötekedés, a rágalmazás, vagy éppen a hazugság lelke.

Isten az övéit a Szentlélek erejével tölti be, hogy a Szentlélek jelenléte, vezetése, világossága, bölcsessége jelenjen meg az életén.

A Szentlélek személy, a Szentháromság harmadik személye. Ha valakire kiárasztja Isten az Ő személyes jelenlétét, akkor annak az életében fantasztikus erőhatások, teljesen új és különleges cselekvések jelennek meg.

Az emberek nagyon sokszor a szokások, tradíciók szerint cselekednek. Mások a cselekvés alapja a világban lévő divatok alapján történik. De az az ember, aki Isten Lelkével betöltött ember, az teljesen váratlanul tud előhozni újat, különleges ajándékokat. Ez az amire Isten elhívja az embert.

S Lelkének erejével, vezetésével azt cselekszi, hogy az ember megtalálja a helyét, küldetését ebben a világban. Aki elfogadta az elhívását, az megkapta az életének a célját, küldetését szinte azonnal.

Teljesen lényegtelen az, hogy az ember mit csinál, az a lényeg, hogy Isten Lelkének ereje munkálkodjon benne és általa. Legyen a helyén, értse meg azt, hogy van küldetése.

S ha ez így van, akkor az ember életének a világ előtt megjelenő hitvallása az lesz, hogy: Én az Úré vagyok. Nem titkolja, nem szégyelli elmondani mindenkinek ezt. S ez azért is fontos, mert az ember életének nincsen más fordulata, csak ez. S ezt mindenkinek meg kell hallani.

Bárcsak közöttünk mindenki így élhetne, meghallva az elhívó szót, látva és tapasztalva Isten kegyelmének folyóvizeit, s az Ő Lelkének áradását. S tudnánk kimondani mindnyájan azt, hogy: Én az Úré vagyok.

*

Ézsaiás 44: 21 Gondold meg, Jákób, mindezeket, mert te, Izráel, az én szolgám vagy! Én formáltalak, az én szolgám vagy te, Izráel, nem feledkezem meg rólad! ²²Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak! ²³Ujjongjatok, egek, mert

ezt tette az ÚR, harsogjatok, földnek mélységei! Ujjongásba törjetek ki, hegyek, az erdő és minden fája, mert megváltotta az ÚR Jákóbot, megmutatja dicsőségét Izráelen!

Néha előfordul, hogy az interneten olvasgatni kezdem valamelyik fórum hozzászólásait, mert különböző témákban, kérdésekben így juthat a mai ember pontosabb információkhoz. S amikor ilyen oldalra tévedek, akkor minden alkalommal arra döbbenek rá, hogy hihetetlenül nagy a vélemények közötti különbség egy egy kérdésben. Még a technikai kérdésekben is nagy a különbség, de különösen azoknál a témaköröknél látható ez, amelyekben valamilyen erkölcsi, etikai, politikai vagy vallási kérdésekről indul meg a vita. Olykor érezhetően nagy indulatok szabadulnak el, gyakoriak a durva megjegyzések is, s legtöbbször teljesen parttalanná válik a beszélgetés. Néha olyan vélemények hangzanak el nagy indulatokkal fűszerezve, amikből látszik a hozzászóló teljes tájékozatlansága.

Ugyanezt tapasztalhatjuk egy munkahelyi értekezleten is, amikor különböző ügyekről tárgyal tíz, húsz vagy még több résztvevőből álló munkatársi közösség. Egy idő után sokan elkezdnek okoskodni, bonyolult elméletek fogalmazódnak meg, egyre jobban belemelegszik mindenki a vitába és csak megy az idő, s egyre inkább az lesz az ember érzése, hogy mindez csak felesleges szóhalmozás, egy olyan úton járunk, amelyik igazából nem vezet sehova.

Nagyon sokszor érzékelhető ilyen beszélgetésekben az, hogy milyen sok hiányosság van a gondolkodásunkban, az ismereteink mennyire hiányosak és érzékelhető az is, hogy gyakran hiányzik a bölcsesség, vagy a műveltség is.

Amikor a Bibliában a bálványokról olvasunk, akkor valamilyen terméketlen fórumnak, értekezletnek a gyümölcsét láthatjuk. Mindig valami olyan jelenségről van szó, amiben az emberek töredékes gondolkodása, vágyai, indulatai fogalmazódnak meg azzal kapcsolatban, hogy hogyan oldhatnánk meg a problémáinkat, hogyan lehetnénk boldogabbak, gazdagabbak, hogyan élhetnénk békében és nyugalomban ezen a világon.

Ez az Ige szemléletesen fogalmazza meg ezt a jelenséget: „¹³**Az ácsmester kifeszíti a mérőszinórt, vörös krétával rajzol, majd gyaluval dolgozik, azután körzővel rajzol, és emberalakot készít, mint egy feldíszített embert, hogy házban lakják.** ¹⁴**Cédrust vág ki, tölgyfát vagy cserfát választ, amelyet az erdő fái között nevelt, kőrisfát ültet, amelyet az eső nevel.** ¹⁵**Ez lesz az**

ember tüzelője, vesz belőle, hogy melegedjék, befűt, és kenyeret süt. De istent is csinál belőle, és leborul előtte; bálványszobrot készít, és imádja azt. ¹⁶Felét eltűzeli, ennél a felénél pecsenyét süt, megeszi a húst, és jóllakik; közben melegszik, és ezt mondja: De jól megmelegedtem, amíg néztem a tűz fényét! ¹⁷A fa többi részéből istent készít: bálványszobrot. Leborulva imádja, és így könyörög hozzá: **Ments meg engem, mert te vagy az istenem!**"

A lényeg az, hogy a bálvány úgy készül, hogy az ember valami arra alkalmatlan dolgot emel maga fölé, kezd imádni, hogy életének a kiteljesedését, lelki békéjét, nyugalmát, örömét megszerezze a segítségével. Itt az Ige a tűzifát hozza fel példaképpen, hogy az ember leborul előtte és imádja, könyörög hozzá: ments meg engem, mert te vagy az én istenem! De ezt a tűzifát ki lehet cserélni kőre, fémre, különféle elméletekre, filozófiákra is.

A mi világunkban minden formájában létezik ez a bálványkészítés és a bálványimádás. A babonák és a hiedelmek különféle tárgyakhoz, eszközökhöz is kötődhetnek, s sokféle bálványtisztelet középpontjában vannak különféle filozófiák, elméletek, mozgalmak.

Isten Igéje azt mondja, hogy nincsen szomorúbb és nincsen nevetségesebb annál, mint amikor az ember a tűzifából, kőből, fémből, vagy emberi elméletekből próbálja kimondani az igazságokat, próbálja megvalósítani, megszerezni az üdvösségét, a boldogságát. Az ilyen törekvésnek mindig szomorú kudarc, csalódás a vége, mert az, amit az ember maga fölé emel, legjobb esetben is, csak az emberi gyarlóságnak, hiábavalóságnak, vagy éppen a butaságnak a terméke.

Az özönvíz történetében ezt olvassuk: „⁵Amikor látta az ÚR, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és hogy az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz, ⁶megebánta az ÚR, hogy embert alkotott a földön, és megszorodott szívében. ⁷Azért ezt mondta az ÚR: **Eltörlöm a föld színéről az embert, akit teremtettem.**" Minden bálvány, amiben az ember reménykedik, amit imád, minden megváltó elmélet amitől az ember életet, boldogságot vár, ebből az emberi szívből születik, amiről azt mondja Isten, hogy minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz.

Hogy ez valóban így van azt azonnal láthatja mindenki, ha elcsendesedve próbálja figyelni mindazt, ami a mi világunkat jellemzi.

Mivel ebben a világban minden próbálkozás a jobbra és a szebbre, az élet kiteljesítésére az ember szívének eszköztárából, lehetőségeiből előállított bálvány, egyszerűen fogalmazva: A fából, aminek tűzénél melegszik.....istent készít: bálványszobrot. Leborulva imádja, és így könyörög hozzá: Ments meg engem, mert te vagy az istenem!"- ezért az ember, az emberiség számára nincsen igazán hatékony megoldás semmire. Csak azzal vigasztalhatjuk magunkat, amivel a költő vigasztal bennünket: Ember küzdj és bízva bízzál! Ez az életed, az a mókuserék, amiből nem lehet soha kitörni. Persze ez a küzdj és bízva bízzál (úgy se jutsz sehova) lehet nagyon izgalmas és érdekes életforma is, ami sokakat lelkesíthet.

Isten népe, Isten gyermekei azonban mást láthatnak, s másról tehetnek bizonyosságot. Így olvassuk ebben a fejezetben: „²¹**Gondold meg, Jákób, mindezeket, mert te, Izráel, az én szolgám vagy! Én formáltalak, az én szolgám vagy te, Izráel, nem feledkezem meg rólad!** ²²**Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!**”...

Ez azt jelenti, hogy mi az élő Istenben bízhatunk. Abban az Istenben, akit nem mi teremtettünk magunknak, hanem, aki minket alkotott önmagának, és ezt az egész kozmoszt, a világot létrehívta. Abban az Istenben, aki nem a mi tulajdonunk, hanem mi vagyunk az Ő tulajdonai.

Ő az élet forrása. Az élet, az életnek az öröme, boldogsága tőle árad ki erre a világra. Nem mi hozzuk létre, nem mi teremtjük meg, hanem Őtőle jön minden jó, minden tökéletes ajándék, minden érték. És mi elmondhatjuk, amit Ézsaiás csak sejtett, hogy Jézus Krisztusban eljött hozzánk, lehajolt hozzánk az Isten. Jézus Krisztusban kiárasztja ránk az életet, az életnek az örömét, boldogságát és gazdagságát, ha elfogadjuk azt.

Olyan szeretettel fordult felénk Isten Jézusban, ami számunkra egyszerűen felfoghatatlan. Nevünkön szólít, hív magához, hogy fogadjuk el az Ő Jézusban adott szeretetét. Ez az evangélium! Ezt élhetjük át! Ezt hirdetteti Ő ebben a világban. Minket is azzal bízott meg, hogy hirdessük, mondjuk el mindenkinek, hogy a hiábavaló bálványoktól az élő Istenhez kell fordulni. Őelőtte kell a szívünket megnyitni, hogy betöltse azt. Szól felénk a hívás: „²²**Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!**”

Most, amikor nagyon sokan a futball világbajnokságot nézik esténként, akkor láthatjuk azt, hogy nagyon sokan vannak, akiknek ez a világ legfontosabb dolga,

az életük legfontosabb eseménye, a legnagyobb öröm. Szinte extázisban drukkolnak valamelyik csapatnak, és ha a kedvenc csapat veszít, akkor belebetegednek. De látunk másfajta drukkereket is, akik önfeledten ünnepelnek, drukkolnak valaminek. A világban nagyon sokféle esemény hoz lázba embereket. Ez az életük. Sok minden bálványá lesz. S bizonyos távolságból nézve az ember arra gondol, hogy nagyon szomorú, amikor valakinek ennyi az öröme. Mert az embernek valami többre van ennél szüksége. Ez is ott lehet az életében, de ha csak ennyi van, akkor az elég nagy baj.

Az élő Isten szeretete az, ami igazán betölti az életünket, és átformálja azt. Isten szeretetében tör fel az igazi öröm és ujjongás, ahogyan olvassuk is itt: „**22Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak! 23Ujjongjatok, egek, mert ezt tette az ÚR, harsogjatok, földnek mélységei! Ujjongásba törjete ki, hegyek, az erdő és minden fája, mert megváltotta az ÚR Jákóbot, megmutatja dicsőségét Izráelen!**”

Amikor az ember Isten szeretetét és hatalmát megismeri, akkor leborul Isten előtt, imádságban. Csendben csodálja Isten nagyságát, szeretetének a gazdagságát. Gyönyörködik Isten vezetésében. Hálaadással köszöni meg Istennek azokat az áldásokat, amiket ad, amik életére áradnak.

A bálványok tisztelői állandóan harcban állnak, vitatkoznak, hangoskodnak. Megpróbálják rákényszeríteni az istenüket, hogy tegye meg azt, amit várnak tőle. Így próbálják kikényszeríteni, kiérdemelni istenüknek a segítségét. Isten gyermeke pedig elcsendesedik, átéli Isten szeretetének ragyogását, gyönyörködik az Úrban, és magasztalja az Istenét, aki megadja néki szíve kéréseit.

És Isten az övéinek az életében megdicsőíti magát. Megmutatja megtartó hatalmát. Megmutatja egyrészt azért, mert annak örül, hogyha az ő gyermekei boldogok, ha hálaadással énekelnek. Ez az Istennek az öröme. Minden időben ezt adta az Ő népének, gyermekeinek, amikor az Övéi bíztak benne, hűségesek voltak Őhöz.

De nem csak azért dicsőíti meg magát, hogy a gyermekeinek az örömét és boldogságát lássa, hanem ezért is, hogy mindenki lássa meg azt, hogy nincs más Isten Őrajta kívül. Nincsen más, aki felemel, aki szabaddá tesz bennünket, embereket. Nincsen más, akinek a szeretetéből, hatalmából békesség áradhat az életünkbe. Minden embert hív magához!

Sokszor előfordul az, hogy emberek úgy látják, hogy a hit az valami hamis tudat, ahogyan korábban mondták, ami megszegényíti az embernek az életét. Lezárttá tesz, beszűkít. Ezen gyakran vitatkozni is szoktunk azokkal, akik így vélekednek. Állítják, hogy sokkal jobb Isten nélkül, felszabadultan élni az életet, követni a vágyainkat, harcolni az életünk kiteljesedéséért. De akkor, ha összevetjük az Istentől távol élő emberek életét azokkaléval, akik Isten szeretetében élnek, akkor azonnal látható a különbség. Isten megtartó szeretete, dicsősége látható az Ő népének életében.

Néha a bálványok, amiket az emberek készítenek rendkívül megragadóan, látványosan próbálnak rábeszélni bennünket arra, hogy a bálványokban érdemes csak bízni, igyekeznek maguk mellé állítani, hatalmukba keríteni bennünket. Már-már elhiszük azt, amit hirdetnek róluk. A modern élet sok érvelése gyakran elbizonytalanít bennünket, mert olyan sok igazságot vélünk felfedezni bennük. De akkor, ha valóban elgondolkodunk a dolgokon, akkor látjuk azt, hogy az a boldog ember, akinek Istene az Úr, aki Őbenne bíz.

Ne csináljunk az emberi dolgokból, a tűzifából és egyebekből istent magunknak, hanem nyissuk meg a szívünket az élő Isten előtt, aki Jézus Krisztusban közeledik hozzánk, hogy kiáradhasson ránk az Ő csodálatos szeretete, kegyelme. Legyen életünk ereje, megtartója a mi Istenünk. Őbenne bizzunk egyedül.

*

Ézsaiás 45: 1Ezt mondja az ÚR fölkentjének, Círusnak, akinek megfogtam a jobb kezét, népeket teríték le előtte, és királyok övét oldom meg, kitárulnak előtte az ajtók, nem maradnak zárva a kapuk: 2Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vasárákat leverem. 3Neked adom a sötétség kincseit, az elrejtett drágaságokat, hogy megtudd: én vagyok az ÚR, aki téged néven szólított, Izráel Istene. 4Szolgámért, Jákóbert, választottamért, Izráelért szólítottalak neveden, híres nevet adtam neked, noha nem ismertél. 5Én vagyok az ÚR, nincs más, nincs isten rajtam kívül! Én öveztelek föl, noha nem ismertél.

Amikor kezünkbe veszünk egy újságot, vagy nézzük a napi eseményeket a televízió híradásaiban, akkor azt látjuk, hogy hihetetlen nagy káosz, zűrzavar van ebben a világban. A szakemberek és a politikusok is elismerik ezt, s azt mondják, hogy ebben az áttekinthetetlen és ellentmondásokkal teljes világban úgy kell

manőverezni, hogy kikerüljük a veszélyeket és lehetőleg a legjobb megoldásokat keressük minden kérdésben. Az élet soha nem lesz egy áttekinthető, egyértelmű valami, hanem mindig egymásnak ellentmondó folyamatokból áll. A lényeg az, hogy az ember találja meg a maga útját és reménykedve haladjon előre.

Akkor, ha kezünkbe vesszük a Bibliát és elkezdjük ebből a szempontból tanulmányozni, többet láthatunk meg az élet, a világ titkaiból. S ez a több másféle stratégiát kínál számunkra. Más módon láthatjuk a világot, s a világban önmagunkat, mint ahogyan azt általában az emberek látják.

Az első, ami tudatosodhat bennünk az Igére figyelve az az, hogy mi keresztyének ebben a világban különleges helyzetben vagyunk. Ezt érthette meg Izráel népe, s ezt értheti meg Krisztus népe is. A különleges helyzetünk abból adódik, hogy Isten elválasztott bennünket, szövetséget kötött velünk. Azt mondta Izráelnek és nekünk is: **” te, szolgám, Izráel, Jákób, akit kiválasztottam, barátomnak, Ábrahámnak utóda! ⁹A föld végén ragadtalak meg, annak széléről hívtalak el. Ezt mondtam neked: Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg! ¹⁰Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítlek, meg is segítlek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak. ¹¹Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnék téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. ¹²Keresed, és nem találsz azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak. ¹³Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezemet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje -.”**

Ez az Ige eredendően Izráelnek szól, de bizonyos változtatásokkal nekünk is. Ez azt jelenti, hogy mi, akik Jézus Krisztusban megkaptuk a kegyelmet, Isten tulajdon népe vagyunk. Isten hatalmában, oltalmában van az életünk. Isten az üdvösségre választott ki bennünket, de ugyanakkor feladatot is adott nekünk.

Ha sorba vesszük a feladatainkat, akkor azt mondhatjuk el, hogy az a feladatunk, hogy **sóvá és világossággá legyünk**. Az Istennel való kapcsolatunkból fakadó értékeket megjeleníthetjük ebben a világban. Hiszen a szolidaritás, az erkölcsi értékek, a humánus, az igazi értékek megbecsülése mind Isten népe által jelent meg a világban. A pogányok általában nem ismerik ezeket az értékeket a szükséges mértékben. Elég arra gondolni, hogy az ókorban a tajgetoszról ledobták az apák azt az újszülöttet, amelyik nem nyerte meg a tetszésüket. Vagy gondolhatunk a rabszolgatartó társadalom szörnyűségeire. Vagy akár a XX. század sok embertelenségére is gondolhatunk, hiszen ez a század felülmúlta

barbarizmusával a korábbi századokat is. Isten népe volt az, amelyik új értékeket jeleníthetett meg a világ számára.

Ma is, a mi egyre mélyebbre süllyedő társadalmunkban az Isten népe tud olyan értékeket felmutatni, amire szüksége van ennek a világnak. A világunkban csak azokat a szárnalmas jelenségeket láthatjuk, amikről időnként hallunk a másság tisztelete címszó alatt. Betiltják a karácsonyt, a keresztyén jelképeket, nehogy valakit megbántsunk... Ilyen primitív az ember gondolkodása. Isten népe kell, hogy felmutassa azt a rendet, azokat az értékeket, amikre szüksége van a világnak, hogy fennmaradhasson még egy ideig.

De természetesen elsődleges feladata Isten népének az, hogy **Isten szabadításának, szeretetének hírnöke legyen**. Izráel népének is ez volt a feladata, de csupán a korlátozott lehetőségei szerint tölthette be a küldetését. Az újszövetség népe pedig már teljes erővel hirdetheti, hogy: Úgy szerette Isten ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Isten azért élteti ebben a világban az Ő népét, hogy kegyelmét, szeretetét mindenkinek felajánlja, s azért tartja fenn ennek a világnak a kavargó életét, hogy senki el ne vesszen. Mindenki hallja meg az evangéliumot. Mindenkinek legyen lehetősége a megtérésre.

Érvényes ránk tehát az Ige, amit Jézus mond a főpapi imádságában: „¹⁴Én nekik adtam igédet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. ¹⁵Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. ¹⁶Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.”

Akkor érezhetjük meg azt, hogy Isten tulajdonai vagyunk, s akkor tudjuk betölteni a küldetésünket, ha Krisztust követve, az Ő akaratát engedelmesen követvem, élünk ebben a világban. Hiszen az ószövetségben látjuk, hogy amikor Izráel hűtlen volt, akkor a védelem és a bizonyoságtétel nem volt olyan nagyon érezhető a számukra. Mi is csak akkor érezhetjük meg, hogy Isten tulajdonai vagyunk, hogy Isten szolgálatában áll az életünk, amikor Krisztusban éljük az életünket.

Úgy gondolom, hogy most egy olyan állapotban van a keresztyénség, amikor egyre jobban elválik egymástól az egyház és a világ. A világban különféle, eddig nem látott folyamatok indultak el, amik szétválasztják egymástól láthatóan Isten népét és ezt a világot. Ebben a helyzetben nekünk az a feladatunk, hogy

Krisztushoz ragaszkodjunk, neki engedelmeskedjünk. Ha a világ elindul a maga útján, akkor nem kell vele tartanunk, mert a védelem és a küldetés ajándékát elveszíthetjük. Határozottan és bátran mindenképpen Jézushoz kell ragaszkodnunk gondolkodásunkat, életünk rendjét illetően.

Bizonyára lesz a keresztyénségnek egy olyan ága, amelyik a világ barátságát, kegyeit keresi. Isten népe számára ez tilos. Mi csak annak tetszését kereshetjük, aki elhívott minket. Így maradhatunk meg abban a védelemben, amit Isten Jézus Krisztusban ad, s csak így tölthetjük be a küldetésünket.

De miközben Isten szövetséges népe érzi Isten szeretetét, kegyelmét, s tudja mi a feladata, aközben azt is láthatja, hogy az a nagy kavargás, ami a világban van nem ellenőrizetlen.

Itt ebben a fejezetben arról olvasunk, hogy Isten kiválasztja magának Küroszt, hogy szolgálja legyen. Kürosz nem tud semmi Istenről, de Isten mégis ezt mondja róla: **„Szolgám vagy! Sőt még többet is mond, amikor azt mondja, hogy: ²Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vaszarakat leverem. ³Neked adom a sötétség kincseit, az elrejtett drágaságokat, hogy megtudd: én vagyok az ÚR, aki téged néven szólított, Izráel Istene. ⁴Szolgámért, Jákóbért, választottamért, Izráelért szólítottalak neveden, híres nevet adtam neked, noha nem ismertél. ⁵Én vagyok az ÚR, nincs más, nincs isten rajtam kívül! Én öveztelek föl, noha nem ismertél. ⁶Hadd tudják meg napkelettől napnyugatig, hogy nincs más rajtam kívül, én vagyok az ÚR, nincs más!”**

Isten uralkodik az özönvíz felett. Az a kavargás, az a zűrzavar, ami olyan sokszor megdöbben bennünket, nem ellenőrizetlen, hanem teljesen Isten ellenőrzése alatt van. Semmi nem történhet ebben a világban Isten akarata, jóváhagyása nélkül.

Ez először azt jelenti számunkra, amit itt láthatunk ebben az ószövetségi igében. Isten ezt a királyt azért tette szolgájává, hogy az Ő népét visszavigye általa a hazájába. Azért hódolnak meg előtte a királyok, azért töri le a vasajtókat, hogy Isten szolgálja legyen a népe ügyében.

S ugyanezt láthatjuk a saját életünkben is. A világ gyakran úgy kavarog, hogy ebből a zűrzavarból Isten áldása, szabadítása valósul meg az Ő népe életében. Nem kell feltétlenül hívőnek lenni ahhoz, hogy valamilyen erő ebben a világban Isten népének az életét segítse, szolgálja.

Az elmúlt időben gyakran hallottuk azt a mondást, hogy sok ember az elmúlt időben megfelelő időben megfelelő helyen volt és ez számára felemelkedést, meggazdagodást, hírnevet jelentett. Nyilvánvaló, hogy a mi világunkban nem a szorgalmas munka, nem a tehetség, az alkalmasság dönt el leggyakrabban kérdéseket, hanem az, hogy valaki megfelelő időben megfelelő helyen legyen. Ha összeállnak a dolgok egy megfelelő konstellációba, akkor bizonyos emberek ölébe hullanak a lehetőségek. Tulajdonképpen ez mindig így volt, de a mi korunkban, amikor az információkban, a kommunikációs sémákban van a hatalom kulcsa, akkor még inkább igaz.

Isten népe életében mindig ez volt az egyik legfontosabb jelenség. Nem az volt a lényeg, hogy milyen erősnek érzi magát ez a nép, hogy milyen jó lelkiállapotban van, hanem a megfelelő időben megfelelő helyen létel.

Ilyen volt a Vörös tengeri átkelés. Izráel népe odaért és elkezdett fújni a szél, s kettényílt a tenger. Ilyen volt Jerikó elfoglalása. Csak akkorát kellett kiáltani, ami a kőfal leszakadásához szükséges rezgésszámot biztosította....

S Isten gyakran ki is mondja: Nem akarom, hogy azt mondjad, hogy én olyan erős, olyan vitéz hős vagyok, hogy legyőzöm az ellenségeimet. Te nem vagy erős és nem is teszlek azzá! Én akarok a te erőd lenni. Én vagyok az Isten, én vagyok a te megtartód.

Isten előhossa Küroszt, előhoz másokat, hogy szolgálja legyen, s az Ő népének az életét segítse, megszabadítsa.

Így van ez ma is. A nagy kavargásban Isten úgy rendezi a dolgokat, hogy megmutassa az Ő hatalmát az életedben. nem kell félni, nem kell botránkozni. Minden Istennek szolgál, és mi Isten gyermekei vagyunk. Ha hűségesek vagyunk, ha Őt imádjuk és magasztaljuk, akkor Isten megmutatja az életünkben, hogy Ő erős. Nem nekünk kell erősnek lenni.

Így ne botránkozz. ne szidjál senkit. Bízzál az Úrban, gyönyörködj Őbenne és Ő felhossa a napját, megmutatja az Ő szabadító hatalmát az életedben.

Egyéni életünkben és tágabb értelemben is meg kell hallanunk Isten szavát, aki azt mondja nekünk: hagyjad az Úrra a te útadat, bízzál Őbenne, Ő megcselekszi. Szól, parancsol Kürosznak, vagy a szélnek, vagy bárminek és véghezviszi azt, ami a tervei szerint szükséges nekünk.

De azt is tudnunk kell, hogy Isten úgy éltet bennünket ebben a világban, hogy a világot az Ő akarat kormányozza egy meghatározott cél felé. A cél az, hogy az Ő országa megvalósuljon, hogy a teljes szabadítás napja, amit Ő készít az ember számára, az eljőjön. Mi ezt a folyamatot nem tudjuk áttekinteni. Egyet tehetünk, megbízunk Isten kijelentésében, ígéreteiben, és hűségesen az Ő védelmében és az Ő szolgálatában éljük az életünket.

Sehol nem szól arról a Biblia, hogy az emberi törekvések által majd eljön a béke korszaka ebbe a világba. Sőt, pontosan az ellenkezőjét mondja, azt, hogy az ember minden jó szándéka ellenére egyre jobban belegabalyodik a maga elveszettségébe. Egyre súlyosabb gondok jelennek meg az emberiségnek az életében. Csak Isten szabadítása a megoldás. Jézus lehet egyedül az ember és a világ reménye.

A mi dolgunk tehát, hogy nézzünk fel a hitnek fejedelmére, Jézusra, kövessük Őt, és hálaadással köszönjük meg az Ő megtartó, áldó szeretetét. Köszönjük meg azt, hogy ha kell előhívja Küroszt, aki nem is ismeri Őt, és azt mondja neki: „²Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vaszárakat leverem. ³Neked adom a sötétség kincseit, az elrejtett drágaságokat, hogy megtudd: én vagyok az ÚR, aki téged néven szólított, Izráel Istene. ⁴Szolgámért, Jákóbert, választottamért, Izráelért szólítottalak neveden, híres nevet adtam neked, noha nem ismertél. ⁵Én vagyok az ÚR, nincs más, nincs isten rajtam kívül! Én öveztelek föl, noha nem ismertél. ⁶Hadd tudják meg napkelettől napnyugatig, hogy nincs más rajtam kívül, én vagyok az ÚR, nincs más!”

*

Ézsaiás 45;15. Bizony, te elrejtőzködő Isten vagy, Izráel Istene, szabadító!

Vannak minden időben olyan emberek, akik az átlagemberhez viszonyítva egészen különleges, kimagasló szellemi képességekkel bírnak. Tudásuk és szellemi nagyságuk képessé teszi őket arra, hogy megelőzzék korukat, meglássanak, megértsenek olyan dolgokat, amiket kortársaik még képtelenek megérteni és meglátni. Néha ötven, vagy száz év is kell ahhoz, hogy az emberek értékelni tudják látásukat, alkotásaikat. Ezek az emberek így saját korukban talán különcnek számítanak, nem nagyon értik és fogadják el őket az emberek.

Két ilyen általam/általunk is ismert ember neve elevenedik meg bennem. Az egyik hajdani professzorom volt. Mindannyian tudtuk, hogy a világ élvonalába tartozó tudós, olyan tudós, akinek a neve nem válhatott ismertté azok miatt a körülmények miatt, amiben éltünk. Az előadásait hallgatva mindig érzékeltünk azt, hogy gondolatainak megértéséhez mindenekelőtt azt a fogalomkészletet, terminológiát kell megismernünk, amiben Ő gondolkodott. Nehéz feladat volt számára, hogy megértesse magát a hallgatóival. A másik ilyen tudós pedig Hegedűs Lóránd püspökünk volt, aki olyan mérhetetlen ismeretanyagot birtokolt, hogy szinte nem volt olyan ember, aki szellemi társa, beszélgetőpartnere legyen.

Emberekről szóltam eddig, akik kortársaik közül kimagasodva, magányos óriásként élték életüket. Talán, amikor beszélgettünk velük, akkor nem éreztük, de hamar rá kellett jönni, hogy ők egy külön világban éltek tehetségük révén, s talán szenvedtek is attól a szellemi állapottól, ami jellemző volt rájuk.

Azért mondtam el ezt, mert a most felolvasott Igében azt olvastuk Istenről, hogy **elrejtőzködő Isten vagy**.

Istenről a Biblia úgy beszél, hogy Ő minden ismeretnek, tudásnak a birtokosa, aki hatalmas erejével teremtette a világot, a kozmoszt. Szavával hívta létre a semmiből azt, ami látható, és olyan rendet hozott létre a teremtett világban, aminek révén működik minden, a legkisebbtől a legnagyobbig. Egyelőre felfogni, megérteni is képtelenek vagyunk mindazt, amit Ő alkotott, ami körülvesz bennünket. Ha valamit értünk is belőle, olyan kicsiny és olyan jelentéktelen ez az ismeretanyag az egészhez mérve, hogy a nagy tudós csak azt tudja mondani a maga, emberileg valóban nagy tudományáról, hogy nem tudok semmit.

A mindenható, örök és szent Isten így a teremtmény, az ember számára megközelíthetetlen, szentségben és magasságban lakozik. Minden próbálkozásunk arra, hogy róla beszéljünk, Őt megismerjük, kudarcra van ítélve. Ezért azok a fogalmak, amiknek a segítségével Őróla beszélünk igen erőtelenségre.

Egyszer egy jehovista testvérünkkel beszélgettem különféle kérdésekről. Próbáltam neki elmondani azt, hogy Isten dolgaival kapcsolatosan nem mindig értünk mindent meg. Ő határozottan állította, hogy mi emberek mindent megérthetünk. Így aztán úgy éreztem, hogy ezzel a nagy magabiztossággal én nem tudom felvenni a versenyt, így aztán nem folytattuk a beszélgetést.

Isten hozzáférhetetlen, elérhetetlen magasságban van a számunkra. Elrejtőzködő Isten. Egy határon túl mi már képtelenek vagyunk Őt megközelíteni, meglátni, megérteni. Túlságosan kicsinyek vagyunk ehhez.

Alázatra indíthat bennünket, hívőket és hitetleneket is, ez a látás. Elcsendesedésre, hódolatra. Itt már az emberi bölcselkedésnek, okoskodásnak nincsen helye, értelme.

De ez az Ige azt mondja el nekünk, hogy Isten, aki megközelíthetetlen magasságban és szentségben lakozik Izráel Istene. Így olvastuk: **„Csak nálad van Isten, nincs máshol, nincs más isten! ¹⁵Bizony, te elrejtőzködő Isten vagy, Izráel Istene, szabadító!”**

Ez azt jelenti, hogy megismerhetetlen, nagyságában, dicsőségében, mindenhatóságában elrejtőzködő Isten az emberiség történetében mégis közelvalóvá, megismerhetővé tette magát. Úgy tette magát megismerhetővé, mint **Izráel Istene**.

Ez azt jelenti, hogy Ábrahám kiválasztása által Isten megjelent az emberiség számára, megjelent az emberiség történetében. Ábrahámnak és utódainak az életében cselekvő módon volt jelen évezredek át, megszólalt a próféták által, kilépett a hozzáférhetetlen elrejtettségből, választottainak életében megmutatta hatalmát, kegyelmét, szeretetét. Azért tette, mert szeret minket, embereket, azt akarta, hogy az ember mégis valamilyen módon megismerje Őt. S Izráel történetében kialakít Isten egy olyan jelképrendszert, ami majd az Ő teljesebb megismerését segíti elő. S akkor, amikor Izráel történetének a fejlődése eljut arra a fokra, ami Isten terveinek a megvalósulását lehetővé teszi az ember számára, akkor eljön Jézus, akiben Isten mindent elmond magáról, amire nekünk, embereknek szükségünk van.

Az elrejtőző, az ember számára hozzáférhetetlen magasságban lévő Isten Jézus Krisztusban mutatta meg, jelentette ki magát. Ha valaki Őhöz vágyik, szeretné Őt megismerni, akkor Jézushoz kell mennie.

A Jézushoz menetel nem csak annyit jelent, hogy Jézus életét, tanításait megismerjük, hanem ennél sokkal többet. Jézus ugyanis az ember számára, minden ember számára személyesen megismerhető. Ő Lelke által jelen van ebben a világban és mindenki, aki hittel keresi Őt, átéli az Ő személyes jelenlétét. Személyes kapcsolatba kerülve vele tudja értelmezni mindazt, amit Isten kijelentett az Igében, Izráel történetében és az újszövetségben.

Ezért olyan hangsúlyos az apostolok igehirdetésében a hitre hívás. Minden esetben elhangzik a kérdés, amikor valaki csatlakozni szeretne a hívők közösségéhez: Hiszel-e Jézus Krisztusban? Elfogadod-e Jézust?

Néha néha elolvasom azoknak a véleményét, akik a világból nyilatkoznak a hit kérdéseiről, bármilyen összefüggésben. S mindig meg kell állapítani azt, hogy az az ember, aki Jézust nem ismerte meg, aki nem találta meg Ővele az élő, személyes kapcsolatos, az semmit nem ért abból, amit Isten véghezvitt a történelemben, és amit Jézusban adott minden ember számára. Jézusban lesz érthetővé minden. Jézusban láthatja meg azt az ember, hogy kicsoda az Isten és mit cselekedett, mit cselekszik ma is.

Amikor valaki Jézus nélkül kezdi kutatni a Bibliát, a Bibliában feltáruló történelmet, tanításokat, akkor gondolkodásában olyan tévedések, olyan zavaros felismerések jelennek meg, amik inkább károsak, mint építőek. Ezért igen fontos az, hogy Jézusról tegyünk bizonyosságot, aki által a magasságban és szentségben lakozó, az ember számára megközelíthetetlen, elrejtőzködő Isten kijelentette magát.

Izráel történetében és Jézus Krisztusban is úgy ismerhető meg Isten, mint, aki mérhetetlen szeretettel szeret minket és mindenben át hűséges hozzánk. Lehajolt, áttörte azt az akadályt, ami elválasztott minket tőle, és minden tetteben a hűsége mutatkozik meg az emberi engedetlenség és értetlenség ellenére is.

Ezért olyan hangsúlyos az, amit Ézsaiás könyvében olvasunk, és másutt is a Bibliában erről. Így olvassuk az előző fejezetben: „**Gondold meg, Jákób, mindezeket, mert te, Izráel, az én szolgám vagy! Én formáltalak, az én szolgám vagy te, Izráel, nem feledkezem meg rólad!** ²²**Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!** ²³**Ujjongjatok, egek, mert ezt tette az ÚR, harsogjatok, földnek mélységei! Ujjongásba törjete ki, hegyek, az erdő és minden fája, mert megváltotta az ÚR Jákóbot, megmutatja dicsőségét Izráelen!**” Majd ebben a fejezetben így folytatja: ²²**Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más!** ²³**Magamra esküdtem, igazság jött ki számon, szavam megmásíthatatlan: Elöttem hajol meg minden térd, rám esküszik minden nyelv,** ²⁴**és ezt mondják rólam: Csak az ÚRnál van igazság és erő! Megszégyenülve mennek hozzá mind, akik gyűlölték őt.** ²⁵**Az ÚR által boldogul, vele dicsekszik Izráel minden utóda.**” De korábban azt olvastuk: ¹**De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!** ²**Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselőd meg, a láng nem éget meg.** ³**Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!”**

Ami ott az Ószövetségben láthatóvá lesz, Isten szeretete és hűsége, az még fényesebben és dicsőségesebben látható Jézus Krisztusban! Így akkor, ha hitre jutottunk, ha hitben élünk, akkor még hatalmasabban szól hozzánk Isten szava, ígérete: ¹De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! ²Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. ³Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!”

A megközelíthetetlen magasságban lakozó, az ember számára megismerhetetlen Isten így lesz élő Isten a számunkra, így lesz Édesatyánkká, Jézus Krisztus által.

S akkor, ha ezt az igazságot átértünk, megismertük, akkor értjük meg és tapasztaljuk meg, hogy **Isten a szabadító Isten.**

Istennek a szabadítása Jézus Krisztusban, ahogyan tudjuk, elsősorban úgy lett valósággá, hogy Jézus elszenvetted helyettünk az Isten ítéletét a kereszten és megszabadított bennünket a bűnnek és a kárhozatnak az állapotából. Abban a pillanatban, amikor elfogadjuk Jézust, hittel fordulunk felé, átéljük ennek a szabadulásnak az örömét, boldogságát.

Jézus nélkül Isten ítélete alatt van az életünk, a bűn, a bűneink következményeképpen, s nincsen számunkra semmi mentség.

A bűnbocsánat, Krisztus szabadítása a feltétele annak, hogy életünkbe áradhasson Isten szeretete, jelenléte. A bűnbocsánat, Krisztus szabadítása annak a feltétele, hogy életünkbe áradhassanak a mennyei világnak az erői, a mennyei világban polgárjogot kaphassunk.

Isten a szabadító Isten, aki a halálból kiszabadított bennünket és az életet, az örök életet ajándékozta nekünk. Amikor hittel Jézust elfogadjuk, akkor érzékelhetővé válik számunkra az, hogy megváltozik az életünk minősége. a hiábavaló életből, a vegetációból az Isten által adott életre, az örök életre emeltetünk fel, szabadított meg.

S hitben naponta érezzük, hogy Isten fokozatosan végzi az életünkben az Ő szabadító munkáját. Életünk formálódik az Ő hatalma által, és egyre inkább kibontakozik.

Ezt a nagy változást csodálatos átélni, mert ez egy alapvető változása az életünknek.

Arra gondoltam, hogy a teremtéstörténetben látjuk azt, hogy Isten hogyan emeli ki a káoszból ezt a világot. Lépésről lépésre mutatja meg szabadító formáló hatalmát. De talán az első nap az, amikor a legnagyobb változás végbemegy, amire aztán ráépül a többi. Ez az, amikor a mélységben és a sötétségben felhangzik az Ő szava: Legyen világosság!

Így mutatja meg Isten az Ő szabadító hatalmát minden ember életében, aki Jézust befogadta a szívébe.

És majd eljön az a nap, amikor befejeződik az Istennek szabadító munkája, s elkezdődik a csodálatos, nagy szombat, amikor Istennel együtt ünnepelhetünk. Ez majd az örökkévalóság kezdetén nyitánya lesz a nagy szombatnak, amit Isten készített az Őt szeretőknak.

De földi életünk útjain is, kicsiny és nagyobb dolgokban azt tapasztaljuk meg, hogy Isten a szabadító Isten. Életünkben jönnek különféle akadályok, gondok, bajok, nyomorúságok. Ez a földi életnek a törvénye. De az, aki hitben él, s az Úrra néz, aki Jézus Krisztust befogadta az életébe, az mindig megtapasztalja, hogy Isten a szabadító Isten. Nincsen olyan mélység, nincsen olyan helyzet, amiből Ő ne akarna és ne tudna minket kiszabadítani. Ezért mindig ott lehet a szívünkben a reménység: „¹⁸De én vigadozni fogok az ÚR előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt.” És fel is hangzik a magasztalás, mert: „²Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem.”

Isten tehát a magasságban és szentségben lakozik. Megközelíthetetlen az Ő lény a mi számunkra. De, mint Izráel Isten hozzánk emberekhez lehajolt, leghatalmasabban Jézus Krisztusban tette ezt. És ha Jézus életünk Urává lesz, akkor Ő Édesatyánkká lesz, aki szeretetében éltet, szeretetétét és hűségét soha nem vonja meg tőlünk. S életünkben mindig az Ő szabadító hatalma érvényesül. Dicsősége, nagysága, hatalma felfoghatatlan marad ugyan örökké számunkra, de szeretetének ereje életünkben ragyog és szabadító tetteiben gyönyörködhetünk.

*

⁹Jaj annak, aki perbe száll alkotójával, bár csak egy a földből készült cserépedények között! Mondhatja-e formálójának az agyag: Mit csinálsz? És

a készítmény ezt: Nem ügyes a kezed? ¹⁰Jaj annak, aki ezt mondja apjának: Miért nemzettél? - és anyjának: Miért vajúdtál velem?!

Földi életünk folyamatos küzdelem. Meg kell birkóznunk a napi feladatokkal, gondokkal, s az úton, amin haladunk előre, gyakran kerülünk döntési helyzetekbe, jönnek olyan gondok, olyan problémák, amiket előre nem láthatunk. Ez az emberi életnek a jellemzője.

Vannak olyan emberek, akiknek az életében talán igen nagyok a megpróbáltatások. Betegség, munkanélküliség, családi élet összeomlása és ki tudja felsorolni mindazt, ami az emberek életét megnehezíti, vagy lehetetlenné teszi.

S ezek a nehézségek igen gyakran arra indítják az embereket, hogy lázadjanak, szembeszálljanak a világgal, s szembeszálljanak Istennel is.

Általában azt látjuk, hogy amikor valakinek az életében problémák vannak és lelkileg nincsen rendben, nincsen békessége, akkor összeférhetetlen, vitatkozó, lázadó ember lesz belőle, akitől jobb őrizkedni, távol maradni.

Isten Igéje azt mondja el nekünk, hogy a lázadozás, a világgal és Istennel való szembenállás a lehető legrosszabb magatartás. Ezért is olvashatjuk itt ebben az Igében: „⁹Jaj annak, aki perbe száll alkotójával, bár csak egy a földből készült cserépedények között! Mondhatja-e formálójának az agyag: Mit csinálsz? És a készítmény ezt: Nem ügyes a kezed?”

Amikor valaki ilyen lázadó állapotba kerül, akkor annak sok negatív következménye lesz. Ezek a negatív következmények beláthatatlan károkat okozhatnak számára.

Mindenek előtt, ahogyan az előbb is mondtam, az ilyen embernek nem nagyon szeretik a társaságát, nem szívesen maradnak a közelében. Senki nem szereti azt amikor valaki állandóan elégedetlen, állandóan lázad, s árad szavaiból a keserűség. Rossz légkört teremt az ilyen ember a családjában, a baráti körében, a munkahelyén. Nem veszik szívesen az indulatosságát.

Persze lehetséges, hogy ebben a keserűségben és lázadásban mégis társakra talál, olyanokra, akikkel együtt fejezheti ki az elégedetlenségét, békétlenségét. Az ilyen emberek aztán sokféle bajnak az elindítói lehetnek. Egymást viszik bele olyan gondolkodásba, olyan tettekbe, aminek nincsen jó gyümölcse.

A Bibliában láthatunk ilyen eseményeket. Ilyenek voltak a pusztai vándorlás alatt azok a lázongások, amikben Mózes ellen fordultak a pusztában vándorlók és Isten ellen is. Azt mondták, hogy sokkal jobb volt az egyiptomi húsosfazék, mint az Isten ígéreteiben való reménykedés. Súlyos büntetések voltak az ilyen lázadásoknak a következményei. Isten nem hagyta büntetés nélkül ezeket a lázongásokat.

De nem csak a Bibliában, hanem a történelemben is láthatjuk azt, hogy igen sokszor a keserűségből fakadó tettek még nagyobb keserűségnek lesznek okozói.

De mindezekén túl azt is láthatjuk, hogy a mérhetetlen keserűség és lázadozás egy olyan agressziót jelent, amivel az ember önmaga ellen fordul, és önmagát gyötri, kínozza, s esetenként súlyos kárt is tesz magában.

Nagyon sok betegségnek, daganatos és egyéb betegségeknek az okozója ez az állapot. Hordozza magában valaki a rendezetlenséget, a bűnt és az állandó elégedetlenséget, s saját lelki erőit, egészségét, s sokszor még a környezetét is rombolja.

Így érhetjük meg azt, hogy milyen fontos üzenetet hordoz ez az Ige számunkra: **„Jaj annak, aki perbe száll alkotójával, bár csak egy a földből készült cserépedények között! Mondhatja-e formálójának az agyag: Mit csinálsz? És a készítmény ezt: Nem ügyes a kezed?”**

Ott és akkor a Babilonból nemsokára megszabaduló nép számára volt ez üzenet, akiknek a szíve tele volt bizonytalansággal, de minden idők emberét figyelmezteti, segíti Isten ez által az Ige által. Azt mondja: Ne tedd ezt, mert ezzel elsősorban önmagadat hozod még nehezebb helyzetbe, önmagadat károsítod meg és a környezetet is, azokat, aki szeretnek, akik melletted vannak, akik segítenének, azokat is megkárosítod.

Mi a megoldás? Mit mond Isten azoknak, akik ebben a nyomorúságban, a folyamatos lázadásban élik az életüket?

Úgy gondolom, hogy Ézsaiás könyvének ezekből a fejezeteiből mindenki meghallhatja ezekre a kérdésekre a választ. Amikor felhangzik a vigasztaló,

bátorító szó: „...így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! ²Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. ³Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!” Vagy, amikor megszólal a bátorítás: „Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. ²⁹Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. ³⁰Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. ³¹De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”

De hallhatjuk az az Igét is a mélységben, a nyomorúságban: „...én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje -.”

Ha ezeket az Igéket halljuk, akkor megérthetjük azt, hogy mi is a teendő, hogyan kell megszabadulni a lázadosásnak, a perlekedésnek a bűnéből, nyomorúságából.

Az első teendő az, hogy menekülj oda az Úrhoz és alázd meg magadat Őelőtte. Meg van írva: „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmét adja”.

Ott kell, hogy legyen a szívünkben az, hogy nincsenek érdemeink. Nem érdemeljük meg azt sem, hogy Isten felhozza ránk a napját reggelenként. A mi bűneink vádolnak bennünket és méltók vagyunk az Ő büntetésére.

De azt is tudhatjuk, hogy Ő, méltatlanságunk ellenére kimondhatatlan szeretettel szeret bennünket. Szól felénk az Ő hívó szava: **Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, akik terheket hordoztok, és én megnyugvást adok nektek.**

Az Isten előtti csendben, amikor az ember megalázza magát, Istennek csodálatos szeretete árad ki az emberre, és betölti, átjárja az egész lényét. Isten szeretetének kiáradása nyomán személyes hallható és érthető lesz az, amit az előbb hallottunk: „**Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! ²Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a**

láng nem éget meg. ³Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!”

Isten szeretetében megnyugszik a zaklatott szívünk. Átéljük, hogy alaptörvénye az ember létnek az, hogy: **„²Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget. ³Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig... ⁶Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. ⁷Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom.”**

S betölti a szívünket az a békesség, amit csak Isten tud adni az ember számára. Az, amiről Jézus szól, amikor azt mondja: **Az én békességemet adom nektek, nem úgy adom, ahogyan a világ adja, ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne féljen!**

Ebben a békességben ott lesz a reménység és az öröm. Ott lesz a hálaadás! Hiszen Isten megtartó szeretetében érezhetjük magunkat. Az Ő szeretete, személyes jelenléte biztonságot ad, és reménnyel ajándékoz meg bennünket.

A lázadásnak ebből a veszélyes állapotából, szánalmas helyzetéből ebben a belső változásban adatik meg a szabadulás lehetősége. Ez a kezdet. Itt van a fordulópont.

Minden csapdából, nyomorúságból, mélységből itt kezdődik el a szabadulás. Nem a körülményeknek kell megváltozni, hanem az ember szívében kell végbemenni változásoknak.

Ha ez a változás elkezdődött benned, akkor légy csendben és várj az Úrra. Figyelj rá. Mert Ő sokszor úgy vezet bennünket a nehéz utakon, hogy lépésről lépésre segít. Mindig a következő lépést mutatja meg, adja eléd. A 84. zsoltárban így olvassuk: **„⁶Boldog ember az, a kinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében. ⁷Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső. ⁸Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.”** Az énekelt zsoltár szépen fogalmazza meg: **„Ó, boldog az ember nyilván, Aki a te útaidban Kíván járni szívvel-lélekkel! Menvén a siralom völgyén, :/: Ahol merő száraz minden, Ott is ő nagy hiedelemmel Kutakat ás és csatornát, Melybe esővizet bocsát. Mennek erőről erőre, Segítségéről segítségre, Míg hozzád jutnak a Sionra. Ó, erős Zebaoth Isten, ...”**

És akkor, amikor az ember így lépésről lépésre halad előre Istenre figyelve, az Ő segítségével bízva, akkor megtapasztalja azt, hogy valóban segítséget kap. Isten küldi az Ő angyalait. Előparancsolja mindazt, amire az Ő gyermekének szüksége van. Csak nyugodtan! Csak az Ő szeretete, dicsőséges jelenléte töltse be szívedet, csak azt lássad, ne mást!

És akkor, ha szívedet az Ő szeretete tölti be, ha Őrá figyelsz, rá vársz és neki engedelmeskedsz, akkor meg fogod látni az Ő szabadítását. Mert Ő azt ígéri az övéinek, hogy: „¹⁵... hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.”

Isten szabadítása megerősít bennünket abban a látásban, hogy mindig tudjuk: „¹²Én alkottam a földet, és én teremtettem rá embert. Az én kezem feszítette ki az eget, minden serege az én parancsomra állt elő. ¹³Én indítottam el őt győzelmesen, egyengetem az útját mindenütt.”

Isten hatalmában van minden. Minden az Övé. S mi ha az Ő gyermekei vagyunk, akkor tudhatjuk: „²Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”

Ő megmutatja a benne bízók számára az Ő hatalmát, szabadító szeretetét. Nincsen olyan mélység, amiből Ő ne tudna felemelni, nincsen olyan szükség, amiből Ő meg ne tudna szabadítani. Aki lázadozik, az egyre mélyebbre kerül, aki pedig megalázza magát Isten előtt és megnyitja a szívét az Ő szeretete, kegyelme előtt, az megtartatik.

És még azt is megtapasztalja az, aki Isten oltalmában él, hogy Isten még a nehéz utakon is elrejtje az Övéi számára az ajándékait. Azokon az utakon is, amik nagyon veszedelmesek, nagyon nehezek. ha benne bízunk, az Ő szeretetének ajándékai vannak elrejtve számunkra. Sokszor azért engedi, hogy életünkben valamilyen vereséget, kárt szenvedjünk, hogy az Ő szeretetének gazdagsága még dicsőségesebben felragyoghasson számunkra, és általunk.

Ne zúgolódj, hanem csendesedj el, nyisd meg szívedet Isten előtt, hogy betölthessen az Ő szeretetével. Engedd, hogy Ő vezessen téged és megmutassa életedben újra és újra az Ő szabadítását.

¹Összerogyott Bél, leroskadt Nebó, állatokra és barmokra rakták szobraikat, amelyeket nektek kellett hordoznotok; most fáradt állatokra kerülnek teherként. ²De nem tudják megmenteni a terhet, leroskadnak,

összerogynak mind, maguk is fogságba kerülnek. ³Hallgass rám, Jákób háza, és Izráel házának egész maradéka, ti, akiket születésetek óta hordozok, világra jöveteletek óta viszlek: ⁴Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg. ⁵Ugyan kihez hasonlíthatnátok engem, kivel mérhetnétek össze, kivel vethetnétek egybe, akihez hasonlítanék? ⁶Kiöntik az aranyat az erszényből, kimérik az ezüstöt a mérlegen. Ötvöst fogadnak, hogy istent készítsen belőle, és leborulva imádják. ⁷Vállra veszik, úgy hordozzák: ha helyére teszik, ott áll, el nem mozdul helyéről. Ha kiáltanak hozzá, nem válaszol, a nyomorúságból nem szabadít meg. ⁸Emlékezzetek csak, és piruljatok, szívleljétek meg ezt, ti hűtlenek! ⁹Emlékezzetek az ősrégi dolgokra, mert én vagyok az Isten, nincs más, Isten vagyok, nincs hozzám hasonló! ¹⁰Előre megmondtam a jövendőt, és régen a még meg nem történtekeket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik. ¹¹Elhívok napkeletről egy saskeselyűt, tervem végrehajtóját messze földről. Alig szóltam, máris elhozom, kigondoltam, máris megteszem. ¹²Hallgassatok rám, konok szívűek, akik messze vagytok az igazságtól! ¹³Közel van igazságom, nincs már messze, szabadításom nem késik. A Sionon szabadulást szerzek ékességemnek, Izráelnek.

*

³Hallgass rám, Jákób háza, és Izráel házának egész maradéka, ti, akiket születésetek óta hordozok, világra jöveteletek óta viszlek: ⁴Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg.

Isten a próféta számára megmutatja a jövendőt, amely a választott nép szabadulását hozza majd el. A babiloni birodalom megrendül. Nem tartják meg ezt a hatalmas birodalmat istenei, akikben bízott. A bálványszobrokat, amik erőtlenekek és semmire sem voltak valók, az ellenség elrabolja, de elrablásuk után tovább folytatódik a romlás, a teherhordó állatok nem bírják megtartani ezeket a bálványszobrokat, összeroskadnak a nagy súly alatt, s így az történik, amit a próféta ezekkel a szavakkal fogalmaz meg: „¹**Összerogyott Bél, leroskadt Nebó, állatokra és barmokra rakták szobraikat, amelyeket nektek kellett**

hordoznotok; most fáradt állatokra kerülnek teherként. ²De nem tudják megmenteni a terhet, leroskadnak, összerogynak mind, maguk is fogságba kerülnek.”

Ez az Ige azt láttatja meg velünk, hogy az ember általánosságban olyan módon próbálja az életét rendezni, olyan módon próbál megerősödni, hogy isteneket talál ki és készít magának, s ezeket az isteneket önmaga fölé magasra felemeli. Önmagának azt mondja: Ezek fognak engem megtartani! Ők az én isteneim! Másoknak pedig ezt hirdeti: Én ebben az istenben, ezekben az istenekben bízom, bízatok benne ti is!

Modern korunkban azt látjuk, hogy sokféleképpen folyik a különféle bálványok készítése és felemelése és minden bálvány körül az összesereglődő csoport fennhangon és sokszor türelmetlenül azt hirdeti, hogy a mienk a legjobb, a legerősebb, ebben lehet legjobban megbízni.

Az úgynevezett plurális, sokszínű társadalom sokszor azt jelenti, hogy sok bálványt készítettek és emeltek magasba az elmúlt időkben, és sokmindenben bíznak az emberek, sok minden határozza meg az emberek életének a rendjét. Ezért is van olyan nagy, bántó hangzavar a világunkban, és az ellenségeskedés, a gyűlölködés is ebből fakad. Elkészült sok bálvány és magasra emelték, emelik azokat. Erősen bíznak bennük, és mindenkit arra igyekeznek rávenni, hogy bízson.

Milyen bálványokat láthatunk a mi világunkban, amiket az emberek kitalálnak, felemelnek maguk fölé, istenítenek? Képtelenség felsorolni minden bálványt és a bálványok tisztelete nyomán kialakult sokszínű és sokféle teológiákat, mert azok az eszmék, amik forgalomban vannak, azok mind bálványteológiák. Nehéz lenne mindegyiket ismertetni, de talán néhányat azért mégis fel lehet, vagy fel kell sorolni, hogy a példák segítségével megismerhessük ezt a sokszínű jelenséget. Jó néhány ezek közül már szinte egyidős az emberiséggel, vagy több évezrede emelgeti az emberek maguk fölé. De lehet, hogy vannak modern bálványok is, amiket a modern ember alkotott magának és emelt fel maga fölé.

Ilyen bálvány lehet maga az ember. A csodálatos ember. Mert sok van, ami csodálatos, de semmi nem csodálatosabb az embernél - mondogatjuk magunknak a régi mondást. Milyen csodálatos is az az ember, aki igyekszik úrrá lenni minden felett! Tudásával, tehetségével, akaratával meg akarja és meg is tudja hódítani a földet, a világot, kézben tartani, irányítani szeretné az élet minden részletét, és valamilyen mértékben sikerül is neki, meg is teszi ezt.

S pontosan korunkban látható az, hogy a nagy és dicsőséges ember bálványa, aki tudománya, technikája, aminek segítségével felemelte önmagát mindenek fölé, hirdetve az ember nagyságát és dicsőségét, hogyan zuhan rá az emberi társadalomra és nyomorítja meg, tönkreteszi. A technikánk, a gépeink felügyelnek bennünket egyre jobban, s lassan átveszik teljesen felettünk az irányítást. Ellenőrizhetetlenné válik mindaz, amivel nagyságunkat megmutatni szerettük volna. A mobiltelefonjaink jelzik, hogy merre járunk, a pénztárgépek jelentik, hogy hol és mit vásároltunk, a munkahelyi technika feljegyzi azt, hogy hogyan dolgozunk, az internet és a kamerák, az utcán, vagy éppen a műholdról mindent feljegyeznek rólunk. Életünk egyre jobban ellenőrzés alá kerül és az a nyomasztó kérdés van egyre inkább bennünk, hogy: hogyan lehet ebből kimenekülni? Készítettünk egy ember formájú bálványt, a csodálatos és nagyszerű ember bálványát, és felemeltük, de most ránk zuhan, ellenünk fordul, mint egy félelmetes gólem.

Nagy bálványa az embernek a szabadság is. Akkor leszünk boldogok, ha mindenki szabadon élhet, ha mindenki azt csinálja, amit akar, ha megszűnnek a korlátok az ésszerűség határain belül. Valóban megigézi az embert ez a gondolat, hajlamos arra, hogy istenítse, felemelje magasra a szabadság szobrot, a szabadság bálványszobrát és az mondja: A szabadságban van a boldogság titka!

S láthatjuk, hogy a XXI. század emberére éppen most zuhan rá ennek az istennek is a bálványszobra. Széztűz szinte mindent, széztűz olyan értékeket, amik évezredekken át meggazdagították az emberiség életét, biztonságot jelentettek, zűrzavart, ellenségeskedést támaszt családokban, megrontja a felnövekvő generációkat, a szembenállást erősíti fel emberek között, népek között. Ránk zuhan a bálvány, amit alkottunk magunknak és nagy akarással felemeltünk, összetör bennünket, és a szépen megálmodott, kiformált bálvány, ami olyan sokat ígért nekünk, s maga is semmivé, nevetséges karikatúrává, hiábavalóvá lesz.

De beszélhetnénk a pénznek, a gazdagságnak a bálványáról is, ahogyan gyakran szoktunk is. Szólhatnánk az élet egyéb örömeiről is, amiket emberek sokasága felemel maga fölé és azt mondja, hogy ez az én istenem, akiben bízom, ő tart meg, ő tesz boldoggá engem.

*

(Exkurzusként:

Új Világrend

A világban végbemenő folyamatokat figyelve nem nehéz megállapítani, hogy az élet több területen felgyorsult, és benne gyökeres változások mennek végbe. Az ördög tudja jól, hogy nem sok ideje van véghezvinni szándékát, melyet a világ alapítása óta meg akar valósítani. Éppen ezért szinte kapkodva valósítja meg az újabb és újabb terveit. Az egyik nagyszabású terve - mely eszköz az emberek lelkének megszerzésére - egy új világrend bevezetése. Nem új keletű dolog ez. Évszázadokon átívelő történelmi eseményről, van szó. Emberek csoportjai, titkos társaságok szeretnék uralmuk alá vonni az emberiséget több száz év óta. Az elhatározás azonban sokkal hamarabb született, Már az özönvíz után a Babiloni torony építésénél cél volt az egységes világ megteremtése, **„jertek, építsünk magunknak várost, és tornyot; melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén.” (IMóz 11:4)**

Könyvünk alaptémájához kapcsolódik ez a fejezet, ugyanis egy mindenre kiterjedő ellenőrzés, egy központi irányítás szükségszerűen ki kell, hogy terjedjen a vallási közösségekre, a keresztyén gyülekezetekre is.

Az alábbiakban megpróbálunk egy képet adni az elkövetkező változásokról, annak előjeleiről. Nem egyszerűen csak azért, hogy több ismeretünk legyen a világ dolgait illetően, hanem mindenképpen azért, hogy amikor azok a dolgok, amiknek be kell következniük, megtörténnek, meg ne rémítsen senkit, jó előre felkészülve az eseményekre, egy megfelelő hozzáállással, egy helyes viszonyulással tudunk lenni. A múltat ismerjük, vagy ismerhetjük. A múlt eseményei már megtörténtek, azokról lehet tényszerűen beszélni. A jövő eseményeinek vizsgálatához két eszközünk van: a Bibliai próféciák és az eddig végbement változások irányvonalának vizsgálata., az idők jeleinek megfigyelése,

A mai nyelvezet némileg eltér a régi bibliai nyelvtől. Ha azt a szót halljuk, hogy globalizáció, nem biztos, hogy eszünkbe jutnak a bibliai próféciák. A globalizáció az a törekvés, amit már az özönvíz után is meg akartak valósítani: egy egységes világ, központilag irányítva. Olyan rendszer, ahol minden mindennel összefügg, kapcsolatban van, egymásra hatással van. A földet és annak teljes lakosságát viszont nem lehet irányítani, csak egy ún. „totális kontroll” -lal. Ez a kontroll is sok mindenben megnyilvánul: egységesített törvények, szabályrendszer, de legfőképpen a teljes megfigyelésen, nyomon követésen keresztül. Ezt ma sok technikai fejlesztés segíti. A Fenevad bélyege is a központi irányítást és teljes ellenőrizhetőséget segíti.

Nagyon fontosnak tartom az idők jeleivel foglalkozni, azt figyelni, kutatni, mert figyelmeztetve vagyunk az utolsó idők végén bekövetkező gyökeres és veszélyes változásokra,, **Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessék, ha lehet, [még] a választottakat is," Márk 13:22** Itt figyelembe kell venni, hogy nagyon sok elérhető információ van napjainkban. Ugyannyira, hogy az ember csak kapkodja a fejét, nem is tudja, mit fogadjon el, mit tarthat hiteles forrásnak. Az Internet világa szélesre tárta a világ tudásbázisának kapuit. Mindenki megismerheti a világ helyzetét, az idők jeleit maga is. Azt is tudni kell, hogy rengeteg a hamis információ. Nem könnyű helyes módon eligazodni a világban, Mégis azt lehet mondani, hogy nem dughatjuk homokba a fejünket, igenis tájékozódni kell a világ eseményeiről. Ha nincs időnk, energiánk, vagy lehetőségünk ezeket az ismereteket saját magunk megszerezni, akkor is van egy egyszerű módja a tájékozódásnak: ha meghallgatjuk azokat, akik örködve figyelik az eseményeket.

Lucifer terve már régóta az, hogy a világ népeit meghódítsa, uralma alá hajtja. Ádámmal és Évával kezdte, és sikeres is volt. Később következett az özönvíz előtti kor a maga romlottságával. Az özönvíz megtisztította a földet, de hamar eljött a bábéli korszak. Azután sok évvel később eljött a birodalmak, kora, amikor fegyverrel kényszerítették az embereket egy mindent átfogó világrendszerbe.

Amiben ma élünk, az a pénz és a technológia uralma az emberi lelkek felett. Ma nem fizikai kényszerítő erővel hajtja uralma alá az embereket e világ Fejedelme, hanem logikus érvekkel, szép szavakkal, az ember hiúságát is célba véve.

Az Új világrendről nehéz tényszerűen beszélni, mert egyrészt a média nem beszél róla, másrészt alapvetően titkosított, nem nyilvános a valódi célja, programjai. Az eddig megvalósult célokat, figyelembe véve mondhatjuk, hogy valós történésekről van szó, egyre világosabbak a részletek. Már nem csak híradásokból tudjuk, hanem látható is a közeledő vihar.

Miről szól az Új Világrend"?

Az eszme születése: 1776, amely nagyjából egy időre tehető az Egyesült Államok megalakulásával, valamint a Függetlenségi Nyilatkozat jóváhagyásával, kikiáltásával: 1776, július 4.

Az eszme hitvallása a felvilágosodásban gyökerezik: a megvilágosodás, a felvilágosodás, a ráció (az elme, az ész) felfokozott dicsérete, a szabadság és az emberi jogok új keletű megfogalmazása újdonságként hat az emberre. Az eszme szimbolikája: az Egyesült Államokbeli szabadságszobor (Lady Liberty): A szabadság megvilágosítja, beragyogja a világot. „Lady Liberty” arccal keletre néz, fejét kissé lefelé tartva, lenéz, Európára, az, egész világra. Fején a napkorona 7 ága: a 7 tenger, a 7 kontinens. A korona 25 ablaka: a világ 25 drágaköve, Jobb kezében fáklyát tart, amely a világosságot, a megvilágosodást jelképezi, Bal kezében pedig könyvet, amelyen az Egyesült Államok Alkotmányát (Függetlenségi Nyilatkozat) jóváhagyását fémjelző dátum szerepel: JULY IV MDCCLXXVI, (1776, július 4.)

Jobb lába előre mozdulást. fejez ki, a továbblépés, a haladás, a fejlődés jelképeként. Bal lába törött bilincseken áll: lerázta a rabigát és immáron szabad. Az alapzat, amelyen áll, zikkurathoz hasonló, hasonlítható forma. Az istennő (női istenség) tehát "szabadságot" hirdet.

Az eszme célja:

1. minden fennálló kormányzat megdöntése
2. a magántulajdon eltörlése

- 3, az öröklés megszüntetése
- 4, hazafiasság felszámolása
- 5, a vallás (abban az értelemben, hogy igazi istentisztelet) eltörlése, később egy világvallás létrehozása
- 6, a házasság eltörlése
- 7, egy világkormány létrehozása

Az eszme legalizálása:

1990, szeptember 11-én id. Bush, az USA akkori elnöke beszédet tartott, amikor is először említi az új világrendet, (new world order). Az "új világrend" kifejezést ő hozta nyilvánosságra. Az azóta eltelt időben egyre gyakrabban hallani vezető személyiségektől, politikusoktól arról az egységes világról, annak szükségességéről, amit már régóta elhatároztak, hogy megvalósítják.

Kérdezhetnénk, hogy ennek mi a jelentősége számunkra? Miért foglalkozunk mi vele? A politikai életbe egy hívő ember nem folyik bele. Mert ez ugye a politikáról szól. Mi a jelentősége számunkra annak, amit: Amerikában elhatározott egy csoport ember?

A mai politikai helyzet és a bibliai próféciák a végidőkre vonatkozóan nagyon összecsengenek. Figyelő emberként nem lehet elmenni a tények mellett, miszerint a jövendölések a szemünk előtt teljeseznek be. Különleges korban élünk. A próféciákat, sokszor nem egyszerű értelmezni, de vannak nagyon nyilvánvaló dolgok, amik ma a szemünk előtt, teljeseznek be. **A Fenevad az egész világon uralkodni fog, minden népet uralma alá akar hajtani, így mindenki személyesen van érintve az Új Világrendben. Nem távol történnek ezek az események, hanem itt és velünk.**

Az Új Világrend kifejezés elég idegen számunkra. Nem sokszor hallunk hírekben, nem sokszor olvasunk újságokban róla. Úgyhogy, ha valaki mégis ismeri a kifejezést, de nem sok információja van felőle, akkor az általános reakció szerint, eleve elutasító magatartást tanúsít. Nem népszerű az emberek között. Ennek egy egyszerű oka van: a nagy nyilvánosságot sikerült gondolkodásmódjában befolyásolni a kifejezés ellen. Ösztönösen negatívan reagálnak, nem is gondolják át, hogy esetleg lehet valami valós tartalom mögötte. Az átlagember egyébként leginkább a többség véleményét fogadja el legtöbb esetben, nem is gondolkodik el rajta, hogy a többség esetleg tévedhet.

Az „Új Világrend”⁽¹⁾ kutatóiról kialakítottak egy véleményt, miszerint ők „összeesküvés-elmélet gyártók”⁽²⁾. Ami szerint minden hasonlóan gondolkozó

ember csupán figyelemre vágyik, fel akar tűnni valamivel, vagy csupán zavart személy, aki egy kaotikus őrült világban megpróbál kreatív, logikus összefüggéseket találni. Sekélyes érveket hoznak a kőkemény tények megcáfolására. Miután több ezer könyv, film, reklám vagy újsághír próbálja nevetségessé tenni az „összeesküvés-elméletekben" hívőket, egyes emberek számára nehéz előítélet nélkül fogadni a témát. Meglepő módon az Új Világrend fogalmát ma már alapvetően mégsem a hírek, újságcikkek miatt nem fogadják el, hanem az emberek hajlandóságának hiánya miatt az iránt, hogy nyitott elmével meghallgassanak olyan érveket, amelyeket a többség nem tett magáévá, A legtöbb ember inkább a többséget követő és csak nagy erőfeszítés árán képes elszakadni a tömegetől.

Aki képes túllépni az előítéleteken, következő lépésként végre felteheti a legfontosabb kérdéseket: Mi is az Új Világrend? Milyen filozófia rejlik mögötte? Honnan ered?

A kifejezés a XX. század elején került először nyilvánosságra, de már évtizedekkel korábban, az „összeesküvés elméletek" születése előtt, kimerítően tárgyalta a politikai és üzleti elit.

Az Új Világrend az elitista szervezetek együttes törekvése arra, hogy a globális hatalmat egy választás nélkül kinevezett és felelősségre nem vonható maroknyi ember kezében összpontosítsa, politikai manipulációk, gazdasági felforgatás és háborúk segítségével. A cél az egyéni, állami és nemzeti önállóság teljes megszüntetése. Sok ember azonban nem elégszik meg a nyilvánvaló tények felsorolásával. Ahhoz, hogy tényleg megértsük. Hogyan érkeztetett ennyi ember egymástól függetlenül ugyanarra a következtetésre, meg kell vizsgálnunk az eredeti forrásokat.

Számos megdönthetetlen tény tartalmazó cikk jelent meg az üzleti globalizációra irányuló direkt törekvésekről és a központi bankoknak ezt a törekvést támogató szándékos igyekezetéről a nemzetek feletti hatalom átvételére. Ahhoz, hogy tényleg megérthessük, mit értenek a világ pénzügyileg és politikailag legnagyobb hatalommal rendelkező egyénei az Új Világrend alatt, legjobb, ha első kézből származó forrásokat idézünk. Íme:

„A nemzeti egyéniességen alapuló rendszernek mennie kell... A szuverén államok korának végét éljük... A Nyugati Világszocializmus felállításáért folytatott harcban a mai értelemben vett kormányok megszűnhetnek létezni,,. Rengeteg ember fogja gyűlölni az új világrendet... és meghal az ellene folytatott tiltakozásban." - H,G, Wells, Az Új Világrend, 1940

„A következő évszázadban a nemzetek, ahogyan ma ismerjük őket, megszűnnek. Valamennyi állam egyetlen, globális hatalmat fog elismerni. A nemzeti szuverenitás mégsem volt olyan jó elképzelés," -Strohe T'albot, Bill Clinton kormányának külügyminiszter helyettese a Time magazinnak nyilatkozta, 1992-ben.

„ Talán a jövő világrendje a nemzetek családja lesz." - Részlet George H.W. Bush beszédéből 1989.

Az idézetekből egyértelműen kiderül, hogy az Új Világrend és az ezzel járó globális kormány nem eltúlzott állításokon vagy alaptalan félelmeken alapuló képzelgés. Ez egy különösen nagy befolyással rendelkező csoport, nagyon is nyíltan vallott szociálpolitikai ideológiája. Teljes képtelenség lenne összeesküvés elméletnek nyilvánítani.

A kapitalista és szocialista szervezetek is csupán összeesküvés elméletek? A politikai pártok is összeesküvés elméletnek számítanak? És a vállalati lobbi? A sztálini Oroszországban végbement tisztogatások csupán tündérmesék voltak? A náci párt célja nem a világ feletti uralom megszerzése volt? Egyértelmű, hogy ezek a közelmúlt és a jelen kézzelfogható, nagyon is létező erőinek számítanak.

A történelem során nagyon is valós, konkrét célokkal és hittel rendelkező szervezetek és embercsoportok próbálták saját, értékeik szerint alakítani és irányítani az emberiség kulturális fejlődését, összehangolt és igen fondorlatos eszközök segítségével. Az Új Világrend sem különbözik ezektől ilyen tekintetben. Egyedivé az alkalmazott módszerek alattomosága és szerkezetének összetettsége teszi. Ezek az összeesküvések a valóság állandó és szerves részét képezik. Emberek titkos csoportjai évszázadok óta mesterkednek a világ feletti hatalom megszerzésén, a hazafiasság és ésszerűség köpönyege mögé rejtve igazi szándékaikat.

Tapasztalhattuk az életben elég sokszor, hogy egymásnak ellentmondó nézetek terjednek el az emberek között. Ilyenkor az, aki keresi az igazságot, nem szimpátia alapján fogadja el az egyiket, vagy a másikat, hanem kutatja a valóságot, utánajár a tényeknek, így jobban megismerheti az igaz történéseket. Nem az a célunk, hogy pontos választ adjunk egy kérdésre, sokkal inkább az, hogy felkeltsük az emberek érdeklődését, hogy azután mindenki figyeljen az idők változásaira, kikerülje a hamis információt, önmaga győződjön meg az igazságról. Nekünk keresztényeknek van egy ellenőrző lehetőségünk: és ez pedig a Mindenható Isten kinyilatkoztatása. Tehát ha valamit nem értünk, vagy

nem egyértelmű, nem tudjuk eldönteni, hogy igaz-e vagy sem, vessük össze a Biblia igazságaival. Nem mindig jutunk teljes végkövetkeztetésre, de legalább egy irányvonalat, tendenciát igazolhatunk belőle, így van ez a jövőben megtörténő eseményekkel. Nem tudjuk a pontos kimenetelét, de azt mondhatjuk, hogy a következő események a teljes világra elhatnak. Ezt már most láthatjuk: „...de az ő halálos sebe meggyógyították; és csodálván, az egész föld követé a fenevadat.” (jel 13:3)

Nem kell Félnünk megismerni a világot, a világ eseményeit, azokat a dolgokat, amik most még homályosak ugyan, de valóságosak. A félelmeink leginkább az ismeretlenből, vagy a helytelenül ismertből táplálkoznak, jézus Krisztusban és az Ő igazságában valódi szabadság van, „Megismeritek az igazságot és az igazság szabadokká tesz titeket,” - János 8:32

Jelképek

Az életben sok helyen találkozhatunk jelképekkel, jelképrendszerekkel. A szabadkőműves és egyéb titkos társaságoknak sok jelképük ismert és általánosan használatban van. Erről azért jó tudni, inért szorosan kapcsolódnak, hozzá tartoznak a Fényhordozó (Lucifer) jelenlegi és eljövendő világához. Körülvesz minket ez a világ, benne éljük földi életünket.

Az egydolláros sokak számára ismert, általánosan használt bankjegy. Egy magát kereszténynek nevező ország miért használ egy olyan papírpénzt, ami tele van Lucifer követőinek jelképeivel? Az előlapon George Washington, az Egyesült Államok első elnökének arcképe látható. A hátlapon az USA hivatalos Állami Nagypecsétjének⁷ mindkét oldala szemügyre vehető. A sasos oldal az ország hivatalos állatszimbólumát, a fehérfejű rétisast ábrázolja, a hivatalos, elsőszámú jelmonddal: E pluribus unum, vagyis Sokból [többől] egy - célzás arra, hogy a sok (eredetileg 13) gyarmatból egy egységes állam jött létre.

A bal oldal középpontjában a szabadkőművesek egyik kedvenc szimbóluma, a befejezetlen (csonka) piramis látható; a befejezetlenség arra utal (legalábbis a szabadkőműves testvérek között), hogy rengeteg még a tennivaló, a Nagy Mű még nincs bevégezve.

A piramis tetején, a zárókőbe illesztve egy másik jelkép, a Legfőbb Építőmester mindent látó szeme figyel, s belőle körkörös sugarak törnek elő, a világot betérítő (titkos) tudás szimbólumaként.

1776 az illuminátusok (megvilágosodottak) rendjének megalakulása.

Az itteni két (ugyancsak latin nyelvű) jelmondat is érdekes.

A felső {Annuis coeptis) leginkább úgy fordítható, hogy „Engedélyezi a tervet”, esetleg „Beleegyeznek az elképzelésbe”, „Támogatja a szándékot”. Hogy kicsoda? Természetesen a „Legfelsőbb Lény”, És milyen ötletről van itt szó? Segítségért forduljunk az alsó mottóhoz: Novus ordo sedorum. Ez annyit tesz, hogy, „ Új Világ Rend”...

Az USA Nagy Állami Pecsétjén az Alapító Atyák (két szabadkőműves szimbólum szerepeltetése mellett) hitet tesznek egy olyan új világrend mellett, amelyre a felsőbb, nem evilági hatalmak is rábólintottak. Nagypecsét mindkét oldalán hemzsegek a 13-as számra történő utalások: a piramis 13 fokból áll., a sas 13 nyílveaszt szorongat a bal, 13 levelű és 13 bogyós olajágot a jobb karmában, tölül a glóriában 13 csillag látható - apropó, ezek egy hatágú csillag mentén helyezkednek el. Ne kössünk bele és fogadjuk el a hivatalos magyarázatot, mely szerint mindez arra a 13 gyarmatra utal, amelyek első körben megalapították az USA-t. Az amerikai dollár több, mint 200 éves múltra tekint vissza az időben. Az első dollárérméket a United States Mint (amerikai pénzverde) bocsátotta ki.

Az egydolláros bankjegyet a képen is láthatóan, jelenlegi kinézetében 1957-ben bocsátották ki, azóta semmiféle nagyobb változtatást nem alkalmazott rajta a kormány, leszámítva azt, hogy 1963-ban a bankjegy elülső képe George Washingtonnal (1732-1799) az Amerikai Egyesült Államok első elnökének portréjával debütált. (Nem hivatalosan már 1862-ben kibocsátottak egydollárosokat.) Elmondható tehát, hogy a második legrégebbi torma használó bankóról beszélünk, a kétdolláros után. Az Egyesült Államokon belüli pénzmozgás csaknem 45%-át egydolláros bankókkal bonyolítják le az emberek. Elmondhatjuk tehát, hogy bár értéke elenyésző, (ha az amerikai értékrendet nézzük) mégis töretlen népszerűségnek örvend hazájában. Az egydolláros egy bonyolult szimboliztikájú „alkotás”. Anyaga papír helyett vászon, és pamut egyvelege, ennek ellenére egy átlagos egydolláros élettartama csupán 21 hónap, ezután leváltja azt egy újabb sorozatszámú példány.

Nem lehet véletlen, hogy az egydolláros bankjegy hosszú évtizedek óta szinte teljesen vakolatlan formában van. forgalomban. A jelképek a titkos társaságoknak nagyon fontosak.

A vonalkód, amely ma már minden árucikken megtalálható mindenki számára ismert. Ebben is van egy sátáni jel:

6 6 6

Vég nélkül lehetne sorolni azokat a jelképeket, amik a valós életben megjelennek, és a Sátánizmusra utalnak. Az alábbi kép a héber abc betűi alapján veszi értelmét. Az írásjel a nyugati világ betűi között „v” és „w” de a héberben 6-ost is jelent.

Az Interneten pedig minden címsorban ez áll „www”, számokkal kifejezve: 666.

Globalizáció

Gazdasági Politikai Integráció

A fentiekben az Új Világrendről volt szó, ami nem került még bevezetésre, Viszont ez valós törekvés a világ vezetői részéről.

Amiben benne élünk, aminek most részei vagyunk, az a „globalizáció”. Ez része az elkövetkezendőknek, előkészítője a nagy terv végső szakaszának. A gazdasági politikai integráció a kommunizmusban is megvalósult igen nagy területen, Most. a '90-es évek óta egy nyugati irányú egyesülés részei vagyunk. Sok minden már megvalósult a tervekben a hibák, problémák ellenére. Az irány világosan meg van határozva, politikusok és gazdasági szakemberek dolgoznak ezek megvalósításán.

Az egyik vezető európai politikus Európa mielőbbi egységesítését tűzte ki célul. „A kötelességemnek tekintem Európa kimozdítását a gödörből, és ennek része, hogy csökkentsem az emberek elégedetlenségét, ami immár az. Európai Unió jövőjét fenyegeti” mondta. Kimondta még, hogy követelni fogja egy „gazdasági kormány” felállítását az euró zóna számára és „politikai egységet” az EU egészére, ami egy lépéssel közelebb vinne a szövetségi állam kialakításához.

Más vezető politikusok is ebbe az irányba kívánják terelni Európát. Sokat hallunk az egységes európai szabályozásról, közös értékekről, amik az unió tagországainak életét átformálják. Uniós pénzügyi támogatásokról, amit központilag az Európai Unió fővárosában-Brüsszelben határoznak meg.

Ez az európai egységről szól. Van azonban a világ más részein is egységesítési törekvés. Az Amerikai Egyesült Államok már több száz éve sok országot, sok

különböző népcsoportot egyesített társadalmi, gazdasági, politikai, katonai téren. Mondhatjuk, hogy stabil egységben, az idők folyamán összeforrt a társadalom.

Az Afrikai Unió 2002-ben jött létre a „Afrikai Egység Szervezete” utódjaként. Az Afrikai Uniónak Marokkó kivételével minden afrikai ország tagja.

A Kazahsztán, Belorusszia és Oroszország által alkotott vámunió rohamléptékben halad afelé, hogy a majdani Eurázsiai Gazdasági Unió alapját: jelenthesse. Van egy gazdasági szerveződés, ami nem köthető egy földrészhez. Ez az ún. BRICS országok. (Brazília Oroszország India Kína és Dél-Afrika) 2006-ban alakult, és elemzők erős gazdasági tényezőként értékelik. Az energiaforrás és felhasználás területén is megfigyelhető egyfajta kapcsolatrendszer. Pl. Kína és Irán, vagy Kína és Oroszország között erős függés alakult ki.

Látható tehát, hogy - spontán, vagy irányítottan - de a világot átfogó kapcsolatrendszerek jönnek létre.

Népesség csökkentés

A globalizáció egy fontos célkitűzése a népesség nagyarányú csökkentése, A számok a csökkentés mértékére nézve és a közönyösség az emberek lelkei iránt talán hihetetlennek tűnnek, de ha bepillantunk az elmúlt száz, év történelmébe, akkor azt mindenképpen megláthatjuk, hogy világ vezetői nem riadnak vissza nagyarányú népirtásoktól.

Napjainkban tény, hogy az ipari társadalmak lakossága csökken, a fejlődő világ lakossága pedig nagymértékben növekszik. Kínának ma 1,4 milliárd lakosa van. annak ellenére, hogy 1979-ben bevezették az ún. „egy család egy gyerek” törvényt.

A világ túlnépesedése lehet, hogy probléma, de az arra adott válasz és módszerek nem elfogadhatóak.

Az Egyesült Államokban, Georgia államban van egy hely, ahol ismeretlenek hatalmas emlékköveket, állítottak fel Ezen található az Új Világrend tízparancsolata. Az egyik célkitűzés, mely ezekre a kövekre fei van vésve, így hangzik:

„Tartsd az emberiséget 500,000,000 alatt, állandó egyensúlyban a természettel. ”

A jelenkor eseményeit tisztán látó emberek fejében nem kétséges, hogy a világ háttérhatalmi vezetői, az emberiség kb. 90 százalékától szeretnék megszabadulni, amiről számos egyéb megnyilatkozás is tanúskodik. Vannak módszerek, amikkel ezt szeretnék elérni. Ma nem tömeges népirtással, háborúkkal szabadulnak meg emberek tömegeitől, hanem lassú, de biztos már most is folyamatban lévő módszerekkel.

A szegény országok élelmiszer és víz hiányáról biztosan mindenki hallott már. Ügy tűnhet, hogy ezt a problémát szeretné a világ gazdagabbik fele megoldani. Rengeteg segély áramlik ezekbe az országokba. Ez jó dolog és követendő is. Ezzel együtt is azt lehet mondani, hogy a világon megvannak a pénzügyi és élelmiszer források az éhezés és vízhiány leküzdésére. Egy szemlélet szerint: a világ vezetőit egyszerűen nem érdekli a nyomorban élők élete. Valószínűbb viszont, hogy meg akarnak szabadulni a világ lakosságának nagyobbik felétől. A vagyon elosztása, de mondhatjuk azt is, hogy az erőforrások, nyersanyagok aránytalan elosztása a szegények és gazdagok között, eredményezi a mérhetetlen szegénységet és hihetetlen gazdagságot a világ alsó és felső rétegei között.

A vagyon újraelosztásának következményei:

Az elmúlt 20 év során a felső 1 százalék 60 százalékkal növelte bevételeit. Ezzel szemben a globális szegénység mindenkori mélyponton, van. Az elit azt próbálja elhitetni a világgal, hogy hihetetlen vagyona a köz javát szolgálja, mivel a tömegekhez is csurog belőle valami munkahelyek formájában. A globális gazdasági adatok nem ezt mutatják.

A föld lakosságának csaknem fele, több mint 3 milliárd ember kevesebb, mint napi 2,5 dollárból (550 Ft) él, 1,1 milliárd ember pedig nem jut tiszta vízhez. Naponta 22.000 gyerek hal meg (ez egy Szekszárd méretű város teljes lakossága) a víz által terjesztett betegségek vagy az alultápláltság miatt. A média úgy állítja be mindezt, mintha bizonyos területeken ez lenne a dolgok rendje.

Az év elején az Oxfam International felháborodottan írt a világ 100 leggazdagabb milliárdosának nettó 240 milliárd dolláros bevételéről (Magyarország hét évi költségvetése, vagy 3 millió vidéki ház ára) 2012-ben. A szervezet kiadványában leírta, hogy ez a bevétel négyszer több mint amennyiből a szegénységet fel lehetne számolni a világon.

„Nem színlelhetjük többé, hogy néhány ember vagyonának növelése a tömegek javát szolgálja. Túlságosan sokszor éppen az ellenkezője igaz," - Jeremy Hobbs, az Oxfam International ügyvezetője.

Egészségügy

A gyógyszeripar és az egészségügy az emberek javát szolgálja. A beteg elmegy az orvoshoz, ott körültekintően kivizsgálják és a megfelelő gyógyszert felírják neki. Ez az ami általában eszünkbe jut az egészségügről Ha viszont egy kicsit mélyebbre nézünk, kitűnik jó néhány ellentmondás. Az orvos miért ír fel automatikusan ugyanolyan hatóanyagú, de drágább gyógyszert?

Ez a pénzről szól! A gyógyszergyárak monopóliuma (egyeduralmai miatt ők diktálják gyógyszerek minőségét és árait. Létezik olcsóbb termék is, de mivel az új orvosságon több haszon van. ezért azt adják a betegnek is. Az antibiotikumok mai nagy száma nem enyhíti a világ egészségügyi problémáit. A modern orvoslással nem lett kevesebb a betegség a földön. Hogyan, lehet az, hogy egyre újabb és újabb antibiotikumokat fejlesztenek ki, mégsem javul az egészségügyi helyzet?

Az antibiotikumok helytelen használata folytán kialakultak ellenálló vírusok, baktériumok. A nagy gyógyszergyárak viszont csak akkor kísérleteznek újabb gyógyszerekkel, ha az profitot termel.

„1987 óta egyetlen új antibiotikum osztály sem került kifejlesztésre és fejlesztés alatt sincs egy sem, sehol a világon, A nagy gyógyszergyárak számára nem sok hasznot, jelentenek a drága folyamatokon keresztül kifejlesztett antibiotikumok, amiket csak rövid ideig szednek az emberek, például a vérnyomáscsökkentő gyógyszerekhez képest, amit sokan életük végéig használnak"- idézve az Independent-től.

Így végül elkerülhetetlen, hogy nagy járványok kialakuljanak világszerte, és lesznek éhségek és döghalálok".... (Máté 24:7]

A kormányok és orvosi intézmények egy teljes évszázada megpróbálják elhallgatni a természetes antibiotikumokat alkalmazó módszereket, amik tényleg képesek megszabadítani a rezisztens kórokozóktól. A koloid étrend-kiegészítőktől kezdve, az aloén és fokhagymán keresztül egészen a különféle étrendekig, az alternatív módszereket mindig is cenzúrázták és büntették.

Nem az otthoni használatot, hanem azt, hogy ez széles körben orvosilag is alkalmazható legyen, Nem lehet megkerülni: a globalizáció az egészségünket is egy kéz irányítása alá akarja vonni.

Katonai integráció

Egy nemzet, vagy ország függetlenségét katonai erővel védték meg minden korban, Az Istentől elfordult nemzetek életében igen fontos szerepet tölt be a katonaság, a katonai erő alkalmazása. Az uralkodásra hajlandó ember szereti is így ráerőltetni akarátát másokra. Nem riad vissza az erőszakos módszerektől céljai elérése érdekében.

A XX. században a „civilizáció magas fokán” azt gondolhatnánk, hogy a rend és béke megteremtése érdekében az emberiség nem fordul ilyen primitív és erőszakos eszökhöz. Ehelyett leül a két fél és megvitatják a nézeteltéréseiket. Mindkét fél elégedett lehetne, mert szenvedés és pusztítás nélkül megoldották a fennálló problémát. De láthatjuk, hogy a ma embere cseppet sem. Változott az idők folyamán. Ugyanolyan hatalom éhes, ugyanolyan csalárd a szíve, mint régen az idők kezdetén.

A mai világegyesítő törekvéseket is támogatják katonai erő alkalmazásával. Habár a nyugati világ nagyobb részét újszerű, ideológiákkal hajtják egy viláгурalom alá, minden külső erőszak nélkül, az emberiség nagyobbik részét ma is háborúval igázzák le. Ma a NATO az Egyesült Államokkal az élen, a legnagyobb katonai egyesülés. A másik erő Oroszország, egy néhány éves gyengeség után ma ismét meghatározó szereplő. Létszámban és technológiában is felveszi a versenyt a NATO-val. A harmadik, feltörekvő nemzet Kína. Ami Kínában történt az elmúlt 30-40 évben, az elkápráztatta a világot. Hihetetlen fejlődésen ment keresztül, így katonasága létszámban és fejlettségben is meghatározó.

Világkormány

„Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen. ”(Jel 13:7)

Joseph Candel így ír az eljövendő egységes világról: „A világ vezetői által többnyire globális kormányzásként emlegetett egységes világkormány felállításának előkészületei a szemünk előtt folynak, Ennek legfontosabb lépése az emberek hozzáállásának előkészítése, hogy amikor eljön az új pénzügyi rendszer és a világkormány vezetői szerepére szánt Antikrisztus

színrelépésének ideje, a tömegek készen álljanak ellenállás nélkül elfogadni a tudtukon kívül rájuk erőltetett új vezetést. A színpalak mögött folyó munkálatok nyoma itt-ott előbukkant a gazdaságban és a politika világában, így aki nyitott szemmel jár, nap, mint nap belebotlik ennek jeleibe. A globális kormányzás egy természetellenes rendszer, ami soha nem jönne létre magától, hanem a hatalmi elit próbálja a világra erőltetni a fennálló, legtöbbször általuk gerjesztett problémák megoldásaként. A globalizáció sehol sem lenne a háttérhatalmi vezetők erőfeszítései nélkül, akik mindent megtesznek, hogy tervük valóra váljon. Sajnos a világban sok ember úgy gondolja, az események a maguk természetes medrében folynak és külső befolyás nélkül alakulnak így,

A háttérhatalmi vezetők tervének fontos része a piacok összekapcsolása, hogy az adott pillanatban valamennyit egyetlen „gombnyomással” tehessék tönkre, teljes összeomlást idézve elő a gazdaságban. Miért is próbálnának minden kulcsfontosságú országot egyenként meggyengíteni, ha egyszerre is megtehetik? Többek között ezért törekednek arra, hogy minden piac és ország olyan szoros kapcsolatban legyen a másikkal, hogy néhány intézkedéssel valamennyit képesek legyenek tönkretenni (a későbbiekben pedig könnyebben irányítani). Ma már egyetlen pillanat alatt szegénységbe dönthetik az egész világot. Amit eddig apránként, lassan, lettek meg, most egyszerre, szinte az egész világgal megtehetik. Amikor az összes tőzsde, értékpapírpiac és pénzpiac alól egyszerre húzzák ki a szőnyeget, a civilizált világ káoszba süllyed.

Szükséges, hogy mindez, gyorsan és egyszerre történjen, hogy az egész világ készen álljon az Új Világrend elfogadására. Ezért fordítanak annyi pénzt az ehhez szükséges technológia és infrastruktúra fejlesztésére, Bár minden erejükkel azon vannak, hogy a fejlesztések egymástól függetlennek tűnjenek és a külső szemlélővel elhitessék, hogy az emberiség javát szolgálják, utasításait odafentről kapják.

A nemzetközi határok lassan eltűnnek. A világ egy óriási hálózattá alakult, ahol minden mindennel összeköttetésben van. A számítástechnika és a modern megfigyelési eszközök segítségével Nagytestvér minden virtuális és valós lépésünket nyomon követheti, Lassan minden a helyére kerül, hogy elkezdődhessen a világtörténelem utolsó nagyjelenete.

A világ népeinek elege van nemzeti kormányaik és vezetőik tehetetlenségéből. Hiába várják, hogy véget vessenek a szegénységnek, az igazságtalanságnak, háborúknak, az értelmetlen törvényeknek vagy a korrupciónak. Ehelyett terheik egyre elviselhetetlenebbek. Ezek a problémák előkészítik az emberiséget a világkormány felállítására és az Antikrisztus színrelépésére. Az

emberek: utolsó szalmaszálként ragadják majd meg az Antikrisztus által felkínálásra kerülő megoldásokat a világ bajaira, amelyeknek nagy részét, maguk a háttérhatalmi vezetők idézték elő, (Dániel 11:21-24; 8:23-25)

A mostaninál még súlyosabb gazdasági válság vár a világra, így kétségbeesésükben az emberek hajlandóak lesznek bármit és bárkit elfogadni, aki képes véget, vetni szenvedésüknek.

Bár az előttünk álló évek ijesztőnek tűnhetnek, ezek az események Isten tervének részei. Minél hamarabb veszi kezdetét ez a sötét. időszak, annál hamarabb tér vissza Jézus, hogy valóban véget vessen a szenvedésnek, fájdalomnak és emberi gonoszságnak. Akkor, és csakis akkor lesz képes győzedelmeskedni az igazság, és végre „a föld tele lesz az Úr dicsőségének ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja.” (Habakuk 2:1)"

Totális kontroll Technikai háttér

Az ember feletti uralmat ma nem nyílt erőszakkal éri el az ördög, Sokkal inkább szép beszéddel, az ember vágyait felébresztve. Kívánságot gerjeszt az, emberben. Ezt több módon teszi, egyik módja a ma rendelkezésre álló technika. Mi használjuk ezeket az eszközöket, lehetőségeket, a világ vezetői pedig kihasználják az irányítás alá vonás lehetőségét. Két kézenfekvő példa: a telefonok és az Internet.

Telefonok

Eredetileg titkos, de ma már kiszivárgott dokumentumok azt mutatják, amit korábban is hallani lehetett: az amerikai Nemzetbiztonsági Hivatal (NSA) tudomásunk nélkül bekapcsolhatja az iPhone-ok és más telefonok mikrofonját és kameráját.¹¹ A telefonokat eleve úgy készítik el, hogy egy ún. „kémprogramot”, vagy „hátsó ajtót” építenek be. Ezek a kémprogramok lehetővé teszik, hogy bizonyos adatokat töltsenek fel a mobiltelefonra, vagy töltsenek le róla. így az is elérhető, hogy az NSA a szöveges üzeneteket elolvassa, a hangüzeneteket lehallgassa, bekapcsolja telefon mikrofonját és kameráját és beazonosítsa a felhasználó tartózkodási helyét. Szinte elképzelni sem tudjuk, hogy így milyen hatalmas adathalmaz jön létre, mennyi mindent képesek megfigyelni és elemezni.

Nem véletlen, hogy a ma annyira népszerű mobiltelefonokhoz sokszor nagyon olcsón lehet hozzájutni. Úgy érzi az ember, hogy meg kell vásárolni az újabb és modernebb telefonokat, mert különben lemarad a többiekhez képest. A „régii” egy-két éves készülék még tökéletesen működik, de már elavult, úgymond „nem használható”. Az egyre újabb készülékek viszont mindig alkalmasabbak arra, hogy használatjáról meg több információt lehessen begyűjteni.

Internet

Az Internet egy másik olyan eszköz, amivel ellenőrizni lehet az embereket. A számítógépet használó emberek nagy százalékának van internet hozzáférése. Azon kívül ma már a telefonokon is általános az Internet használat. Az Internet hozzáférés ma már nagyon olcsó, sok esetben pedig teljesen ingyenes. Azt tudni kell, hogy ezen a világon semmit nem adnak ingyen, nincs a világ gazdaságának szociális érzékenysége. Tehát ha valamiért nem kérnek pénzt, akkor is van valamilyen ellenérték, amit meg kell fizetnünk. Az Internet esetében ez az az információ, amit a világ irányítói kapnak rólunk. Ez lehet lopott adat, olyan, amiről nincs közvetlen tudomásunk és lehet olyan, amit mi magunk osztunk meg a széles nyilvánossággal. Ilyenek a közösségi oldalak, pl. facebook, vagy twitter, ahol a felhasználók önként adják oda a személyes életük egy jelentős részét.

Azokat az adatokat, amiket mi a számítógép használat során használunk, egy speciális program tárolja, elemzi, és ennek megfelelően ad személyre szabott hirdetéseket. Ha ezt technikailag meglehet valósítani, akkor nem nehéz elképzelni, hogy a felhasználó adatait egyéb irányú megfigyelésre is lehet használni.

Megvan a technikai feltétel ahhoz is, hogy Internet kapcsolat nélkül is a számítógépen tárolt adatokat figyelni, azokat letölteni, elemezni lehessen. Az informatikusok egy olyan programot fejlesztettek ki, amelyik képes kapcsolatot létesíteni olyan eszközökkel, amik nincsenek rákötve egyetlen hálózatra sem. " A felfedezés megmutatta, hogy az utolsó védelmi vonal, tehát az önálló eszközök közötti térbeli távolság sem jelenthet biztos védelmet a nem kívánt behatolók ellen.

A számítógépeken található beépített: mikrofon és hangszóró felhasználásával egy olyan lehetőséget hoztak létre, ami emberi füllel nem hallható audio jelek segítségével apró adatcsomagokat továbbít a gépre bizonyos titkos csatornákon, akár 20 méteres távolságból. A távolságot szükség szerint növelni is lehet, ha több eszközt kötnek össze, amelyek megismétlik a jeleket. Még nagyobb távolságot hálószerűen összekötött akusztikus hálózattal lehetne

elérni. Azt tudjuk, hogy a mobiltelefonok hangszórón és mikrofonjai, mindegy, hogy okosak vagy „buták”, távirányítással is aktiválni lehet, tehát valószínűleg az audio (hang) jelek leadásához nem lesz szükség arra, hogy egy külön eszközt helyezzenek el a közelben, csupán a legközelebbi mobil helyét kell meghatározni a művelethez.

A technika fejlettsége ma már nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a számítógépet, telefont és minden un. „okos” eszközt csupán a gondolatokkal aktiválni, irányítani lehessen. Ehhez szükség van egy mikrochippel összekötni az emberi agyat. Az ember szervezetébe ültethető eszközökkel szemben még nagy a társadalmi ellenállás, de a média nagy erővel dolgozik ennek elfogadtatásán.

Lucifer kizárólag ilyen eszközök, technológiák segítségével tud egy egész világot megfigyelés alatt tartani, irányítani, hiszen a Mindenhatóval ellentétben, nem tud mindenhol jelen lenni. Célja viszont az, hogy Isten helyébe léphessen, hogy átvehesse a teljes uralmat a világ és az emberiség felett.

Gazdasági háttér

Az ellenőrzés és a hatalom gyakorlása rendkívül hatékony módon érvényesül a pénzen keresztül. Ez a világ gyakorlatilag a pénz és a pénzen megvehető dolgok körül forog. Ez a rendszer nem egy spontán képződmény. Ez nem egy olyan dolog, ami az ésszerűség mentén jött: létre, hanem ez egy generált jelenség. Mint eszköz a hétköznapi élethez, mint az élet velejárója, természetesen elfogadható. De be kell látnunk: ami ma a világban a pénzzel és a pénzen megvehető dolgokon keresztül folyik, az már rég túlmutat a szükségszerűségen. Nem arra használjuk, amire kellene. A Biblia nem véletlenül figyelmeztet arra, hogy a mammon - pénz, gazdagság - nem a hívő ember világa. „Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Néni szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” (Máté 6:24)

Pénzpiac

A megfigyelő már hosszabb ideje tanúja lehet annak, hogy a hatalom birtokosai tudatosan korlátozzák az emberek szabadságát, és olyan intézményeket, módszereket dolgoznak ki, amelyek lehetővé teszik, a polgárok hatékony ellenőrzését A hatalmi elit persze mindig valamilyen közérdeket szolgáló nemes

célra hivatkozik, mint például a bűnözés visszaszorítása, a közbiztonság megerősítése, és jelenleg természetesen a terrorizmus elleni harc. A demokratikus állam elnyomó állammá való átalakítása már régebben elkezdődött, de az utóbbi időben ez a folyamat felgyorsult. Arról nem tájékoztatják a közvéleményt, hogy a kamatkapitalizmus pénz viszonyai okozzák azokat a feszültségeket, amelyek tömegméretű bűnözéshez, a társadalom gyengüléséhez, széteséséhez vezetnek. A polgárait szigorú pórázon tartó, alig álcázott rendőrállam kialakulása különösen felgyorsult az elmúlt néhány évben, és nyílt rendőri diktatúra kialakulásával fenyeget. Már most igen nehéz az eredményes ellenállás, de ha a folyamat befejeződik, akkor gyakorlatilag lehetetlenné válik.

A lehallgatás és megfigyelés nemzetközileg is hatékonyan intézményesült, erre utalnak azok a kemény tárgyalások, amelyeket az Európai Unió folytatott az Egyesült Államokkal ebben a kérdésben. A cél az volt, hogy a nemzetközi telefon- és Internet-forgalom minél hatékonyabban ellenőrizhető legyen, a bűncselekmények elleni harc ürügyével egyre terjed a videó-kamerákkal történő megfigyelés is. A Ház-és telektulajdonosok Szövetsége követelte a program azonnali leállítását, a fényképfelvételek ugyanis megkönnyítik, hogy gazdasági káosz és társadalmi zűrzavar esetén a rendőri egységek célzottabban és gyorsabban bejussanak a lakásokba, és vehessék őrizetbe a rendszer-kritikus személyeket.

Az új világrendet bevezető uralkodó elit fontosnak tartja az egyes állampolgárok mozgásának, utazásainak is a megfigyelését. Elsősorban a személyautó forgalmat kontrollálják.

Már említettük, hogy különösen alkalmasak a polgárok ellenőrzésére a mobiltelefonok, mert a beszélgetés lehallgatását, és a telefonáló tartózkodási helyének a megfigyelését egyszerre teszik, lehetővé. Ez volt az egyik oka annak, hogy jól megszervezett propagandával, reklámokkal igen gyorsan elterjesztették nemcsak Európában, de Amerikában is a mobiltelefonok használatát.

A legjobban azonban a pénzen keresztül lehet ellenőrzés alatt tartani a lakosságot. Különös fontossággal bír a bankszámlák ellenőrzése. Ha az ügyfél nem adja meg a banknak személyi adatait, akkor vagy néni nyithat számlát, vagy nem juthat hitelhez. A nyugati országokban ma már bankszámla nélkül nem lehet sem munkahelyhez, sem lakáshoz jutni. Ha valaki hitelt akar felvenni, akkor egész élettörténete kibontakozik, mivel a bank automatikusan megvizsgálja korábbi hitelfelvételeit. 2011. szeptember 11-e, vagyis az Egyesült Államokbeli Világkereskedelmi Központ két felhőkarcolójának leomlása óta pedig

világszerte szigorodtak a pénzforgalom szabályai. Ennek természetesen a terrorizmus és a pénzmosás elleni harc a hivatalos indoka, ugyanakkor az egyes államok és nemzetközi szervezetek az emberek megfigyelésének újabb, a korábbinál jóval szigorúbb rendjét vezették be. Tovább folytatódik a készpénzmentes fizetés kiterjesztése. A hitelkártyával történő vásárlás központilag való rögzítése totális megfigyelést tesz lehetővé, A hatóság pontosan tudhatja, ki, mikor, mit mennyiért vásárolt. A lakosságnak csak az előnyös oldaláról szólnak elhallgatva azt, hogy aki hitelkártyával vásárol, annak szinte minden tevékenységéről tudnak, hiszen nyomot hagy arról, hogy hol járt, mikor és mennyi pénzre volt szüksége. A forgalomban lévő pénzürmék és papírpénzjegyek egy bizonyos vásárlóerőnek a kézben lévő bizonyítékait jelentik. A készpénzmentes pénz viszont csupán valamelyik bank ígéretét jelenti, hogy szükség esetén készpénzt szolgáltat ki. Ha például pénzügyi összeomlás esetén csődbe megy egy bank, vagy hitelintézet, akkor ígérete is semmissé válik és a készpénz nélküli pénz teljesen értékét veszti.

A pénz, és a pénzforgalom, felhasználásával nemcsak az egyes embereket és vállalatokat lehet megfigyelni és kontrollálni, hanem az egyes államokat is. Az Európai Unió, amely a világot irányító nemzetközi pénzügyi közösség új világrendjének egyik fontos regionális tömbje, fokozatosai) központosított unióvá alakul.

1929 Október 24-én New Yorkban egyetlen nap alatt összeomlott a tőzsde, azaz a részvények egyetlen nap alatt, értékük töredékére zuhantak. Sok milliomos befektető egy nap alatt elvesztette vagyonát ("mely a valóságban csupán papíron szerepelt, mint ahogy a bankjegyekben és a bankban levő pénzek most is). Még azon a napon éreztette hatását a világ minden részén levő pénzpiacra. Gondoljuk meg, hogy ha akkor ez ilyen kihatással volt az egész világ gazdaságára, akkor mi történhet egy hasonló összeomlás esetén, modern világunkban, ahol az egész világ bankrendszere a világhálón keresztül összeköttetésben van.

Már 2001. szeptember 11-ét megelőzően voltak olyan társadalomtudósok, akik végiggondolták, hogy milyen következménnyel járhat a világ jelenlegi pénzrendszerének az összeomlása. Az egyik következmény lehet a társadalmat központilag szigorúan ellenőrző állam létrehozása, amelynek a tevékenysége, központosítotttsága hasonló lenne a nemzetiszocialista, illetve bolsevik típusú diktatúrához. Egy másik következmény lehet háborúban keresni a kiutat. A történelemben már számos alkalommal előfordult, hogy a gazdasági nehézségek, háborús konfliktusokban végződtek. Éppen ezért számolni lehet azzal, hogy a pénzügyi rendszer meggingása most is háborúba torkollhat. Ez egyrészt

lehetővé teszi a közvélemény figyelmének az elterelését a belső problémákról, másrészt a polgároknak a saját vezetőik elleni elégedetlenségét külföldi ellenség felé lehet terelni. Hogy ezt a lehetőséget konkrétan elemezhesük, célszerű az elmúlt háborúk okait közelebbről szemügyre venni. Ma is divatos a háborúk okait vérszomjas diktátorok kielégíthetetlen hatalomvágyára visszavezetni, Még azokban az esetekben is, ahol a meghatározó okok egyértelműen a gazdaságban lelhetők fel.

Minden egyes államnak, tehát, a legfejlettebb ipari államok közé tartozónak is, el kell adósodnia annak következtében, hogy a kamat által minduntalan csökkenő pénztőke egy része ismét visszakerüljön a gazdaságba, és teljesítse valódi rendeltetését, azaz a tulajdonképpeni gazdaságban lezajló folyamatok közvetítését, idővel azonban a nyomára megnövekednek a kamatterhek, hogy az állam rákényszerül egy gazdasági válság elviselésére, vagy pedig arra, hogy külföldi terjeszkedéssel szerezzen tőkét, kölcsönpénzt, az eddigi hitelek törlesztő részleteinek kiegyenlítésére. Ha napjainkban egy újabb gazdasági világválságra kerülne sor, a Föld valamennyi országa érintve lenne. Nincs egyetlen egy ország sem, amely ne lenne eladósodva.

A világ eladósodottsága

Nem egyes országok, hanem az egész világ eladósodottságáról van szó. Hogy lehetséges ez? Ki kinek tartozik, ha minden ország el van adósodva?

Hogy ez a rendszer mennyire tudatos és nem emberi, hanem más szellemi erők által létrehozott és fenntartott, bizonyossá válik abból a dologból, hogy több mint kétszáz éve töretlenül folyik kiépítése. Nemzedékről nemzedékre ugyanazokat a célokat valósítja meg módszeresen.

Ha ez a rendszer csupán egy 18. századi bankár fejében született volna meg, és nem sátáni eszme állna mögötte, nem állhatott volna fenn két évszázadon keresztül.

A rendszer alap gondolata az, hogy aki eladósodik, az lekötözöttjévé válik hitelezőjének. Ha egy egyén adósodik el, akkor az egyén, ha egy állam, akkor az állam, ha az egész világ, akkor az egész világ. Ez az egyik alappillére a világot uraló rendszernek.

Sokan nem értik, hogy egy ország, mint Magyarország is, mely a rendszerváltás alatt felszámolta nem hatékonyan működő gazdaságát; és ennek ellenére adóssága nem csökkent, hanem folyamatosan nő. Az ország vagyonának eladásából óriási mennyiségű tőke áramlott be az egyik ajtón, ugyanakkor a másikon a növekvő hitelek roppant kamatterhe meg ki folyamatosan.

Egy hétköznapi példával élve ez olyan, mint ha egy családi gazdaság eladósodik, ez miatt eladja nélkülözhető eszközeit, minden területen megszorításokat vezet be, és mégis tovább növekszik adóssága.

Nézzük meg dióhéjban, hogyan történt ennek a rendszernek kiépítése, Egy németországi zsidó bankárnak, Meyer Amschel Rotschildnek (1743-1812) zseniális ötlete támadt: hitelt nem a kisembereknek kell adni, és azok kamataiból élni, hanem uralkodók és államkincstárak hitelezőjévé kell válni, és akkor majd azok fogják, a kisemberektől kisajtolni a kifogyhatatlan pénzáradatokat.

Hamar rájött arra, hogy ha hatalomvágytól hajtott uralkodóknak ad hitelt, akiknek háborúzásaira igen sok pénzre van szükségük, akkor beelátása van a politikájukba, Pénzeszsákja megszorításával vagy kioldozásával így zseniális képességével irányíthatta háttérből politikájukat.

Hogy a lúd még kövérebb legyen, az egymással szemben álló országokat, mindkét oldalon ellátta hitellel. A háborúk nagyon, sok anyagi áldozattal jártak, ami miatt az államkincstár kiürült, A felvett hiteleket viszont kamatostul vissza kellett fizetni, hogy a további háborúzásokhoz is pénzhez jussanak az uralkodók. Mivel az államkassza üres volt, az uralkodók kénytelenek voltak a polgárok zsebéből kiszedni a visszafizetendő pénzeket különböző adók formájában. Ezek a bankárok zsebébe vándoroltak.

Meyer fia, Nátán a Londoni Tőzsdén tevékenykedett. A kontinensen jól kiépített, hírszerző hálózata volt, és a napóleoni háború harci helyzetéről mindig tisztán tájékozott volt, Amikor Napóleon elveszítette a háborút, őhöz érkezett a hír leghamarabb, és suttogásba kezdett a tőzsdén, hogy Napóleon győzött. Ekkor mindenki hamar piacra dobta a szövetségesek értékpapírjait, gondolván hogy azok értékei le fognak zuhanni. Ebben az eladási lázban természetesen a papírok értékei drasztikus módon lezuhantak, amiket Nátán emberei felvásároltak. Ezt követően megérkezett a valódi hír, miszerint a Szövetségesek győztek, így azok részvényeinek, államkötvényeinek értéke hatalmasan felszökött. Egyetlen nap alatt óriási vagyonra tett szert.

A Rothschild család gazdasági politikáját nemzedékeken, keresztül tovább folytatta. A világhatalomra jutásához egyik legfontosabb húzása az volt, amikor az amerikai jegybankot saját tulajdonában levő bankok ellenőrzése alá vonta, így megszerezte a pénzkibocsátás jogát, így képes volt minden fedezet nélkül pénzt gyártani, és a dollárt a világ legerősebb valutájává tornászta fel. John F. Kennedy elnök 1963. június 4-én meghozott 11110-es rendeletével a Rothschild tulajdonban lévő Federal Reserve-t háttérbe szorítva, újra állami ellenőrzés alá vonta a pénznyomtatást. Alig fél évvel később Kennedy merénylői áldozata lett. A pénzkibocsátás ismét a magánbankok ellenőrzése alá került.

Ezt a fedezet nélküli pénzt kölcsönadta országoknak, hogy ezt már munkával és adókkal fedezett pénzzel fizessék ki. A hitelt természetesen soha nem képesek ezek az államok visszafizetni, de a kamatokkal azt már úgymint sokszorosan megtették, viszont ami ennél sokkal fontosabb, így elérték azt, hogy az államok, pénzügyeit ellenőrzésük alatt tarthassák, és ez által beleszólhatnak a politikájukba. Mivel a világ szinte minden országa eí van adósodva, így kiépült az alapja egy viláгурalmi rendszernek, melyet fedőnéven globalizációnak, új világrendnek neveznek. Ehhez van szükség a diktatórikus rendszerek felszámolására, mely most rohamos tempóban történik [Irak, Egyiptom, Líbia). A gazdaságilag jelentéktelenebb országokat egyszerű gazdasági bojkottal is térdre lehet kényszeríteni.

Fogyasztói társadalom

A pénzzel és a pénzen megvehető dolgokon keresztül az ördög ellenőrzése alá vonta az embereket. Nézzük meg, milyen csalárd dolog a pénzen megvehető dolgok felhalmozása.

Közkeletű értelmezés szerint a fogyasztói társadalomban a legtöbb embert csak az érdekli, hogy előteremtse a javakat, amelyeket elfogyaszthat, magáénak mondhat. Tulajdonképpen ezt: a szemléletet a javak féktelen felhalmozása jellemzi, amely a fogyasztást, az anyagi javak keresését és felélését szolgálja. A növekvő fogyasztás kiszolgálására pedig hatalmas iparágak épülnek biztosítva ezzel a folyamatos gazdasági növekedést.

A fogyasztói szemlélet az emberi kapcsolatok, a személyes értékek elsorvadásához vezet.

A fogyasztói társadalom a kapitalista gazdasági fejlődés egyik terméke, A fogyasztás növekedése átalakította a életstílust, fogyasztói szokásokat, elérhetővé letté azon javak tömeges fogyasztását, amelyek korábban luxuscikknek számítottak Kritikusai már korán felismerték hogy a fogyasztói társadalomban:

- a fogyasztás nem a szükségletek kielégítésének, hanem a társadalmi státuszkülönbségek megjelenítésének eszközévé válik
- a fogyasztás hivalkodó fogyasztássá válik
- a létfenntartási eszközből öncéllá változik
- hozzájárul az alapszükségletek elfojtásához,
- az egysíkú gondolkodás kialakulásához,
- az értéktelen tömegkultúra térnyeréséhez,
- a fogyasztói társadalom nemtörődömséget szül, - szétrombolja a társadalmi egységet biztosító értékrendszert.

A fogyasztói társadalmakban a fogyasztási igény kielégíthetetlen, a bevételek növekedésével az emberek fogyasztási igényei is növekednek, ami további bevétel növekedést segít elő.

Egyes elméletek szerint az árübőség és az ahhoz kapcsolódó fogyasztási kényszer valódi funkciója a társadalmi egyenlőtlenségek fenntartása.

A fogyasztói társadalom hátrányai: Általánosan elterjedt szociológiai elmélet alapján, ugyan a fogyasztás egyik fő oka az azzal, járó élvezet, a fogyasztás nem vezet boldogsághoz, sőt, gyakran boldogtalansághoz, kielégületlenséghez, frusztrációhoz, depresszióhoz, elmagányosodáshoz vezet.

A fogyasztó társadalom igényeinek kielégítése folyamatos gazdasági növekedést (GDP) feltételez, mely nem tartható örökké. Ezért a nyugati kapitalista gazdaságban szükségszerűen vannak időnként, gazdasági válságok.

A fogyasztás kielégítésére megszületett ipar környezetkárosító hatása jelentős, hiszen

- a környezeti erőforrások 80%-át a gazdaságilag fejlett, fogyasztói társadalomban élő emberek használják fel
- a gyártás, csomagolás szállítás környezetkárosító hatása hatalmas mértékű légszennyezést, hulladéktermelést jelent.

Megfigyelhető, hogy a fejlett és a fejlődő gazdasággal rendelkező országokban a fogyasztás növekedésének egyik mozgatója, hogy a fogyasztók úgy gondolják, a fogyasztás boldogsághoz vezet.

Az alapvető feltételezés szerint a fogyasztók, amikor egy árucikk megvásárlása mellett döntenek a termelők által nem befolyásoltan egyéni döntéseket hoznak. Azonban a termelők elemi érdeke a fogyasztás növelése, ezért erre folyamatosan befolyásolni próbálják a fogyasztót.

A fogyasztásra való serkentés **leghatékonyabb eszköze a reklám**, mely segítségével a termelők, kereskedők igyekeznek elhitetni a fogyasztóval, hogy termékükre vagy alapvetően szüksége van, vagy annak megszerzése boldogsághoz vezet. Hogy ezek a reklámok minél hatékonyabban ériék el céljukat, egy új iparág fejlődött ki önálló kutatásokkal, szakemberekkel, tudományos háttérrel.

A reklámok inkább az érzelmeikre, mint az ésszerű gondolkodásra hatnak, hiszen elsősorban tudatalatti vágyakat, félelmeket vesznek célba. Mivel azonban a reklámok ésszerűtlen ideálokat állítanak a fogyasztó elé elérhetetlen célokkal, hatásuk a fogyasztás növekedése mellett inkább depresszív hatást váltanak ki.

Média

A pénz urai és az adósrabszolgák közötti függési viszony természetesen nem véletlenszerűen szerveződik, hanem nemzetközileg van igen kifinomult módon megszervezve. Ahhoz, hogy a világ irányítóinak uralma fennmaradjon, három tényezőt kellett az irányításuk alá vonniuk a pénzrendszer mellett minden bevethető eszközzel: a politikát, a médiát és az oktatást.

Napjainkban nagyon sokszor hallható ez a szóösszefüggés, hogy „független média”, mely a szemfényvesztések legelső sarkalatos pontja. Minden újság cikk, minden híradás, minden információt közlő személy valójában a saját magából kiinduló véleményét közvetíti nekünk. A hírközlőnek célja van azzal, hogy egy adott eseményről a saját világképének megfelelően számoljon be, és azon belül értelmezze azt.

Legtöbbször úgy gondoljuk, hogy a televízió, a rádió, az internet stb. az igazságot közvetíti nekünk, és a tények elvezetnek bennünket az igaznak vélt összefüggések meglátásához. Az igazán gazdag, sokszoros milliárdosok

tulajdonában vannak a legnagyobb hírközlő vállalatok. Ezek a saját érdekeikkel ellentétes híreket néni fognak közölni. Nem az egyszerű semleges hírekről van szó. A helyi időjárásról nem szükséges hamis adatokat közölni. Vannak azonban jelentősebb dolgok, amit bizonyos érdekek miatt már nem szívesen tárnak a nagy nyilvánosság elé, Gondoljunk arra, amit a világ keletkezéséről tanítanak immár több mint 150 éve.

Az legfontosabb hírközlők, vagy információhordozók, amik az ókorban keletkeztek azok a vallási iratok voltak. A legtöbb igehirdetőnek a célja a tömegek vezetése volt, a teljes kontroll elérése az emberek tudata felett annak érdekében, hogy létrehozassanak egy másabb fajta társadalmat, az addig megszokottól eltérőt. Ezek a célok lehettek igen nemes célok, mely a közösség jobb életének irányába vezethetlek, illetve lehettek önző célok is, mely csak egy szűk kor érdekeit képviselte a megvezetett tömegek érdekeivel szemben. A „vallási információhordozó” (vallásmédia) mindig is az adott társadalmat vezető elit szolgálatában állott, és az ő szellemiségükön múlt az, hogy pozitív vagy negatív irányba indult el a társadalom fejlődése, A pénzzel kapcsolatosan a világban minden kétélű fegyver, így jó és rossz célokat is szolgálhat. A vallás és a hozzá tartozó vallásmédia is pontosan ilyen fegyver volt, és az mind a mai napig, függetlenül attól, hogy elfogadjuk-e Isten létezését, vagy pedig nem. Tudom, hogy vannak olyanok, akik számára ez egy újfajta, esetleg sértő megközelítése ezen iratoknak, de az igazság ettől, függetlenül még ez velük kapcsolatban.

Nagyon sokáig tanulmányozták az emberi psziché működését, ezáltal teljesen tisztában vannak azzal, hogy milyen módszerekkel lehet azokat az embertömegeket létrehozni, akik gondolkodás nélkül valóságnak fogadják el azt, amit a média eléjük tálal.

A 20. századi tömegmédiák elindítása előtt a világ vezetőinek már nagyon határozott céljai voltak azzal kapcsolatban, hogyan is fognak ezek működni, és milyen kívánt változásokhoz fogják ezek elvezetni a társadalmakat. Egymásnak fordítják a családokat, az népcsoportokat, a vallásokat, a különféle szakmákat, a pártszimpatizánsokat, így uralkodva a megosztott társadalmak felett.

Nagyon fontos., hogy helytelen viselkedésmintákat is elültessenek bennük, mely az alkohol, drog és egyéb szenvedélybetegségek irányába terelik őket. A szenvedélyeiktől vezérelt egyedek szellemi képességeikben is súlyosan károsodnak, és a globális elit könnyebben tudja ezeket a tömegeket irányítani. A csatornák nagy száma megteremteti a nézőkben a választás illúzióját, holott ezek mind ugyanazt a hamis valóságképet közvetítetik számukra. Az emberek

számítógép, Internet és médiafüggősége jelentős mértékben kezdte meg felszámolni az emberi kapcsolatokat, és az emberek egyre elszigeteltebbé válnak egymástól, mely a háttérhatalmi elit érdeke.

A hírek, amiket nézünk, erősen cenzúrázottak, és egy nem valóságos világ irányába mozdítják el az emberek milliárdjainak az elméjét. A bemondó hírfelolvasás közben egyfolytában a kamerába néz, mely segítségével enyhén hipnotikus állapotba juttatja a nézőket, amivel könnyebben beléjük lehet táplálni a hamis információkat. Aki a pszichológiában járatos, pontosan tudja, hogy a hipnózis milyen hatalmas fegyverré válhat a hozzáértők kezében. Ha megfigyeljük a hírműsorok tudatos felépítettségét, ráébredhetünk arra, hogy ezeknek egyetlen céljuk van: a lakosság félelemben tartása különféle veszélyektől, melyek ellen tehetetlenek érzik magukat, és emiatt külső segítséget várnak ezen problémákra, amiket a hatalom szíves örömezt megold helyettük. Félniük kell a balesetektől, járványoktól, félniük kell a terrorizmustól, a gazdasági válságoktól, a katasztrófáktól, félniük kell a háborúktól, félniük kell a bűnözéstől, félniük kell a világvégétől stb.

A legtöbb ember úgy véli, hogy a filmek, mesék, beszélgetős műsorok, kabarék, valóság-show-k, stb. kizárólag a szórakoztatásunkra jöttek létre. Ezzel kapcsolatban azt lehet mondani, hogy ez soha, de soha nem volt így! Hollywood azért jött létre, hogy a globalisták céljait szolgálja, és végeláthatatlanul ontsa az emberek milliárdjainak gondolkodását meghatározó filmeket.

A valóság-show-k, beszélgetős műsorok, kabarék stb. az erkölcsi normák ledöntését célozzák meg, hol nyíltabb, hol burkoltabb formában, mely elsősorban a fiatalokra van nagyon nagy befolyásoló erővel, hisz nekik még nem alakult ki a helyes értékrendjük.

Az idősebbek gyakran mondják, hogy a fiatalabb nemzedékek egyre inkább degenerálódnak, és kifordulnak az addig megszokott társadalmi normákból. Tanárok széleskörű véleménye, hogy a hozzájuk érkező diákok évről-évre egyre erkölcsstelenebbek, és egyre alacsonyabb szellemi képességekkel rendelkeznek. Legtöbben nem látják át azt a nagyszabású tervet, melyben a médiabirodalmak segítségével háborút indítottak a teljes emberiség ellen a világhuralom megszerzéséért.

Hogy védekezhetünk mindez ellen? Nagyon egyszerű. Kapcsoljuk ki a tv-t, rádiót, Internetet, újságokat pár hétre az életünkből, és kezdjünk el töprengeni azon, vajon hogy történhetett meg mindez, ahol most tartunk? Milyen okok vezethettek el bennünket idáig? Ha az eddig sziklaszilárdnak hitt

világképünk és történelemképünk a bizonytalanság talajára kerül, akkor vajon mi lehet az igazság? Tisztítsuk meg elménket, és értsük meg, hogy gyerekkorunktól fogva valakik jelentős energiát fektettek abba, hogy a tudatunk félre informálva legyen több irányból, szinte mindennel kapcsolatban, amit mi igaznak hiszünk. Sok minden, amit tudni vélünk a világról, nem más, mint helytelen információk betáplálása az agyunkba, melyekből helytelen következtetéseket vontunk le, amik segítségével álmvilágban tartjuk saját magunkat.

Fenevad bélyege

A világ leigázását célul tűző erők tervei szerint a Fenevad-rendszer elfogadtatása és betartatása idővel minden adás-vétel előfeltétele lesz. **„Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek; És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak a kin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma.” jel.(1.3:16-17)**

Ma még nem tudjuk pontosan mi lesz a Fenevad bélyege, Ahogy egyre közelebb kerülünk az eseményekhez, annál világosabb lesz minden. Kibontakozik előttünk a prófécia. Még néhány évtizeddel ezelőtt el sem tudták képzelni az emberek a technika ilyen mértékű fejlődését. Széles körben elterjedt nézet, hogy egy, a bőr alá ültethető chip lesz a Fenevad bélyege. Nem tudjuk: pontosan. A chipbeültetés elfogadtatására indított népszerűsítő kampány viszont jó úton halad. ¹⁶ A rendszer legtöbb műszaki feltétele ugyan létezik már, az egész világon történő bevezetéséhez azonban még néhány fontos dolog hiányzik. Ahhoz, hogy az Antikrisztus minden embert hatalma alá vonhasson, el kell érnie, hogy a világ pénzügyi rendszere egységes elvek alapján működjön, és mindenki ugyanazt a fizetőeszközt használja.

Habár dicséretes dolog, hogy sokan próbálnak figyelmeztetni a kötelező chipbeültetés veszélyére, a Fenevad Bélyegével kapcsolatban használt megfogalmazás sokszor igen homályos.

Másrészről ugyanakkor láthatjuk, hogy a nyomkövető chipek elfogadását célzó propaganda teljes gőzzel teszi a dolgát, A nép feletti hatalom legkifinomultabb formája alakul ki a szemünk előtt. Hétköznapi nyelven megfogalmazva, a Jelenések könyvében a Fenevad Bélyegéről szóló rész megvalósulása egyre

valószínűbb és ez a mai világot uralni kívánó személyek számára tulajdonképpen nélkülözhetetlen újítás. Manapság több olyan új adatkezelési technológia is létezik, amelyet mindenkivel szeretnének elfogadtatni.

Az RFID chippek (rádió frekvenciás elektronikus azonosító eszköz) népszerűsítésére vagy akár divattá alakítására tett próbálkozások mutatják, hogy az elit inkább a chiphasználat vonzerejét akarja növelni, vagy legalább némiképp elfogadtatni az emberekkel, hogy a nyomon követés szükségszerűségét önként és pozitív előrelépésként fogadják *el*.

Egyes szórakozóhelyek VIP tagságot (kiváltságokat, előjogokat) ajánlottak azoknak, akik hajlandóak voltak RFID chipet ültetni karjukba, így megvan a különlegesség érzése a chipet viselő személynek.

Elektromos tetoválást és un. jelszótablettát ajánlanak a jelenlegi jelszavak helyett biztonságos és kényelmes megoldásként az azonosításra. Megszámolni sem tudnánk, hányféle módon gyűjti és elemzi a kormány és a nagyvállalatok az állampolgárok adatait. Egyáltalán nem nehéz elképzelni, hogy keresztülhoz érkeztünk, ahol az RFID vagy egyéb chippek, mint adathordozók vagy azonosítók, fontosabb szerephez jutnak. Ennél is valószínűbb azonban, hogy egy ennél sokkal kifinomultabb technológia fogja átvenni ezeket a funkciókat, ami egyúttal a nagyközönség számára is elfogadhatóbb lesz. Egy dolog azonban egyértelmű: a kormány nem vacakol holmi előzetes engedélyek beszerzésével, amikor az adatok összegyűjtéséről és felhasználásáról van szó, így semmi sem indokolja ilyen irányú bizalmunkat, és abban se bízhatunk, hogy tudomásunkra fogják hozni az adatok felhasználásának módját.

Két világ él egy helyen. Ez a föld ideiglenesen a Sátán uralma alatt áll. Minden, ami ehhez a világhoz tartozik, azt ő irányítja, uralja. Van egy másik világ, azonban ami nem e világból való. Teljesen más szabályok vonatkoznak a mennyből jövő világra. A valódi értékek világa ez. Rajtunk áll, melyikhez tartozunk.

Záró gondolatok

Ha nyitott szemmel járunk és van fülünk a hallásra, olyan nagy időknek lehetünk tanúi, melyekről szólnak a jövődölések.

Mindaz, amiről eddig olvastunk, egy végső világbirodalom kiépítését célozza meg, ahol a Sátánnak hét évig tartó uralma lesz a földön, mely soha nem látott nyomorba dönti az egész világot.

Ennek elérésére minden eszközt igénybe vesz, Az utolsó idők Babilonja, az újra megerősödő Római birodalom, az abban nagy szerepet vállaló Római Egyház, mely maga alá tömöríti a keresztyén közösségeket is, a totális kontroll, a keresztyénség hanyatlása mind összefüggő mozaikjai az eljövendő időknek.

Ebbe az eljövendő világbirodalomba belefér nagyon sok minden: az összes világvallás, az okkult tudományok, stb. Egy komoly ellensége van, mégpedig a Bibliához ragaszkodó, úgynevezett fundamentalista keresztyénség.

Ellene a sötétség birodalma két lépcsőben intéz támadást Először egy soha nem látott kifinomult félrevezetéssel; másodsor pedig egy nyílt támadással.

Az Új Világrend kialakulásához a kommunizmus nagy akadály volt. Ez néhány évtizede a világ nagy részén összeomlott. Ami belőle még fennmaradt, katonai erővel vagy gazdasági nyomással összeroppantható. A másik akadály a diktatórikus államok, melyek felszámolása folyamatban van: Irak, Egyiptom, Szíria stb.

De marad még egy ellenség: Krisztushoz ragaszkodó, az Ő hitét megőrző keresztyénség, Isten kiválasztott népe, a Szent Gyülekezet. Az Ő létezését nem tűrheti el a Sátán, mivel amíg Ő fennáll a világon, addig nem jöhet el az ő birodalma. Ezért intéz az új világrend mögött álló sátáni hatalom megsemmisítő támadást ellene.

De mivel az Istenéhez hű maradt keresztyéneket semmi eszközzel legyőzni nem tudja, a Bálám módszeréhez folyamodik, aki megtanította Bálákot arra, hogy ha bálványimádásra és paráznaságra bírják Izrael népét, akkor biztosan legyőzhető, mivel így elszakadnak erejük forrásától. Istentől.

Ugyanez a félrevezetés történik napjainkban is, melyről korábban már szoltunk. A mai idők bálványa, a testkultusz, a pénz félrevezeti a keresztyénséget, gyülekezetünk tagjait, elfordítja a mindenható Isten tőli, így elveszíti erejét ellensége, a Sátán felett, és félrevezethetővé válik, belegyalogol a számára felállított csapdába.

Nyomatékosan szeretnénk felhívni mindenki figyelmét arra, hogy a félrevezetés a legmegbízhatóbb helyről jön a leghatékonyabban. Attól, hogy valaki a szoros úton való megmaradást hirdeti, a régi alapokról beszél, attól még lehet félrevezető.

Könnyű minket félrevezetni, ha nem állunk teljes hitünkkel az igaz alapon, Jézus Krisztuson.

A Sátán birodalmát módszeresen építi ki. Egyszerűen hozzászoktatja az embereket ahhoz, hogy az általa felállított rendszerek, eszközök nélkül már nem lehet élni. A technikai, eszközök sokak számára nélkülözhetetlenné váltak, és azt mondják, hogy nélkülük nem lehet megélni. Természetesen ez a gondolkodás kizárja az Istenben vetett egyedüli hitet, mely a megélhető egyetlen biztos forrása, hanem ezzel ellentétben a láthatókra támaszkodik.

De ez csak a kezdet, csak a szokás ahhoz, ami következik. Amikor a Sátán, hatalomra jut, eléri azt, hogy az ő technikájához szoktatott emberiséget valóban uralni tudja általa, és megteszi azt, hogy aki nem veszi fel ezt a bélyeget, nem él az általa adott lehetőséggel, azt kizárja a gazdasági életből.

Ekkor már valóban csak két lehetőség marad a túlélésre: vagy behódolunk ennek a rendszernek, vagy hit által élünk.

Lehet, hogy sokakat sokkolhatnak a könyvben leírt dolgok. Mindennek utána lehet nézni, kutatni lehet a forrásokat, hogy meggyőződjünk valóságáról. De ez csak részeredmény volna. A tisztánlátás nem ebből adódik, hanem az Jézus Krisztusban van. Egyedül Ő a biztosíték arra, hogy eligazodunk a jelen kor eseményeiben, és megmenekedünk a félrevezetéstől. Nem ezt a könyvet kell elfogadni vagy bírálni, hanem a mozdíthatatlan alapot kell keresni és mélyen le kell ásni; csak ez ad lehetőségei arra, hogy valóban tisztán lássunk.

Ha most nem futunk ki a szellemi Babilonból, ha a jelenlegi világ módszereire, a hitetlensége miatt az államtól támogatást váró és ezért elveit rejtetten feladó közösségre támaszkodunk, akkor menthetetlenül belekeveredünk a félrevezetésbe.

Vegyük komolyan a figyelmeztetést, hogy szakadjunk el bálványainktól, számoljuk fel kötődéseinket és támaszainkat a világban és mindazokat, melyek akadályai egy imádkozó életnek.

Könyvünk elején szoltunk róla: Jézus Krisztus figyelmeztet minket, hogy hagyjuk veszni földi értékeinket. Emlékezzünk meg Lót feleségéről. **Gondoljuk végig életünket, elfoglaltságainkat, napi programjainkat, és adjunk választ magunknak arra a kérdésre, hogy naponta hányszor jut eszünkbe az, hogy Jézus Krisztus visszajöhet bármelyik pillanatban.**

A veszélyt jelző táblák ki vannak téve: most már csak rajtunk a sor, hogy lassítunk-e, vagy teljes sebességgel rohanunk a veszedelem felé!)

*

Törvényszerű, hogy minden, amit az ember maga fölé emel, istenít, bálványoz, egyszer hatalmas súlyként, tehetetlenül visszahullik rá és összetöri, megnyomorítja imádóját, s maga a bálvány is elpusztul, semmivé lesz, vagy csak egy időre erőtlenedik meg, hogy aztán visszatérhessen a feledés homályából.

Az élő Isten a próféta által önmagáról az hirdetteti meg, hogy Ő nem hasonlítható ezekhez a bálványokhoz. Ő élő Úr, az egyetlen Isten, s rajta kívül nincsen más. A bálványokat az ember készíti és emeli fel, az élő Isten pedig a magasságból az emberhez lehajol és kegyelmes szeretetével, erős kézzel az embert emeli fel. Így olvassuk ebben a fejezetben: „³Hallgass rám, Jákób háza, és Izráel házának egész maradéka, ti, akiket születésetek óta hordozok, világra jöveletek óta vislek: ⁴Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én vislek, én hordozlak, én mentelek meg.”

Milyen nagy különbség ez! Mindenkinek meg kellene hallani az üzenetet, amely szól Isten Igéjéből: Ne te készíts magadnak megtartót, istent, hogy felemeld és alárendeld életedet neki, hanem vedd észre, hogy Isten hozzád hajolt Jézus Krisztusban és Ő téged akar felemelni. Engedd, hogy Ő emeljen fel téged, mert ez az egyetlen megoldás, neked erre van szükséged, s engedd, hogy Ő hordozzon téged egész életedben. Az ember számára ez az egyetlen megoldás, mert az a törvénye ennek a világnak, hogy minden ember alkotta bálvány, minden, amiben az ember a saját elgondolása alapján hisz, az megszegényíti és tönkreteszi alkotóját. Egyedül Isten az, aki megtart, és aki soha nem engedi azt, hogy megszegényülj. „¹Összerogyott Bél, leroskadt Nebó, állatokra és barmokra rakták szobraikat, amelyeket nektek kellett hordoznotok; most fáradt állatokra kerülnek teherként. ²De nem tudják megmenteni a terhet, leroskadnak, összerogynak mind, maguk is fogságba kerülnek.”

Ahhoz, hogy az ember így rendezze be az életét, ahhoz mindenképp előbb arra van szükség, hogy tudjon erről az igazságról. Az általánosságban hangoztatott és elfogadott igazság az, hogy: Segíts magadon, és az Isten is megsegít. Az embernek el kell jutni arra a felismerésre, hogy egyedül a hozzánk lehajoló irgalmas és minket szerető Isten az, aki felemelhet és megtarthat bennünket. Csak Őbenne bízhatunk egyedül. Megszégyenülnek a bálványok készítői és mindazok, akik a bálványokban, hiábavalóságban bíznak.

Mindenkinek el kell mondani ezt, és fel kell készülni arra, hogy az ember természete szerint általában azonnal visszautasítja ezt az üzenetet. Néhányszor talán össze kell, hogy törjön az ember a maga által gyártott (vagy mások által gyártott és átvett) bálványok összeomlásában, hogy képes legyen felemelni a tekintetét.

De az a jó, hogy az ember makacs tagadásában Isten maga is odahajol az emberhez és hívja erre a másféle életre. Odahajolt Ábrahámmal és utódaihoz, akiket megszólított, elhívott és szövetséget kötött velük. S a szövetségnek mindig hangsúlyosak voltak az ígéretei: **„Ha tehát hallgattok ezekre a döntésekre, ha megtartjátok és teljesítitek azokat, akkor az ÚR, a te Istened is hűségesen megtartja a szövetséget, amelyet esküvel fogadott meg atyáidnak. ¹³Szeretni fog, megáld és megsokasít téged, megáldja méhed gyümölcsét és termőfölded gyümölcsét, gabonádat, mustodat és olajodat, marháid ellését és juhaid szaporulatát azon a földön, amelyről esküvel ígérte atyáidnak, hogy neked adja. ¹⁴Áldottabb leszel minden népnél, nem lesz közötted magtalan férfi és nő, sem állataid között meddő. ¹⁵Távol tart tőled az ÚR minden betegséget, mindazokat a rosszindulatú egyiptomi bajokat, amelyeket ismersz. Nem bocsátja rád, hanem mindazokat sújtja velük, akik téged gyűlölnék. ¹⁶Megsemmisíted mindazokat a népeket, amelyeket hatalmadba ad Istened, az ÚR. Ne szánd őket, és ne tiszteld isteneiket, mert törbe ejtenek!”**

Isten maga szólította meg az Ő népét, és amikor az Ő népe követte az Ő akaratát engedelmes szívvel, akkor kiárasztotta rájuk áldását, megbizonyította szövetségi hűségét.

Minket Jézus Krisztusban szólít meg. Jézus keresztje által jön közel hozzánk. Azt mondja nekünk: Lásd én hozzád hajoltam és így szeretlek téged, és azt akarom, hogy add oda az életedet nekem, hogy megtartsalak és mindazokat az áldásokat kiáraszom rád, érvényre juttassam az életedben, amiket elkészítettem számodra.

Szeretetével, jóságával, kegyelmének gazdagságával közeledik hozzánk a mi Istenünk, hogy adjuk fel eddigi életfilozófiánkat, hogy majd mi kitalálunk magunknak isteneket, ideológiákat, bálványteológiákat, amiket, akiket magunk fölé emelünk és abban a hitben élhetünk, hogy majd ők, majd ők boldogítanak bennünket. Szeretetével arra bátorít, hogy hagyjad az Úrra a te útadat, bízzál Őbenne és felemel, hordoz, megcselekszi mindazt, amire szükséged van.

Nagyon nehéz ezt megtenni az embernek. Ezért is olvashatjuk ebben a fejezetben Isten figyelmeztetését: „⁸Emlékezzetek csak, és piruljatok, szívleljétek meg ezt, ti hűtlenek! ⁹Emlékezzetek az ősrégi dolgokra, mert én vagyok az Isten, nincs más, Isten vagyok, nincs hozzám hasonló! ¹⁰Előre megmondtam a jövődöt, és régen a még meg nem történteket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik. ¹¹Elhívok napkeletről egy saskeselyűt, tervem végrehajtóját messze földről. Alig szóltam, máris elhozom, kigondoltam, máris megteszem. ¹²Hallgassatok rám, konok szívűek, akik messze vagytok az igazságtól! ¹³Közel van igazságom, nincs már messze, szabadításom nem késik. A Sionon szabadulást szerzek ékességemnek, Izráelnek.”

Az ember újra és újra visszatér az általa megalkotott üdveszközökhöz, bálványokhoz. De az az ember, aki bátran és hittel az élő Istenre tudja bízni magát, és ezt az életének minden területén érvényesíteni tudja, az megtapasztalja Istennek szabadító, áldó hatalmát. Megtapasztalja, hogy Isten végtelen szeretettel szereti és sasszárnyakon hordozza.

Szemétbe a bálványokkal! Töltse be Isten dicsőséges jelenléte, szeretete a szívünket, legyen életünk az Ő kezében, biztonságban.

*

Ézsaiás 47: ¹Szállj le, és ülj a porba, Babilon szűz lánya! Ülj a földre, nincs már trónus, káldeusok lánya! Nem neveznek többé finomnak és dédelgetettnek. ²Fogd a kézimalmot, örölj lisztet, vedd le fátyladat! Emeld föl ruhádat, takard ki combodat, úgy gázolj át a folyókon! ³Ne takarja semmi meztelenségedet, hadd lássák gyalázatodat! Bosszút állok kérlelhetetlenül! ⁴- mondja megváltónk, Izráel Szentje; Seregek URa az ő neve. ⁵Ülj némán, menj sötét helyre, káldeusok lánya! Nem neveznek többé országok úrnőjének. ⁶Megharagudtam népemre, eltaszítottam örökségemet, és kezembe adtam őket. Te pedig irgalmatlanul bántál velük, az öregre is súlyos igát raktál. ⁷Azt gondoltad, hogy úrnő maradsz örök időkre? Nem fontoltad meg

ezeket, nem gondoltál a végére. ⁸De most, halld meg ezt, te, aki jóléthez szoktál, biztonságban laktál, és ezt mondtad magadban: Csak én vagyok, rajtam kívül nincs más! Nem leszek özvegy, nem tudom meg, mi a gyermektelenség! ⁹Pedig megéred mindkettőt hirtelen, egyetlen napon: rád nehezedik teljes súllyal a gyermektelenség és az özvegység, hiába a sok varázslás, a nagy hatású varázsigé! ¹⁰Gonoszságodban bíztál, azt gondoltad, hogy nem lát senki. Bölcsességed és tudományod félrevezetett, amikor ezt gondoltad magadban: Csak én vagyok, rajtam kívül nincs más! ¹¹Pedig utolér téged is a baj, nem tudsz ellene varázsigét. Rád szakad a veszedelem, nem tudod elhárítani. Hirtelen ér utol a nem várt pusztulás. ¹²Állj elő varázsigéiddel és sok varázslásoddal, amellyel ifjúságod óta vesződtél, hátha segíthetsz magadon, hátha elriasztod a bajt! ¹³Agyonfárasztod magad tervezgetésekkel. Álljanak elő, és segítsenek meg, akik az eget vizsgálják, a csillagokat nézik, és újhold napján előre megmondják, mi történik veled. ¹⁴Úgy járnak, mint a tarló: tűz égeti el őket. Nem mentik meg életüket a lángok hatalmából. Nem melegedni való parázs az, nem olyan tűz, amely mellett ülni szoktak. ¹⁵Így jársz majd a varázslókkal, akikkel ifjúságod óta vesződtél. Mindenki hanyatt-homlok menekül, nem segít rajtad senki!

*

Jelenések 18: 2„Elesett, elesett a nagy Babilon, amely ördögök lakóhelyévé lett, és minden tisztátalan lélek, minden tisztátalan állat és minden utálatos madár rejtekhelyévé lett. ³Féktelen paráznaságának borából ivott minden nemzet, vele paráználkodtak a föld királyai, és eldőzsölt javaiból gazdagodtak meg a föld kereskedői”.

*

A most felolvasott Igében a próféta Isten ítéletét hirdeti meg Babilon felett. Azt mondja el, hogy azért ítéli meg Isten ezt a hatalmas világbirodalmat, Babilont, mert nem úgy bánt Izráel népével, ahogyan az méltányos lett volna. S Isten azt mondja el ebben az ítéletben, hogy ugyan Babilon az Ő eszköze, ítéletének végrehajtója volt, de túlment azon a határon, aminél meg kellett volna állnia, ezért Isten szigorú ítéletét kell elszenvednie.

Különös az, hogy Ézsaiás könyvének ez a fejezete összecseng a Jelenések könyvének 18. fejezetével. Azzal a fejezettel, ahol arról van szó, hogy

befejeződéshez közelednek a történelem megpróbáltatásai. Ebben a fejezetben ugyan nem az ítélet hirdetése szólal meg Babilon felett, hanem az ítélet beteljesedéséről szól János apostol látomása. Egy egy mondatban felfedezhető az ézsaiási fogalmazás. Hatalmas dicsőséges angyal hirdeti meg, hogy **„Elesett, elesett a nagy Babilon, amely ördögök lakóhelyévé lett, és minden tisztátalan lélek, minden tisztátalan állat és minden utálatos madár rejtekhelyévé lett. ³Féktelen paráznaságának borából ivott minden nemzet, vele paráználkodtak a föld királyai, és eldözsölt javaiból gazdagodtak meg a föld kereskedői”**....Így indokolja meg az ítéletet a Jelenések könyvének ez a fejezete: **„¹⁴A haszon, amelyre lelked vágyott, eltűnt előled, minden bőség és pompa elpusztult körülötted, és ezek soha többé nem lesznek találhatóak sehol. ¹⁵Akik ezekkel kereskedtek, és ezekből gazdagodtak meg, gyötrelmétől félve távol megállnak, sírnak, gyászolnak, ¹⁶és így szólnak: Jaj, jaj a nagy városnak, amely gyolcsba, bíborba és skarlátba volt öltözve, arannyal, drágakővel és gyönggyel volt ékesítve, mert egyetlen óra alatt pusztult el ekkora gazdagság!”**

Amit én üzenetként hallok megszólalni ezekből a fejezetekből az először úgy hangzik, hogy ez a világ, amiben éljük az életünket, két nagy részre osztható fel. Az egyik rész az a világ, amiben élünk, amit gyakran Babilonnak nevez a Biblia. A bálványoknak, a gazdagság utáni vágyakozásnak, a sokféle indulat, kívánság egymással harcoló, a gazdagok és a szegények ellentétének világa.

Ez a világ büszke és dicsekszik a maga gazdagságával. **„...szívében ezt mondja: Fenségesen ülök itt, mint egy királynő, özvegy nem vagyok, gyászt sem látok soha.”** Ézsaiás így fogalmazza meg ezt: **„⁷Azt gondoltad, hogy úrnő maradsz örök időkre? Nem fontoltad meg ezeket, nem gondoltál a végére. ⁸De most, halld meg ezt, te, aki jóléthez szoktál, biztonságban laktál, és ezt mondtad magadban: Csak én vagyok, rajtam kívül nincs más! Nem leszek özvegy, nem tudom meg, mi a gyermektelenség!”** Az emberek nagy sokasága jól érzi magát ebben a hatalmas és dicsőséges birodalomban, gyönyörködnek ebben a gazdagságban, és részesülni szeretnének belőle, de sokan vannak, akik kisemmizve, nyomorult módon tengetik az életüket benne.

S ebben a hatalmas és dicsőséges birodalomban, ahol emberek milliárdjai élnek, ott van Isten népe. Egy kicsiny nép. Sokszor kiszolgáltatottan, sokszor megszegényítetten, így éli az életét. Ez a nép nem tartozik a világhoz, hanem az Isten tulajdona. Így jellemzi Ézsaiás ennek a népnek a

sorsát Babilonban: „⁶Megharagudtam népemre, eltaszítottam örökségemet, és kezembe adtam őket. Te pedig irgalmatlanul bántál velük, az örege is súlyos igát raktál.”

S ebben a képben mindenképp megfogalmazódik az, hogy Isten az Úr mindenképp felett. Az egész teremtett világ az Övé, az uralma alatt él. Babilonnak is teljesíteni kell Isten parancsát, ha nem teljesíti, vagy rosszul teljesíti, akkor Isten ítéletet mond felette, amit be is teljesít.

De Babilonban, a büntetés, a megpróbáltatás alatt lévő kicsiny kiválasztott nép úgy élhet, mint Isten tulajdon népe. Akkor is tulajdon népe Istennek, ha pillanatnyilag az engedetlensége miatt büntetés alatt van. Isten nem feledkezik meg róla, nem hagyja el, és soha nem engedi, hogy azok az erők, amelyeknek hatalmában van, amelyek veszélyeztetik, megtörjék, elpusztítsák.

Isten népe ott és akkor Izráel népe volt, akivel Isten örök szövetséget kötött. Akiknek azt mondta és mondja: „¹⁰Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobбомmal támogatlak. ¹¹Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnék téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. ¹²Keresed, és nem találod azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak. ¹³Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezemet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje -.”

S Jézus Krisztusban Isten elhívó szava, szeretete, minden nép, minden ember felé megszólalt. Mindenki, aki Isten hívását meghallotta és azt hittel elfogadta, aki Jézus Krisztusban Isten gyermekévé lett, az ebben a nagy Babilonban Isten tulajdon népek tagjaként élhet. De csak azok tartoznak bele ebbe a népbe, akik Isten kegyelmét valóban elfogadták és abban élnek az életüket.

Ezt azért fontos hangsúlyozni, mert ma, az ökumenikus mozgalmak által meghatározott világban, egyre inkább elfeledkeznek az emberek arról, hogy csak Isten hívásának a meghallása és elfogadása által lehet bárki is annak a népnek a tagjává, akik az Isten tulajdonai, akiknek üdvösségük, örök életük van. Különösen az évnek egy egy szakaszában vannak olyan események, amikor nagy és látványos ünneplésben azt gondolják igen

sokan, hogy ők Isten népének tagjai. Az életvitelükből, gondolkodásukból azonban egészen más látható. Most, augusztus huszadikán sokszor hangzik el az, hogy mit tett István király. Nyilván ez politikai szempontból és a történelmi lehetőségek szempontjából nagy tett volt. De tudnunk kell, hogy Isten népét nem lehet emberi eszközökkel megszervezni, Ő egyedül csak Jézusban köt velünk szövetséget. Tehát, aki Isten népéhez akar tartozni, aki Isten gyermekeként szeretne élni ebben a világban, annak személyes döntéssel kell elfogadni Isten kegyelmét, az Ő Lelkének áradását Jézus Krisztus keresztje alatt. Mert egyedül Ő az út, az igazság és az élet. Azt mondja az Ige, hogy akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg az Isten fia, az élet sincsen meg abban.

A keresztyénség hitre egyedül csak Jézus befogadása által juthat el minden ember. Mindenkinek külön külön kell megtalálni a kegyelem királyi székét és elfogadni Isten kegyelmét. Így sokszor csak arra gondolok, hogy igen sok ember, akik egyházi terminológiákat használ, aki ott van egy egy templomban, lelkesen részt vesz valamilyen nagy ünnepi alkalmon, az nagy valószínűséggel nem tartozik Isten népéhez, nem vonatkozik rá az Ézsaiás könyvéből megszólalt ígéret, mert csupán Babilon lojális polgára.

Tudom, hogy kemény beszéd ez, de szükséges a tisztánlátás érdekében világosan fogalmazni. Babilon és a választott nép pontosan elkülönített és egymástól különböző valóság. Mi ugyan nem tudjuk ezt a szétválasztást pontosan meglátni, de Isten látja, hogy ki az Övé és ki nem az.

Olyan korban élünk, amikor ez a szétválasztás egyre szembetűnőbb lesz, s egyre bátrabban kell elvállalni Isten népének ezt az állapotot. Nem lesz könnyű Isten szeretetében hűségesen megmaradni. Ezt a jelenések könyve több része, de Jézus ezzel kapcsolatos tanításai is világossá teszik számunkra.

Isten az Övéit ebben a világban megtartja és őrzi. Feladatot, küldetést ad az övéinek, s azt akarja, hogy betöltsék a küldetésüket.

S eljön az a nap, amikor felhangzik a hatalmas és dicsőséges angyal szava a világ felett: **„Elesett, elesett a nagy Babilon, amely ördögök lakóhelyévé lett, és minden tisztátalan lélek, minden tisztátalan állat és minden utálatos madár rejtekhelyévé lett. ³Féktelen paráznaságának borából ivott minden nemzet, vele paráználkodtak a föld királyai, és eldözsölt javaiból gazdagodtak meg a föld kereskedői”** És akkor még hatalmasabban szól az üzenet az Ő népe felé: **„Menjete ki**

belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket; ⁵mert bűnei felhalmozódtak az égig, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól."

A világ fiai közül sokan jól látják azt, hogy az egymás után következő válságok, amikben élünk, ennek a folyamatnak a részei. Vannak ugyan sokan, akik ezt nem fogadják el, s igen sokan vannak, akik ezzel semmit nem törődnek. Vidáman, a pillanat lehetőségeiben gyönyörködve élik az életüket. Isten gyermekeinek azonban, az Ige által, tudni kell az igazságot. Eljön, közeledik az a nap, amikor felhangzik a kiáltás: *Elesett, összeomlott a nagy Babilon.*

De mindezt nem azért mondja el Isten nekünk, hogy féljünk és rettegjünk, bár félelmetes folyamat ez mindenki számára. Hatalmas erők játékszerévé vált az emberi élet. De Isten nem azért jelenti ki számunkra ezt, hogy féljünk. Éppen ellenkezőleg. Azért szólal meg felénk ez az üzenet, hogy tudjuk azt, hogy ebben a nagy vergődésben, a válságok folyamatában a mi szabadulásunk órája egy inkább elközelgetett. Ahogyan Izráel népének ott és akkor azért szólt a prófétai Ige, ugyanúgy nekünk is azért szól, hogy tudjuk ezt.

S azt látjuk, hogy akkor, amikor felhangzik Babilon felett a nagy és hatalmas angyalnak a szava: *Elesett, elesett a nagy Babilon, amely ördögök lakóhelyévé lett, és minden tisztátalan lélek, minden tisztátalan állat és minden utálatos madár rejtekhelyévé lett.* ³Féktelen paráznaságának borából ivott minden nemzet, vele paráználkodtak a föld királyai, és eldözsölt javaiból gazdagodtak meg a föld kereskedői" - akkor felhangzik az mennyei kórus öröme: *„¹Ezek után hallottam, mintha nagy sokaság hatalmas hangon szólna a mennyben: „Halleluja, az üdvösség, a dicsőség és a hatalom a mi Istenünké, ²mert igazak és igazságosak az ő ítéletei, mert elítélte a nagy paráznát, aki paráznaságával megrontotta a földet, mert számon kérte kezéből szolgálói vérét”. ³Még egyszer mondták: „Halleluja, felszáll a füstje is örökkön-örökké!”*

Amikor ez az összeomlás megtörténik, majd akkor veszi át Jézus a hatalmat a világ felett. Felhangzik a boldog kiáltás, mint egy hatalmas mennydörgés: *„Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! ⁷Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya, ⁸és megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba. Ez a gyolcs a szentek igaz*

cselekedeteit jelenti". ⁹Így szólt hozzám: „Írd meg: Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjének vacsorájára!”

Isten népe itt él ebben a világban, megvetett és sokszor szenvedések, üldözések között élő népként, de mindig tudnia kell, hogy Isten nem hagyja el az Ővéit. Babilon önmagával eltelve, büszkén dicsekedve gazdagságával, nagyságával, Isten ítélete alatt él akkor is, ha nem vesz róla tudomást. Isten szeretete, kegyelme mindenkinek készen van, mindenki elfogadhatja. Csak egy nép marad meg, az Isten népe. Ma még két nép van ebben a világban, de mindenkinek joga van átlépni a babiloni létből, polgárságból, az Isten gyermekeinek dicsőséges életformájára, Isten mindenkinek felkínálja az Ő országának a polgárjogát. De eljön az a nap, amikor ez a lehetőség elvétetik, visszavonhatatlanná válik minden döntés, amit mi emberek hoztunk. Ezért Isten arra kér, hogy ma fogadd el az Ő kegyelmét, hogy azon a napon ne legyél te is Babilon összeomlásának szomorú áldozata.

*

ÉZSAIÁS 48; ²²Nincs békességük a bűnösöknek! - mondja az ÚR.

*

Ha figyelmesen elolvassuk ezt a fejezetet, akkor mindenk előtt Izráel hűtlenségéről olvashatunk benne. Isten megfeddi népét. Azt mondja nekik: „...sohasem volt nyitva a füled. Tudtam én, hogy milyen hűtlen vagy, születésed óta hitszegőnek hívnak. ⁹Csak nevemért tűrtem ilyen sokáig, dicsőségemért fékeztem magam, és nem pusztítottalak el. ¹⁰De megolvasztottalak, mint az ezüstöt, megpróbáltalak a nyomorúság kohójában. ¹¹Önmagamért, önmagamért cselekszem, hogy engedhetném, hogy gyalázzanak? Nem adom másnak dicsőségemet!”

A fejezet második részében pedig Isten újra elmondja, hogy szabadításában megmutatja majd azt, hogy Ő kegyelmes és irgalmas Isten, aki megtartja ígéreteit akkor is, ha az Ő népe hűtlen. Így olvassuk ezt: „**Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell. ¹⁸Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság. ¹⁹Annyi utódod lenne, mint a tenger partján a homok, méhed gyümölcse, mint a porszem: Neve nem veszne ki, nem pusztulna el előlem. ²⁰Menjete ki Babilóniából, fussatok ki a**

káldeusok közül! Ujjongó hangon mondjátok el, hirdessétek és terjesszétek a föld határáig! Mondjátok: Megváltotta az ÚR szolgáját, Jákóbot! ²¹Nem szomjaznak, amíg a pusztán át vezeti őket. A kősziklából vizet fakaszt nekik, megnyitja a kősziklát, és víz ömlik belőle.”

Engem, amikor elolvastam ezt a fejezetet, akkor először a fejezet utolsó mondata fogott meg, amelyik így hangzik: **„Nincs békességük a bűnösöknek! - mondja az ÚR.”**

A Károli fordításban így hangzik el ez a mondat: **„Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek!”**

Az a héber szó, amit bűnösnek fordít az új fordítás, fordítható többek között úgy is, hogy istentelen.

Ez számunkra nem meglepő, hiszen tudjuk, hogy a bűn lényege az Isten iránti engedetlenség, az elfordulás tőle, a lázadás Őellene. Az általános felfogás az, hogy a bűn lényege az valamilyen erkölcsi romlás. Valóban így van, de az erkölcsi romlás az Istentől való elszakadásnak, elfordulásnak a következménye, gyümölcse. Az Isten elutasítása, vagy elvesztése az első, s aztán ebből következik minden más.

Jól tudjuk azt is, hogy a **sáalom** szó, vagyis a békesség szó, az többet jelent a nyugalomnál. Jelenti az élet szépségét, gazdagságát, amely állandó változásban és növekedésben van, amely újabb és újabb szépségeket, értékeket hoz elő.

Isten, akár saját népével kapcsolatosan, akár a más népekkel kapcsolatosan is hangsúlyozza ennek a fejeznek a végén azt, hogy: **Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek! nincsen békessége a bűnösöknek.**

Az ember azt gondolná első pillanatban, hogy itt valami büntetésről, valami átokról van szó, amivel Isten megbünteti azokat, akik tőle elfordulnak, akik Őt elutasítják. De ez alapvetően tévedés. Sokkal inkább azt érzem én, azt hallom megszólalni ebből a mondatból, s ebből a részből is, hogy egy tény fogalmazódik meg: Aki Isten nélkül él, aki a gonoszsgot választja a jó helyett és azt szereti, annak nincsen békessége és nem is lesz soha.

Ezt azért fontos meghallani, mert egy olyan világban élünk, amikor az embereknek egy nagy többsége Isten nélkül él, így is akar élni, nagyon tudatosan. Jól érzik magukat az emberek ebben az életformában. Nekik is, és nekünk is mondja Isten az Ő Igéjében, s azt szeretné ha meghallanánk: Nincs békesség, így szól az Úr, az istentelenekek, bűnösöknek!

Szeretném egészen egyszerűen pozitív módon megfogalmazni és elmondani, amit én ebből az Igéből hallok üzenetként.

Az első üzenet így hangzik: Az az ember, aki Istent látva, s az Ő szeretetét érezve éli az életét ebben a világban, az azt érzi, hogy életének hajtóereje **az Isten iránti szeretet, s a hálaadás, a magasztalás**. Hiszen olyan mélyen áthatja az ember életét az Istennel való kapcsolat, hogy ez mindent meghatároz.

Az egyháztörténelemben láthatunk olyan időszakokat, amikor az Isten iránti szeretet, a hála országok életét emelte fel gazdaságilag. Hihetetlen mértékben fejlődött ezekben az időkben a technológia, s egyre jobban koncentrált a tőke is, mivel az Istennel való kapcsolat kizárja a pazarlást, a fényűzést, vagy az értelmetlen felhalmozást, s ezért ami nagyszerű lehetőségeket teremtett és sokak életét meggazdagította.

De láthatunk egyéni életekben is sok olyan példát, amikor valakinek az élete csodálatosan bontakozik ki egyre jobban, mert az Isten iránti szeretet és a hálaadás tölti be a szívét, határozza meg az életét, gondolkodását. Ez igen jól látható.

Tehetséges emberek fejlődésében, gyermekek tanulmányi eredményében és sok minden másban tetten érhető a hálaadásnak, az Isten iránti szeretetnek a teremtő ereje.

S ott, ahol az ember életének a belső ereje a hálaadás, ott az emberek közötti kapcsolatokban nincsen bántó, embertelen magatartás. Mert az Isten szeretetében élő ember soha nem bántja, nem marja a másikat, még akkor sem, ha beosztotta a másikat, vagy felettese a másoknak, mert a hálaadás, az Istennel való élő kapcsolat kizárja az embertelen magatartást. A vallásos fanatizmus persze éppen az ellenkezőjét munkálja, de hit nem fanatizmus, hanem személyes kapcsolat Jézus Krisztus által Istennel. S ez, a hálaadás szolgálatra, segítségadásra, szolidaritásra, és nagyvonalúságra erősíti meg az embert.

Ott, ahol az Isten jóságát látva, öröm és hála van az emberi szívben, ahol az Isten szeretete szeretetre indítja az embert, ott mindig a békesség teremődik, békesség van, még akkor is, ha minden ok megvan a háborúságra.

Megvalljuk, hogy erre vágytunk mindannyian mindig. A rendszerváltáskor erről álmodtunk. Egy nyugodtabb és békésebb életről. Arról, hogy ha bemegyünk egy hivatalba, egy üzletbe, a munkahelyünkre, az orvoshoz, vagy bárhová, akkor a figyelmesség, a segítőkészség, a jóindulat, az emberi szó legyen az, amit tapasztalunk, amivel fogadnak bennünket.

Az Isten szeretetének az átélése, s az Isten szeretete által feltörő hálaadás ezt a békességet teremti.

S megvallom, hogy nagyon szomorú vagyok akkor, amikor látom azt, hogy egy keresztyén ember, különösen, ha vezető beosztásban van, akkor arra érzi magát feljogosítva, hogy uralkodjon, s hogy a békétlenséget erősítse fel. Ez sátáni dolog!

Mi egy olyan világban élünk, ahol nem az Isten iránti hálaadás a dolgok hajtóereje, hanem a kemény verseny, az érdekek, s a haszon, amit mindenki komolyan vesz, és mindenki mindig jól akar járni. A mi világunknak ez a hajtóereje. Azt mondják, akik értenek hozzá, hogy ez a harc, ez a feszültség viszi előre a világot. S ez a nézet azért terjedhetett el, mert ez egy istentelen, Istentől elszakadt és gonosz világ. Ki kell ezt mondani, nem kell köntörfalazni, nem kell mentegetőzni.

Ezen mi nem tudunk változtatni. De azt tudhatjuk, hogy a szívekben lévő békétlenség, a családokban, a társadalomban és a világban lévő békétlenség is az istentelenségnek, a gonoszságnak a következménye. Soha nem a keretekben van a baj oka, hanem a tartalomban.

Es ebből nincsen más kiút, csak egyedül a megtérés. Ki mint vet, úgy arat. Aki az önzést, az állandó versengést, az állandó haszonlesést tartja a legfontosabbnak, az mindig csak a békétlenséget fogja aratni.

És ha a békesség szó azt jelenti, hogy mindig új szépségek teremnek ebben az állapotban, mindig áldás van az ember életén, keze munkáján, akkor más is ki kell mondani. Akkor azt mondhatjuk, hogy a békétlenség pedig azt jelenti, hogy minden, amit csinálunk hamar elveszíti a szépségét. Összeomlik minden újra és újra. Nem lesz még a legnagyobb dolgokban

sem igazán semmi maradandó örömünk. Termelhetünk száz tonnát naponta, ahogyan a négerek énekelték hajdanán, csak a nyakunkba szakad, összetör bennünket és terhelni fog bennünket és mindig nyomorultnak és szegénynek érezzük magunkat. Az istenteleneknek nincs és nem is lesz soha békességük. Ez nem fenyegetés, hanem a tényeknek világos és egyértelmű megfogalmazása, meghatározása.

A világ nem lesz más. De neked, ha Isten szeretetében élsz, akkor lehet békességed. Hiszen Isten azt mondja az övéinek: **Ha... figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság.** ¹⁹Annyi utódod lenne, mint a tenger partján a homok, méhed gyümölcse, mint a porszem: Neve nem veszne ki, nem pusztulna el előlem."

A második gondolatom az volt, amikor ezt az Igét elolvastam, hogy az Istenre figyelő, **Isten szeretetében élő ember azt érzi mindig, hogy élete biztonságban van.** A zsoltárok könyvében sokszor olvasunk erről a biztonságról költői módon megfogalmazva. A 126. zsoltárban olvassuk a nagyon jól ismert mondatokat: „**Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll.** ²Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké.” De a 91. zsoltár így mondja el ezt: „**Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen,** ²az ezt mondhatja az ÚRnak: Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom! ³Mert ő ment meg téged a madarász csapdájától, a pusztító dögvésztől. ⁴Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége.” A 4. zsoltárban pedig így vall a zsoltáros: „⁷Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világossága, URunk! ⁸Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk. ⁹Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, URam, hogy biztonságban élhessek!”

A hitben élő embernek békessége van, mert Isten megtartó kezében, szeretetében éli az életét. Biztonságban van.

A bűnös, az istentelen ember ezt nem mondhatja el. Csak árvák, elhagyottan és kiszolgáltatottan hanyódik ebben a világban. Egyszer jobban megy a sora, máskor pedig segítséget lát és kilátástalan helyzetbe kerül.

A biztonság hiánya, az élet kiszámíthatatlansága az emberi életnek a legnagyobb terhe.

Sokszor elnézzük a felnövekvő generációkat és látjuk, hogy hogyan őrli, nyomorítja meg az embert, torzítja el a gondolkodását a bizonytalanság. S ezt a talajvesztettséget, a biztonságnak ezt a hiányát sokan cinikusan jónak is tartják. Ez az élet szépségének a lényege. Küzdjél! Ne hagyd magad! S hadd vesszen a férgese. Az ember legyen bátor és ne adja fel, küzdjön az életéért.

Széthulló családok, alkohol, kábítószer, depresszió, különféle betegségek, különféle devianciák jelzik azt, hogy milyen káros is ez az állapot. S megint felfedezhetjük az Ige üzenetének figyelmeztetését: Nincsen békességük az Isten nélkül élőknek, az istenteleneknek! S nem is lesz soha!

A végső időkben talán kialakul egy biztonságosabbnak látszó világ, társadalom, a toális kontroll segít ebben majd, s ebben az „új” világban az emberek felszabadulnak abból a kínból, ami majdnem mindenkit gyötör ma. De erről a biztonságról azt olvassuk a thesszalonikaiaknak írt levélben: „³Amikor azt mondják: »Békesség és biztonság«, éppen akkor szakad rájuk hirtelen a veszedelem, mint a várandós asszonyra a fájdalom, és nem menekülnek meg.”

Mert hamis békesség és biztonság lesz ez! A világ nem szabadul meg ettől a kintől soha. Éppen ezért el kell mondani mindenkinek azt, hogy csak az talál biztonságot, aki Istenhez menekül. S ha a világ nem is változik meg, nem jönnek a paradicsomi állapotok, neked akkor is lehet békességed, mert érezheted azt minden nap, minden helyzetben, hogy „⁴Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége.” Harmadszor azt lehet elmondani a hitben élő ember életével kapcsolatosan, hogy azért van békessége, mert tudja, hogy van jövője. Tudja azt, hogy Jézus hatalmában van élete, életének minden részlete. S Jézus győztes Úr, győztes a halál felett is.

Van jövőképe a hitben élő embernek, van reménység annak a szívében, aki Isten szeretetében éli az életét.

A mi világunkban milyen jövőképe van az embereknek. Aktív korukban azt mondogatják egymásnak: Nem biztos, hogy kapunk nyugdíjat, mert az aktív generáció nem termeli meg a nyugdíjához szükséges pénzt és azoknak a fizetését, akik nem is tudják, hogy mire költsék a jövedelmüket.

A legnagyobb és lelelkesítőbb a jövőt illetően az talán sok embernek, hogy majd szép síremlékük lesz, és nem felejtí el őket az utókor. Legalább 20 évig még emlékeznek rájuk. Ki lesznek vele segítve! Talán ők is azt mondják: Kit érdekel az, hogy mit mond az utókor!?

Isten szeretetében pedig tudjuk, hogy Jézus örök életet szerzett nekünk. S olyan nagyon szeret minket a mi megváltónk, hogy ezért az örök életért semmit nem kell tennünk, csak elfogadni. Engedni kell, hogy életünkben megjelenjen már a földön az élet ereje, az örök életnek a szépsége, öröme.

A hitben élő embernek van békessége. Sokszor lehet látni olyan embereknek a magatartásán, hallani lehet a szavaikból ezt, érzékelti lehet, hogy milyen nagyszerű ez a békesség!

A világot nem változtathatjuk meg. Az mindig ilyen marad, amilyen. Benne van a bűnnek a szakadékában. Nincsen békessége, mert jövőképe jövője sincsen, reménysége sincs. Csak a pillanat, a jelen kis örömei lehetőségei adnak valamilyen enyhülést a fájdmára. Perc emberkék világa a mi világunk.

De ott, ahol Isten szeretete felragyog, ott megjelenik a békesség a szívekben és a mindennapokban is. Ezért mondjuk el mindenkinek, hogy Isten hívja magához ezt a világot, minden embert, hogy adja az Őtőle jövő békességet.

De ha nem hallaná meg senki ezt a szót és nem venné komolyan, akkor is igaz, hogy te szívedben érezheted ezt a reménységet és ezért az életedben az Istennek békessége ragyog fel.

Csak három gondolatot mondtam el, de ennek a három gondolatnak az elhangzása érzékeltette velünk, hogy itt még sok üzenet feszül. Hiszen ott van ebben az is, hogy Isten az Ő népének adta a törvényt, ami mindennek az alapja, ami vezérli és összetartja ezt a teremtett világot. A törvény ismerete, a törvényben lévő öröm is a békesség forrás. De ott, ahol nincs rend, nincsen ott az Isten törvénye, ott békesség sem lehet.

Jézus mondja nekünk: Az én békességemet adom nektek. nem úgy adom, ahogyan a világ. ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne féljen.

*

¹⁷Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell. ¹⁸Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság. ¹⁹Annyi utódod lenne, mint a tenger partján a homok, méhed gyümölcse, mint a porszem: Neve nem veszne ki, nem pusztulna el előlem.

Mindannyian szívesen halljuk Istennek azokat az ígéreteit, amelyek az Ő gondviselő, megtartó, áldó szeretetét hirdetik nekünk. Bátorítanak, megerősítenek bennünket ezek az ígéretetek. De akkor, ha az ígéretetek ellenére mégis az életünkben olyan fordulat áll be, amit nem vártunk, ami fájdalmat, vagy szenvedést okoz nekünk, akkor keserűen kérdezzük azt, hogy: Hol vannak az ígéretetek? Miért nem teljesülnek?

Ezekben a helyzetekben jó, ha megértjük, hogy Istennek az ígéretei nem feltétel nélküli ígéretetek. Ahhoz, hogy az Ő ígéretei az életünkben megvalósuljanak, ahhoz mindenképp előtte arra van szükség, hogy Istennel szövetséges viszonyban éljük az életünket. A szövetségkötés pedig ott kezdődik el, amikor megértjük, hogy Jézus Krisztus a golgotai kereszten életét adta értünk, hogy megszabadítson bennünket a bűnnek, a kárhozataknak és a halálnak a hatalmából. Vagy más megfogalmazásban Isten úgy szeretett minket, hogy egyszülött Fiát adta oda értünk, hogy megszabadítson bennünket az elveszettségünkből.

És, ha ezt megértettük, akkor szükség van arra, hogy el is fogadjuk Jézust, Isten szeretetét. Kimondjuk, hogy szeretnénk mi is részesülni Jézus szabadító szeretetének, áldozatának minden áldásában.

Amikor válaszolunk Isten szeretetére, amikor felismerjük és elfogadjuk az Ő szabadítását, akkor köttetik meg az a szövetség, amely életünket teljesen megváltoztatja, amelyben igazzá válnak számunkra Isten ígéretei. Ez az esemény új életre emel fel bennünket.

Amíg ez a szövetségkötés nem történik meg, addig az ember Istentől távol, elveszetten, a kárhozatban él. Addig, amíg Isten szeretetét nem fogadjuk be a szívünkbe és nem rendeljük alá magát Isten akaratának, addig a gondviselésbe vetett hitünk, az Isten áldására számító várakozásunk csak csalódások forrásává lehet.

Jézus ezért hirdeti olyan erővel azt, hogy: Térjete meg, mert elközelített az Isten országa. Az apostolok is ezt hirdetik nagy odaadással és munkájuk nyomán örömmel látják, hogy emberek közül sokan meghozzák a döntést, átadják a szívüket Jézusnak, új életet nyernek, Isten szeretetében kezdik élni az életüket.

S ezért minden időben a megtérésre hívó szó az, ami kell, hogy hangozzon. A hívó szó nyomán pedig az embereknek döntést kell hozni, át kell adni az életüket, szövetségre kell lépni Istennel Jézus Krisztus által.

A keresztyénség élete akkor üresedik ki, amikor ez a döntés elmarad, nem szól a hívás, és az egyházi élet különféle formaságokká alakul át. Az emberek azt kérdezik: Mit kell csinálni az istentiszteleten, a templomban?

Nem kell csinálni semmit! Istennel szövetségre kell lépni. Megtérni kell! Akkor változik meg az ember élete, akkor kezd áradni az ember életébe Istennek újjáteremtő ereje. Akkor kezd gyógyulni, rendeződni az embernek az élete, ha ez a döntés, vagyis a megtérés megtörténik. Amikor az ember átadja az életét Jézusnak, akkor konkrétan tapasztalni kezdi azt, hogy minden megváltozik. S ebben a változásban mérhetetlen nagy örömmel él és hálával dicséri Isten, aki lehajolt hozzá, aki felemelte Őt abból a mélységből, amiben addig élte az életét.

Minden alkalommal az a legfontosabb kérdés, hogy: Isten szeretetét, amely Jézusban lett valósággá, befogadtad-e a szívedbe? Isten szabadítását átélted-e? Nincs más üzenet az ember felé, aki a bűnben, a halálban él, aki küszködik a félelmeivel és a szívében békétlenség, keserűség van: Fogadd be Jézust, fogadd el a szövetséget, amit Isten kínál neked és akkor minden megváltozik. Amíg ezt nem teszed meg, addig nem történik semmi, addig nem leszel szabad, és nem lesz a szívedben igazi öröm.

S akkor, ha ez a szövetség megkötött, akkor azt tapasztalja meg az ember, hogy Isten tanítani kezdi őt. Így olvastuk ebben az Igében: **„tanítalak, ami a javadra válik”.**

Hogyan is tanít bennünket Isten? Mi az Ő tanításának a jellegzetessége? Az ószövetségi nép életére visszatekintve, de az újszövetségi Igét is látva, azt kell mondani, hogy Isten mindenek előtt azt láttatja meg velünk, hogy Ő kiválasztott bennünket, s a szövetséges viszonyban azt láthatjuk, érezhetjük, hogy az Ővéi, az Ő tulajdonaivá lettünk.

Így is olvastuk az Ézsaiás könyvében: **„Ezt mondtam neked: Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg! ¹⁰Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítlek, meg is segítek, sőt győzelmes jobbbal támogatlak. ¹¹Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnék téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. ¹²Keresed, és nem találsz azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak. ¹³Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezemet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje.”**

Isten Igéje azt mondja el, hogy az ember élete mindig valakinek a birtokában van. Nem vagyunk függetlenek, ahogyan az emberek azt sokszor gondolják. Két lehetőség van számunkra. Az egyik az, ami születésünktől kezdve az életünk állapota, hogy az életünket az elveszettség határozza meg, s így a világ fejedelme rendelkezik velünk, mert az ő tulajdonai vagyunk. S a másik lehetőség az, hogy Jézus halála által megszabadultunk ettől a hatalomtól, uralomváltás történik az életünkben, és Isten tulajdonaivá lettünk.

Az Ő tulajdonaként élni pedig azt jelenti, hogy Ő az, akiben bízhatunk, aki a mi megtartónk, aki a mi mennyei Atyánk, s ugyanakkor Ő az, akinek életünk minden részletében engedelmisséggel tartozunk. Biztonságot jelent számunkra az, hogy az Ő tulajdonai vagyunk, és egy teljes életforma változást jelent az, hogy neki engedelmeskedve éljük az életünket. **Nem csak jó emberek leszünk, mert az önmagában kevés, hanem Isten akaratát elfogadó és annak engedelmeskedő emberek.**

A világban egyre jobban megjelenő erkölcsi nézetek, a jóságról kialakított kritériumok olyan mértékben eltorzulnak a mi időnkben, hogy az a hitben élő ember számára elfogadhatatlan. A világunkat meghatározó gondolkodásmód a liberális gondolkodású, a bűnben élő ember okoskodásának terméke, amely egyre jobban eltorzult gondolkodást és

életformát jelent. A hitben élő ember pedig nem okoskodások által meghatározottan éli az életét, hanem az Istennel kötött szövetségnek a rendjében. Ez egyre jobban ismeretlen és idegen a világ számára. És a világ ezt elutasítja, mégpedig sokszor gyűlölettel. S így azt láthatjuk, hogy az Isten népe és a világ, amelyben élünk egyre jobban elszakad egymástól, sőt egyre ellenségesebben viszonyul egymáshoz. De az Ige azt mondja nekünk: **"⁵Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. ¹⁶Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az étellel való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van. ¹⁷A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké."**

Azért fontos ezt hangsúlyozni, mert az Isten akaratának a komolyan vétele és követése a feltétele annak, hogy életünkbe áradjanak azok a mennyei erők, azok az áldások, amik Istennél készen vannak a számunkra. Annak az embernek az életében, aki Isten akaratát nem veszi komolyan, nem jelenhetnek meg Istennek áldásai, mert azt saját maga teszi lehetetlenné. Ezért mondja itt az Igében Isten az engedetlen Izráelnek: **"¹⁸Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság. ¹⁹Annyi utódod lenne, mint a tenger partján a homok, méhed gyümölcse, mint a porszem: Neve nem veszne ki, nem pusztulna el előlem."**

Az Isten akaratának a megértésére és az igazi engedelmességre hitben kell eljutni. Nem úgy történik ez, hogy szolgáló módon elfogadom azt, amit mond a lelkész, vagy amit tanít az egyház, hanem ott belül, a szívünkben kell megérteni és mértékké tenni Istennek az akaratát. Lelki, szellemi növekedés útján jut el az ember az engedelmességre.

Egyszerű példát mondok ezzel kapcsolatosan, hogy érthető legyen. Sokan úgy jönnek el a templomba, hogy egy szokást követnek, vagy egy olyan lehetőséggel szeretnének élni, amit időnként igénybe szoktak venni. Úgy ahogyan valaki elmegy időnként a színházba, vagy a moziba. De Isten arra tanít bennünket, hogy az akarata így hangzik: *Megemlékezzél a nyugalom napjáról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál és végezd minden dolgot, de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja. Ezen a napon semmi ne tégy, csak az Isten közelségét keresd, mert Isten megszentelte ezt a napot és hív téged magához és a gyülekezetnek, Isten népének a közösségéhez.*

Amikor ez a szívben, Istentől tanítottan lesz a mi életünk szabályává, akkor ez az életünk rendje lesz. Belső igény, belülről meghatározott életrend. Mert megértettük, hogy szívünk szerint Istennek engedelmeskedni szeretnénk hálás szívvel és így meg fogjuk tapasztalni, hogy ennek az engedelmességnek a következtében Isten áldásai áradnak az életünkbe. Mert Isten minden áldásának a feltétele a szövetségben megélt engedelmesség.

De ugyanígy lehetne példát mondani a családi élet tisztaságáról, az életünk egyéb dolgainak rendjéről. A baráti körünkről és a szórakozásunkról.

Amikor valaki Isten szövetségét elfogadja, akkor nem az a döntő, hogy ő miről mit gondol, milyen nézetei vannak egy egy kérdésben, hanem az, hogy mi az Isten akarata. Mert csak Isten akaratának engedve, átadott és engedelmes életben áradnak ki Isten erői az életünkre, így valósulnak meg az Ő áldásai. Az engedetlen élet megakadályozza, kirekeszti Isten áldását, Isten erőinek az áradását.

Isten egész életünkön át tanít bennünket. Hiszen olyan messze vagyunk tőle, hogy életünknek egyetlen részlete sem az Ő akarata szerint működik. S életünk során, a csendességeinkben, életünk különféle helyzeteiben Ő a szívünkre beszél, tanítgat bennünket, hogy részesülhessünk az Ő csodálatos gazdagságában.

Gyakran hangzik el az a vélemény, hogy az egyháznak alkalmazkodni kell a modern világ formáihoz, hogy például vonzó legyen a fiatalok számára, vagy általában az emberek számára. Nos, az egyháznak nem kell sem modernnek lenni, sem maradinak, mert nem ez az egyházi életnek e lényege. Az egyházi életnek a lényege az, hogy olyan közösségként él ebben a világban, amelyikben Isten engedelmes gyermekei vannak együtt, akiknek az életében, élete által a mennyei erők, Isten áldásai jelennek meg és lesznek láthatóak a világban. Az egyház életének az ereje a Szentlélek munkájában, ajándékaiban, Jézus élő valóságos jelenlétében van és nem a különféle modernnek tartott figurázásokban. Ha ez a szövetségben élt, engedelmes élet nincs meg, ha Isten áldásai és erői nem áradnak ki, akkor az egész csak emberi dolog, értéktelen hangulat, üres időtöltés és csupán gyarló emberi erőlködés.

Isten tanítói munkájában nagy szerepe van a Szentírásnak, hiszen Isten az Ő akaratát az Ő Igéjében jelentette ki. S csendességünkben, az Igével

való foglalkozásunkban hatékonyan szól az Ő szava. Tanít bennünket arra, ami javunkra válik.

S az Ige mellett szükség van az imádságnak a csendjére. Arra, hogy kérjük Őt: Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád! Az imádság csendjében az ember Istenre tud figyelni teljesen.

Ezt azért tartom fontosnak, mert sokszor látom, hogy emberek valamilyen formában foglalkoznak a Bibliával. Elolvasnak Bibliával kapcsolatos tanulmányokat, szakkönyveket. Ez nem baj. Csak azt látom, hogy ezek az ismeretek valamilyen tudományt, műveltségbeli ismeretet jelentenek csupán. S ezekről ügyesen lehet beszélgetni társaságban, vagy akár a bibliaórán is. De ez az ismeretszerzés kevés önmagában. A keresztyén ember ismeretszerzése az Istennel való kapcsolatban lesz igazán jó, igazán hatékony. Arra van szükségünk, hogy Ő tanítson bennünket és szívünkbe íródjanak, hitünkben legyenek ott ezek az ismeretek. S így alakuljon ki az az engedelmes életforma, amelyben Isten szeretete munkálkodni tud, az Ő áldásai megvalósulhatnak, s az Ő fénye, dicsősége felragyoghat.

Egyik oldalon tehát ott van az a bizonyosság, hogy az Övé vagyok, az Ő tulajdona, aki kiválasztott, elhívott engem és azt mondja nekem: Te az enyém vagy! S a másik oldalon pedig az van, hogy ennek a kapcsolatnak a rendje érvényesül, ami azt eredményezi, hogy megmutatkozik annak minden áldása, csodája a mindennapi életben, hogy mit jelent az, hogy az Övé vagyok. Ebben van jelentősége annak, hogy Isten tanít bennünket arra, ami javunkra van.

Egyszerű példával szeretném szemléltetni ennek a most elhangzott üzenetnek a lényegét és a fontosságát. Sokszor előfordul az, hogy egy kedves házaspárt ismerünk meg valahol. Gyülekezetben, vagy a gyülekezeten kívül. Kedvesen, egymás kezét fogva, jönnek. Udvariasak egymáshoz. Mindenki úgy tekint rájuk, hogy boldogok. Mégis van jó házasság, mondják az ismerősök. S aztán egyszer úgy széthullik ez a szép jelenség, mint a szappanbuborék. Miért van ez? Mert a szövetség ugyan megkötött, de a szövetség rendjét nem vették komolyan. Ilyenkor a felek egymást szokták hibáztatni, pedig csak belső rend elfogadása, az engedelmesség hiányzott. Kívülről minden szépnek látszott, de belül csak az üresség volt és az engedetlenség. S az a szövetség, amelyikben a nincs meg a belső rend iránti engedelmesség, az törvényszerűen szétesik.

Hitben is, az Istennel való kapcsolatban is így van ez. Ha nem engedjük, hogy Isten tanítson bennünket és nem engedelmeskedünk az Ő akaratának, az Ő rendjének, akkor csalódások sorozatát fogjuk átélni és a hitünkben megszégyenülünk. Nem lesz benne erő, nem lesz rajta áldás.

*

¹⁷Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell. ¹⁸Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság. ¹⁹Annyi utódod lenne, mint a tenger partján a homok, méhed gyümölcse, mint a porszem: Neve nem veszne ki, nem pusztulna el előlem.

Az igehirdetésekből újra és újra elhangzik az a gondolat, hogy ebben a teremtett világban mindennek szigorúan meghatározott helye van, és minden úgy van a helyén, hogy ott be kell töltenie a küldetését. Minden mindennel összefügg, mindennek oka és célja van. Így van ez az egész kozmoszban, s a földi világ élő és élettelen területein egyaránt. De azt is tudjuk, hogy Isten úgy alkotta meg az embert, hogy az embernek is ebben a rendbe kell élni. A különféle népeknek éppen úgy, mint az egyes embernek ebbe a meghatározott rendbe tagozódva kell élni és a maga helyen kell betölteni a küldetését.

Senki nem felesleges! Senki nem mondhatja azt, hogy: Énrám már nincs szükség! És senkire nem mondhatjuk azt, hogy az élete, a léte értelmetlen. Így mindenkinek megvan a helye ebben a világban. Ez a hely, ez a küldetés egyedül az övé, mert Isten gondolatában, döntésében az adatott az ő számára.

De jól tudjuk azt, hogy igen sok ember mondja el, hogy az a legnagyobb fájdalom, szenvedés a számára, hogy nem találja meg a helyét, nem találja meg a küldetését, s így sodródik, állandó konfliktusokban éli az életét. S nagyon sok ember van, akik nem is foglalkoznak ezzel a kérdéssel, hanem

egyszerűen arra törekednek, hogy megtalálják az életnek a szebb és a naposabb oldalát és a lehető legjobban kihasználják az élet adta lehetőségeket. Ezért az életüknek az lesz a legfőbb célja, hogy egyenek, igyanak és az élet egyéb örömeit maximálisan kihasználják. Nincsen különösebb céljuk, csak elvannak ebben az életben.

Az emberi élet sodródásának, céltalanságának a Biblia szerint a bűn az oka. Vagyis az, hogy az ember elhagyta a rendet, saját maga igyekszik meghatározni azt, hogy neki mi a jó és mi az, ami rossz. Így az ember az egyetlen lény a teremtmények között, aki nem az Isten által meghatározott rendben éli az életét, és ezzel önmagának fájdalmat, szenvedést okoz, de a rábízott világ életében is különféle zavarokat támaszt. Ezt nagyon jól látjuk és érezzük az életünkben, a mindennapjainkban is.

S amikor mi emberek megfáradunk emiatt a rendetlenség miatt, ami az életünket megnyomorítja, amikor keserűen érezzük az életünk céltalanságát, akkor meghallhatjuk azt az Igét, ami ebben a felolvasott részben is megszólít bennünket. Ezt mondja ugyanis Isten az embernek: **„Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.”**

Isten, amikor a mi elveszettségünkben, céltalan fáradozásainkban Őhozzá megyünk, akkor azt cselekszi, hogy a helyünkre segít bennünket és megláttatja velünk azt a feladatot, amit nekünk szánt, amiben az életünk tartalmas és boldog életté válik.

Természetesen még sok minden megtörténik az Ő szeretete, kegyelme által az életünkben, de a mai alkalommal én most csak Istennek ezt a nagyon fontos ajándékát szeretném hangsúlyozni, ami számunkra rendkívüli fontossággal bír: **.....azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.”**

Ha szeretnénk megfogalmazni néhány üzenetét ennek a nagyszerű eseménynek, ami életünknek a gyógyulását is jelenti, akkor mindenképp előtt talán azt mondhatjuk, hogy az első, amit megértünk, amikor a helyére kerül az életünk, hogy nem akárcik, hanem az **Isten gyermekei** vagyunk.

A teremtési rend szerint is különleges tisztességet kapott az ember, hogy ezzel a tisztességgel, méltósággal éljen ebben a világban. Isten ugyanis a maga képére és hasonlatosságára teremtette az embert és úrrá tette

minden felett. De Jézus által ez a tisztesség, ez a dicsőség átformálódott, kiteljesedett: Isten gyermekeiként élhetünk. Jézus testvérünké lett és általa Isten gyermekeivé lettünk.

Ez a létforma már önmagában megerősíti, stabilizálja az életünket. Hiszen, ha Isten gyermekei vagyunk, akkor nem lehetünk semmiképpen elveszettek, gazdátlanok, céltalanul sodródók ebben a világban. A mennyei Atyával való kapcsolatunk ezt kizárja.

Itt válik személyes üzenetté számunkra az az Ige, amit Isten a választottjának, Izráelnek mondott: „**1....így szól az ÚR, a te teremőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! 2Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. 3Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!**”

Az ember akkor találja meg önmagát, életének a biztonságát, amikor Isten szeretetében kezdi élni az életét. Isten nélkül elveszettek, semmik vagyunk. Isten szeretetében pedig megtaláltak, ott méltósága van az emberi létnek, az emberi életnek. És ez nem olyan méltóság, amilyen sokszor egy egy embernek a dicsekvésében, önteltségében látható, hanem valódi, valóságos méltóság. Nem önmagunktól van, nem a teljesítményünk által lesz a mienk, hanem Isten szeretete által, amely kiáradt a szívünkbe és betöltötte azt.

S akkor, amikor Isten gyermekeiként éljük az életünket, akkor életünkben Isten dicsőségének az ereje ragyog fel.

Néhányszor megtörtént az velem, hogy olyan emberrel találkoztam, aki valamelyik ősi, nemesi család leszármazottja volt. S megfigyeltem azt, hogy ezek között az emberek között volt jó néhány olyan, akiknél érzékelhető volt, hogy valami egészen különös tehetséggel, kisugárzással, alkotó erővel forgolódtak az emberek között. Még a legnagyobb mélységben is, amibe kerültek az elmúlt időben az ilyenek közül sokan, érzékelhető volt valamilyen különleges emberi többlet.

Mennyivel inkább megvalósul ez annál az embernél, aki Isten gyermekeként él ebben a világban. Érzékelhető mindenki számára, hogy más, mint a többi. Olyan értékeket, olyan kincseket hordoz magában, ami az Isten-gyermeki

létéből fakad. Isten dicsősége sugárzik át a lényén, jelenik meg a szavaiban és a tetteiben.

Szoktunk gyakran beszélni erről a különféle alkalmakon. A gondolkodásában ott lévő világosság, a szeretet, az együttérzés, a szelídség és az alázat. Az a jóra való törekvés, amely Jézus Krisztusban megjelent ebben a világban. És sok más nagyszerű ajándék ragyog az ilyen embernek az életében.

Mindent meg kell tennünk azért, hogy sok ember életében megtörténjen ez a változás, sok embernek az élete gyógyuljon. Sok ember tudja elmondani azt, hogy: Tudom, hogy nem vagyok gazdátlan, nem vagyok elveszett, nem élek céltalanul ebben a világban, mert Isten szeretete a szívembe áradt, és tudom, érzem azt, hogy Isten gyermeke vagyok. És hadd élje át sok ember ennek a csodálatos méltóságnak a gazdagságát, hogy életében és élete által felragyog az Isten dicsőségének a fénye. Valóság lesz a nemessége.

De ugyanakkor azt is láthatjuk, hogy ma olyan mértékben zuhan lefelé a világ, az emberek sokasága él az emberhez méltatlan életformába, s ez minden gondolkodó embert megdöbbsent. A mindennapok minősége, az emberi kapcsolatok, a családi életek, a munkahelyek szellemisége, az irodalom, a zene, a költészet, sőt még az egyházak élete is, mind mind félelmetes mélységekbe jutott már a mi korunkban és az emberiség egyre zuhan tovább valamilyen nagy katasztrófa felé. És amikor erről beszélünk, akkor az emberek nagyon sokszor azt válaszolják, hogy ez a modern, haladó világ, nem kell ettől félni. A valóság az, hogy hihetetlenül szomorú, tragikus állapotban van a mi világunk és szinte semmi remény nincsen arra, hogy ebből ki tud szabadulni. Vigasztalhatjuk persze magunkat, hogy most egy új világ van készülőben és azért vannak ezek az anomáliák.

A valóság azonban az, hogy nincs más megoldás, csak egyedül Istennek a szabadító szeretete. Azért kell mindent megtenni, hogy emberek sokaságának az életében megtörténjen a nagy változás. Eljussanak minél többen arra, hogy ki tudják mondani: Isten megtalált. Szeretete kiáradt az életemre, Isten gyermeke vagyok. Ez a méltóságom és ez látható is az életemen, mert az én mennyei Atyám dicsősége, szeretete, jósága és hatalma ragyog fel az életem által.

S akkor, ha valaki ezt a változást átélte, akkor azt fogja tapasztalni, hogy életét, útját, küldetését megtalálta. **Isten olyan úton kezdi vezetni, amin**

járnia kell, amelyen, a helyén érzi magát. Ez általában fokozatosan alakul ki, de kialakul, mert minden embernek meg van a maga helye, feladata ebben a világban. Viszont ahhoz, hogy az ember élete helyére kerüljön, ahhoz mindennek előtt az Istennel való kapcsolatát kell megtalálnia és rendeznie.

Hitben élve az ember megérti az, hogy nem azt csinálom az életemben, amit én akarok, amit szeretnék, hanem azt kell tennem, ami az Istentől kapott feladatom, küldetésem. S ez az életünk teljességére vonatkozó szabály: **„...olyan úton vezetlek, amelyen járnod kell.”**

Ez azért is fontos, mert Isten csak akkor adja az Ő különleges áldásait, akkor támogat bennünket a harcainkban, ha az Ő általa meghatározott úton járunk, ha azt tesszük, amit Ő reánk bízott.

Izráel népének az életében mindig akkor történt meg a megerőtlenedés, akkor szólalt meg az ítélet, amikor a maga útján kezdett járni, vagy amikor a bálványoknak engedelmeskedett, azokat tisztelte. Ilyenkor Isten mindig figyelmezteti a népet: Én elválasztottalak téged, te az én népem vagy, és akkor áldalak meg, akkor dicsőítem meg magamat az életedben, hanem engedelmesen követed azokat a szabályokat, törvényeket, azt a rendet, amit elődbe adtam.

Ebből a szempontból a mi életünk sem működik másképpen. Meg kell találni és el kell fogadni az utunkat, Isten akaratát kell követnünk, s akkor Istennek az áldása, megtartó szeretete az életünkbe árad. Akkor megkapjuk azokat a kincseket, amik meggazdagítanak bennünket és hatékonyá teszik az életünket, ha azon az úton járunk, amit Isten kijelölt nekünk, hogy azon járjunk.

S azok, akik így élik az életüket elmondják azt, hogy fantasztikus gazdagságot találnak ebben az életformában és örömük van ebben az életformában. Visszatekintve a megtett útra látják Istennek áldó, megtartó és meggazdagító szeretetét. Természetesen azt is megvallják, hogy sok küzdelem, sok hitben megélt kihívás is jellemzi ezt az utat. Olyan helyzetek vannak ezen az úton, amikor félelem és elbizonytalanodás jellemző az ember életére. De aki így él az elmondja, hogy Isten minden nehézségben megtartotta és megbizonyította az iránta való szeretetét.

Jó így élni és csak így jó élni ebben a világban. Ott ahol ez nem érvényesül, ott az ember céltalanul, reménytelenül sodródik egy életen át. Vagy ha

mégis van az életében valami olyan öröm, ami megerősíti, abban is mindig érzi, hogy valami nem működik úgy, ahogyan működnie kellene.

Isten azt akarja, hogy találj oda az Ő szeretetéhez Jézus által, éld át azt, hogy különleges méltósággal, dicsőséggel élhatsz ebben a világban és van küldetésed, helyed, s van célod, amíg itt vagy ezen a földön. Ő azon az úton vezet, amelyen járnod lehet és járnod kell.

*

Hallgassatok rám, ti szigetek, figyeljetelek, távoli nemzetek! Már anyám méhében elhívott engem az ÚR, születésemtől fogva emlékezetben tartja nevem. Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem. Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet! Ézsaiás 49.1-3.

Ézsaiás könyvének ebben a középső részében, amit a szakirodalom deuteróézsaiási könyvnek nevez, találjuk azokat a különös részeket, amiket ebed Jahve daloknak neveznek. Az Úr szenvedő szolgájáról szóló dalok, Igék ezek. Az első ilyen részlet a 42. fejezet elején található, amelyik így hangzik: „¹Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmél ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. ²Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. ³A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécses nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt. ⁴Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek.” A második ilyen ének ennek a fejezetnek az első hat verse. Érzékelhető, hogy szinte folytatása a 42. fejezet verseinek: „¹Hallgassatok rám, ti szigetek, figyeljetelek, távoli nemzetek! Már anyám méhében elhívott engem az ÚR, születésemtől fogva emlékezetben tartja nevem. ²Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem. ³Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet! ⁴Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél. ⁵Most pedig ezt mondja az ÚR, aki már anyám méhében szolgájának teremtett, hogy Jákóbot hozzá térítsem, Izráelt hozzá gyűjtsem. Ilyen nagyra becsült engem az ÚR,

Istenemnél van az erőm. **‘Ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.’**

Különbéle magyarázatok fogalmazódtak meg ezekről a részekről. Természetesen a zsidóság egészen más módon értelmezi ezeket az énekeket, mint a keresztyénség. A keresztyénség nagy része olyan próféciaikat lát ezekben az énekekben, amelyek Jézusról szólnak.

Jézus az Úr szenvedő szolgája, az ebed Jahveh, aki magára vette a mi bűneinket és szabadítónkká lett.

Ebben a most felolvasott részben találunk egy olyan ellentmondásosnak látszó kijelentést, amibe el szoktak akadni a Bibliát olvasó emberek. Az első állítás, amit itt találunk az az, hogy a harmadik versben így szól: **„Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet!”** Ez azt az állítást erősítheti meg sokakban, hogy az Úr szenvedő szolgája nem más, mint Izráel. De a következő állítás már másról szól. Így hangzik: **„Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.”**

Ez az Ige azt érteti meg velünk, hogy valaki olyanról van szó, aki Izráel népéhez tartozik, de megbízatása egyrészt Izráel helyreállítása, másrészt pedig az, hogy a pogányok világossága legyen. Jézus Izráel népéhez tartozik test szerint, hiszen Dávid házából és háza népéből való. Ő azért jött, hogy Izráel elszéledt juhait összegyűjtse, vagyis helyreállítsa Isten választott népének országát, de ugyanakkor Őbenne ragyog fel a világosság, Isten világosságának ragyogása a pogányok számára is.

Sokan vannak, akik azt vallják, hogy éppen a mi korunkban teljesedik be ez a prófécia Izráel népének összegyűjtéséről, amit általában messiási jelként értelmeznek, és a jövőben, majd a ránk következő sok nyomorúság után, egy olyan világnak a kialakulásáról szól, amikor a pogányok is teljes mértékben megtapasztalhatják Isten dicsőségének felragyogását. Így mondja Jézus a végső időkről szóló beszédében: **„Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég.”**

Én a mai alkalommal ebből az Igéből csak néhány szót szeretnék kiemelni, mégpedig ezt a néhány szót: **„Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem. ³Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet!”**

Nem kétséges az, hogy abban a korban, amikor ez az Ige feljegyeztetett, akkor a kard az egyik legfontosabb fegyver volt a csatákban. Harci eszköz, amit használtak a harcoló katonák, és amelynek erejében bíztak a csatatéren küzdő felek.

Jézusról, Jézus küldetéséről ez az Ige azt mondja el, hogy Isten **„Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem. ³Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet!”**

A Jelenések könyvében ezt olvassuk Jézusról, így látja Őt János apostol: **„...a gyertyatartók között az Emberfiához hasonlót: hosszú palástba volt öltözve, mellén aranyövvel körülövezve; ¹⁴feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; ¹⁵lába hasonló volt a kemencében izzó aranyérchez; hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása; ¹⁶jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles kard jött ki, és tekintete olyan volt, mint amikor a nap teljes erejével fénylik.”**

Jézus által szólal meg Istennek a hatalmas erejű, teremtő szava ebben a világban. Amikor Isten elhozta a világ számára az Ő kegyelmének meghirdetését, akkor beteljesedett az, amit itt olvasunk: **„Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem. ³Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet!”**

Isten Jézus által szólalt meg hatalmasan, s Ő általa állítja helyre, és formálja át a világot és a mi emberi életünket is. Istennek a Jézus Krisztus által megszólaló szava hozza el egyedül életünk megváltozását, gyógyulását.

Gyakran fordul elő, hogy valakinek az életében azt látjuk, hogy rendkívüli módon szenved, mert nincsen a helyén az élete, nem találja meg a saját küldetését, feladatát. Az utóbbi időben egyre többen jutottak el erre az állapotra az életkörülmények erőteljes változása, a létbizonytalanság

felerősödése által. Különböző módokon jelenik meg ez az állapot, különféle következményekkel jár.

Az orvostudomány különféle gyógyszerekkel igyekszik az ilyen embereket gyógyítani, az egyházak is különféle lelkipáterekkel különböző módszereket alkalmaznak, hogy megpróbálják az ilyen embert talpra állítani, ha hajlandó ezt a segítséget elfogadni. De tudomásul kell venni azt, hogy a gyógyulás csak akkor következik be, amikor Istennek a Jézus Krisztusban megszólaló szava eléri az embert, eljut a szívéhez. Amikor az az éles kard elvégzi a szívében azt a gyógyító beavatkozást, amire az embernek szüksége van. **„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.”**

Az embereknek nem vallásos elfoglaltságokra van szüksége, hanem arra a Jézus Krisztus által megszólaló isteni szóra, Igére, amely képes új életre támasztani azt, aki a halálban van. Ezért az egyházaknak, az igehirdetőknek nem szabad semmiféle látszatmegoldásokat keresni, hogy az embereket becsalogassák a templomba, hanem az igehirdetéseikben, a bizonyágtételekben Istennek Jézus Krisztus által megszólaló szavát kell hirdetni nyíltan és minden szégyenkezés nélkül.

Addig, amíg az embert Jézus nem győzi le, amíg a régi életéből ki nem szabadítja az Ő szavának erejével, Igéjének a kardjával, addig az ember reménytelen helyzetben van, elveszett és nem fog meggyógyulni az élete, nem lesz üdvössége. Minden hiábavaló, amit cselekszik, amíg Istennek teremtő szava nem éri el! Az igehirdetőnek, a hitben élő embernek nem szabad különféle emóciók, érzelmek által meghatározottan élni. Tudomásul kell venni, hogy itt, ebben a világban, az emberek között, élet halál harc folyik, s az törvény, hogy aki hisz, annak élete van, aki nem hisz, akit Jézus nem győzött le az általa megszólaló hatalmas Igével, annak nincsen, nem lehet semmi reménysége, csak a halálban bukdácsol.

Nem véletlenül mondja Pál apostol, hogy: ¹„Én is, amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyágtételét. ²Mert úgy határoztam, hogy nem tudok köztetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettéről. ³És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg nálatok. ⁴Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével; ⁵hogy hitetek ne emberek

bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.” „Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.”

Népcsoportokat, népeket, országokat, ahol súlyos problémákat látunk, nem lehet más módon megváltoztatni csak azzal az Igével, amely Jézusban szólal meg. Az a nagy tisztelet, amivel közeledik a mai ember különféle kultúrák, népszokások felé, az lehet nagyon kedves és udvarias magatartás, de biztosan eredménytelen olyan változások munkálására, amikre olyan nagy szükség lenne a mi világunkban. Nincs más szabadító, csak egyedül Jézus Krisztus. Nincs más, aki képes lenne megváltoztatni az emberi életet, meggyógyítani az embernek, az emberiségnek sokféle betegségét, nyomorúságát, csak egyedül Jézus Krisztus. Meg kell értenünk, és el kell fogadnunk, hogy Jézus az egyetlen, akit Isten küldött, aki így szólhat: **„²Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem. ³Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet!”** Őt kell szolgálnunk és az Ő harcában kell állnunk teljes erővel.

Bátran mondani kell mindenkinek: Jézus által Isten hívása hangzik feléd! Halld meg a hívást és engedd, hogy megtörténjen az életedben az Ő győzelme, mert ez az egyetlen lehetőség a számodra!

Szabaddá kell lenni attól a bűntől, amiben az egyházak élnek sokszor, hogy az evangélium helyett lelki tápszerekkel táplálják azokat, akik elmennek meghallgatni az igehirdetéseket. Egy kis filmvetítés, egy kis táborozás, egy kis dalolás, egy kis kézműveskedés, amikkel még sokat is lehet dolgozni, és az illető még büszke is önmagára, hogy milyen hűséges munkása az Úrnak,... és a lényeg mindig elmarad. Nem azt mondom, hogy minden értelmetlen, csak azt szeretném hangsúlyozni, hogy ha Jézus teremtő szava nem szólal meg, ha valaki nem jut el életének alapvető változására, akkor elveszett. Lehet, hogy jól érzi magát a bibliaórán, szívesen végez, akár egyházi szolgálatot is, de a halálban és a kárhozatban maradt.

Isten Jézusban megszólaló szavának megszólaló csodájának, szabadító hatalmának megvalósulása mindennél fontosabb.

S tudomásul kell vennünk azt is, hogy a lelki - szellemi fejlődésünk sem történik másképpen. Istennek a Jézus Krisztusban megszólaló szavát kell hallanunk. Engednünk kell azt, hogy ez a szó meghatározza a

gondolkodásunkat. A keresztyénség nem nemes időtöltés, nem okoskodás, hanem az Isten Igéje által legyőzött és átformált, átformálódó élet.

És ezt azért mondom el, mert azt látom, hogy gyülekezetinkben nagyon sok jó szándékú ember van jelen az istentiszteleteken, akik nem élték át Istennek a Jézus Krisztusban megszólaló szavának erejét, nem jutottak el döntésre, nem nyertek új életet, és ez nyilvánóan látszik az ő dolgaikban.

Ezért is kell olvasnunk naponta az Igét, várva azt, hogy az Igén át meghallhatjuk azt a szót, amely felülről jön, amely személyesen megszólít és tanít bennünket.

Az Ige, amely Krisztusban szól hozzánk, akkor, ha szívünkbe íródik, akkor megóv bennünket a különféle tévutaktól, mert egyenes úton vezet, világosságban járat bennünket.

A keresztyén gyülekezetekben olyan sokszor tapasztalhatjuk, hogy különféle hiedelmek, idegen gondolatok, sőt sokszor babonák is ott vannak a szívekben. Ott, ahol Istennek Jézus Krisztusban megszólaló szavai, Igéi szólnak, ott mindenféle ember gondolat, babona, pogány szokás elveszti az értelmét. Isten, Jézus Krisztusban lelki - szellemi növekedést, tisztánlátást ajándékoz nekünk, ha az elfogadjuk.

S ugyanakkor a Krisztusban megszólaló Ige védelmet is jelent a számunkra. Mert olyan sokféleképpen támad bennünket az ellenség, olyan sok csapdát állít nekünk. Jézusban, az Ő Igéjét követve leszünk védettek és tudjuk visszaverni a támadásokat.

A mai Ige azt kérdezi tőlünk: Jézus legyőzött-e téged? Legyőzte-e a régi életedet és új életre támasztott-e? Ha még ez nem történt meg, akkor ne nyugodj bele! Borulj le Jézus előtt és mond ki, hogy átadom neked a szívemet, hogy enyém lehessen az az új szív, amit te adsz a régi helyett! És akarom, hogy a szívemben te légy az Úr! Építsd fel, valósítsd meg azt az új rendet, ami a lélekben való növekedéshez segít engem. S add, hogy a Te akaratodat kövessem, hogy védve legyek minden támadástól.

Jézus azt mondja: Isten „²Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem. ³Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet!” Őbenne van egyedül üdvösség!

Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg. Hagytam, hogy verjék a hátamat, és tépjék a szakállamat. Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől. De az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent. Ézsaiás 50:4 -

Ézsaiás könyvének ez a fejezete egy olyan perbeszédet tartalmaz, ahol Isten a vádlott. Az Ő népe vádolja Őt.

Izráel népe ebben az időben még fogságban van Babilonban, s nagyon vágyik arra, hogy megszabaduljon, visszatérhessen a hazájába. Hosszú időn át kellett idegen országban élniük, s közben Jeruzsálem, a templom és az ország is romokban van, idegenek tanyájává lett. Keserűen és egyre erőtlenebb reménységgel a szívükben élik meg a fogság nyomorúságát. Úgy érzik, hogy ebből az állapotból már nem szabadulhatnak ki sohasem.

Ebben a helyzetben szólalnak meg, s kezdik Istenet vádolni. Van, aki azt mondja, hogy Isten eladta a népét a babiloniaknak, úgy, ahogyan az elszegényedett, hitelezői által szorongatott ember eladja gyermekeit vagy feleségét rabszolgának. S van, aki azt mondja, hogy Isten megerőtlenedett, nem tudja népét megszabadítani a hatalmas birodalom karmaiból. Nem tud népén segíteni.

A vádakra Isten válaszol. Először azt mondja, hogy nem adta el, nem adta oda az Ő népét a babiloniaknak, hanem **„Csak bűneitek miatt adtalak el, vétkeitek miatt küldtem el anyátokat!”** Bűneitek, engedetlenségetek miatt büntettelek meg benneteket. Majd azzal folytatja, hogy Babilon ereje olyan előtte, mint a semmi. Népe tudhatja, hogy Isten előtt nincsen olyan erő, amelyik szembeállhatna vele. Hiszen **„Íme, dorgáló szavammal kiszáritom a tengert, pusztává teszem a folyókat! Bűzlenek a halak, mert nem lesz víz, és elpusztulnak a szomjúságtól. Feketébe öltöztetem az eget, és zsákruhát húzok rá.”**

S ebben a perbeszédben szólal meg egy különös hang, amit a bibliatudósok az Úr szolgájának megszólalásaként értelmeznek. Így hangzanak ezek a szavak: **„Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg. Hagytam, hogy verjék a hátamat, és tépjék a szakállamat. Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől. De az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent. Közel van, aki igazságot ad nekem, ki mer perbe szállni velem?!”**

A reménytelenségbe süllyedt, elfáradt nép felé megszólal Isten küldöttjének, szolgájának vigasztaló szava. Különös módon azonban az Isten küldöttének vigasztaló szava nem mindig talál szíves fogadtatásra. Talán azért, mert igehirdetése Istennek nagyobb szeretetéről és hatalmáról szól, mint, amit elgondoltak és elfogadnának. Az egész világ, az emberiség iránti szeretetét hirdeti. Ez ellenállást szít. Isten szolgájának erősen kell állni, s azt mondani: **„Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől. De az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent.”**

Ha ezeket a szavakat, az evangélium Igéit, történeteit ismerve halljuk, akkor tudjuk, hogy az Úr szenvedő szolgájának, Jézusnak a szavai ezek, aki a rendelt időben megérkezett Isten népéhez és ehhez az egész világhoz.

Az ének első szavai fontos üzeneteket fogalmaznak meg, amiket feltétlenül meg kell hallanunk. Talán azt a szót emelhetnénk ki a mai alkalommal, hogy **az elfáradtaknak** szólal meg az Úr küldöttjének Igéje.

Ha elkezdjük figyelni azt, hogy a Biblia, az egyház, az Isten ügye milyen módon kerül elő különböző helyeken, akkor azt tapasztaljuk, hogy építő, vagy kevésbé építő viták, beszélgetések alkalmával. Érvek és ellenérvek hangzanak fel egy egy kérdéssel kapcsolatosan. Van-e Isten? Teremtés vagy evolúció? Elméleti, filozófiai kérdésekké válnak ezek a témák a beszélgetésekben.

Jézus azonban nem azért jött, hogy elméleti vitákat folytasson velünk, hanem azért, mert a megfáradottak számára van mondanivalója. Azok számára, akik belenehezültek a sárba, akik már nem hisznek a jövőben, akik csüggedten leeresztik a kezüket és azt mondják, hogy „...mindegy, mindhiába, A bűn, a betegség, a nyomorúság, A mindennapi szörnyű szürkeség Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!”

Jézus azért jött, hogy azokat megkeresse, akik úgy érzik, hogy elveszettek. Hozzájuk szól, és azt mondja nekik, hogy: Nem igaz, hogy teljesen elveszett vagy! Egy lehetőséged még van, egy nagyszerű, igazi lehetőséged, ami minden gondodban és problémádban igaz, s ezt a lehetőséget Isten készítette el a számodra. Isten nagyon szeret Téged és ki akar menteni abból, amiben vagy. Van hatalma arra, hogy talpra állítson és utat adjon eléd, amin járhatsz, és amin életed kiteljesedik.

A mi világunkban minden időben hihetetlen sok ember él úgy, hogy elfáradt az életét terhelő súly hordozásában, vagy a sikertelenség, a sorozatos vereségek következtében. Ezért az evangéliumnak, Jézus szavának minden időben hihetetlenül fontos üzenete kell, hogy megszólaljon. A vitákat, elvi kérdéseket majd egy későbbi időszakban is ráérünk megtárgyalni, lefolytatni. Az ilyen időtöltés csak elveszi az időt és az erőt a mindennél fontosabb feladattól: Szólni az Úr Igéjét a megfáradottaknak.

Jézus által ez a vigasztaló üzenet szólalt meg mindig mindenütt. Jézus hangsúlyozza is: **„...nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem.”/Jn.12:47./ „...az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. /Lk.9:56./ „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett.” /Lk.10:10/ Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre./Lk;5:32/...**

A mi feladatunk ez, ha Jézus tanítványai vagyunk, szólni az Úr bátorító Igéjét, a jó hirt, a megfáradtának.

Vajon ez szólal-e meg általunk? Szavainkból, életünkéből, életvitelünkéből?

De ez az Ige még pontosabban fogalmazza meg azt, hogy miképpen szólalhat meg a megfáradt számára a vigasztaló, megerősítő szó!

Az első, amit megfogalmaz ez az Ige az az, hogy **„Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványaként. Az én Uram, az Úr, megnyitotta a fületem.”**

A megfáradtak felé megszólaló üzenet így adatik, az Atyával való élő kapcsolatban. Jézus nagyon komolyan vette ezt, az evangélisták több helyen írnak erről.

A mi életünkben, szolgálatunkban is ez az alap, ha jól végezzük a szolgálatunkat.

Azt jelenti ez, hogy Isten szolgálja szüntelenül Istenre figyelve éli az életét. Isten előtt zárja a napját, tart önvizsgálatot, s Isten előtt indul el az új napra. Szüntelen imádságban, élő kapcsolatban van.

Ha csak emberi módon próbálunk segíteni ezen a világon, a világban élő sokféle megfáradásra, ha emberi módon próbáljuk a megoldást vinni, akkor ez mindig tele lesz hiányossággal, és nagyon sokszor megszegyenülünk az ötleteinkkel. Ezt látjuk a mi világunkban is, hogy bizonyos módszerekkel igyekeznek segíteni az embereknek, a társadalomnak, és a segítség nem lesz igazán segítség.

Az Igét, az üzenetet, a problémákra a megoldást mindig el kell kérni. Valóságosnak kell lenni annak a csodának, hogy **„Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványaként.”**

Tanuljuk meg tehát, hogy bármilyen ügyben is közeledünk emberekhez, bármiben szeretnénk segíteni nekik, szolgálni őket, akkor Isten kell, hogy tanítson meg, ébresszen rá minket arra, hogy hogyan kell szólni, szolgálni. A mi elképzeléseinket, ötleteinket el kell felejteni! Csak az lehet segítség a megfáradtnak, amit Isten akar neki elmondani. A mi szavunk csak összezavarja, vagy még jobban leterheli.

S azt kell kérni, hogy az Úr nyissa meg a fülünket a hallásra. Hiszen a csendességünkben, az imádságunkban is mindig nagy veszély, hogy saját gondolatainkat halljuk meg. Gyakran azt olvassuk ki az Igéből, amit mi is már elgondoltunk. A hallás Isten ajándéka. Ő ad számunkra halló fület, hogy Őrá tudjunk figyelni.

A hívő életnek és szolgálatnak az egyik fontos jellemvonását fogalmazza meg ez az Ige! Úgy élem az életemet, hogy: **„Minden reggel fölébreszt**

engem, hogy hallgassam tanítványként.”, s megadja nekem, hogy átéljem a csodát: „Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem.”

A keresztyén élet a Krisztussal megtalált csodálatos belső közösségben kapja meg a feladatot és a feladathoz szükséges ismereteket, s az erőt is. S a feladat mindig az, hogy Isten Igéjét, szeretetét kell vinni a megfáradtaknak.

De még egy nagyon fontos üzenet fogalmazódik meg itt, ennek az éneknek az első részében. Elengedhetetlenül fontos, hogy Krisztusnak a szavát meghalljuk, hogy Őrá figyelve éljük az életünket. De arra is szükség van, hogy a meghallott szót jól tovább tudjuk adni, el tudjuk mondani. Hiszen azt olvassuk ebben az Igében, hogy „Az én Uram, az ÚR, **megtanított** engem, mint tanítványát beszélni, hogy **tudjam szólni igéjét** az elfáradtaknak.”

Amikor Isten üzenetet bíz ránk, akkor azt akarja, hogy **az Ő hatalmas szava, teremtő Igéje szólaljon meg általunk**. Nem csak szavakat, mondatokat akar küldeni velünk a megfáradottaknak, nem a mi beszédünket, hanem olyan Igét, amelyben Istennek teremtő ereje van. Olyan erő, hogy amikor valakinek megérinti a szívét, akkor az illető összerándul, mert érzi azt, hogy valamilyen erő érintette meg, árad ki rá.

Minden igehirdetésnek ez az alapvető célja, hogy Isten élő szava szólaljon meg általa. Akkor volt hű szolga az igehirdető, ha az istentisztelet után emberek úgy mennek el, hogy szinte szólni sem tudnak, mert Isten Lelkének az ereje, szeretetének az ereje megérintette őket.

A megfáradt ember csak ennek az élő Igének a megszólalása által gyógyulhat, újulhat meg. Az emberi szavak erőtlenek, vagy nagyon jelentéktelen erőt hordoznak csupán.

Hogy az Isten megszólalásának csodája megtörténhessen, ahhoz arra van szükség, hogy Isten tanítson, tegyen képessé bennünket erre a beszédre. Így tehát nem csak a halló fület, hanem az Ige szólására alkalmas, isteni erőt hordozó szavakat is el kell kérni. Csak így lehetünk Isten szolgálói ebben a világban.

Szolgálatom ideje alatt eljutottam arra a felismerésre, hogy nem az a lényeg, hogy az ember mennyit fáradozik. Sok fáradsággal is nagyon rossz teljesítményt mutathatunk fel. Egy helyén mondott szó, amiben Isten

ereje van, több, mint ezernyi prédikáció, vagy beszélgetés. Egyetlen szó képes az embert újjá tenni, míg gyakran sok fáradozás csak eredménytelenség fájdalmát adja.

De talán még azt is szabad mondani, hogy sokféle megfáradás van az emberi életben. Sokféle bajban, nyomorúságban lévő ember van körülöttünk. Azt a szót, ami Isten ránk bíz, amelynek a kimondására alkalmassá tett, azt oda kell vinni, konkrétan, ahhoz az emberhez, akit Isten meg akar szólítani.

A tanítvány nem csak megkapja a szót, amelyben erő van, hanem képessé is lesz arra, hogy ott hirdesse meg, ott mondja ki, abban a helyzetben, ahol szükség van rá.

Jézus tehát példát mutat nekünk. Azért jött, hogy Isten kegyelmes szavát tudja elmondani a megfáradtaknak. Az Atyával való kapcsolatában kapta meg a kijelentést, amelyet mindig a Lélek erejével megerősítve mondott ki egy egy konkrét helyzetben.

A mi feladatunk is ez. Legyünk Isten küldöttei a megfáradtak felé. Halljuk meg és adjuk tovább Isten üzenetét. Isten üzenetet pedig az, hogy Isten kimondhatatlan szeretettel szereti ezt a világot, s benne minden embert, s aki hisz Őbenne, az nem vész el, hanem élet, üdvössége lesz. Isten ereje, hatalma fogja őt felemelni, megtartani és megáldani.

A választott nép Babilonban éli a fogság szomorú időszakát. Mivel hosszú idő telt már el ebben az állapotban, szinte reményt veszve azt mondogatják egymásnak: Istenünk odaadott bennünket a rabtartóinknak és nem tud, talán nem is akar bennünket megszabadítani. Ebben az állapotban szólal meg a bátorító üzenet: **"¹Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! - mondja Istenetek. ²Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az ÚR keze minden vétkéért.... ²⁷Miért mondasz ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé. ²⁸Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az ÚR? Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. ²⁹Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. ³⁰Elfáradnak és**

ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. ³¹De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el. "

Ebben a depresszióban, amiben Izráel élte az életét, kialakult egy olyan állapot, amikor Isten népe eljutott a legnagyobb mélypontra. Nagyon elfáradt. Isten szava itt, ebben az állapotban szólal meg felé.

Mi is sokszor átéljük életünk folyamán ezt az állapotot. Eljutunk arra a gondolatra, hogy Isten elfeledkezett rólunk. Nem hallja meg a kiáltásunkat. És ebben az állapotban éljük át azt, hogy bekövetkezik a fordulat. Isten közbelép és felemel, kiragad bennünket abból, amiben vagyunk. Ezzel tanít bennünket arra, hogy Ő nem feledkezik meg rólunk, és nincsen olyan mélység, amelyből ne lehetne kiszabadulni Ő általa. Ebben a mélységben éljük át legnagyobb erővel, hogy Istenre szorultak vagyunk, aki teljesen szabad velünk, de soha nem hagyja cserben azt, aki hozzá kiált. Itt éljük át igazán Isten kegyelmét, szeretetét.

Természetesen nem könnyű ezt így átélni, hiszen annyi belső küzdelmet kell megvívni, annyi félelem támad ránk, annyi kétségbeesett miért szólal meg a szívünkben. De tudjuk, érezzük, hogy akkor, ha minden olyan flottul és olyan egyszerűen történne, akkor ez kárunkra lenne. Nem éreznénk és nem is becsülnénk semmire Isten szeretetét, jóságát. Fontos számunkra, hogy azt éljük át, azt tanuljuk meg, amire olyan nagy szükségünk van: Isten szeretet bennünket, nem feledkezik meg rólunk, s Ő a legnagyobb mélységből is ki tud szabadítani bennünket, új lehetőséget tud adni nekünk.

Amikor elolvastam ezt az Igét, akkor az vált hangsúlyossá számomra, amit Isten küldöttje él át ebben a helyzetben. Így mondja el a vallomását erről: **„Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg. Hagytam, hogy verjék a hátamat, és tépjék a szakállamat. Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől. De az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent. Közel van, aki igazságot ad nekem, ki mer perbe szállni velem?!”**

Ha ennek az Igének az olvasásakor Jézusra gondolunk, akkor látjuk, hogy az Ő életében valóban ez történt meg. Támadások tüzeiben élte az életét, gyalázták, leköpték, s végül megostorozták, megfeszítették. De Jézus

mindebben nem hátrált meg, hanem hirdette azt, amit hirdetni kellett. Hirdette azt, hogy Isten jelen van ebben a világban, vagyis Isten uralma, megjelent ebben a világban. Isten szereti ezt a világot, s benne az embert, s kivétel nélkül mindenkinek lehetőséget ad, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, elfogadta Isten szeretetét, kegyelmét el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Jézus tudta és vallotta azt, hogy „az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban.nem vallok szégyent. Közel van, aki igazságot ad nekem, ki mer perbe szállni velem?!“

Azóta Jézus minden tanítványának ezt az életformát kell vállalni. Hiszen az Isten szeretetéről, Jézus Krisztusról szóló vallástétel nem csupán egy szép műsor, amit jó végignézni, végighallgatni, nem egy dicsőítés, vagy gospelezés, hanem egy kemény küzdelem. S az, aki Jézusról, Isten testet öltött Igéjéről vallást tesz, átéli, hogy küzdelemben áll, s gyakran erős ellenállásra, sőt kemény visszautasításra talál.

A babiloni fogság nyomorúságába megfásult Izráelnek nem volt egyszerű elmondani a szabadulásról szóló örömhírt.

Azon gondolkodtam el, hogy vajon milyen helyzetekbe is kerül a küldött, az Isten kegyelmét, szabadítását meghirdető szolga, ami fájdalmat, szenvedést okoz neki?

Úgy gondolom, hogy két szempontból lehet ezt a helyzetet megfogalmazni. Először az emberi oldalt lehetne szemügyre venni.

Emberi oldalról mindenekelőtt **a hallásra való képtelenség** az, ami döbbenetes. Amikor valaki a fülével hallja a szót, de a szívével nem. Nyilván a Babilonban élők között is sok ilyen hallásra képtelen ember volt, akik a fülükkel hallották ugyan a prófétai szót, de a szívükbe nem fogadták be azt.

Ma azt látjuk, hogy emberek élik az életüket kiszolgáltatott állapotban. Nem találják a helyüket ebben a kegyetlen, pénz és versenyközpontú világban. S ez a kiszolgáltatottság valóban sok szenvedést jelent a számukra. Az ember szomorúan és tehetetlenül szemléli ezt az állapotot. Amikor azon gondolkodunk, hogy hogyan lehetne segíteni az ilyen leragadt, tehetetlenségben élő emberen, akkor azt mondjuk magunkban gyakran mi is, hogy nincsen segítség. Lehetetlen kiszabadítani az illetőt abból a

mélységből, amiben van. Olyan erőfeszítésre lenne szükség a segítségadáshoz, ami erőnk feletti, és akkor sem biztos, hogy eredményt érünk el. De hitben járva tudjuk, hogy Istennél van lehetőség a fordulatra, a szabadulásra. Hiszen, akik az Úrban bíznak, akik odatalálnak Krisztushoz, azoknak ereje megújul, szárnyra kelnek, futnak, és nem lankadnak. Istennél nincsen elveszett és hiábavaló élet. Isten számára nincsen reménytelen helyzet. És, hogy ez valóban így van, azt esetleg saját példánk is igazolja, hiszen mi is így támadtunk egykor életre. De sok más példa is bizonyítja ezt. Azt szeretnénk, ha az illető meghallaná a hírt, mert bizonyosan segítséget jelenten számára, mondjuk, hirdetjük neki, de nem hallja meg, nem fogja fel. Életet jelentene számára, alapvető változást, de képtelen a hallásra valamiért. Fülével hallja ugyan, de képtelen felfogni, szíve teljesen érzéketlen.

Jézus arra biztat bennünket, hogy küzdjünk, ne adjuk fel, mert a hallásra való képtelenség nem egy végleges állapot. Életünkben, más formában is sokszor tapasztaljuk ezt. Valamit nem hallottunk meg sokáig, s egyszerre szívünkig ér a hír, az információ, egyszerre életformáló, lehetőséget teremtő erőt kap. Az evangéliummal is így van. Eljöhét a pillanat, amikor a süketek hallani kezdenek. Örömmel élik át ezt a csodát. Így nem szabad soha elfáradni. Küzdeni kell. Mondani kell: Testvér! Bízzál az Úrban, hagyd rá az életed, mert akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, futnak, és nem lankadnak. Még az olyanokkal is megtörténhet, megtörténik ez, aki még soha nem futottak, soha nem szárnyaltak.

Nagy szükség van erre a küzdelemre, erre a türelmes vallástételre, a reménységre, hogy a süket is meghallhatja Isten szavát és hitre juthat, megelevenedhet.

A másik gyakori állapot az, amikor az az ember, aki Babilonban éli az életét, már elfogadta a fogság körülményeit, **beilleszkedett ebbe a környezetbe, s itt próbálja megtalálni az életét, az örömét.** Babilon gazdag ország, sok lehetőséggel, sok szépséggel. Az élet kiteljesedése, az öröm, a boldogság csak szervezés kérdése.

Amikor ma különféle véleményekre figyelünk, akkor azt halljuk meg, hogy különféle megoldási lehetőségekben bíznak az emberek. Politikai, gazdasági megoldások, egyéni életet formáló elgondolások azok, amik meghatározóvá válnak. Meg lehet szervezni ezt a világot, hogy olyan legyen, ahol jó élni!

Ez az alapállás azért rossz, mert ebben az ember már elfeledkezett róla, hogy ez a fogság állapota. Olyan helyzet ez, amiben az ember mindig idegen, mindig kiszolgáltatott marad.

A bűn, a halál világában hiábavaló minden erőfeszítés, minden próbálkozás, mert nem hozhat igazi, elfogadható eredményt semmi. Átmenetileg lelkesít, átmenetileg talán felemel egy egy próbálkozás, de a végén az ember biztosan megszégyenül.

Isten Igéje egyértelműen és világosan megfogalmazza az ember számára fontos üzenetet: **Csak azoknak van életük, akik az Úrban bíznak. Csak az Úrban van az ember számára élet, szabadság!** Minden emberi megoldás kudarcra van ítélve.

Ez az üzenet azok számára, akik a világban, Babilon gazdagságában tudnak csak gondolkodni, megbotránkoztató és elfogadhatatlan. Erősen ragaszkodnak eszméikhez, lelkesítő programjaikhoz. S így a hírnök gyakran éli át az ellenállást, az elutasítást.

Még a hírnöktől is azt várják sokan, hogy erősítse a nyugalmat, a megbékélést, bátorítson és segítsen mindenkit a fogságban való lét magasztalására, hogy abban gyönyörködhesünk. A vallások segíthetik a társadalmi békét, a szolidaritást, s ezért nagyon fontosak. Szép, megható ünnepeket, erkölcsöt és etikát hozzanak a társadalomba. Sokak így gondolják.

De rá kell döbbsen arra az embernek, hogy ilyen megoldás nincs. A hírnök feladata, hogy rámutasson a bűnnek, a halálnak a rombolására és hirdesse meg Isten uralmának csodálatos valóságát, amely által formálódik egy új világ, ahol valóban boldog és teljes életet élő emberek lehetünk. Ki kell szabadulni abból, amiben élünk, s ez a szabadulás Isten szeretete, Jézus Krisztus által lehetséges. Nincsen más megoldása az emberi életnek, Nincs más megoldása az emberiségnek.

S természetesen vannak, akik Babilon lehetőségeiben nagyon jól érzik magukat. Itt lehet élni, lehet a zavarosban halászni! Szeretik a fogságban élt élet izgalmait, lehetőségeit, s talán még gyönyörködnek is benne.

A hírnöknek konfrontálódni kell ezekkel a nézetekkel, és ez az összeütközés bizony sokszor fájdalmas, különösen annak, aki az örömhírt viszi.

De mindig vannak, akik rádöbbennek a bűnnek, az elveszettségnek a valóságára, mindig vannak, akik megértik, hogy mindaz, amiben az emberek bíznak nem sokat ér. S ennek a felismerésnek a nyomán nyitnak Isten felé. Őbenne kezdenek bízni, és erejük megújul, szárnyra kelnek, futnak, és nem lankadnak.

De azt is tudjuk, hogy **ennek a világnak van egy fejedelme, aki Isten hatalmától korlátozva ugyan, de uralkodik ebben a világban.** A világ fejedelme igen nagy erővel van jelen a világban és az életünkben. Szilárd elhatározás az, hogy ezt a világot és az embert nem engedi ki a kezéből, hanem fogságában, igájában tartja.

Amikor Jézus megjelent itt a földön, akkor azonnal szembetalálkozott vele. És útján újra és újra próbálta akadályozni Őt ez a hatalom. Még a tanítványai által is megtette ezt.

Annak, aki Krisztus tanítványa, annak mindig tudni kell, hogy tanúságtétele, szolgálata nem kívánatos ebben a világban. Szellemi, lelki támadásokat fog átélni újra és újra. Ezek a támadások a legkülönbözőbb módokon valósulnak meg. Családban, munkahelyen, egyéni életben, ellentámadásokban.

Egy egy hitben járó ember, ha elmondaná azokat a szellemi területről érkező lelki, fizikai és egyéb támadások, amikor átélt, akkor megrettennék. Sokszor életünk legérzékenyebb területén, ott, ahol a legsérülékenyebbek, vagy legerőtlenebbek vagyunk, ott ér célba az ellenség nyila.

Isten Igéje segít bennünket arra, hogy kezeljük az ilyen ügyeket jól, találjunk rá megfelelő gyógyírt. Megláthatjuk azt, hogy mi miatt válhatunk támadhatóvá legkönnyebben. S legfőképpen pedig szükséges, hogy helyesen lássuk, helyesen értékeljük az ilyen dolgokat. Ne embereket lássunk, ne a körülményeket okoljuk, hanem lássuk, hogy most egy ellehetetlenítő ellentámadás ért bennünket.

Jézus azonban nagyobb erőt képvisel, mint azok, akik szemben állnak velünk. Jézus nevének erejével, az Ő Lelkének hatalmával győzni lehet, vissza lehet verni minden támadást.

Nagy küzdelem ez, amelyben a szolga, Krisztus tanítványa mindig ezt érzi és ezt vallja: **„Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát**

beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg. Hagytam, hogy verjék a hátamat, és tépjék a szakállamat. Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől. De az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent. Közel van, aki igazságot ad nekem, ki mer perbe szállni velem?!”

¹⁰Aki köztetek féli az URat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízson az ÚR nevében, és támaszkodjon Istenére! ¹¹De mindnyájan, akik tüzet szítotok, gyújtónyilakat gyártotok, saját tüzetek lángjába kerültök, nyilaitok tűzébe, melyeket gyújtottatok! Az én kezem teszi ezt veletek, kínok közé kell jutnotok!

Izráel népe a fogság kiszolgáltatottságában elbizonytalanodott és különféle vélemények fogalmazódtak meg közöttük arról, hogy miért is laknak idegen földön ilyen hosszú időn át, és miért nem szabadítja meg őket Istenük. Ilyen vélemény volt az, hogy Isten eladta az Ő népét a Babiloniaknak, ahogyan az eladósodott ember eladja gyermekeit, vagy feleségét rabszolgának, hogy hitelezőitől szabadulni tudjon. De az a vélemény is felhangzott, hogy Istennek nincsen hatalma, ereje ahhoz, hogy népét megszabadítsa megalázott helyzetéből.

Bizonyára sokféle elmélet, sokféle vélemény fogalmazódott meg arról, hogy miért is alakult így a sorsuk. Ezekről a véleményekről ez a fejezet azonban nem szól.

Isten válaszol az Őt ért vádakra. Mindenek előtt elmondja azt, hogy nem adta el a népét, hanem a népnek a bűnei miatt, engedetlensége és bálványimádása miatt kell elszenvedni ezt az állapotot. Csak saját magát okolhatja ezzel a helyzettel. Vádaskodás helyett a bűnbánat kellene, hogy megszólaljon. Minden büntetésnek, nyomorúságnak a megoldása a mély bűnbánat, mert Isten meghallja annak kiáltását, aki magát megalázva kegyelemért kiált és megszabadítja.

De megszólal az a válasz is, hogy Isten hatalmáról meggyőződhet az ember, ha visszatekint azokra az eseményekre, amikben Isten megmutatta hatalmát, dicsőségét. A teremtett világ nagysága, amit Isten szavának erejével hívott létre a semmiből, megláttatja az Ő korlátlan hatalmát. De látható az Ő hatalma akár az Egyiptomból való szabadulás eseményében, a Vörös tengeri átkelésben, vagy a honfoglalás sok eseményében is.

Istennek van hatalma arra, hogy az Övéit megszabadítsa, bármilyen mélységben vannak is. Őt nem korlátozza semmi.

A próféta érthetővé teszi azt, hogy ezek a gondolatok, és a hasonló magyarázatok még nehezebbé teszik a választott nép helyzetét, mert ezeket hallva, hangoztatva, még inkább összezavarodnak, és még inkább elvesztik a józanságukat, megerőtlenednek, sőt nevetségessé válnak.

Olyanok ezek a kétségbeesett szívből megszólaló zavaros gondolatok, mint a gyújtónyilak, amiknek a következménye fájdalom, pusztulás, tűzvész lehet csupán.

Izráel népének ezt a szenvedését azért is meg tudjuk érteni, mert a világunkban ma is nagyon sok esetben láthatjuk ezt a jelenséget. Emberi vélemények, mint gyújtó nyilak, lobbantják lánggra a szíveket, életeket, s sokszor még nagyobb részeit a világnak. Elég csak elolvasni egy olyan fórumot az interneten, amelyik valamilyen aktuális kérdéstről szól, s az ember megdöbben amiatt, hogy milyen szavak szólalnak meg, milyen indulatok lángolnak fel. Általánosságban, ha hívő emberként ilyen helyhez érkezünk, akkor igyekszünk megszabadulni onnan, mert tudjuk, hogy nem szabad belefolyni olyan beszélgetésbe, amely értelmetlen és parttalan.

Izráel életében is valami hasonló helyzet alakult ki ott a fogság idejének az utolsó éveiben, s sokszor más alkalommal is.

A próféta ebben a helyzetben azt mondja a megzavarodott népnek, hogy **„¹⁰Aki köztetek féli az URat, hallgasson szolgája szavára!”**

Itt már nem is önmagáról szól a próféta, hanem sokkal inkább arról a valakiről, akinek szavai megszólalnak itt ebben a fejezetben, aki azt mondja, amit olvastunk az előző alkalmakkor: **„⁴Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. ⁵Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig**

nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg. ⁶Hagytam, hogy verjék a hátamat, és tépjék a szakállamat. Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől. ⁷De az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent. ⁸Közel van, aki igazságot ad nekem,..."

Az Úr szenvedő szolgájára, héber szavakkal az ebed Jahweh-ra mutat rá Ézsaiás, amikor azt mondja, hogy: „¹⁰Aki köztetek féli az URat, hallgasson szolgája szavára!”

Mi pedig úgy értelmezzünk ezt az Igét, hogy a különféle nehézségekben, amikor olyan félelmetesen megsokasodnak a különböző megerőtlenítő és tüzet gyújtó emberi vélemények, akkor a hitben élő embernek, aki féli Isten, az Isten küldöttjének, Jézusnak a szavára kell figyelni.

Amennyire csak lehetséges ki kell zárni az életünkből a különféle emberi megnyilvánulásokat, s csak Jézusra kell figyelni, az Ő élő jelenlétét kell keresni és megtapasztalni.

Mi az, amit mond nekünk Jézus, bármilyen helyzetben is vagyunk? Mindenek előtt azt, ami olyan sokszor hallhatunk itt az Ézsaiás könyvében, az ebed Jáhweh dalokban. Azt, hogy a mi Istenünk kimondhatatlan szeretettel szeret bennünket. Szeretete örök szeretet, ami soha nem változik meg. Hiszen hogyan is olvastuk az előző fejezetekben? „⁸De te, szolgám, Izráel, Jákób, akit kiválasztottam, barátomnak, Ábrahámnak utóda! ⁹A föld végén ragadtalak meg, annak széléről hívtalak el. Ezt mondtam neked: Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg! ¹⁰Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak. ¹¹Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnék téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. ¹²Keresed, és nem találsz azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak. ¹³Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezemet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje..." „Sion ezt mondta: Elhagyott engem az ÚR, megfeledkezett rólam az én Uram! ¹⁵Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad! ¹⁶Íme, tenyerembe véstelek be, szüntelen előttem vannak

falaid. ¹⁷Fiaid hozzád sietnek, pusztítóid és rombolóid pedig kivonulnak belőled. ¹⁸Emeld föl a tekintetedet és nézz körül: mind összegyűltek, eljöttek hozzád. Életemre mondom - így szól az ÚR -, hogy ékszerként veszed föl valamennyit, magadra aggatod őket, mint egy menyasszony!”

Jézus azt mondja el nekünk, hogy Istené a hatalom és az erő. Ő az, aki cselekszik, s nekünk az a feladatunk, hogy várjunk csendben az Úrra. Az ember hajlamos arra, hogy emberi erőben, emberi akarásban bízson, Jézus pedig arra tanít bennünket, hogy az Úrban kell bízni. Mert „⁷Ezt mondja az ÚR, Izráel megváltója, Szentje annak, akit megvetnek az emberek, akit utálnak a népek, aki a zsarnokok szolgája: Királyok kelnek föl, ha meglátnak, és fejedelmek borulnak le az ÚRért, aki hűséges hozzád, Izráel Szentjéért, aki kiválasztott téged. ⁸Ezt mondja az ÚR: A kegyelem idején meghallgatlak, a szabadulás napján megsegítlek. Megőrizlek és megajándékozom általad szövetségemmel népemet, hogy te állítsd helyre az országot, és oszd szét az eOlpusztult örökséget. ⁹Mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! - a sötétségben levőknek: Jöjjetek a napvilágra! Útközben lesz élelmük, még a kopár hegyeken is lesz legelőjük. ¹⁰Nem éheznek és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az terelgeti őket, aki könyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizekhez.”

Nem emberekre, hanem Jézusra kell nézni, az Ő szavát kell hallani. Engedni kell, hogy Ő újítsa meg bennünket Isten szeretetében, Ő bátorítsa bennünket azzal az ígérettel, hogy akik az Úrban bíznak nem szégyenülnek meg, hanem erejük megújul, szárnyra kelnek, futnak és nem lankadnak.

S az Ő szava tanítson bennünket engedelmességre mindig mindenben. Élünk az Ő vezetése, irányítása alatt, mert áldott az az ember, aki az Úrba vetette bizodalját, és az Ő akaratára, törvényére van gondja, hiszen olyanná lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amelynek soha nem szárad el a lomba, s bőséges gyümölcsöt terem még száraz esztendőben is.

Aki hitben él az szüntelenül arra figyel, hogy honnan szólal meg az Úr szolgájának, Jézusnak, a mi Megváltónknak a szava, hangja. Minden más hangot nyugodtan el lehet felejteni, figyelmen kívül lehet hagyni.

Vajon így tudunk-e élni ebben a rendkívül bonyolult, zajos világban? Jézus jelenléte, szava betölti-e a szívünket? Őrá nézünk, Őt követjük, Őt szolgáljuk-e?

S akkor, ha egy kicsit elgondolkodunk a hitben élőknek, Isten népének a dolgain, akkor azt kell meglátni, hogy még a világ felől is kapunk olyan jelzéseket, hogy az emberek Jézust várják, az Ő szavát szeretnék hallani. Amikor emberi szó hangzik fel az Isten népének soraiból, amikor Isten népe akarja meggyógyítani, megváltani a világot, akkor egészen biztosan megszégyenül. Ennek a világnak, nekünk, embereknek Jézusra van szükségünk, arra a Jézusra, akiben megjelent Isten szeretete, aki a kereszten megváltott bennünket minden bűnből és minden nyomorúságtól. Jézusra van szükségünk, aki hordoz, megtart bennünket a földi úton, megtart egészen addig, amíg meg nem érkezünk Isten örök, dicsőséges országába.

Természetesen vannak olyan helyzetek is, amikor az ember nem hallja meg Jézus szavát, valahogyan az az állapot alakul ki az életében, amit a 11. versben így fogalmaz meg a próféta: **„Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény...”**

Nagyon nehéz helyzet ez, amikor az ember ilyen bizonytalan állapotban van. Semmit nem lát, senkinek a jelenlétét, szeretetét nem éli át. Ilyenkor mondja az ember azt, amit Izráel népe mondott, s amit Isten szomorúan hall meg: **„Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé.”**

Ebben az esetben azt mondja a próféta, hogy bízni kell az Úr nevében. A példabeszédek könyvében azt olvassuk: **„Erős torony az ÚR neve, oda fut az igaz, és védelmet talál.”** Mi is az Úr neve? A Mózes második könyvében ezt olvassuk: **„¹⁴Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok. Majd azt mondta: Így szólj Izráel fiaihoz: A Vagyok küldött engem hozzátok. ¹⁵Még ezt is mondta Isten Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Az ÚR, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökre, és így szólítsatok meg engem nemzedékről nemzedékre!”** Vagy, amikor Mózes Isten jelenlétébe kerül, akkor elhangzik az Úr neve. Így olvassuk: **„⁵Ekkor leszállt felhőben az ÚR, odaállt mellé, és kimondta az ÚR nevet. ⁶Elvonult előtte az ÚR, és így mondta azt ki: Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! ⁷Megtartja szeretetét ezerízíg, megbocsátja a bűnt, hitszegést**

és vétket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat és a fiak fiait harmad- és negyedízig.”

Isten él, amikor eljön az ideje, akkor felragyog számunkra is az Ő dicsőséges jelenléte. És ez a jelenlét minden esetben kegyelmes, irgalmas jelenlét. A sötétségben, amikor nem ragyog semmi fény és az ember szívében ott van a félelem, akkor erre a névre kell ráépíteni, ráhelyezni mindent. Aki ezt meg tudja tenni, az nem szégyenül meg.

Fájdalom van a szívünkben akkor, amikor látjuk, tapasztaljuk, hogy a mélységben lévő emberek tüzes nyilakkal sebesítik egymást és teszik egymás életét még nehezebbé. Mi tudjuk, hogy Jézusra nézhetünk, és ha teljes a sötétség, akkor bízni lehet és kell az Úr nevében, „...aki irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! ⁷Megtartja szeretetét ezerízig, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétket.”

Ézsaiás 51:¹Hallgassatok rám, akik igazságra törekedtek, és az URat keresitek! Tekintsetek a kősziklára, melyből kivágattatok, és a kút üregére, melyből kiásattatok! ²Tekintsetek atyátokra, Ábrahámra, és Sárára, aki szült benneteket! Csak egymaga volt, amikor elhívtam, de megáldottam és megszorítottam. ³Bizony, megvigasztalja Siont az ÚR, megvigasztalja összes romjait. Olyanná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az ÚR kertje. - Boldog örvendezés lesz majd benne, magasztalás és hangos zsoltárének. ⁴Figyeljetek rám, ti népek, hallgassatok rám, nemzetek! Mert tanítás származik tőlem, és törvényemet a népek világosságává teszem hamarosan. ⁵Közel van igazságom, jön már szabadításom, és karommal népeket ítélek. Bennem reménykednek a szigetek, és az én karomra várnak. ⁶Emeljétek szemeteket az égre, tekintsetek le a földre, mert az ég szétfoszlik, mint a füst, és a föld szétmállik, mint a ruha, lakói pedig úgy elhullnak, mint a legyek. De az én szabadításom örökre megmarad, és igazságom nem rendül meg. ⁷Hallgassatok rám, akik ismeritek az igazságot, népem, mely szívébe zárta tanításomat! Ne féljetek az emberek gyalázkodásától, szitkozódásuktól ne rendüljetek meg! ⁸Mert úgy járnak, mint a ruha, melyet megrág a moly, mint a gyapjú, melyet megrág a féreg. De az én igazságom örökre megmarad, és szabadításom nemzedékről nemzedékre.

A választott nép fogságban van, és egyre nehezebben viselik el a fogság megpróbáltatásait. Szenvednek attól, hogy idegen országban, idegen nép között kell élniük, akik néha nem rokonszenveznek velük. Éreztetik azt, hogy csak másodrendű állampolgárok, mert nem a babiloni kultúrát, szokásokat követve élik az életüket. Beszédükben is érezhető gyakran az, hogy idegenek. De szenvednek attól is, hogy szívükben időnként erősen fellángol a honvágy érzése, amit az isteni ígéretek is rendkívüli módon felerősítenek. Jeruzsálem emléke, a csodálatos templom, a kiválasztottság tudata mélyen ott van a szívükben, s még inkább azt érzik, hogy nyomorultak. Ott van a szívükben az érzés, amiről a zsoltárban olvasunk: **„Bábel folyói mentén ültünk és sírtunk: a Sionra emlékeztünk. Azon a földön a fűzfákra akasztottuk hárfáinkat. Mert dalt akartak hallani, akik elhurcoltak minket. Elnyomóink örömeinek követeltek: „Zengjetek nekünk dalt a Sionról!” De hogyan énekeljünk ének az Úrról az idegenek földjén? Jeruzsálem, ha elfeledkezem rólad, száradjon le a jobbom! Nyelvem tapadjon ínyemhez, ha nem emlékezem meg rólad: ha Jeruzsálemet nem helyezem minden örömem fölé!”**

Ebben a nagyon nehéz helyzetben szólal meg Isten a próféta által: **„³Bizony, megvigasztalja Siont az ÚR, megvigasztalja összes romjait. Olyanná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az ÚR kertje. - Boldog örvendezés lesz majd benne, magasztalás és hangos zsoltárének.”**

Újra és újra szól az elcsüggedtek felé az Isten szabadításáról szóló ígéret. Ez az ígéret kétféle üzenetet hordoz. Az egyik üzenet az, hogy megnyílik az út hazafelé. Vissza lehet térni Izráelnek a hazájába. Isten lehetővé teszi az új honfoglalást, az ország újjáépítését. A másik üzenet pedig az, hogy a hazatérés csak egy kezdet lesz, mert Isten az Ő népe számára egy olyan jövőt készít, amit talán nem is remél, amit megálmodni sem tud, de valójában ez az ígéret elhangzott Ábrahám számára, és az ősatyák felé. Ez az ígéret pedig itt úgy hangzik fel, hogy a próféta így hirdeti meg Isten üzenetét: **„⁴Figyeljete rám, ti népek, hallgassatok rám, nemzetek! Mert tanítás származik tőlem, és törvényemet a népek világosságává teszem hamarosan. ⁵Közel van igazságom, jön már szabadításom, és karommal népeket itélek. Bennem reménykednek a szigetek, és az én karomra várnak. ⁶Emeljétek szemeteket az égre, tekintsetek le a földre, mert az ég szétfoszlik, mint a füst, és a föld**

szétmállik, mint a ruha, lakói pedig úgy elhullnak, mint a legyek. De az én szabadításom örökre megmarad, és igazságom nem rendül meg.”

Izráel népének az életében szemlélhetjük Isten hűséges szeretetét, és szabadító hatalmát. Hiszen Isten Izráelnek azt mondja: „Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg! ¹⁰Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobбомmal támogatlak. ¹¹Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnék téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. ¹²Keresed, és nem találod azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak. ¹³Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezemet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! ¹⁴Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje.”

Isten nem az emberi képességekre, érdemekre tekint, nem ezekre tekintve cselekszik, hanem önmagáért, megmagyarázhatatlan kiválasztó szeretetért cselekszik így az Ő népével. Felhasználja népét terveinek megvalósítására, amit határozott kézzel, s ellenállhatatlan nagy erővel végrehajt, meg is cselekszik.

Isten szeretetét szemlélhetjük ezekben a történetekben, tanításokban. Megerősödhetünk abban a látásban, hogy ha Jézus Krisztust befogadtuk a szívünkbe, akkor Isten minket is ugyanígy megtart hűségesen a különböző nehézségekben és megadja számunkra a szabadulást. Azokból a szorult helyzetekből, amikben fogolynak, kiszolgáltatottnak érezzük magunkat, Ő kiszabadít akkor, ha az Ő gyermekei vagyunk Jézus Krisztus által.

Életünkben sokszor megtapasztalhattuk már az Ő szabadításának csodáját. Sokszor fordult már elő az, hogy elcsüggedtünk, úgy éreztük, hogy innen már nem tudunk tovább menni, mert olyan mértékben összezárt körülöttünk minden. De Isten csodálatos módon kiszabadított bennünket, és nem csak kiszabadított, hanem egy olyan életlehetőséget ajándékozott nekünk, olyan új kezdetet adott, amiről álmodni sem mertünk volna.

Megfigyeltem azt, hogy az emberi élet törvényszerűsége az, hogy állandó változásban van minden körülöttünk. Lehetőségeink, emberi adottságaink, a körülöttünk lévő emberek személye állandóan változásban vannak. S ezekben a változásokban ajtók, lehetőségek tárulnak fel számunkra. S egy idő után ezek a lehetőségek lezárulnak, hogy újabb meghatározó

adottságok között folytatódjon az életünk. Amikor eljön az alkalmas idő, akkor lépni kell, mert Isten az, aki ajtót tárt előttünk. S ha nem lépünk, akkor a lehetőségeink újra bezáródnak, továbblépésre egy ideig nem lesz mód. Az ember feladata az, hogy várjon, de lássa meg az Isten által felkínált utat, és haladéktalanul induljon el rajta, mert az út mindig csak egy megszabott ideig van nyitva előttünk.

A vigasztaló, bátorító üzenet tehát úgy szól felénk ebből az Igéből, hogy Isten készíti annak a szabadulást, aki fogoly, akinek nincsen mozgástere. Várni kell az Ő szabadító hatalmának a megvalósulását bizalommal, teljes készenlétben. S amikor eljön a pillanat, akkor lépni kell, indulni előre, arra, amerre Isten utat készített a számunkra.

Istennek irántunk érzett szeretete, s az Ő örök hűsége a szabadulás záloga. Tanuljunk meg ezért Istenre tekinteni, Őbenne bízni, és reménységgel várakozni arra a pillanatra, amikor láthatóvá lesz az Ő szabadításának felragyogása.

De ahogyan Izráelnek sem csupán abban a szabadításban kellett reménykednie, amire ott és akkor vágyott, hanem nagyobb távlatokba kellett megélnie a választottságát, úgy igaz ez a mi életünkre nézve is.

Izráel népének az élete azt a nagy ígéretet hordozza magában, hogy majd közülük származik Az, Akiben megáldatnak a föld minden nemzetségei. A Messiás, az Isten küldöttje, az Isten által felkent szabadító az Ő körükben jelenik meg. És ez a Szabadító majd úgy formálja ennek a világnak a sorsát, hogy megvalósul az, hogy **„megvigasztalja Siont az ÚR, megvigasztalja összes romjait. Olyanná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az ÚR kertje. - Boldog örvendezés lesz majd benne, magasztalás és hangos zsoltáréneke...”**...tanítás származik tőlem, és törvényemet a népek világosságává teszem hamarosan.”

A babiloni fogságból való szabadulás annak a nagy történetsornak egy epizódja, amit a kiválasztott nép átél. Izráelnek, a választott népnek az élete átíveli az egész történelmet, az a feladata, hogy Isten eszköze legyen abba a tervben, amelyben megvalósul az, hogy Isten a pusztaságot Édenné teszi.

Az Ószövetségben egyértelműen látszik, hogy a különféle eseményekben nem csak Istennek időről időre megmutató tettei, szabadítása, szeretete mutatkozik meg csupán, hanem a kicsiny, hétköznapi dolgok

belesimulnak Istennek az egész világot átformáló üdvakaratóba, amely a teremtett világ megszabadítását, üdvözítését valósítja meg.

És ezt nekünk is, a saját életünkkel kapcsolatosan is így kell látni. Isten velünk van. Segít, hordoz bennünket, ha ráhagyjuk magunkat. Meghallja a kiáltásunkat. Életünkben számtalanszor és igen sokféle formában megtapasztalható az Ő szeretete. De mi is benne élünk, életünk is benne van abban a nagy tervben, amely a világnak a bűnből és a halálból történő szabadulását ígéri, és ezt viszi véghez hihetetlen nagy erővel. A körülöttünk lévő világ minden eseményét Isten terve határozza meg, Ő irányít mindent hatalmas erővel. A bukott világ küzd a létéért, Isten pedig készíti annak az új világnak az érkezését, amelyik felváltja ezt, és akkor a pusztaság olyan lesz, mint az Éden, kopár földje, mint az Úr kertje.

Ha csak Istennek a mindennapjainkat átható szeretetére figyelünk, akkor ez azt fogja jelenteni, hogy nem értjük a mi Istenünket és ezzel önmagunkat is korlátozzuk, önmagunkat szegényítjük meg. Az örökkévalóság távlatában kell megtanulni gondolkodni, így kell látni életünket, szolgálatunkat, elhívásunkat.

Miközben Isten szeretete által meghatározottak a mindennapjaink, a kicsiny apró dolgaink, aközben készülnünk kell arra a nagy változásra, amit Isten véghezvisz ebben a világban. Készülnünk kell arra, hogy megnyílik előttünk az üdvösség ajtaja. Izráel népének nem csak azt kell megérteni, hogy visszatérhet Jeruzsálembe, felépül majd újra a romba döntött templom, hanem azt is, hogy Isten tervei szerint az új Jeruzsálem Istentől alászáll majd, mint a férje számára elkészített menyasszony...

Fontos dolog, hogy életünk kicsiny küzdelmeit abban a nagy küzdelemben szemléljük, amelyik folyik ebben a világban, s amelynek célja a világ teljes megváltása, az az állapot, amit itt az Ézsaiás könyvében olvasunk olyan megragadó szavakkal leírva: **„Feledésbe mennek a régi bajok, eltűnnek szemem előtt. ¹⁷Mert én új eget és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe. ¹⁸Ezért örvendjete és vigadjatok mindörökké annak, amit teremtek. Mert Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig öröme. ¹⁹Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajgatás hangja. ²⁰Nem lesz ott olyan csecsemő, aki csak néhány napig él, sem öreg ember, aki magas kort nem ér. Mert a legfiatalabb is százéves korában hal meg, és aki nem ér meg száz évet, átkozottnak számít. ²¹Házakat építenek, és laknak bennük,**

szőlőket ültetnek, és élvezik gyümölcsüket. ²²Nem úgy építenek, hogy más lakják benne, nem úgy ültetnek, hogy más élvezze. Mert népem élete oly hosszú lesz, mint a fáké. Választottaim maguk élnek munkájuk eredményéből. ²³Nem hiába fáradoznak, nem veszedelemre szülnek, mert az ÚR áldott népe ez, ivadékaival együtt. ²⁴Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom. ²⁵A farkas a báránnyal együtt legel, az oroszlán szalmát eszik, mint a marha, és a kígyónak por lesz a kenyere. Nem árt és nem pusztít szent hegyemen senki - mondja az ÚR."

Ezt az újat nem az emberi szabadságvágy, nem az emberi alkotókészség, szorgalom valósítja meg, hanem maga Isten Jézus Krisztus által, minden felett uralkodva és választottai, vagyis Izráel népe és a Krisztus egyházának kiválasztása által munkálkodva.

Az Isten szabadító szeretetében reménykedve, az Isten mindennapokban és a történelemben megvalósuló kegyelmében bízva, azt hallhatjuk meg ebből az Igéből, hogy Isten arra biztat bennünket, hogy abban, amiben vagyunk, ne veszítsük el a bizodalunkat. Legyünk bátrak és erősek!

Így olvassuk Istennek bátorító és figyelmeztető szavait: „⁷Hallgassatok rám, akik ismeritek az igazságot, népem, mely szívébe zárta tanításomat! Ne féljete az emberek gyalázkodásától, szitkozódásuktól ne rendüljete meg! ⁸Mert úgy járnak, mint a ruha, melyet megrág a moly, mint a gyapjú, melyet megrág a féreg. De az én igazságom örökre megmarad, és szabadításom nemzedékről nemzedékre.”

Babilon polgárai, a világ fiai csak a pillanatnyi dolgokra figyelnek és ezért nem értik a hitben élt élet logikáját. Gúnyolják, megvetik, gyalázzák azt. Amit tesznek, abban nincs állandóság. Jönnek, fellépnek a történelem színpadán, és eltűnnek a süllyesztőben. Isten népe pedig megmarad minden vihar ellenére. Ami körülvesz minket azt hittel, az Úrra tekintve el kell viselni. Az Úrra kell nézni, aki megtart bennünket, megszabadít, amikor eljön annak az ideje és végül elhozza az Ő teljes szabadításának örömnepét, amikor majd ott állunk Őelőtte, és áldjuk, magasztaljuk a mi megtartó Istenünket.

³Bizony, megvigasztalja Siont az ÚR, megvigasztalja összes romjait. Olyanná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az ÚR kertje. - Boldog örvendezés lesz majd benne, magasztalás és hangos zsoltárének. ⁴Figyeljete rám, ti népek, hallgassatok rám, nemzetek!

Mert tanítás származik tőlem, és törvényemet a népek világosságává teszem hamarosan. ⁵Közel van igazságom, jön már szabadításom, és karommal népeket ítélek. Bennem reménykednek a szigetek, és az én karomra várnak.

⁷Hallgassatok rám, akik ismeritek az igazságot, népem, mely szívébe zárta tanításomat! Ne féljete az emberek gyalázkodásától, szitkozódásuktól ne rendüljete meg! ⁸Mert úgy járnak, mint a ruha, melyet megrág a moly, mint a gyapjú, melyet megrág a féreg. De az én igazságom örökre megmarad, és szabadításom nemzedékről nemzedékre.

Ézsaiás próféta igehirdetéseinek jellemző vonása az, hogy egyrészt hirdeti a fogságban lévő Izraelnek, hogy közel van a szabadulás pillanata. Isten megszabadítja népét a fogságból, ahová engedetlensége miatt száműzte egy időre. De nem csak a szabadulásról szóló ígéret hangzik el, hanem annak a jövendőnek az ígérete is, amit Isten készít az Ő népe számára a távoli jövőben. Így nem csak a közeli jövőről szól a próféta, hanem arról a távoli jövőről is, amelyik átíveli az emberiségnek a történetét. Különös olvasni ezeket a fejezeteket ma, amikor gyakran úgy érezzük, vagy úgy értjük, hogy szemünk láttára teljesednek be Ézsaiás jövendölései. De a próféta arról is szól, hogy az, amit Isten cselekszik, nem csak a választott nép életét érinti, hanem Isten azt az egész teremtett világgal kapcsolatban viszi véghez. A próféták bátran hirdetik, hogy Isten nem csak egy népet választott ki arra, hogy azt megtartsa, hanem egy népet választott ki azért, hogy általa az Ő szabadító hatalma az egész világot szabaddá tegye.

Ma ebből a fejezetből csak néhány szót szeretnék kiemelni, mégpedig azt a néhány szót, amelyik az egész teremtett világra vonatkozik. Így hangzik ez az Ige részlet: ⁴**Figyeljetek rám, ti népek, hallgassatok rám, nemzetek! Mert tanítás származik tőlem, és törvényemet a népek világosságává teszem hamarosan. ⁵Közel van igazságom, jön már szabadításom, és karommal népeket ítélek. Bennem reménykednek a szigetek, és az én karomra várnak. ⁶Emeljéte szemeteke az égre, tekintsetek le a földre, mert az ég szétfoszlik, mint a füst, és a föld szétmállik, mint a ruha, lakói pedig úgy elhullnak, mint a legyek. De az én szabadításom örökre megmarad, és igazságom nem rendül meg.**

Minden nép felé megszólal Isten kijelentése. Ez a kijelentés leghatározottabban azt mondja el, hogy ez a világ, s benne minden ember igen nagy bajban van. A bűnnek, az ember lázadásának következtében olyan erők hatalmában él a világ, amelynek szorításából nem tud a maga erejéből megszabadulni.

Az emberiség életét az jellemzi, hogy szüntelenül küzd a létéért, állandó küzdelemben van, hogy szabaddá tegye magát, de ebben a küzdelemben csak azt élheti át, hogy minden próbálkozás csak ideig tartó sikereket hoz. Azok az erők, amelyeknek foglyai vagyunk, nem engednek a szorításukból.

S ez nem csak a történelemben, a világnak, az emberiségnek a történetében, életében látható, hanem a mi kicsiny életünkben is ezt éljük át. Reménykedünk, küzdünk, s újra és újra rádöbbenünk arra, hogy azt a célt, amit megálmodtunk, soha nem érjük el. Mindig valahol hibás a számításunk, mindig valahol eltévesztjük a célt.

Isten nyilvánvalóvá teszi Igéjében azt, hogy a mi emberi életünk ítélet alatt van.

De Isten nem csak ezt mondja el, hanem azt is, hogy Ő szeret bennünket és készített lehetőséget számunkra a szabadulásra. Ez a lehetőség pedig Jézus Krisztusban adatott az egész világnak, s benne külön-külön minden embernek. S ez a kijelentést nagyon határozottan, érthetően hirdeti meg Isten az Ő prófétái, szolgái által ebben a világban. Azt mondja el, hogy úgy szereti Isten ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy, aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen! S hozzáteszi azt, amit mindenki megérthet, mert nem kell hozzá semmiféle nagy tudás: „¹⁷Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. ¹⁸Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. ¹⁹Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.” „³⁵Az Atya szereti a Fiút, és kezébe adott mindent. ³⁶Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”

Isten nem akarja azt, hogy olyan ígéretekben bízunk, amik megalapozatlanok. Azt sem akarja, hogy tudatlanságban éljük az életünket

és azzal áltassuk magunkat, hogy nincs más lehetőségünk, nincs valójában megoldása az emberi életnek.

Határozottan és világosan mondja: Van megoldás, van szabadulás és üdvösség minden ember számára.

Az igehirdetőknek az a feladata, hogy ezt az üzenetet elmondják minden időben, válogatás nélkül mindenkinek. S mindenki azt kezd vele, amit akar, ez már mindenkinek a saját egyéni döntése, amiért Ő a felelős, senkire nem lehet áthárítani a felelősséget.

S amikor Isten kijelentése szól mindenkihez, akkor kihirdeti a törvényt is, amit ugyancsak meg kell hallani. Így olvassuk ebben az ézsaiási Igében ezt: **„Figyeljetek rám, ti népek, hallgassatok rám, nemzetek! Mert tanítás származik tőlem, és törvényemet a népek világosságává teszem hamarosan.”**

A törvény első üzenete az, hogy Isten **teljes amnesztiát hirdetett** minden ember számára.

Az idők teljességében eljött Jézus, hogy szabaddá tegyen bennünket a bűnnek és a halálnak a hatalmából. Úgy szabadított meg bennünket, hogy magára vette azt az ítéletet, ami a mi életünkre vonatkozik. Elszenvetde helyettünk a halált a golgotai kereszten. Ezzel a tettével minden bűnünktől teljesen megszabadított bennünket. Ingyen, Isten szeretetének, kegyelmének az ajándékként szerezte meg számunkra a bűneink bocsánatát, a teljes szabadságot. Áldozatával helyreállította azt a romlást, ami az ember életét megrontotta, s amit semmiféle más módon nem lehet helyreállítani.

Isten törvénye a mi életünkre vonatkoztatva tehát először ezt jelenti. Ezt sokszor és sokféleképpen megfogalmazza az Újszövetség a számunkra.

Semmit nem kell tenni azért, hogy Jézus áldozata a mi életünkben érvényre jusson, csak hittel, hálás szívvel el kell fogadni. Ki kell mondani Isten előtt: Uram! Köszönöm, hogy szeretsz, nem vetted el örökre engem. Elfogadom a Te szeretetedet és a te szeretetben szeretném most már, teljesen szabadon, élni az életemet.

Istennek nincsenek feltételei, amikhez kötné az Ő kegyelmét. Nyilvánvalóvá teszi számunkra azt, hogy mi bármit is csinálunk, bármilyen jók, haladó gondolkodásúak vagyunk, az semmire nem elegendő. Csak Isten

irgalmából, kegyelméből van életünk, üdvösségünk. S ezt tudatosan, felelősen el kell fogadni ahhoz, hogy működőképessé legyen az életünkben.

Sokan vannak minden időben, akik elfogadják ezt a kegyelmet és örömmel vallják meg azt, hogy életükben olyan mélyreható változások történnek, amikről addig semmit nem tudtak, sőt, amit addig nem is reméltek.

Az Isten kegyelméről szóló evangélium olyan erővel formálja át az életünket, hogy szívünkben ösztönösen feltör Isten dicsőítése és magasztalása. Tehát ez nem egy elméleti ügy, hanem ez egy nagyon gyakorlati, életünk minden részletében ható csodálatos megelevenedés, gyógyulás, feltámadás.

Ezért különösen azok felé, akik nagyon mélyen vannak, akik nagyon nehezen húzzák az igát, akik már teljes depresszióban élik az életüket, megtapasztalva az emberi élet elveszettségét ilyen formában, hirdetjük: Jézus a megoldás! Fogadd be Őt és az élet erőinek az áradását meg fogod tapasztalni. Fogadd be Őt és meggyógyulsz. Minden megváltozik. Egyszerre csak életedben megjelennek hatalmas folyamként az élet erői és mindent megváltoztatnak.

Nem kell arra figyelni, hogy mit mondanak az egyházakról, a különféle egyházi tisztviselőkről, Jézusra kell nézni, Őt kell megtalálni és elfogadni, mert Őbenne van élet. És csak egyedül Őbenne van senki másban. Aki Őbenne hisz nem szégyenül meg soha, semmiben.

De nem csupán erről van szó akkor, amikor Isten az Ő törvényét hirdeti ki, s teszi a népek világosságává. Isten ugyanis azt jelenti ki, hogy az Ő törvénye, amit ősidők óta meghirdetett érvényes. Nem vesztette el a törvény az erejét. Jézus a Hegyi Beszédben azt mondja: ¹⁷„**Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltsen azokat.** ¹⁸Mert bizony mondom néktek, **hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik.** ¹⁹Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában; ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, nagy lesz az a mennyek országában.”

Amikor körülnézünk a világunkban, akkor nagyon sok olyan jelenséget látunk, amik zavarnak bennünket, vagy amik komoly fenyegetést, veszélyt jelentenek a számunkra. Sok szenvedés, igazságtalanság van ebben a világban. Ez pedig abból fakad, hogy az ember, a bűntől, az Istennel szembeni lázadástól meghatározottan arra törekszik, hogy törvényt szabjon önmagának és a világnak is.

Isten Igéjéből azt tudhatjuk meg, hogy Isten pontosan és szigorúan meghatározta az emberi életnek, a világnak a rendjét. Minden az Ő törvénye szerint működik, ami létezik ebben a teremtett világban.

Az az ember, aki Isten kegyelmét elfogadta és átélte azt, hogy új életre támadt, az megtapasztalja, hogy Isten Lelkének az ereje arra segíti, erősíti meg, hogy megismerje és elfogadja Isten törvényét és annak megfelelően éljen. Isten törvénye nem szorul korrekcióra azért, mert a történelem, a körülményeink változnak. Amit Isten bűnnek nyilvánít, az bűn. Amit Isten jónak tart az jó. Nincsen lehetőség semmiféle alkudozásra.

Az egyházakat, a hívő embereket a világ felől arra igyekeznek sokszor rávenni, hogy adja fel az eddigi látását és igazítsa hozzá az életét a modern világ követelményeihez. Nos, ez lehetetlen. Isten törvénye örök. S ott ragyog fel a jó, a világosság az emberek életén, a társadalomban, ahol Isten törvényét elfogadják, és azt komolyan veszik.

Az egyházak, a hívő közösségek életének a legnagyobb veszedelme az, amikor elvilágiasodnak, mert keresik a világ tetszését, s vágnak a világ elismerésére. Komolyan kell venni Jézus szavait:

¹⁷„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat. ¹⁸Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik. ¹⁹Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában; ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, nagy lesz az a mennyek országában.”

Természetesen a kegyelem mindenre elegendő. Nem azért kell megtartani a törvényt, mert bizonyítani kell a jóságunkat, istenfélelmünket. A

törvényhez való igazodás, annak a földi életben lehetséges megtartása, csupán jelzi azt, hogy az ember megváltott ember, vagy pedig nem és segít arra, hogy Isten kegyelme még jobban kiáradhasson az életünkre. Isten Lelke, az Isten kegyelme arra nevel, és arra erősít meg bennünket, hogy Isten törvényéhez ragaszkodjunk.

Pál apostol arra figyelmeztet bennünket, hogy különösen az utolsó idők népének nagyon tudni kell ezt. Hiszen Jézus eljövetele akkor közeledik, amikor azt látjuk, hogy az Úr napját megelőzi a hittől való elszakadás, amikor megjelenik a törvénytípró, a kárhozat fia. ⁴Ez majd ellene támad, és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek vagy szentnek mondanak, úgyhogy beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő isten. ⁵Nem emlékeztek rá, hogy még amikor nálatok voltam, megmondtam nektek mindezt? ⁶És azt is tudjátok, hogy mi tartja vissza most még, hogy csak a maga idejében jelenjék meg. ⁷A törvénytíprás titokban már folyik, csakhogy annak, aki azt most még visszatartja, el kell tűnnie az útból. ⁸És akkor jelenik meg nyíltan a törvénytípró, akit az Úr Jézus meg fog ölni szájának leheletével, és meg fog semmisíteni eljövételének fenségével. ⁹Mert ennek a törvénytíprónak az eljövetele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával; ¹⁰és a gonoszság mindenféle csalásával azok számára, akik elvesznek, akik nem szerették az igazságot, hogy általa üdvözljenek. ¹¹Ezért szolgáltatja ki őket Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak, ¹²hogy ezáltal mindazok elvegyék ítéletüket, akik nem hittek az igazságnak, hanem a hamisságban gyönyörködtek.

Ez azt jelenti számunkra, hogy ha elfogadtuk Isten kegyelmét, átértük azt, hogy életünkbe árad az Élet, akkor gyönyörködünk abban a folyamatban, amit Isten Lelke munkál, hogy a törvény világosságát felragyogtatja számunkra és segít, hogy Isten törvénye szerint éljük az életünket.

*

¹⁰Te szárítottad ki a tengert, a nagy mélység vizeit, te készítettél utat a tenger medrén át, hogy átkelhessenek a megváltottak! ¹¹Így fognak visszatérni az ÚR megváltottai is, és ujjongva érkeznek meg a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik

Amikor Ézsaiás könyvének ez a fejezete elhangzik, akkor Izráel népe már a babiloni fogság utolsó időszakában él. Ebben az időszakban nagyon nehezen viseli el már a megaláztatást. Időnként, ahogyan hallottuk, a keserűségben felhangzik az a szomorú gondolat is, hogy elhagyott, elvetett bennünket a mi Istenünk.

Ebben a reménytelennek látszó helyzetben azonban felfénylik a szívekben az, amit korábban átéltek, megtapasztaltak. Megelevenedik előttünk az a múlt, amelyikben Isten hordozta Őket hatalmas kézzel, és csodákat cselekedett velük. Az a múlt, amelyikben Istent úgy ismerték meg, mint akiről úgy szólhattak, ahogyan itt olvassuk: **„...te vágta ketté Rahabot, te döfted le a tengeri szörnyet! ¹⁰Te szárítottad ki a tengert, a nagy mélység vizeit, te készítetted utat a tenger medrén át, hogy átkelhessenek a megváltottak!”**

Isten tetteire emlékezve a szívükben erősödni kezd újra a reménység. Megértik, hogy Isten hatalmas, szeretete, jósága és hatalma nagyobb, mint, amit az ember felfoghat, megérthet. Őbenne mindig reménykedhet az ember! Nincs reménytelen helyzet! S ez a reménység egyre jobban meghatározza, áthatja a gondolkodásukat, életüket. Egyre inkább az őket meghatározó nyomorúság felett Isten dicsősége, nagysága kezd ragyogni a számukra, s egyre inkább ez a látás tölti be a szívüket.

Ez nem jelenti azt, hogy nem érzik azokat a gondokat, bajokat, amikben élnek. Érzik a jelen fájdalmait, de nem csak azt látják, amiben vannak, hanem abban egyre fényesebben ragyog fel Isten szeretetének nagysága, valósága.

Az ember életében mindig akkor kezdődik el a változás, amikor a reménytelenségben megcsillan ez a reménysugár, Istenre gondol, Istenre tud emlékezni. Hiszen sok sok olyan eseményre emlékezhet mindenki, amelyben megtapasztalta Isten szabadítását. Még az Istentől távol élő ember is, ha magába száll, elcsendesedik, akkor megláthatja azt, hogy valaki védi, oltalmazza, valakinek gondja van rá. De ezekben a helyzetekben, megláthatta, megsejthette Isten csodálatos hatalmát, megérthette azt, hogy Isten előtt nincsen lehetetlen. Felragyogott Istennek a Jézus Krisztusban megmutatott csodálatos, kimondhatatlan szeretete.

S azt érthetjük meg ennek az Igének az olvasásakor, hogy erre a reménységet ajándékozó visszatekintésre kell eljutnunk nekünk is életünk küzdelmeiben. Így erősödhetünk meg újra, így juthatunk el oda, hogy legyőzzük a szívünket megbénító, eluraló reménytelenséget. A legnagyobb tragédia, amikor a szívünk, a hitünk nem működik. Ott erősödik fel a kétségbeesés.

Szépen fogalmazza meg ezt a gondolatot Reményik Sándor az egyik versében:

*"Mert bajok vettek engem körül, amelyeknek
számuk sincsen, - utolérték bűneim,
amelyeket végig sem nézhetek, - számosabbak
a fejem hajszálainál, - és a
szívem is elhagyott engem."
Zsoltárok könyve 40. 13*

Ez a legnagyobb bűn.
Ez a legszörnyűbb büntetés.
S a legnagyobb nyomorúság is ez:
Elhagyott engem az én szívem is.

Ülök a puszta-homok közepén,
Csügged nehéz fejem.
Ülök, akár a kő,
Lomha, kietlen kő-mozdulatokkal
Tapogatom magam.
Vad-idegenül kutat a kezem
A hely körül,
Hol a szívemnek lenni kellene.

Nincs, nincs.
Elszállt, elillant az évek során.
Őszökkel, tavaszokkal,
Bűnökkel, bajokkal,
Vándormadarakkal.
Nem tudom, kivel, nem tudom, mivel,
Nem tudom, hogyan,
Micsoda percekkel, órákkal, tolvajokkal
Illant el, szökött el, tűnt el, párolgott el,
Hagyott el engem az én szívem is.

Még néha énekelnék.
 Egyszer csak a dal torkomon akad,
 Elfagy, kihűl,
 Nem érzem szívemet a dal alatt.
 Szólnék néha egy simogató szót,
 Egyszerűt, tisztát, édest, meleget,
 Vigasztalót.
 Kimondom: koppan,
 Értelenül, csináltan, hidegen:
 Nem szűrhettem által a szívemen.

Magamhoz vonnék néha valakit
 Közel, közel,
 Közel hozzám a félelmes magányba.
 De szegett szárnyként visszahull a két kar,
 És visszahull a nagy ölelés vágya,
 A kitárt karok félszeg ritmusát
 Nem a szív dirigálja.

Indul a kezem irgalomra is,
 De nem dobban a mozdulatban semmi,
 Csak pénz csillan: koldus kezébe tenni.
 Zeng a köszönet: "Ezerannyit adjon..." -
 Nem, csak szívet, csak egy kis szívet adjon!

És imára is kulcsolom kezem,
 Úgy esedezem szívtelenül - szívért,
 Szárazon adom Istennek magam,
 Hátha reám bocsátja harmatát,
 És kinyílik a kőből egy virág.

Mert bajok vettek engemet körül,
 És a bajoknak szere-száma nincsen,
 És utolértek az én bűneim,
 És bűneim beláthatatlanok,
 Hajszálaimmel el nem hullanak,
 S elhagyott engem az én szívem is.

Nincs, nincs.
 Elszállt, elillant az évek során.
 Ó, bűnök, bajok, ősök, tavaszok,
 Gyilkos órák, rabló pillanatok,

Suhanó szárnyú nagy sors-madarak,
 Hová vittétek az én szívemet?
 Hozzátok vissza az én szívemet, -
 Szeretni akarok.

Ha megvizsgáljuk az emberi életet, akkor azt látjuk, hogy a harcaink első renden nem a fizikai küzdelemben dőlnek el. A szívünkben. Amikor Istenre emlékezünk, akkor minden megváltozik! A szívünkben, a lelkünkben tudjuk megtalálni azt a biztos fundamentumot, amelyre aztán rá tudunk építeni mindent. S ez az erős fundamentum pedig Isten megismert szeretete, hűsége, az Ő korábban megtapasztalt tettei, ígéretei.

S akkor, amikor Isten hűségére és szeretetére így tudunk gondolni a nyomorúságunkban, a kiszolgáltatottságunkban, amikor ezzel a látással kezd szívünkben éledni a remény, akkor elkezdünk imádkozni. Izráel népe is elkezdett imádkozni. Így kiáltottak fel: **„Ébredj, ébredj, szedd össze erődöt, ó, ÚRnak karja! Ébredj, mint hajdanában, az ősrégi nemzedékek idején! Hiszen te vágtad ketté Rahabot, te döfted le a tengeri szörnyet! ¹⁰Te szárítottad ki a tengert, a nagy mélység vizeit, te készítetted utat a tenger medrén át, hogy átkelhessenek a megváltottak!”**

Ebben az imádságban már nem csak emlékezünk Istenre, hanem átéljük az Ő hatalmas jelenlétét. Átélik azt, hogy Ő átölel bennünket. Betölti lényünket az Ő dicsőségének a fénye. Ebben a megtapasztalásban érezzük meg azt, hogy Isten közelsége oly igen jó nekünk. Ott, az Ő szeretetében, megnyugszik a mi szívünk, lelkünk. Érezzük, hogy Ő úgy figyel ránk, mint gyermekeire, úgy hallja meg a mi kiáltásunkat, a mi kéréseinket.

Imádságban elkezdődik egy lelki küzdelem, amely azt szolgálja, hogy Isten hatalmára támaszkodva, Őbenne megerősödve, készüljünk kitörni abból, amiben vagyunk.

Azt fogjuk tapasztalni, hogy imádságaink közben látni kezdjük, hogy Isten hatalma készíteni kezdi a szabadulás útját. Olyan események történnek, amikre nem is számítottunk. Emberek jelennek meg, akik Isten szolgálóiként, az Ő angyalaiként, küldötteiként, sokszor erről semmit nem tudva, készítik a szabadulást a számunkra.

Az imádságos küzdelemben érzékeljük azt, hogy a mennyek országa mennyire valóság, hogy nem csak az van, amit a testi szemünkkel látunk, hanem annál gazdagabb és hatalmasabb világ vesz bennünket körül.

A mi dolgunk az, hogy ezekben a változásokban megfelelő módon viselkedjünk. Lássuk meg Istennek a cselekvését, és éljünk azokkal a lehetőségekkel, amiket Ő ad a számunkra. Lépünk be azokon a nyitott ajtókon, amik megnyílnak előttünk. Figyelmet és bátorságot követelnek tőlünk az ilyen helyzetek. De az imádságban, amikor Isten szeretetében felhangzik a mi kiáltásunk, akkor mindig ilyen aktívnak kell lennünk.

A hitben élt élet törvényszerűsége az, hogy mindig figyelünk, és engedelmesen arra megyünk, amerre Isten vezet bennünket. Készek vagyunk gyorsan váltani, mert Isten cselekvése soha nem a mi terveink, soha nem a mi logikánk szerint megy végbe. Ez az izgalmas a keresztyén életben!

A világban az emberek arra törekednek, hogy lehetőleg mindent pontosan eltervezzenek, és a terveik szerint vigyék véghez azt, amit szeretnének véghezvinni. S az Ő életükben is azt látjuk, hogy nagyon gyakran a nagyszerűen kigondolt tervek egy pillanat alatt semmivé lehetnek, meghiúsulhatnak.

Isten gyermekei pedig nem annyira a terveik megvalósulásában látják az életüket, a problémáik megoldását, hanem abban, hogy Istennek gondja van rájuk, Isten felemeli és sasszárnyon hordozza őket olyan magasságokban, hogy szinte megszédülnek, és olyan csodákat mutatva nekik, amit ők elgondolni s így eltervezni sem voltak képesek.

Emlékezz az Úrra, az Ő nagy tetteire, amit életedben megtapasztalhattál, amiket megismerhettél, s induljon a szíved imádságra. Önts ki Őelőtte a szívedet, emlékeztess az Urat, mond neki: **„Ébredj, ébredj, szedd össze erődöt, ó, ÚRnak karja! Ébredj, mint hajdanában, az ősrégi nemzedékek idején! Hiszen te vágtad ketté Rahabot, te döfted le a tengeri szörnyet! ¹⁰Te szárítottad ki a tengert, a nagy mélység vizeit, te készítetted utat a tenger medrén át, hogy átkelhessenek a megváltottak!”**

S akkor, ha az ember így kezd el imádkozni, akkor az imádságában valami egészen különös csoda történik. Ez a csoda az, hogy nem csak a szabadulásban kezd el reménykedni, hanem az Istennek csodálatos

szabadításában gyönyörködhet. Hogyan is mondja Ézsaiás könyvének ez a fejezete el ezt? „¹⁰Te szárítottad ki a tengert, a nagy mélység vizeit, te készítettél utat a tenger medrén át, hogy átkelhessenek a megváltottak! ¹¹Így fognak visszatérni az ÚR megváltottai is, és ujjongva érkeznek meg a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik.”

Isten sokkal többet készített el az Övéinek, mint, amit Ők kérni tudnak, mint, amiben ők reménykedhetnének: „...ujjongva érkeznek meg a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik.”

Igen! Ezt tapasztalhatjuk meg mindannyian. Mi szeretnénk kérni valamit Istentől, s azért könyörgünk, hogy hallgassa meg a mi kiáltásunkat. De akkor, ha igazán Őrá tudunk hagyatkozni, akkor azt tapasztaljuk meg, hogy Ő sokkal nagyvonalúbban, sokkal nagyobb szeretettel válaszol a mi kérésünkre, mint ahogyan mi azt elgondolhatnánk.

A mélységekből olyan magasságokba emel fel, hogy csak megszégyenülve tudunk leborulni Őelőtte és csak megrendült és hálás szívvel tudjuk áldani és dicsőíteni Őt. Milyen szépen is mondja a 40. zsoltár: „Várva vártam az URat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne. Boldog ember az, aki az ÚRba veti bizodalját!”

Próbáljuk így élni az életünket. Emlékezzünk mindig az Úrra. Különösen a mélységekben, próbákban, és ragyogjon fel számunkra a mélységünk felett az Ő fénye, világossága. Indítson bennünket imádságra az Ő látása, s imádságban tárjuk fel Őelőtte a mi életünk minden gondját, baját, emlékeztessük a mi Istenünket, hogy várjuk az Ő szabadítását. S imádságban lássuk meg, hogy Isten karja megmozdul, Isten cselekedni kezd és olyan hatalmasan mutatja meg az Ő szabadító hatalmát, hogy mi csak megrendülten borulhatunk le Őelőtte. Megrendültem imádkozhatjuk és magasztalhatjuk Őt a szabadításáért.

¹²Én, én vagyok vigasztalótok! Miért félsz halandó embertől, olyan embertől, aki a fű sorsára jut? ¹³Elfelejtetted alkotódat, az URat, aki az eget kifeszítette, és alapot vetett a földnek? Miért rettegsz szüntelen, mindennap az elnyomó izzó haragjától, mellyel el akar

pusztítani? De hová lesz az elnyomó izzó haragja?! ¹⁴Hamarosan megszabadul a megkötözött, nem hal meg, nem kerül a sírba, nem fogy el a kenyere. ¹⁵Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki fölriasztom a tengert, hogy zúgnak hullámai. Seregek URa a nevem! ¹⁶Igéimet adom a szádba, és kezem árnyékával takarlak be, amikor újra kifeszítem az eget, és alapot vetek a földnek, Sionnak pedig ezt mondom: Az én népem vagy!

Izráel népe elkeseredetten éli át a fogság megaláztatásait és egyre erősebben betölti a szívüket a reménytelenség. Pontosan azt élik át, amit általában az emberek átélnek a hosszú megpróbáltatások között. Egy darabig tartja magát az ember, aztán egyre jobban fogy az ereje, egyre inkább legyőzi a szívét a reménytelenség.

Isten azonban bátorítja a népét a próféta igehirdetése által. „¹²Én, én vagyok vigasztalótok! Miért félsz halandó embertől, olyan embertől, aki a fű sorsára jut? ¹³Elfelejtetted alkotódat, az URat, aki az eget kifeszítette, és alapot vetett a földnek? Miért rettegsz szüntelen, mindennap az elnyomó izzó haragjától, mellyel el akar pusztítani? De hová lesz az elnyomó izzó haragja?!”

Ennek a próféta igehirdetésnek az a néhány szóban összefoglalható üzenete a fogságban lévő Izráel fiai számára, hogy: **Az Úrra nézz!** Emeld fel a tekintetedet és nézz fel a Te Istenedre. Ne feledkezz meg róla! Arra az Istenre nézz, aki parancsolt a nagy vizeknek, a tengernek és átvezette az övéit száraz úton a tenger másik partjára.

A mi életünkre alkalmazva ezt az üzenetet, megérthetjük mi is, hogy életünk küzdelmeiben is és minden dolgunkban az Úrra kell nézni. Őrá kell figyelni, az Ő szavát kell meghallani és az Ő segítségét kell kérni.

Gyakran kerülünk olyan helyzetbe, amikor azt látjuk, hogy nem tudunk változtatni azokon a körülményeken, amikben éljük az életünket. Nincsenek meg a lehetőségeink hozzá. Kevés az erőnk az érdemleges cselekvéshez. Megpróbálunk talán mindent, hogy segítsünk magunkon, de mindig mindenütt falakba ütközünk. De akkor, ha felemeljük a tekintetünket és Jézusra nézünk, akkor érezni kezdjük, hogy Ő minden felett uralkodik,

erősebb, mint a mi ellenségünk, aki sarokba szorított bennünket. S ha Őrá nézünk, ha Őbenne bízunk, ha Őt segítségül hívjuk, akkor tudhatjuk, hogy Ő nem feledkezik meg rólunk, nem hagy el bennünket, ki fog minket szabadítani onnan, ahol megrekedt az életünk.

Ezért fontos az, hogy Ővele szüntelenül élő kapcsolatunk legyen. Az Ő Igéje íródjon be szívünk hústáblájába, naponta figyeljünk Őrá, s az imádságunkban szüntelenül legyünk Őelőtte. Boruljunk le Őelőtte, magasztaljuk Őt, dicsőítsük Őt szívünk teljességéből.

A hitben élő embernek az életét ez a felfelé tekintés, ez az élő kapcsolat kell, hogy jellemezze minden időben. Ez az életének titka!

Sokszor azt gondolják emberek, hogy a keresztyénség különféle keresztyén tanítások követéséből, vagy különböző szertartásokon, egyházi alkalmakon való részvételből áll. Ezek természetesen fontosak a számunkra, de a legfontosabb az, hogy az Úrral megtalált személyes kapcsolat eleven legyen, mindenkor az Úrra tudjunk nézni, Őt lássuk mindig minden helyzetben. Hiszen a különféle tanok, szertartások nem segítenek rajtunk. Egyedül az élő Isten ereje, szeretete tarthat meg, s vezethet minket a mi földi utunkon. Ő ajándékozhat győzelmet minden küzdelmünkben.

Ha eljutottunk arra a felismerésre, hogy Isten a világ ura, teremtője, és Ő úgy szeret minket, hogy egyszülött Fiát adta értünk, akkor a legfőbb és legfontosabb az lesz a számunkra, hogy Őt lássuk, Őbenne gyönyörködjünk és életünket az Ő megtartó hatalmában éljük.

Ez az élő kapcsolat, ha működik, akkor ez jelentéktelenné, vagy legalábbis súlytalanabbá teszi számunkra azokat a körülményeket, amikben élünk. Reálisabban látjuk a dolgainkat. Ha ez az élő kapcsolat működik az életünkben, akkor ez elcsendesít, visszafogottabbá tesz bennünket. Nem reagálunk mindenre olyan erővel, olyan heves és meggondolatlan indulatkitörésekkel, amilyennel az Isten nélkül élő ember reagál. S a szavaink, tetteink sokkal meggondoltabbak lesznek, hiszen mindent, amit látunk Isten jelenlétében, az egészen más összefüggésekbe helyezi a dolgainkat, mint ahogyan Őnélküle láthatjuk.

Isten gyermekei azt is megérthetik, hogy egy egészen különös helyzetben vannak. Egyrészt azt érzik meg Isten előtt, hogy mennyire hogy kicsik, mennyire semmi az ember. De ugyanakkor azt is megértik, hogy Istenre

nézve, Isten szeretetében élve az ember életére nem az erőtlenség és a tehetetlenség jellemző, hanem éppen ellenkezőleg. Isten olyan erőket ajándékoz nekünk, amik által egy egy helyzetben csodálatos győzelmeket élhetünk át. Ott van Gedeon, vagy Dávid és Góliát története, de sok más történetet felidézhetünk a Szentírásból, és a történelemből is, amelyek az Isten ereje által megerősített emberek életéről, életük eseményeiről szólnak. Sőt még a magunk életében is láthatunk olyan eseményeket, amikor magunkat tehetetlennek, gyengének éreztük és mégis volt erőnk, hogy az erőnk feletti harcban könnyedén győztesek legyünk. Nem tőlünk volt ez, hanem Isten volt az, aki megerősített bennünket, s Ő alakította úgy a dolgokat, hogy győzedelmeskedni tudjunk, s az ellenségeink elfussanak, megszégyenüljenek.

Minden lehetséges annak, aki hisz! Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít. Jeremiásnak ezt mondja Isten: „¹⁷Kösd azért derekadra övedet, indulj, és hirdesd nekik mindazt, amit én parancsolok! Ne ijedj meg tőlük, különben én ijesztelek meg általuk! ¹⁸Megerősített várossá teszek ma téged: vasoszloppá és ércfallá az egész országgal szemben, Júda királyaival, vezetőivel, papjaival és az ország népével szemben. ¹⁹Harcolnak ellened, de nem bírnak veled, mert én veled leszek, és megmentelek! - így szól az ÚR.”

Arra tanít meg bennünket Isten, hogy ha Őrá nézve élünk, akkor sokkal többre vagyunk képesek, mint amire egyébként képesek lennénk, és sokkal több erőnk van annál, mint, amennyit magunkban érzünk, látunk.

Bátorít is bennünket az Ige, hogy próbálgassuk azt az erőnk feletti erőt, nem csak a küzdelmeinkben, hanem a szolgálatainkban, életünk különböző helyzeteiben, mert ha az Urat a szívünkbe fogadtuk, és Őrá nézünk, ha élő a mi kapcsolatunk Ővele, akkor ez hihetetlen nagy erőt jelent nekünk. Itt is megtapasztalhatjuk, ebben a kérdésben is, hogy Jézus Krisztus által mi bizony nem akárhik, hanem Isten gyermekei vagyunk.

De bennem volt, amikor elolvastam ezt az Igét, hogy egy olyan világban élünk, amelyik vergődik sokféle problémában, gondban. S amikor elnézzük ezt a vergődést, akkor időnként szomorúan elnevetjük magunkat, hiszen gyakran egy új és modern világ stílusában megjelennek a régi, kispolgári gondolatok, s a kétféle stílus valami egészen groteszk jelenséget tár fel előttünk. Máskor az ostoba, de gyakran vérre menő, vitákat hallhatjuk, amik nem szólnak másról, mint a pénznek, a befolyásnak, hatalomnak megszerzéséről. Az igazság és az emberség távolról sem jellemzi ezeket a

hangoskodásokat. Pedig az emberek azt várják, hogy az mindig mindenütt, mindenkinél az életnek, a jónak, az értékeknek szolgálata legyen a legfontosabb.

Ezekben a jelenségekben is érzékeljük, hogy milyen nagy bajban van az a világ, amelyikben élünk.

S ebben az ellentmondásos, sok feszültséget hordozó életformában az egyházak is megpróbálnak modern módon, de mégis a régi gondolatokat is bizonyos mértékig tiszteletben tartva segíteni, s megpróbálnak a változó világban életben maradni. Itt is gyakran szomorúan látjuk azt a torz képet, amit a modernkedő keresztyének felmutatnak.

A napokban egy olyan írásra akadtam, amit haladó szellemben gondolkodó teológusnők szerkesztenek. S valami egészen döbbenetes volt számomra az a modernség, ami jellemezte az írásaikat. Hihetetlen arroganciával, s időnként egészen közönséges, alpári stílusban fogalmazódtak meg a gondolataik. Ezzel természetesen hangsúlyozni szerették volna emancipáltságukat, modernségüket. Amikor beleolvastam az írásukba, akkor úgy éreztem, hogy itt már az egyházi életnek, s a hívő életnek a teljes vereségével, csődjével találkozhatunk, amiből a bizonytalan ember számára csak egyetlen kiút van, a teljes tagadásba való menekülés.

S akkor megértettem, hogy a mai keresztyénségnek is csak egyetlen útja van, aminek a lényege az, hogy Jézusra kell nézni. Ővele kell megtalálni az élő kapcsolatot, s ebben a kapcsolatban, ez által a kapcsolat által meghatározottan kell élni az életet.

Abban a világban, abban a vergődésben, szellemi zűrzavarban, amiben élünk, az egyetlen út a Krisztushoz való teljes odafordulás, és az Ő vezetése alatt élt élet vállalása. Ki kell mondani azt, hogy teljesen mindegy, hogy a világban milyen nézetek, milyen divatok erősödnek fel, Jézushoz kell ragaszkodni és a világot úgy, ahogyan van, el kell utasítani. Ez nem szeretetlenség, csak a hitben való élet egyetlen lehetősége. Ez nem szeretetlenség, hanem az önazonosságunknak, identitásunknak, az életünknek a megtalálása és vállalása.

Sokan ezt rajongásnak, vagy fundamentalizmusnak mondják. Ha rajongás, vagy fundamentalizmus, akkor ezt kell hittel és bátran vállalni. Isten gyermekeinek nincs szükségük arra, hogy a világtól kérjenek tanácsot. Nekik Istentől kijelentésük van, tiszta és világos kijelentésük,

(⁷Hallgassatok rám, akik ismeritek az igazságot, népem, mely szívébe zárta tanításomat! Ne féljete az emberek gyalázkodásától, szitkozódásuktól ne rendüljete meg! ⁸Mert úgy járnak, mint a ruha, melyet megrág a moly, mint a gyapjú, melyet megrág a féreg. De az én igazságom örökre megmarad, és szabadításom nemzedékről nemzedékre.) és akkor, ha a különféle filozófiákat, világban megfogalmazott gondolatokat befogadva megvetik Isten kijelentését, akkor törvényszerű módon megerőtlenednek és megszégyenülnek. Isten törvénye örök, nem szorul semmiféle emberi kiegészítésre, sem korrekcióra. Akkor, ha az un. modern világ inspirációinak engedve azt mondjuk egy egy bibliai kijelentésre, hogy ez idejétmúlt, ezt csak Pál gondolta így, akkor az egész Bibliát nyugodtan kidobhatjuk a szemétre, mert ez azt jelenti, hogy megvetjük Isten kijelentését, nem hiszünk, nem bízunk Őbenne, mert akkor kényünk kedvünk szerint mindig mindenre fogunk találni valamilyen másféle magyarázatot. A racionalizmus korában már eljutott erre a keresztyénség. Ballagi Mór, aki Kálvin téri igehirdető volt püspökként, állítólag egyik prédikációjában azt mondta: Nézzétek, felhoztam ezt a könyvet, a Bibliát, a szószékre, tiszteletből, de a felvilágosodás korában számunkra ez a könyv már csak egy múzeumi tárgy, kedves emlék, többé már nem mértékadó.

Ma viszont, a világ félelmetes változásában, abban a csődben, m amiben az emberiség él, azt kell hangsúlyozni, hogy Isten népének egyre inkább Jézusra kell nézni, s egyre jobban komolyan kell venni Isten szavát, és akkor is ragaszkodni kell hozzá, ha a modernség anarchiájában élő világ gúnyolódik rajtunk, vagy éppen megvet minket. Nincs szükségünk a világ barátságára ebben a kontextusban. Jézusra nézz. Ha másfelé, másra nézel, akkor el fogsz csüggedni, betölti a szívedet a félelem és eltévedsz a világ útvesztőjében. Ha rajongónak, vagy fundamentalistának tartanak, akkor vállald, sőt örülj neki és ne félj Jézushoz ragaszkodva élni! Ez csak bizonyosság arra nézve, hogy helyes úton jársz. Nincs más alternatíva ma és bizonyára soha nem is volt más alternatíva, ha a hitben élő emberek más utakat igyekeztek is találni. Ezt az életformát soha nem volt könnyű megélni, de Jézus nem mondta azt, hogy az Ő követése könnyű.

A fogságban lévő Izráelt így tanítja Isten és minket is tanít. Emeld fel tekintetedet, nézz Jézusra! Ha Őrá nézel, akkor nem a félelem, a keserűség, a reménytelenség lesz úrrá rajtad, és akkor nem tévedsz el.

De Isten azt mondja az Ő népének, s ezzel feladatot, küldetést is ad népe számára: „¹⁶Igéimet adom a szádba, és kezem árnyékával takarlak be,

amikor újra kifeszítem az eget, és alapot vetek a földnek, Sionnak pedig ezt mondom: Az én népem vagy!”

Egy újságcikkkel olvastam, amelyikben azt írta a cikkíró: „...hagyjunk fel a bűnös világ ostromozásával meg a képmutató szenvedésekkel az anyagi világ bűnei miatt. Nem az a baj, ha a világ fogyaszt és vásárol adventben. Ez a dolga. Az a baj, ha mi, keresztyének közben megszűnünk Isten engedelmes gyermekei lenni, és nem követjük Krisztust az alázatosság útján. Amikor belesimulunk a világba...”

Tökéletesen egyetérttek a cikkíróval. A világ ostromozása nem sokat ér. A világ a maga anomiajától meghatározva éli az életét, s ezen nem tud változtatni, mert törvény, rend csak Isten uralma alatt lehetséges, amit nem ismer és nem is ismer el. De a világ rombolása ott van az életünkben számtalan fájdalmas sebet osztogatva nekünk. A gyermekeinknek, az unokáinknak az életét megrontani törekszik. Életünkben számtalan szenvedést és kínt okozva ismerteti meg magát, elveszettségét és gonoszágát a világ velünk. Ezek mellett nem lehet elmenni szó nélkül. Nem kell túl szentimentálisnak lenni a világról való beszélgetésünkben. Világos kell, hogy legyen az, hogy a világba való belesimulás nagyon nagy hiba a hitben járó embernél. De tudnunk kell, hogy Jézus azt parancsolta az övéinek: Lesztek nekem tanúim! Itt pedig azt olvassuk: „**16Igéimet adom a szádba, és kezem árnyékával takarlak be, amikor újra kifeszítem az eget, és alapot vetek a földnek, Sionnak pedig ezt mondom: Az én népem vagy!”**

Mondjuk el ennek a világnak, amit Isten ránk bízott! Nagy bajban van a világ, ítélet alatt van, süllyed a hajó és mindenki el fog veszni ezzel a süllyedő hajóval, aki nem hallja meg és nem veszi komolyan, hogy **„...úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. ¹⁷Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. ¹⁸Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.”**

Ézsaiás 52; 6.majd megismeri népem a nevetem azon a napon, hogy én vagyok az, aki így szólt: Itt vagyok! ⁷Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik! ⁸Halld,

őrállóid hangosan kiáltanak, együtt ujjonganak, mert saját szemükkel látják, hogy visszatér az ÚR a Sionra. ⁹Vígan ujjongjatok mindnyájan, Jeruzsálem romjai! Mert megvigasztalta népét az ÚR, megváltotta Jeruzsálemet! ¹⁰Kinyújtotta szent karját az ÚR minden nép szeme láttára. Meglátják majd az egész föld határán Istenünk szabadítását. ¹¹Távozzatok, távozzatok, vonuljatok ki onnan, tisztátalan dolgot ne érintsetek! Vonuljatok ki belőle, tisztítsátok meg magatokat, akik az ÚR edényeit hordozzátok! ¹²De nem kell sietve vonulnotok, nem kell futva mennetek, mert az ÚR jár elöttetek, Izráel Istene lesz mögöttetek is.

Ézsaiás 53. ¹Ki hitte volna el, amit hallottunk, ki előtt volt nyilvánvaló az ÚR hatalma? ²Mint vesszőszál, sarjadt ki előttünk, mint gyöker a szikkadt földből. Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhettünk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna. ³Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalemak férfia, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele.

Ennek a fejezetnek az értelmezésénél általában háromféle magyarázattal találkozhatunk. Az **első** magyarázat ezt a fejezetet Izráel népére alkalmazva értelmezi. Izráel volt az, aki, különösen a fogság gyötrelmeiben, igen sok szenvedésen ment keresztül. A népek elfordultak tőle, mert úgy gondolták, látták, hogy Istentől van rajta a szenvedés és a sok csapás, Isten büntetése van rajta. Eszerint e felfogás szerint Izráel népe az Úr szenvedő szolgája. De az egész Ószövetség is azt mondja el, hogy Izráel népének szenvedése a népek megváltásáért, üdvösségéért történt. S majd eljön az az idő, amikor Isten felemeli, megdicsőíti. „¹⁰**Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel. Ha odaadja életét engesztelő áldozatul: látni fogja utódait, hosszúra nyúlik élete, és teljesül általa az Úr akarata.** ¹¹„Majd ha véget ér lelkének gyötrelme, látni fogja a világosságot, és megelégedés tölti el. Szemével sokakat megigazultakká tesz szolgám, mivel gonoszságait magára vállalta. ¹²Ezért osztályrészül sokakat adok neki, és a hatalmasok lesznek a zsákmánya, amiért életét halálra adta, és a gonosztevők közé sorolták, noha sokak vétkeit hordozta, és közben imádkozott a bűnösökért.”

Ez a magyarázat, mint prófétai jövendölés sokak számára elfogadható, hiszen összecseng sok más prófétai kijelentéssel, az Ezékiel próféta könyvének jól ismert jövendölésével, ahol a megszáradt csontok megelevenedéséről van szó. Izráel népe valóban Isten szolgája az üdvösség történetében. Valóban alkalmazható rá sok részlete ennek az Igének, s a fejezetben megszólaló ígéret is.

De **másodszor** van egy olyan magyarázat is, amelyik az tartja igaznak, hogy volt valaki, történelmi személy, aki Isten szenvedő szolgája volt a fogság idejének utolsó szakaszában. Talán éppen (deutero)Ézsaiás volt az, akit sokan nem kedveltek, meg nem értett próféta volt, s akit a hagyomány szerint megöltek, mártírhalált szenvedett. Ez a magyarázat nem bizonyíthat. Csupán egy feltételezés lehet.

A **harmadik** magyarázat az, hogy itt a Messiásról van szó, Isten szenvedő szolgájáról, Jézusról, aki elutasított volt, de aki azért jött, hogy szenvedésével és halálával jóvátételi áldozat legyen sokak szabadulására, üdvösségére.

Ezt az utóbbi gondolatot tudjuk igazán elfogadni mi, akik az újszövetség népe vagyunk.

Jézus valóban azért jött el, hogy vállalja értünk a szenvedést és a kereszthalált, hogy mint ártatlan Bárány életét adja váltságul értünk emberekért. Életére nem a dicsőség, az uralkodás volt a jellemző, hanem Ő azért jött, hogy szolgáljon, nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.”

Miért is kellett Jézusnak szegénnyé lenni? Miért élt, szenvedett úgy, ahogyan Ézsaiás próféta könyvének ebből a fejezetéből is megismerhetjük Őt?

Az első gondolat, ami megfogalmazódott bennem az, hogy **amikor Isten eljött hozzánk, akkor törvényszerű volt, hogy önmagát megszegényítve, megalázva érkezzen közénk.**

A mi világunkba érkező Jézus Krisztus egy ellenséges területre lépett be. Az embervilág ugyanis Istentől elfordult, Isten nélkül élni akaró világ. Amikor Isten megjelenik ebben a világban, akkor törvényszerűen ez a világ szembefordul vele. Ezt látjuk már a karácsonyi történetben, amikor Heródes halálra keresi Jézust. De Jézus életében is sokszor látjuk, hogy hatalmas erők próbálják megakadályozni az Ő munkáját.

Jézus nem akar konfrontálódni az Istentől elfordult emberrel, a bűnös világgal. Szegényen, önmagát megalázva jött, testvérünké lett, hogy bizton véghezvigye azt, amit vállalt értünk. A konfrontálódás ennek a világnak az ítéletét jelentette volna, hiszen Ő mindenek felett Úr, szavára angyalok milliói indulnak harcba. A nyílt küzdelem az emberiség vesztét jelentette volna, nem a mentő kegyelmet. Megalázta magát, hogy segíthessen rajtunk. Az Isten szeretetének erejét vetette be értünk, hogy az Isten szabadító szeretete győzedelmeskedjen a bűn és a halál erői felett.

Hozzánk is így érkezik meg, a mi életünkhöz, szelíden és alázatosan. Azt mondja nekünk, kicsiny embereknek, Ő a Király, az Úr: „**²⁰Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. ²¹Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán.**”

Milyen jó is, hogy nem erővel, nem hatalommal érkezik hozzánk, hanem kimondhatatlan szeretettel, önmagát megalázva. Ez a szeretet győzhet le bennünket egyedül, úgy hogy üdvösségünk legyen, ez a szeretet formálhatja át a mi életünket.

És akkor, ha mi az Ő tanítványai vagyunk, akkor nekünk Őt kell követnünk. A mi életünkre is az kell, hogy jellemző legyen, ami az Ő életére jellemző volt. Csak az alázatban, a szeretetben láthatjuk meg Isten hatalmát, és mentő kegyelmét. A keménység, az erőfitogtatás, a gőg, mindig szembetalálja magát a világ ellenállásával, s mi erőtlenek vagyunk ezzel a hatalmas erővel szemben mi biztosan vereséget szenvedünk, ha összeütközünk vele. Szelíden, szeretettel kell vívni a harcot.

Nem könnyű ez az életforma, de akkor, ha valaki így tud élni, megtapasztalja ennek az életformának az erejét.

A családban, a gyülekezetben, az emberek között próbáljunk így élni, Jézus követőiként, tanítványaiként, alázatosan szolgálva, szeretettel különbnek tartva egymást magunknál, hogy Istennek szabadító ereje átáradhasson a mi életünkön. A konfrontáció nem járható út Jézus tanítványai számára sem.

De Jézus azért is érkezett így erre a világra és élt így, mert Ő nem azért jött, hogy az akaratát ránk kényszerítse, vagy megtanítsa bennünket valamilyen önmegváltó hitre.

Mi teljesen elveszettek vagyunk. Mi egészen az ítélet hatálya alatt éljük az életünket. Minket senki nem tud semmire kényszeríteni, senki nem tud megtanítani arra, hogy önmagunkat hogyan lehet megváltani.

A pogány vallásoknak az a jellemvonásuk, hogy hirdetik az önmegváltást. Jósággal, meditációval, imádságok végtelen ismételtetésével, különféle szertartások segítségével próbálnak kiutat mutatni abból a mélységből, amiben az emberiség él. Ezek nem járható utak!

Jézus az, aki **azért jött, hogy önmagát adja váltságul sokakért.** Azért jött, hogy meghaljon értünk a Golgotán.

Az elmúlt években sokan megnézték a Passió című filmet, amelyben Jézus szenvedését, halálát döbbenetes realizmussal ábrázolja a film rendezője. Ezért sokan megbotránkoztak a film képsorain. De aztán rádöbbenek, hogy valóban így történt. Jézus szenvedése, halála nem volt egy gyönyörűséges látvány senki számára, aki látta Őt ebben a helyzetben. De Ő ezért jött. Azért jött, hogy életét adja váltságul sokakért. Azért jött, hogy helyetted, helyettünk szenvedjen, szenvedje el a halált a kereszten. Nem volt szüksége arra, hogy erővel és hatalommal járja végig a földi utat, hiszen akkor nem lett volna a szabadítónk. Akkor csak sikere lett volna talán, de a megváltás, azt Ő győzelme elmaradt volna.

Az ember, amikor Őt látja, akkor meg kell, hogy értse: **Azért lett szegény, megvetett, azért engedte, hogy sebeket kapjon, hogy összetörjék, hogy megszabadítsa minket a mi bűneinktől, Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen.**

Gyakran kérdezik az emberek egy egy nehézségben, vagy nehézség láttán, hogy: Hol van az Isten? Hát ott van a kereszten, töviskoszorúval, átszúrt kezekkel, hogy téged szabaddá tegyen!

Amikor így látja meg az ember Jézust, akkor leborul Őelőtte, mint ahogyan Tamás leborult a feltámadott előtt, és nem tud mást mondani, csak azt: Én Uram, és én Istenem! S amikor ezt ki tudjuk mondani, akkor lesz életünkben valóság az Ő szabadítása, mert megértettük, hogy miért jött így és el tudjuk fogadni hittel az Ő szabadító szeretetét.

Szegényen érkezett meg hozzánk. Megvetett és fájdalmas férfiak, betegség ismerője.

Ez azt jelenti, hogy Ő úgy áll előttünk, hogy **minden fájdalunkat, életünknek minden nyomorúságát ismeri, s tud rajtunk segíteni.**

Egyházi körökben szoktuk azt látni, de egyházon kívül is, hogy a nyomorúságban, bajban lévő embernek jó öltözött, okos emberek tanácsokat adnak. Szörnyű látni és hallani ezeket a tanácsokat, ezeket a véleményeket. Azonnal látható, hogy nincsen a szavak mögött semmi szeretet, együttérzés, semmi empátia, csak a hideg ész formálja a szavak és az a gondolat, hogy minél gyorsabban továbbmenni, gyorsan otthagyni a nyomorultat, mert csak kellemetlenséget okoz nekem az, hogy vele foglalkozom.

Tegnap az újságban Csókay professzor nyilatkozatát olvastam el, s ő mondja azt, hogy bizony egy orvosnak meg kell tanulni együtt szenvedni a beteggel, mert ha ezt nem tudja megtenni, ha ezt nem tudja vállalni, akkor alkalmatlan az orvosi hivatásra. Akkor csak a pénz érdekli és semmi más.

Amikor Jézus így áll meg előttünk, akkor látjuk, megértjük, tudjuk, hogy Ő tökéletesen hozzánk akar és tud hajolni az Ő szeretetével. Nem valami kispolgári komédiás Ő, hanem a testvérünk, aki gyógyítani, életre támasztani akar bennünket. És akkor, ha engedjük, akkor ezt meg is teszi velünk.

Végül azt értettem meg ennek a fejezetnek az olvasásakor, hogy Jézus azért jött ilyen szegényen, megvetetten ebbe a világba, mert **nem alamizsnát, átmeneti segítséget, segélyt hozott.**

Amikor a gazdagokra, a dicsőségesekre nézünk, akkor azt látjuk, hogy ők bizony a javaikból többet vagy kevesebbet adnak azoknak, akik rászorulnak, akkor, ha olyan kedvük van.

Valaki egyszer elmondta, hogy a nagy világgazdasági válságban a gazdagabb családok különféle módon segítették a szegényeket. Jött a „főméltóságos asszony” és a rivaldafényben odaadta mindenki előtt, hogy mindenki lássa, a gondosan összecsomagolt, masnival átkötött ajándékot. Aztán mindenki láthatta, hogy ki jár ajándék cipőben, ruhában mert azt jól meg lehetett különböztetni más cipőktől, ruháktól. Talán olykor rá is volt írva, hogy mindenki tudja: Ajándék a szegényeknek. S ez annak, aki adta, annak ez nagy dicsőséget szerzett, aki viszont kapta, annak nagy fájdalmat. Hiszen míg valaki felmagasztalta magát, addig a másikat mélyen megalázta.

Ma is látunk ilyen jótékonykodást olykor! Jézus, amikor hozzád jön, akkor nem aláz meg téged, mert rongyosan jön hozzád, hogy bevigyen téged abba a dicsőségbe, amit elhagyott érted. Ha fényes ruhában, fényes kísérettel érkezett volna, akkor nem hozott volna semmit. Így viszont hozta az Ő országának minden kincsét. Azt mondta nekünk, bűnösöknek, hogy: Te az én testvérem vagy! Hadd öleljelek meg, most, hogy rá találtam, s jöjj, hogy kitárjam előtted az én Atyám országának ajtaját.

Jézus nem aláz meg téged, hanem önmagát alázta meg, hogy Téged felemeljen, hogy gyógyulást, üdvösséget hozzon neked.

Ebben a világban Ő mindig csak szegény, csak elutasított lesz, de vállalja értünk, hogy Isten szeretetével legyőzhesse a mi ellenállásunkat, áldozatával szabaddá tegyen, életed minden nyomorúságában melléd állhasson és meggyógyíthasson. Testvéreddé lett, hogy Te az Ő testvéreként élj és majd ott lehess a dicsőségben.

Borulj le Őelőtte és fogadd el Őt. Gazdagodjál meg az Ő szegénysége által. Az ember számára nincs más lehetőség, nincs más megoldása az életnek. Egyedül Jézus az, aki szabaddá, boldoggá tehet téged és üdvöt, életet ajándékozhat a számodra.

Izráel népe a fogság keserű kenyerét eszi, s egyre jobban elveszítik reménységüket, hogy egyszer még hazakerülnek. Történelmüknek nagyon nehéz időszaka ez. De ebben a kiszolgáltatottságban egyre határozottabban szólalnak meg a próféták bátorító igehirdetései. Egyre többször szól az ígéret: **„...visszatér az ÚR a Sionra. ⁹Vígan ujjongjatok mindnyájan, Jeruzsálem romjai! Mert megvigasztalta népét az ÚR,**

megváltotta Jeruzsálemet! ¹⁰Kinyújtotta szent karját az ÚR minden nép szeme láttára. Meglátják majd az egész föld határán Istenünk szabadítását.”

Hangzik a kiáltás: „⁷Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!”

A mi életünk annyiban hasonlítható Izráel népének életéhez, hogy egyre inkább úgy érezzük, hogy egy olyan világban élünk, amelyik ezernyi problémájával, gondjával fogva tart, szorongat bennünket. Az életstílus, ahogyan alakul az emberek élete körülöttünk, egy elpogányosodó világ életstílusa. Azt érezzük, hogy idegenek vagyunk ebben a világban, és ez a világ idegen a mi számunkra is. Egyre jobban elhatalmasodik szívünkben a reménytelenség, mert úgy látjuk, úgy érezzük, hogy nincsen semmi lehetőség a változásra, nincsen pozitív jövőkép.

Így indulunk el a következő időszak feladataira, útjaira, ezekkel ez érzésekkel, ezzel a lelkülettel.

S ahogyan **ott és akkor** a legfontosabb az volt, hogy feltűnt az örömhírt hozó hírnök, hogy bekiáltta Izráel fiainak a fülébe: Istened uralkodik! Bekiáltotta a dermedt, bémult csendbe: Örüljete és ujjongjatek, mert megvigasztalja az Úr népét, megszabadítja Jeruzsálemet. Meglátják az egész földön Isten szabadítását, úgy **ma is** ez a legfontosabb. Szóljon az örömhír, szóljon az evangélium. Elsősorban azok felé, akik hitben élnek az életüket, de azok felé is, akiknek még van fülük a hallásra, és képesek meghallani, befogadni az örömhírt hozó hírnök üzenetét.

Gyakran előfordul az, hogy az igehirdetők, vagy az egyház arra igyekszik, hogy kioktassa, vagy legalább jó útra segítse ezt a világot. Elmondják sokan, hogy mit kellene tenni, min kellene változtatni ahhoz, hogy a világ szebb legyen, s az emberek boldogabban éljék az életüket. A szó elszáll, és nem változik semmi, mert a világ erős igába van belekötve. Nincs fontosabb annál, hogy szóljon ebben a világban az örömhír, az evangélium. Az egyetlen gyógyító erő, az egyetlen, ami enyhíti, gyógyítja az emberi életekben lévő fájdalokat, az evangélium.

Ez a jó hír az, hogy Isten szeret minket, embereket és megérkezik ahhoz, aki Őt várja. Jön és szeretettel, minden ellenszolgáltatás nélkül adja annak az Ő szabadítását, aki azt várja és elfogadja.

Ahogy Izráel nem tudott a maga erejéből megszabadulni a fogva tartóinak kezéből, úgy mi sem tudjuk a saját erőnkől elérni a szabadulást. Isten az, aki meg tud szabadítani. Egyedül Ő! És az evangélium az, hogy Ő itt van, Ő jön, hogy megmutassa hatalmát.

Az evangélium hirdetése nyomán azt láthatjuk, hogy ott, ahol meghallotta az ember az evangéliumot, ott **békesség lesz**. Békesség a szívekben, emberek életében.

A békesség sok mindent jelent. Jelenti mindenk előtt azt a lelkiállapotot, amikor az ember megszabadul a félelemtől, megszabadul azoktól a kínzó belső feszültségekből, amiben addig a kényszerű körülmények miatt élt.

Olyan örömmel éljük át a különféle küzdelmeinkben, hogy Isten szeretete lecsendesíti a mi szívünket. Elvesz mindent belőle, ami gyötör, ami szenvedést okoz. Kiveszi onnan a haragot, a keserűséget, a gyűlöletet. Megszabadít mindettől.

S miközben az embert az evangélium ereje által Isten lecsendesíti, aközben azt cselekszi, hogy élete megszabadul a tehetetlen sodródás állapotából. Feladatot, célt, lehetőséget ajándékozik.

Olyan sokszor látom ezt a gyülekezetben, emberek életében. Az evangélium ereje lecsendesíti őket, s egyszerre elkezdnek értelmesen, tevékenyen élni. Nem ragadnak bele a sárba.

Ma ezért a legfontosabb az evangélium hirdetése, hogy Isten békességet munkáló ereje, értelmes életre szabadító kegyelme minél több ember életében megvalósuljon.

Ott, ahol ez megvalósul, ott zúghat a vihar, ott bármilyen körülmények is vannak, ott a szívben békesség van és az ember élete emberhez méltó életté lesz.

Az evangélium hirdetése nyomán feltör **az öröm**, és az ujjongás a szívekből.

Megfigyeltem, hogy azok az emberek, akiket az evangélium meghallása nyomán Isten szeretete elér, csodálatos örömmel élik az életüket attól a pillanattól kezdve, amikor a ez az érintés végbemegy. Ez az öröm

megjelenik a vidámságban, az énekekben, az egymáshoz való viszonyulásban. Ott nem az állandó vetélkedés, a másikat legyőzni akaró emberi önzés, hazug életforma a jellemző. Az öröm felszabadít bennünket a megkötöttségek láncáiból. Szabaddá tesz. De ez a szabadság soha nem bántó, embertelen, soha nem visszataszító.

A mi korunkban Isten kegyelme, szeretete egyre jobban az afrikai és az ázsiai népek között árad ki. Ott van hajlandóság az evangélium meghallására és befogadására. S elnéztem, hogy azok a sokszor nagy szegénységben élő emberek milyen boldogan énekelnek, mennyire látszik az arcukon, s egész lényükön az öröm csodálatos formáló ereje. Mi európai emberek egyre jobban elveszítjük ezt a képességünket. Ónáluk még van készség erre. S ott látható az, hogy az öröm nem a körülmények által tölti be az ember szívét, hanem a körülményektől függetlenül. Isten szeretetének ajándéka.

Arra van szükségünk, hogy szóljon az örömhír, az evangélium közöttünk, általunk, mindenki felé, aki fogolyként éli az életét, aki kesereg és reménytelen szívvel él. Nincs más fontosabb feladat a mi korunkban.

S az örömhírnek a lényege az, hogy **szabadulást hirdet**. Már az is szabadulás, ha valakinek a békétlenségéből sikerül eljutni a békességre. Már az is szabadulás, ha valaki a keserűségből, a csüggedésből az örömré és az ujjongásra tud eljutni.

De, amikor elnézem ezeket az afrikai, ázsiai embereket, akkor érzem és látom, hogy pontosan az evangélium ereje által, s az ajándékba kapott békesség és öröm által, hihetetlen nagy változás előtt állnak. Mert ott, ahol az evangélium által munkált békesség van a szívben, ahol az evangélium által feltörő öröm és ujjongás motiválja a dolgokat, ott csodálatos változások következnek be.

Európának, a modern embernek az a legnagyobb tévedése, hogy azt gondolja, hogy erőszakkal, erővel, hatalommal, egymás letiprása és kizsákmányolása által majd egy új és szebb jövő adatik. Ez azonban igen nagy tévedés. Jövő, szabadulás csak ott lehetséges, ahol a szívben békesség van és felszabadult öröm, ahol Isten szeretete tölti be, határozza meg az emberi gondolkodást, életet.

Nem kell nekünk erkölccsant, keresztyén filozófiát vinni a világnak. Az örömhírt, az evangéliumot kell vinni. Az evangéliumnak van ereje arra, hogy mindent átformáljon és mindent megújítson.

A békességet, örömet és szabadulást munkáló örömhírnek a tartalma az, hogy Isten nem hagyott el bennünket. Sőt, Ő szeret minket kimondhatatlan szeretettel. S ha meghalljuk az örömhírt, akkor megtapasztaljuk azt, hogy Ő azt mondja nekünk: Itt vagyok! Valóságosan, érezhető, megtapasztalható módon érkezik hozzánk. A békesség, az öröm és a szabadulás tehát nem a szó meghallása nyomán van csupán, hanem az által, hogy a felhangzó örömhír által megértjük, hogy Isten velünk van, itt áll mellettünk, nem hagyott és nem is hagy el bennünket.

Izráel népének a babiloni fogságban megszólal az örömhír és arra hívja fel őket, hogy készüljenek fel, mert meg fogják tapasztalni Isten szabadítását. Ez a szabadulás nem egy fejvesztett menekülés lesz, hanem egy ünnepélyes kivonulás a fogságból, amikor a babiloniak által elrabolt templomi kincseket hazaviszik Jeruzsálembe. Szent és méltóságteljes lesz a hazafelé induló nép. Éppen ezért Isten azt várja népétől, hogy tisztítsa meg magát erre az eseményre. Így olvassuk: „¹¹Távozzatok, távozzatok, vonuljatok ki onnan, tisztátalan dolgot ne érintsetek! Vonuljatok ki belőle, tisztítsátok meg magatokat, akik az ÚR edényeit hordozzátok! ¹²De nem kell sietve vonulnotok, nem kell futva mennetek, mert az ÚR jár elöttetek, Izráel Istene lesz mögöttetek is.”

Az evangélium meghallása nyomán békességet nyert, boldog nép szabadulása **tisztaságban történhet meg**. Akik az evangéliumot meghallották megértik, hogy meg kell tisztulniuk ahhoz, hogy a teljes szabadulásuk megtörténhessen.

Izráel fiait is ott Babilonban és minket is az elveszettségünkben, amikor megszólít az evangélium, akkor sokféle összevisszaság, tisztátalanság van az életünkben. Megkapjuk a békességet, az örömet, a szabadulásnak a reménységét, de Isten azt mondja nekünk, hogy az Ő népének meg kell tisztulnia, hogy valóban szabaddá lehessen.

Mindannyian, akik elindultunk ezen az úton, jól tudjuk, hogy Isten megtisztítani akar bennünket.

Valaki egyszer azt mondta, legnagyobb döbbenetére azoknak, akik hallották, hogy másképpen kell viselkedni a templomban, általában az

emberek között a világban, a munkahelyen. A templomban ott áhítatra van szükség, a világban ott szemfülesnek kell lenni, az emberek között, a munkahelyen, barátok között pedig illeszkedni kell a többiekhez, vagy éppen a feladathoz, amit ránk bízta. Isten azonban az Ő gyermekeit nem engedi így gondolkodni. Mindig, mindenütt Isten jelenlétében kell lenni, s meg kell szentelni magát az embernek. Azt akarja, hogy az övéi tisztítsák meg magukat, mert csak így lehet teljessé az Isten szeretete az életükben.

Hogyan is tanít Péter a levelében: „**Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; ¹⁰akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.**”

Az evangélium meghallása nyomán meg kell tisztulni az emberi szívnek, életnek. Ha valahol valami tisztátalan van, akkor annak fájdalmas, égetővé kell válni. Ha ez a megtisztulás nem megy végbe, akkor elvesz a béke, akkor meghalványul az öröm és Isten szabadítása sem valósul meg úgy, ahogyan azt várjuk.

Szenteljétek meg, tisztítsátok meg magatokat. Így vonuljatok a babiloniak között, s így szabaduljatok meg Babilonból. Le kell mosni magunkról Babilon szennyét, nem dicsérhetjük a mi Istenünket tisztátalan szívvel

S ha ez a megtisztulás megtörténik Jézus bocsánata és a Lélek ereje által segítve, akkor tapasztaljátok azt, hogy **az Úr jár előttetek, s Izráel Istene lesz mögöttetek is.**

Nekem mindig nagyon fontos Igém volt ez. Isten vezet bennünket, ha Jézusban ránk talált és az Övéi lettünk. Nem téveszthetjük el az irányt. És az Ő vezetése azt jelenti, hogy soha nem jutunk abba a helyzetbe, hogy már nincsen út előttünk. Amerre Ő vezet, ott mindig van út is.

De Ő jön mögöttünk, hogy megoltalmazzon bennünket minden ellenségtől, minden támadástól. Mert Isten népét nem hagyja az ellenség olyan könnyen haladni a maga útján. Próbálja akadályozni, hátba támadni. De vigasztal bennünket, hogy Isten zárja le az ő útját, nem támadhat hátba bennünket.

Az evangéliumnak, az örömhírnak kell szólni a mi fogságunkban, hogy békesség, öröm legyen a szívünkben és Istennek szabadító hatalma megvalósulhasson minden dolgunkban. Az evangélium meghallása arra indít, hogy megtisztítva egészen Istennek adjuk magunkat és tapasztaljuk meg, hogy Ő előttünk megy, és utánunk jön. Teljes biztonságban, védelemben van az életünk.

5. „...a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”

Jézus szabadító tettéről szól ezekben a versekben Ézsaiás próféta. Az Ő szabadítása többféle módon érvényesül azoknak életében, akik részesültek, részesülnek benne. Ezt próbáljuk a mai alkalommal végiggondolni.

Mindenek előtt Isten Igéje azt mondja el nekünk, hogy az ember a bűneset után fogollyá vált. Elvesztette a szabadságát. A bűnnek és a halálnak a kényszerítő ereje, kötelei, bénítják le az embert. Ezekből a kötelekből kiszabadulni saját erejéből semmiképpen nem tud.

Természetesen az ember próbálkozik sokféle módon. A tudását, a technikáját igyekszik felhasználni arra, hogy szabaddá legyen. Igyekszik olyan környezetet teremteni magának, amiben megvalósulhat a szabadság állapota. Bátorítja, biztatja magát azzal, hogy sikerülni fog, eredményes lesz ez a törekvése. De Isten Igéje, és a tapasztalat is azt mutatja, hogy „A bűn, a betegség, a nyomorúság, A mindennapi szörnyű szürkesség Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!”

S nem csak a bűn és a halál erőinek a bilincsei tartanak bennünket rabságban, hanem az a hatalom is, amelyik ezeket a bilincseket reánk tette. A világ fejedelme az, akinek tulajdonaivá lettünk, aki fogságban tartja az életünket.

S Jézus azért jött, hogy harcoljon értünk. **Vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze.** Az Ő szenvedése, az ütések, amiket elszenvedett, a kereszten átélt fájdalmai, azt a célt szolgálták, hogy megnyissa a mi bilincseinket, levegye rólunk a béklyót, ami életünket mozgásképtelenné tette. S kiszabadítson bennünket annak hatalmából, aki erősen fogvatartott, tulajdonaként kezelt bennünket.

Mi emberek, abban a pillanatban, amikor az Ő szabadítását elfogadjuk, átéljük ennek a szabadulásnak a valóságát. Hiszen ez nem valamilyen eszme, nem valamilyen elv, hanem ez valóság. Jézus Krisztus valóságosan szabaddá tett bennünket sebei által.

Ez a szabadulás azt jelenti, hogy életre támadunk. Egy egészen más élet kezdődik el abban a pillanatban, amikor Őt elfogadjuk. Meghalljuk azt a kijelentést, ami olyan sokat jelent a számunkra: Enyém vagy! Nem a halálé, nem a bűné, a sötétség erőié az életed, hanem Jézus tulajdonává lettél.

Ez megmutatkozik abban az életérzésben, ami Jézus szabadítása által a mienk lesz. Megmutatkozik abban az örömben, ami betölti az ember szívét, amikor ezt átéli. S megmutatkozik abban, hogy egyszerre másképpen kezd élni, más dolgokat kezd fontosnak látni, más dolgok lelkesítik. Szabaddá lettem az Ő sebei által!

A bűnnek, a Sátánnak a megkötöző hatalma sokféleképpen látható számunkra, s néha igen megrendítő látni ezt. Önemésztő életformában élő emberek vannak körülöttünk sokan. Céltalan, reménytelen szívvel élő emberek sokaságát látjuk a világunkban. Szenvedélyek, félelmek, gyűlölködés, agresszivitás... és sok minden más mutatja azt, hogy milyen erősen megkötözött az emberi élet. S láthatjuk, tapasztalhatjuk, hogy amikor valaki Jézust befogadja a szívébe, amikor átadja az életét valaki Őneki, akkor hogyan oldódnak fel ezek a kötelek, hogyan lesz szabaddá az ember Jézus hatalma, győzelme által.

Az elmúlt hetekben valakinek a bizonyágtételét hallgattam, aki elmondta, hogy részegen tántorgott be egy istentiszteletre, s megtapasztalta ebben az állapotában Jézus szabadító hatalmát. S azóta igehirdetőként mondja el mindenkinek azt, hogy Jézus eljött, hogy szembeszálljon a mi ellenségünkkel, és megoldja a bilincseinket. Saját életét mutatta be bizonyítékként azoknak, akik hallgatták Őt.

Sok ilyen vallástételt hallhatunk. Jézus valóban szabadítótul jött, és mindenkit részesít az Ő szabadításában, aki elfogadja, aki nem fut el, nem mond ellent neki.

De Ézsaiás próféta azt is mondja ebben a most felolvasott Igében, hogy: **Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen.**

Az elmúlt alkalommal is hangzott az Igéből a kijelentés a békességről. De ez nem akadályoz meg bennünket abban, hogy újra a békességről halljunk tanítást, mert sokféle módon jelenik meg az életünkben a békesség ajándéka.

A békesség azt jelentheti számunkra, hogy helyünkön vagyunk, jól érezzük magunkat ebben a világban.

Ez az ajándék sok embernek az életében nincs meg. Sem a körülményeiben, sem a munkájában, sem a családi életében nem érzi azt, hogy boldog, hogy helyén van az élete. Küzd, talán próbálkozik változtatásokkal, de mindig csak arra tud eljutni, hogy valahol valami hiányzik. Nem teljes, nem kerek az, amiben él, ahogyan él. Így aztán nincsen más, mint az, hogy megalkuszik azzal, ami van. Az álmait lassan elfelejti, s elfogadja a változtathatatlant, hogy a halandó embernek nincsen soha sehol igazi békessége.

Jézus eljött, elhagyta a mennyei hazát, a dicsőség honát, azért, hogy nekünk békességet szerezzen. Végigszenvedte az életét, szenvedett értünk, bűnhődött a kereszten, hogy nekünk békességünk legyen.

S akkor, ha elfogadjuk az Ő szabadítását, akkor megtapasztaljuk, hogy Isten csodálatos szeretetében kezdünk élni. Tollaival betakar bennünket, szárnyai alatt oltalmat találunk. S itt máris megtapasztalható az a békesség, amit Jézus megszerzett nekünk. Ezt a védelmet, ezt a szeretetet, ezt a békességet senki és semmi nem veheti el tőlünk. Csak mi magunkat hozhatjuk olyan helyzetbe, hogy ez a békesség, ez a csodálatos állapot elvész, megtörik. Amikor Jézus szeretete életünkre árad, akkor ez a békesség működő valóság.

De nem csak ez a szellemi állapot az, amiben megtapasztaljuk a békességet, amit Jézus megszerzett nekünk, hanem az életünk alakulásában is. Hiszen, amikor Jézusra nézünk, amikor az Ő uralma érvényesül a mi életünkben, akkor tapasztaljuk, hogy szívünkben, életünkben rendeződnek a dolgok, és kialakul egy olyan életforma, olyan

életstílus, ami békességet hordoz. Nem az állandó feszültségek, viták, az elégedetlenség és a panasz lesz jellemző az életünkre, hanem azt érezzük, hogy működnek a dolgaink. Isten kegyelme, szeretete hordoz bennünket.

Azt, hogy ez valóság, azt láthatjuk hitben élő embereknek az életében, családok, közösségek életében is. Csak egy kicsit oda kell figyelni és az ember azonnal megláthatja ezt.

És nem csak rendeződnek a dolgok annak az embernek az életében, aki Krisztustól békességet kapott, hanem azt is átéli, hogy az élete csodálatosan formálódik. Újabb és újabb szépségeket, feladatokat ajándékozik neki Krisztus. Újabb és újabb örömteli megtapasztalások, ajándékok gazdagítják az életét.

A Krisztus békessége nem egy állandóan egyforma, unalmas állapot, hanem egy állandó változást jelentő, szépségeket, izgalmas feladatokat megtapasztaló állapot.

Manapság gyakran hallott fogalom a fenntartható fejlődés fogalma. Ez azt jelenti, hogy a világ állandó változásban van, tehát az ember soha nem mondhatja azt, hogy mos már semmi dolgom nincsen, mert a változások újabb és újabb feladatot, lehetőséget jelentenek számunkra. Ennek soha nincsen vége.

A keresztyén élet is ilyen. Isten végtelen távlatokban éltet bennünket, s ez újabb és újabb feladatot, lehetőséget, szépséget és örömet ajándékozik nekünk.

Ez az amit Jézus megszerzett nekünk. Isten szeretetében élhetünk, biztonságban, boldogan, s életünk ebben a szeretetben rendeződik, megszépül és újabb és újabb izgalmas feladatok vannak előttünk, hogy értelmes legyen a létünk, s megtapasztaljuk Isten nagyságáéna végtelen szeretetének a nagyszerűségét.

Megint csak azt mondhatom, hogy sok embernek az életében láthatjuk ezt a békességet, a hitben élő emberek életében látható valamilyen mértékben. De szabad ezt a békességet elfogadni. Szabad úgy élni ebben a világban, hogy van itt helyünk, jó helyünk van és az életünk tele van szépségekkel, ajándékokkal.

Boldog ember az, aki ezt elfogadta, megtalálta Jézus Krisztusban, Őt elfogadva.

A harmadik üzenet, amit tovább szeretnék adni a mai alkalommal, ennek az Igének az utolsó néhány szava: **„...az Ő sebei által gyógyultunk meg!”**

Ez a világ nem csak fogoly, a bűnnek és a halálnak a foglya, nem csak elvesztette a békességet, hanem egyúttal egy beteg világ is. Ez azt jelenti, hogy gyógyíthatatlan fájdmaktól szenved, egészen megrontotta a bűn. Úgy fogalmazhatjuk meg, hogy ennek a világnak nincsen jövője, nincsenek távlatai. Kevés tehát az, hogy Jézus által azt ember élete szabaddá lett, hogy a szívében békessége lehet annak, aki Jézust befogadta. Több kell. A gyógyulás, az üdvösség, az örök élet. Kell, hogy Isten egy új, tökéletes, tiszta, egészséges világba, életbe vigyen át bennünket, hogy ott majd örökké Őt dicsőítve élhessünk.

Nos, ezért jött el Jézus, ezért szenvedett, hogy az Ő sebei árán meggyógyuljunk. Elnyerjük az örök életet. Olyan jövő táruljon fel előttünk, ami elfelejteti velünk mindazt, amiben élünk itt ebben a világban.

Ezt szerezte meg nekünk Jézus az Ő sebei árán. megváltott bennünket és örök életet szerzett nekünk.

Ez az örök élet már megjelenik az életünkben azzal a szabadsággal, békességgel együtt, amit Tőle kapunk. S már itt a földön tapasztaljuk, hogy az örök életnek az erői megjelennek a mi földi életünkben. Minél jobban átadjuk magunkat Őneki, minél jobban engedjük érvényesülni az Ő szabadító, gyógyító hatalmát, annál inkább érezzük ezt.

Minden nap tapasztaljuk, hogy a mennyei világ erői körülvesznek bennünket, olyan értékek jelennek meg az életünkben, amiket onnan felülről kapunk, előlegbe.

Ez megkönnyíti a földi életnek minden viszontagságát, szenvedését. Ez megerősít bennünket akkor, amikor szembe kell nézni a testi lét végességével.

Jézus nem csak megsebesítettett, hanem feltámadt a halottak közül, s mindazok, akik Őbenne hisznek, Vele együtt feltámadtak. Nem véletlenül mondja úgy Lázár sírjánál, hogy: Aki hisz énbennem, nem hal meg soha. Az

élet, Jézus feltámadásának ereje határozza meg az életét már. Az Ő sebei által gyógyultunk meg.

Milyen jó is, hogy nem annyi az élet, amennyit a testi ember lát belőle! Milyen jó is, hogy Jézus meggyógyított, teljesen megszabadított minket!

Reánk bízta Ő ennek az üzenetnek a továbbítását. Azzal bízott meg bennünket, hogy mindenkinek mondjuk el: Jézus azért jött, hogy szabaddá tegyen, hogy békességet adjon és az Ő sebeivel meggyógyítsa az életedet!

Olyan jó lenne, ha bátrabban és sokkal odaadóbban tölténék be a küldetésünket, engedelmeskednénk Jézus parancsának, hogy mindenki meghallja: Van szabadulás. Van békesség. Van örök élet. Minden embernek kínálja Ő az Ő ajándékait.

Nincs ennél fontosabb üzenet, amit hirdetni kellene. Kivétel nélkül minden ember címzettje ennek az üzenetnek. Meghallottuk-e már? Továbbadjuk-e Krisztus megváltottaiként?

Halljuk meg még egyszer az Igét: **„...a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”**

Ézsaiás 53:7 Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.

Gyakran beszélünk arról, hogy ma az egyik legfőbb érték az, hogy mindenki szabadon elmondhatja véleményét szinte bármiről. A megjelenő sajtótermékekben, a különféle médiaeszközökben meg is szólalnak nagyon

sokan a nyilvánosság előtt, s véleményt formálnak különféle témákkal, ügyekkel kapcsolatban.

Amikor a véleményeknek ezt a szabad áramlását figyeljük, akkor néhány fontos törvényszerűséget felfedezhetünk.

Az első, amit azonnal látunk, hogy legtöbbször azok véleménye hangzik fel nagyon határozottan és hangosan, akik ahhoz a témához egyáltalán nem értenek. Attól persze még lehet véleményük, de az lenne a helyes, hogyha olyan valaki is megszólalna, aki megfelelő ismeretekkel rendelkezik és véleménye nagyjából mértékadó lehetne.

Másodszor azt láthatjuk, hogy a megfogalmazódó és nyilvánosságra kerülő vélemények mögött sokszor indulatok, előítéletek vannak, s nem is olyan ritkán ezeket az indulatokat, előítéleteket egyes emberek felhasználják saját céljaikra, törekvéseiknek, üzleti érdekeik megvalósítására. Nagyon gyakran nem tiszta ügyek támogatására is felhasználják.

Így aztán arra a gondolatra juthatunk, hogy ez a nagy bölcsességáradat olyan mértékű zűrzavart okoz, hogy sokszor már nem tudunk eligazodni a leghétköznapibb dolgokban sem. Szédülten, fájó fejjel mondjuk, hogy erre mi nem vagyunk kíváncsiak. S próbálunk kivonulni ebből a hangzavarból, nem érdekel senkinek a véleménye, azt szeretnénk inkább, hogy megtaláljuk a megnyugtató csendet, a békességünket. Van, aki kertészkedni kezd inkább, van, aki barkácsol ügyesen. Olyanról is hallottam az elmúlt hónapokban, hogy vannak akik egy üveggémcsőben hangyákat kezdtek tenyészteni, mert három négy hangya etetése, közösségi életének megfigyelése sokkal érdekesebb, mint az a sok hír, vélemény, amit az embernek meg kell hallani, ha hagyja, hogy elérje.

Ebben a helyzetben azonban jó, ha feltesszük a kérdést, Bibliával kezünkben: Mit tenne Jézus? Vagy inkább így fogalmazom meg a kérdést: Mit tett Jézus? Hogyan mutatják meg Őt az evangélisták, a próféták nekünk, ebből a szempontból?

Ha az evangélisták bizonyágtételét olvassuk, akkor azt látjuk, hogy Jézusnak egy nagyon fontos üzenete volt, amit újra és újra meghirdetett: **Elközelített hozzátok az Istennek országa! Fedezzétek fel, térjete meg, hogy ezt meglássátok, megtapasztaljátok.** Ez az üzenet különféle megfogalmazásban szólalt meg az igehirdetéseiben.

De, ami az Ő életét, az emberek közötti forgolódását jellemezte az az volt, hogy vigasztalta és erősítette azokat, akik fáradtan, csüggedten, reménytelenül élték az életüket. Meglátta azt, aki nem volt elégedett azzal az élettel, amiben élt, többre vágyott. Meghallotta a szenvedőknek, a betegeknek a kiáltását és mindig lehajolt hozzájuk, hogy felemelje, meggyógyítsa Őket. Sok történet arról tudósít, hogy nem csak a beteget gyógyította meg, hanem feltámasztotta a halottakat.

Életének az volt a legfontosabb vonása, hogy annak az országnak az erői, amelyiknek érkezését Ő meghirdette, munkája által, valóságosan nagy erővel mutatkozzanak meg a gyógyulásokban, az emberi életek megerősödésében, megújulásában.

Nem a szólásszabadságot tartotta a legnagyobb értéknek, hanem az Isten szeretete által megerősített szolgálatot, az Isten országának a győzelmét emberi életekben, lelkekben. Ez volt az Ő életének a leginkább jellemzője. Keressétek először az Istennek az országát és az igazságát, a többi, majd ráadásként, szinte magától, megadatik nektek.

Életének ezt a jellemző vonását láthatjuk az evangélisták feljegyzésében, de legerőteljesebben az Ő szenvedésében tárul elénk, amikor valóság lett, amit olvasunk itt az Ézsaiás próféta könyvének 53. fejezetében: **„Megkínózták, s ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki a száját. Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját.”** Vagyis, nem a szólásszabadságot látta, tartotta a legnagyobb értéknek, hanem egészen mást: **„Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját.”**

Ő tudta, amit az emberek közül nagyon sokan nem tudnak, hogy az emberi életnek nem az a legnagyobb problémája, hogy nem elég okos, hogy nem rendelkezik elég tudással, ismerettel. Az emberi élet attól ugyanis nem lesz megoldott, hogy az ember sok ismeretre tesz szert. A mi világunkon sem segít az, ha mindenki felsőfokú végzettséggel rendelkezik, bár kétségtelenül nagy érték a tudás! És ezt mi látjuk is, hiszen minél többet tudunk, annál nagyobbá lesz körülöttünk és bennünk a zűrzavar. Az egyszerű ember a maga bölcsessége szerint teszi a dolgát, szépen csendesen, módszeresen, az önmagát bölcsnek tartó ember pedig inkább okoskodik, kinyilvánítja a véleményét.

Az ember életének az a legnagyobb nyomorúsága, hogy Istent elveszette, s nem a mennyek országának jó erői, szeretet erői határozzák meg a gondolkodását és cselekvését. A bűn, az Istentől, az Isten szeretetétől, uralmától való elszakadás minden embernek a legfőbb gondja, s ennek a világnak is.

S Jézus tudta, hogy ezt nem kommunikálni kell első renden, hanem megváltoztatni, meggyógyítani. S ezt cselekedte. Nem nyitotta meg az Ő száját, nem nyilvánított véleményt, hanem **„ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”**

Kereszthalálával, amit hang nélkül elszenvedett, lehetővé tette az Isten szereteterőinek, az Isten országa jó erőinek a világba, az emberi életbe való csodálatos áradását. Megsemmisítette, eltörölte azt az akadályt, ami Isten szeretetének az útjában állt, a bűnt, hogy Istennek gyógyító, áldó, életadó ereje kiáradhasson mindazokra, akik elfogadják Őt, az Ő áldozatát, és az Ő segítségét. Tudta, és ezt nem is titkolta soha, hogy az ember akkor lesz boldog, akkor lesz az embernek igazán teljes élete, az emberi közösségekben akkor lesz öröm és béke, ha a bűnnek hatalmas kösziklője eltételek az útból és Isten jósága, szeretete árad be az életbe és árad át az emberi életben át a világba, az ember kapcsolatba, s mindenbe, ami van ebben a világban.

Jézus nem állt be az írástudók közé, hogy kifejtse a véleményét, nem vállalta a közösséget a császárokkal. Nem akarta újabb tanokkal, törvényekkel kiegészíteni az ószövetség tanításait, törvényeit. Nem állt elő újabb tanokkal, amivel a prófétákat, vagy az ószövetségi kijelentés szereplőit kiegészítette, vagy helyesbítette volna. Ha Jézus egy tant hoz, akkor a szájából megszólaló szó nem lett volna több egy hangnál abban a nagy hangzavarban, ami betölti a világot. Ő nem nyitotta ki a száját, hanem csendben hallgatva **„a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk béke legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg”**. „... sokak vétkeket vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért.”

S Jézusnak ma sincsen más szava ehhez a világhoz, egyetlen emberhez sem, hozzád sincsen más szava csak az, hogy Isten szeretete elközelgetett hozzád, itt van az ajtód előtt, s az az életednek egyetlen

megoldása, lehetősége, hogy életedbe árad, s Jézus azt mondja: Én vagyok az, aki ennek az erőnek a gazdag áradását valósággá tudom tenni a számodra, ha elfogadod. Véremmel kifizettem a váltságdíjat érted, szabad vagy, fogadd el, élj bátran ezzel a szabadsággal.

Akkor, ha valaki meghallja Jézus szavát és átéli az Ő szabadítását, akkor először megtapasztalja Isten szeretetének a gyógyító erőinek a nagyságát. Olyan hatalmas erő árad az életébe, ami minden fájdalomra, minden nyomorúságra, minden betegségre jó. S folyamatosan munkálja a gyógyulást, folyamatosan karbantartja az ember életét.

Az örökkévalóságról olvassuk azt a Jelenések könyvében, hogy János apostolt elvitte az angyal és „¹Azután megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó, mint a kristály, s az Isten és a Bárány trónusából ered. ²A város főútjának közepén, a folyó két ága között van az élet fája, amely tizenkétszer hoz termést, minden egyes hónapban megadja termését, és a fa levelei a népek gyógyítására szolgálnak. ³Nem lesz többé átok a városon, hanem az Isten és a Bárány trónusa lesz benne: szolgái imádják őt, ⁴és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon.”

Jézus által Isten szeretete olyanná lesz számunkra, mint az élet fájának levele, amely a népek gyógyítására szolgál. Folyamatosan lehet befogadni, venni belőle, hogy gyógyítson. Így élhetjük az életünket.

S nem csak meggyógyulunk, hanem Isten országának erői elkezdenek rajtunk keresztül áradni az emberek felé. A szavainkban, tetteinkben, életvitelünkben megjelenő isteni szeretet jóság, a jó erők valósága lesz az, ami elér emberekhez. Nem azért lesz körülöttünk békesség, öröm, mert mindig kimondjuk a véleményünket szabadon, hanem azért, mert mindig, vagy legalábbis gyakran, időnként, Isten jósága árad rajtunk át szabadon az emberek felé. A szánkat be is csukhatjuk, nem fontos, hogy sokat beszéljük. Mondjunk el csak annyit az embereknek, hogy Istennek gyógyító szeretete elközelített hozzád is. Más mondanivalóra nincsen szükség. Sok beszédnek sok az alja! - mondja a közmondás, és ezt a Biblia sem cáfolja meg.

Erre van szükség, erre a változásra, hogy életünk áldást hordozó életté, fényé és világossággá legyen. Erre van szükség ahhoz, hogy valóság lehessen Jézus ígérete, aki azt mondta: „³⁸Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”

De természetesen, amikor az ember életében Isten szeretet ereje rendezi át és gyógyít meg minden részletet, amik belőlünk Isten szeretete, az élő víznek folyamai ömlenek, akkor már fontossá válnak a szavak is.

Egyrészt megszólal a szívünkben az imádság. Megszólítjuk a mi Megváltónkat, Istenünket, Hálás szívvel köszönjük meg az Ő csodálatos tettét, szabadítását. Elé visszük a mi életünk hiányosságait, gondjainkat. Kérjük az Ő segítségét abban, hogy az Ő kegyelmének, szeretetének hatalma még jobban áradjon általunk azokra, akik között élünk, jelenjen meg a mi életünkben, munkánkban.

De megjelennek a szavak olyan formában is, hogy halljuk, hogy az a Jézus, aki életünk Urává lett, tanít bennünket arra, hogy az Ő útjain járjunk, az Ő tanítványai legyünk. Tanít bennünket arra, hogy egy egy helyzetben mi az akadálya annak, hogy Isten szeretete átáradjon az életünkön, vagy mi a lehetősége, a feltétele annak, hogy ez megtörténjen.

Istennek csak ahhoz az emberhez van szava, aki az újjászületésre hívó szót meghallotta és elfogadta. Aki nem született meg, ahhoz nem lehet beszélni, annak nincs mit mondani. Jól emlékszünk Nikodémus történetére, aki éjjel Jézushoz ment „és így szólt hozzá: **„Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten.”** ³Jézus így válaszolt: **„Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.”**

Ezt meg kell nekünk tanulni. Jézus nem magasztalta a szólásszabadságot, nem mondta azt, hogy ez az emberi társadalomnak a legfőbb értéke, hanem csak annyit mondott, hogy: Térjetelek meg, mert elközelített Isten királyi uralma, és hogy ez az uralom sok embernek az életét átformálja, áldottá tegye, a te életedet és az én életemet is ezért elindult és **„⁷Megkínózták, s ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki a száját. Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját.”** **„Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját.”** Megszerezte, lehetővé tette számunkra a szabadulást. Így tette lehetővé, s így lehet követendő példa Ő a mi számunkra.

Ézsaiás 54:6 **Mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt, megszólít téged az ÚR, és mint ifjú menyasszonynak, ha megvetett volt is, ezt mondja Istened: ⁷Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek. ⁸Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked - mondja megváltó URad. ¹⁰Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad. Íme, én drágakövekre építem falaidat, zafírokból rakom le alapodat. ¹²Rubinból készítem el falad párkányát, és kapuidat briliánskövekből, összes határaidat meg gyémántokból.**

Ézsaiás könyvének ezeket a fejezeteit amikor olvassuk, akkor mindenképp előtérbe kell hozni azt, hogy ezek a fejezetek Istennek élő szavai a választott népnek, Izráelnek. Ebben a fejezetben is több utalás van Izráel népének a történetére, a hűtlenségére, bálványimádására, a fogságokra, s azokra az eseményekre, amik miatt Isten népének szegénykednie kell. De Izráel hűtlenségével, szegényével szemben megszólal Isten végtelen szeretettel felhangzó szava: „⁶Mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt, megszólít téged az ÚR, és mint ifjú menyasszonynak, ha megvetett volt is, ezt mondja Istened: ⁷Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek. ⁸Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked - mondja megváltó URad.¹⁰Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad. ¹¹Ó, te nyomorult, vihartépte, vigasztalan! Íme, én drágakövekre építem falaidat, zafírokból rakom le alapodat. ¹²Rubinból készítem el falad párkányát, és kapuidat briliánskövekből, összes határaidat meg gyémántokból.¹⁷Célt téveszt minden fegyver, amit ellened kovácsoltak, meghazudtolsz minden nyelvet, mely törvénykezni mer veled. Ez az öröksége az ÚR szolgáinak, így szolgálatok nekik igazságot - így szól az ÚR.”

Nagy ígéret szól Isten népe felé, amelyik túlmutat a történelmen, s egy dicsőséges jövőt ragyogtat fel, amit Isten készít az Ő népe számára, kegyelméből, népe iránti szeretetétől vezérelve. Ez a kép, amelyik itt

láthatóvá válik, eszünkbe juttathatja a Jelenések könyvének szép fejezetét, amikor az új Jeruzsálemről szól az apostol látomása: ⁹És jött egy a hét angyal közül, akiknél a hét pohár volt, telve a hét utolsó csapással, és így szólt hozzám: „Jöjj, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány feleségét”. ¹⁰Elvitt engem lélekben egy nagy és magas hegyre, és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet, amely az Istentől, a mennyből szállt alá. ¹¹Benne volt az Isten dicsősége; ragyogása hasonló volt a legdrágább kőhöz, a kristályfényű jáspishoz, ¹²fala nagy és magas volt, tizenkét kapuja, előtte tizenkét angyal, és a kapura nevek írva, Izráel fiai tizenkét törzsének nevei: ¹³keletről három kapu, északról három kapu, délről is három kapu, és nyugatról is három kapu. ¹⁴A város falának tizenkét alapköve volt, és azokon a Bárány tizenkét apostolának tizenkét neve. ¹⁵Aki velem beszélt, annál volt egy arany mérővessző, hogy megmérje a várost, annak kapuit és falát: ¹⁶a város négyszögben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége; és megmérte a várost a mérővesszővel: tizenkétezer futam, hossza, szélessége és magassága egyenlő. ¹⁷Megmérte a falát is: száznegyvennégy könyök, ember mértékével, ami az angyalé is. ¹⁸Falának építőanyaga jáspis, és a város színarany, tiszta üveghez hasonló. ¹⁹A város falának alapköveit mindenféle drágakő ékesítette: az első alapkő jáspis, a második zafír, a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd; ²⁰az ötödik szárdonix, a hatodik karneol, a hetedik krizolit, a nyolcadik berill, a kilencedik topáz, a tizedik krizopráz, a tizenegyedik jácint, a tizenkettedik ametiszt. ²¹A tizenkét kapu tizenkét gyöngy volt, a kapuk mindegyike egy-egy gyöngyből, és a város utcája színarany, mint az átlátszó üveg. ²²Nem láttam templomot a városban, mert az Úr, a mindenható Isten és a Bárány annak a temploma. ²³Napra sincs szüksége a városnak, sem holdra, hogy világítsanak neki, mert az Isten dicsősége világosította meg, és lámpása a Bárány: ²⁴a népek az ő világosságában fognak járni, és a föld királyai oda viszik be dicsőségüket. ²⁵Kapuit nem zárják be nappal, éjszaka pedig nem lesz. ²⁶A népek odaviszik dicsőségüket és tiszteletüket, ²⁷tisztátalanok pedig nem jutnak be oda, sem olyanok, akik utálatosságot vagy hazugságot cselekszenek: hanem csak azok, akik be vannak írva a Bárány életkönyvébe.”

Arról szól ez a fejezet, hogy Isten választott népének nyilvánvalóan látható a gyarlósága, nyomorúsága, de ez a sok minden, ami látható az ő életükben, történetükben, még inkább alkalmas arra, hogy Isten szeretete, hűsége és hatalma csodálatosan felragyogjon, láthatóvá legyen általa. Hiszen nem az emberről van szó itt ezekben az Igékben, s általában

a Szentírásban sem, hanem Isten jóságáról, szeretetéről, csodálatos hatalmáról. Arról az Istenről szól az Ige, akiről az ÚSz úgy tanít, hogy: Úgy szerette ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

S, amikor megláttuk ezeknek az Igéknek az elsődleges jelentését, amely Izráel népére, a választott népre vonatkozik, akkor bátran vonatkoztathatjuk magunkra is, hiszen a Jézus Krisztusba vetett hit által a mi életünk is ugyanabban a kiválasztó szeretetben élt élet lett, amiben Izráel népe élt. Ugyanaz a kegyelem, s ugyanazok az ígéretek határozzák meg a mi életünket is, mint amik az övékéit is. Beoltattunk Jézus Krisztus által abba az olajfába, amit Isten plántált el egykor ebben a világban, s a mi életünk is részesévé lett mindannak a gazdagságnak, ami jellemzi a gyökerek és a törzs életét.

Isten népének, Isten gyermekeinek az életére, pontosan a hűtlenségük miatt jellemző az, hogy időnként elveszítik Istent, egy időre megszakad az az élő kapcsolat, ami életüknek, létüknek a lényege, ami olyan fontos a számukra. Kialakul az az állapot a hűtlenség, a bűn miatt, amikor azt érzik, hogy Isten elfordult tőlük, nem néz rájuk, elrejtette az Ő orcáját előlük. Nagyon nehezek és fájdalmasak ezek az időszakok, de tudnunk kell, hogy ez a mi alkalmatlanságunk, hűtlenségünknek a következménye.

De Isten gyermekei tudhatják azt, hogy Isten szívében nem a harag, nem az ítélet az, ami mindent meghatároz, ami ilyenkor diadalmaskodik, hanem az Ő szeretete, kegyelme van mindenképpen felett. S Ő akkor is szeret bennünket, ha elrejtette az Ő arcát előlünk, s eljön az a perc, amikor újra felragyog számunkra az Ő szeretetének, kegyelmének fénye. Mert Isten azt mondja az övéinek, hogy: **.....a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad."**

Jeremiás olyan szépen fogalmazza meg ezt, amikor azt mondja: ²¹..... ha újra meggondolom, reménykedni kezdek: ²²Szeret az ÚR, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: ²³minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! ²⁴Az ÚR az én osztályrészem - mondom magamban -, ezért benne bízom. ²⁵Jó az ÚR a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhöz. ²⁶Jó csendben várni az ÚR szabadítására."

Életünkben olykor felerősödik a kételkedés. Önmagunkra nézve, saját hibáinkat, bukásainkat látva elbizonytalanodunk az üdvösségünk, a

megtartatásunk felől. Olyan jó, ha megértjük, hogy nem a mi alkalmasságunk, nem a mi jóságunk az, amiért Isten megtart bennünket, üdvösséget ad a számunkra, hanem önmagáért, irántunk érzett felfoghatatlan, érthetetlen szeretetéből van életünk. Nagy vigasztalás ez a számunkra, és lehetőség arra, hogy újra és újra megújuljunk az Ő szeretetében.

Körülöttünk minden megrendülhet. Éppen a mi korunkban éljük át újra és újra azt, hogy a rendíthetetlen, állandónak képzelt dolgok is megrendülnek. A mai embernek éppen ez a legnagyobb gondja, hogy minden bizonytalanná vált, semmi nem állandó, semmiben nem lehet megbízni. De hitben az ember megérti, hogy van valami, ami mindig ugyanaz, ami soha nem rendül meg, s ez Isten kiválasztó szeretete és hűsége. Ő mondja nekünk: **„...a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg.”**

Annak, aki még nem talált oda Isten biztosságát adó, megbízható szeretetéhez, mondjuk el és hívjuk, hogy jöjjön Őhöz és élje az életét ebben a szeretetben. Mert jó ebben a szeretetben élni, menedéket találni! Aki pedig már odatalált és néha elbizonytalanodik, annak pedig azt mondjuk, hogy újuljon meg Isten szeretetében, hogy megerősödhessen, hogy vigasztalást találhasson a küzdelmeiben, a földi életének a nyomorúságaiban.

Nincsen más, ami olyan megbízható, biztonságos alap, ami olyan szilárd lenne, mint Isten szeretete és hűsége, amit Isten Jézus Krisztusban kínál fel és ajándékoz nekünk, ha elfogadjuk azt.

Nincs más fontosabb üzenet a ma élő ember számára, mint az Isten szeretetéről, kegyelméről megszólaló üzenet. Mindenkinek meg kellene hallani azt, hogy akik az Úrban bíznak, azoknak ereje megújul, talpra állnak, sőt szárnyra kelnek és futnak, és nem lankadnak meg.

Ha ezt az üzenetet meghallja valaki, az nem csügged, nem keseredik el, hanem megtalálja a megújulás helyét. És az Isten szeretetében megerősödött és megvigasztalt emberek olyan életben kezdenek élni, ami átformálja a körülöttük lévő világot. Ott Isten szeretete kiárad mindazokra, akik az ilyen emberek körül élnek. Minél több olyan ember van ebben a világban, akiknek Isten az erőssége, annál szebb, annál békésebb és értelmesebb lesz ez a világ. Mert a mi világunknak az a legnagyobb problémája, hogy olyan emberek határozzák meg, akik megbízhatatlan

alapra építkeztek, nincs igazi biztonságuk, s a bármi áron való túlélésre vannak berendezkedve, letiporva másokat, hogy önmagukat biztosítsák.

Erősödjünk meg az Úrban és az Ő hatalmas erejében, és hívjunk Őhozzá mindenkit, hogy kevesebb legyen a megfáradt, reményt vesztett ember ebben a világban.

És olyan jó hallani azokat az ígéreteket, amik megszólalnak ebből a fejezetből, és a Biblia más fejezeteiből is. **Isten valami egészen különös gazdagságot és dicsőséget készít azoknak, akik az övéi.** Itt a földi életben vannak nehéz időszakok, vannak kisebb és nagyobb harcok, amik igénybe vesznek bennünket, de az a jövő, ami Isten készít az övéinek, a leírhatatlanul szép és gazdag. Ezt a jövőt senki nem veheti el azoktól, akik az Úréi. Ezt a jövőt mindig látni kell, ennek a jövőnek az ígéretét mindig ott kell hordozni a szívünkben. Ez erőt ad számunkra mindenben.

S itt is azt kell tudni, hogy nem a mi érdemeink jutalma ez a jövő, mert mi nem érdemelnénk semmit sem. Isten szeretetének a mérhetetlen gazdagsága nyilvánul meg ebben. Izraelnek is és az Ő egyházának is egyaránt ajándékba adja Ő ezt a jövőt.

Istennek az ígéretei, az a jövő, amit Ő készített el nekünk, az adja meg az életünknek az értelmét. Ha ezt a jövőt nem látjuk, ha nem készülhetünk ennek a jövőnek a meglátására és elfogadására, akkor a földi életünkről csak annyit tudunk mondani, amennyit a bölcs prédikátor mondott egykor: Minden hiábavalóság és a lélek gyötrelme.

Épüljön rá életünk Isten szeretetére és hűségére, minden nap újuljon meg az életünkben az Ő irgalma és kegyelme, s készüljünk annak az örökségnek az átvételére, amit Isten elkészített számunkra Jézus Krisztusban. Bármelyik percben megszólíthat bennünket a haza hívó hang, olyan jó, ha készen vagyunk az örökségünk elfogadására, birtokba vételére.

Ézsaiás könyvének ezekben a fejezeteiben, amiket az elmúlt hónapokban olvastunk, igen gyakran szólal meg az Isten hűségéről, kegyelméről szóló üzenet. De nem csak az Ő hűségéről szólal meg újra és újra az üzenet, hanem arról a csodálatos jövőről is, azokról az ajándékokról is szól a próféta, amit Isten az Ő szeretetétől és hűségétől vezérelve elkészített az Ő népe számára.

Ez a most felolvasott Ige is ilyen, Isten csodálatos hűségéről szóló üzenet: „**¹⁰Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad.**” S ezt az üzenetet követik az ígéretek a jövővel kapcsolatosan.

Az a gondolat erősödött meg bennem, amikor elcsendesedtem ezek felett az Igék felett, hogy az embernek, az emberiségnek minden időben a szívében, gondolkodásában kialakul, és ott van egy nagyjából általánosan elfogadott alapgondolat, alapstratégia, amire építkeznek, amihez minden dolgát szabja.

A korábbi időben az embert elbűvölte az a technikai és tudományos fejlődés, aminek ajtaja kitárult előtte. A lehetőségek szinte megmámorosították az embert. S valóban még a mi korunkban is olyan technikai és tudományos eredmények születnek, amik teljesen átformálják az életünket.

De ilyen általánosan elfogadott alap volt egy időben az, amit a felvilágosodás fordulata hozott a világ számára. Ez arra indította az emberiséget, hogy szabadulni kell minden dogmától, a világra kényszerített gondolkodásmódtól, a vallásos megkötöttségektől, engedni kell, hogy a szellem napvilága ragyogjon fel mindenütt. Egymást tisztelve, de mindenki a saját látása, felfogása szerint alakítsa, formálja, élje az életét, s így alakuljon ki egy szép új világ. Hogy mennyire lelkesítette ez a gondolat az embereket, azt jól mutatja, hogy Zoványi Jenő nevű, neves egyháztörténészünk így fejezi be ezzel kapcsolatos könyvét: Felvilágosodás, jöjjön el a te országod!

A mi modern világunk ezeket a változásokat, gondolatokat is magában hordozza, de ma talán arra alapozza az emberi életet, hogy minden dolgunkban a szüntelenül meglévő versengés, az érdekek harca legyen az élet alapja. Hiszen az állandó verseny viszi előre a világot, biztosítja a fejlődést, és ez által kialakulhat egy igazságosabb és gazdagabb világ, ahol nincsenek olyan súlyos gondok, problémák, mint a korábbi időszakokban. Verseny, a korlátlan fejlődés, az igazságos rend, s a gazdagság, ez biztosítja a világ jövőjét, ez lehet az az alap, amire ráépülhet az életünk.

Ha ezeket a fejezeteket olvassuk, akkor azt láthatjuk, hogy Isten Igéje minden emberi képzelet által megtalált alap fölé emeli Istennek a szeretetét és hűségét. Arra tanítanak a próféták, s maga Jézus is, hogy

Isten hűsége, szeretete az a biztos alap, amire építeni lehet az emberi életet. A Zsoltárok könyvében olyan világosan hangzik fel a felhívás erre az életformára, hogy azonnal megragad bennünket. Így olvassuk: „⁴Gyönyörködj az ÚRban, és megadja szíved kéréseit! ⁵Hagyd az ÚRra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik: ⁶világossá teszi igazságodat, jogodra fényt derít. ⁷Légy csendben, és várj az ÚRra!” Vagy másutt így olvassuk: „Vesd az ÚRra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz.” Jézus pedig a Hegyi Beszédben azt mondja: „...keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek. ³⁴Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.”

Ez tehát az a bibliai alap, amire mi hitben próbálunk építkezni. Tudjuk, hogy Isten számon tartja az életünket, gondja van ránk, semmi nincs elrejtve az Ő tekintete előtt, s minden pontosan nyilván van Őelőtte.

Ez nem jelenti azt, hogy mi teljesen passzívan éljük az életünket. Vannak feladataink, vannak küzdelmeink, de mindezekben tudjuk azt, hogy a legfontosabb az a számunkra, hogy Isten szeretete őriz, tart bennünket. Neki gondja van ránk. Tollaival betakar minket, szárnyai alatt védelmet találunk.

S amikor valamilyen nehézség lesz úrrá az életünk felett, akkor Őhöz megyünk, hogy gyermeki bizalommal feltárjuk Őelőtte a mi életünket, gondjainkat és kérjük, hogy könyörüljön meg rajtunk.

Úgy látom, hogy az az ember, aki erre az alapra építette fel az életét, az nem vallott még szégyent sohasem. Ez nem egy dogmatikus, tudományos elv, hanem a szó teljes értelmében az élő Istennek a szeretetében élt életforma, amire Jézus Krisztusban juthatunk el.

Akkor, ha Isten hűségére, szeretetére alapozzuk rá az életünket, akkor ennek az lesz a következménye, hogy mindig biztonságban érezzük magunkat és úgy élhetjük az életünket, mint egy gyermek. Isten tart bennünket a kezével, s mi pedig mint az Ő gyermekei, tökéletesen igyekszünk megbízni Őbenne.

Ez lecsendesíti a szívünket, és békességgel ajándékoz meg. Ez már önmagában egy nagy nagy ajándék egy olyan világban, amelyikben az emberek szívében szinte soha nincsen csendesség és a békesség is nagyon

sokszor hiányzik. Akinek a szívében békesség van, az meglátja Istennek sok ajándékát, amit más esetleg nem is vesz észre, s a békesség szabaddá tesz bennünket arra, hogy mindig a körülményekhez mértén bölcs döntéseket hozzunk. Meglássuk és elfogadjuk azokat a lehetőségeket, amik adatnak a számunkra. Átéljük, hogy jó csendben várni az Úrra. S ez a jó szócska ez nem csak azt jelenti, amit általában érteni szoktunk alatta, hanem azt jelenti, hogy célszerű, működőképes, minden helyzetben megfelelő magatartás, csendben várni az Úrra, az Ő szabadítására.

Zsindelyné Tüdős Klára egyszer azt mondta egyik alkalmon: Mit hitben élő emberek az életet úgy éljük, hogy ez egy nagy játék Isten tenyerén. Néha ugyan izgalmas ez a játék, olykor nagy tétjei is vannak, de az, aki tart bennünket megőriz, megtart, bátran bízhatunk Őbenne!

Amikor életünk ráépül Isten hűségére, szeretetére, amikor hisszük és tudjuk, hogy igaz az, amit Isten mond nekünk: **„...a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg.”** - akkor ez nem csak egy biztonságot jelen ígérete számunkra, hanem egy gazdag jövő ígérete is.

Mi, akik hitben élünk, elmondhatjuk azt, hogy Isten hűsége, szeretete úgy bontakoztatja ki előttünk a lehetőségeket, hogy néha teljesen megrendülten csodáljuk az. Azt mondjuk, hogy ez nem is lehet igaz, mert olyan szép, s olyan váratlanul bontakozik ki.

Körülöttünk az emberek nagyon sokszor telve aggodalmaskodással, félelemmel élik az életüket. Azt látják, hogy nem jutnak egyről kettőre, pedig nagyon igyekeznek. A hitben élő ember életében pedig valósággá lesz, az, amit a költő verséből idéztünk a minap is:

S akkor - magától - megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat - hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe veled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor - magától - szűnik a vihar,
Akkor - magától - minden elcsitul,

Akkor - magától - éled a remény.
 Álomfáidnak minden aranyágán
 Csak úgy magától - friss gyümölcs terem.

Ez a *magától*: ez a Kegyelem.

A világ fiai versengenek egymással. Ez a versengés azt jelenti, hogy az erősebb győz a gyengébb felett, az okosabb uralkodik a gyengébb képességűek felett. Egy nagy csatatér a világ, ahol ember elvérzik, megsebesül, mert a jövő a világ szerint csak ilyen nemesnek mondott versenyben alakulhat ki.

Aki Isten szeretetére épít, az nem versenyez, mert tudja, hogy az ég magától nyílik meg, s álomfáinknak aranyágán, csak úgy magától terem a friss gyümölcs. S ez a magától azért működik, mert Isten szeretete és hűsége valóság. S ez az igazság nem csak a hívő ember életében látható, hanem a világ életében, hiszen minden pozitív változás, előrelépés a világ történetében isteni beavatkozást sejtet. Nem emberi elhatározás, erőfeszítés következménye.

A világban folyó kegyetlen és sokszor gonosz versengés nagyon szomorú jövőt sejtet, bár azok, akik ezt az alapot jónak tartják, ettől a jövőtől várják azt, hogy majd eljön a Kánaán, majd elérünk az ígért földjére. De mindenki, aki figyel, aki gondolkodik, az láthatja, hogy annak, ami a világban folyik, annak szomorú következményei lesznek, s szomorú következményei vannak ma is és minden nap.

Természetesen mi a világot nem tudjuk megváltoztatni. A világ azok szerint a törvények szerint éli az életét, amik az Isten nélküli, Istentől elveszett életnek a törvényei. Ennek a világnak csak egyetlen lehetősége van, az, amit Isten Igéje mutat meg: Ez a világ elmúlik minden kívánságával együtt, de az, aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.

Mi csak azt tudjuk mondani, hogy boldogok vagyunk, hogy mi tudjuk, hogy mi az (ki az) a kőszikla, amire rá lehet épülni, ami megtart bennünket minden viharban, minden áradatban. Ez nem más, mint Isten Jézus Krisztusban megjelent szeretet és hűsége, amelyre bátran lehet építeni. Mindenkit hívunk arra, hogy épüljön rá Isten hűségére, legyen minél több ember számára élő Ige az, amit ma is olvashattunk: „¹⁰**Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad.**”

Az azonban nyilvánvaló, hogy az Isten szeretetére épült élet teljesen más értékeket hordoz, mint annak az élete, akik nem Isten szeretetére épült rá.

Azt látjuk, hogy az ígéret földje felé igyekvő világ nagy versenyében széthullik minden, elmagányosodnak, kiszolgáltatottá válnak emberek. Van ugyan törekvés arra, hogy intézményesen próbálják megoldani azokat a problémákat, amik a modern társadalomnak a problémái. Támogatást kap a civil kezdeményezéseknek, szerveződéseknek sokasága. De nyilvánvaló, hogy ezek nem működnek úgy, ahogyan elvárnánk.

Ott, ahol Isten szeretetére épül rá az élet, ott Isten élő szeretete teszi az embert alkalmassá arra, hogy közösséget találjon a másik emberrel, hogy szolgálni, segíteni tudja azt, akinek erre van szüksége.

Csak Isten szeretetére épült emberek tudnak olyan családi életet kialakítani, amelyik összetartó és megbízható egység. Csak Isten szeretetére és hűségére épült emberek tudnak boldog és értelmes emberi közösségeket létrehozni. Mert Isten szeretete felszabadít bennünket erre és alkalmassá is tesz.

Hogy ez így van, azt a történelem bizonyos időszakában, eseményeiben láthatjuk, mert időnként ez az igazság láthatóvá vált valamilyen körülmények között. S az is láthatóvá vált, hogy amikor az ember más alapra épít, akkor mindig súlyos torzulások, súlyos következmények voltak annak a gyümölcsei.

A mi világunk egyre jobban eltávolodik ettől, s egyre inkább úgy érezzük, hogy növekszik a zűrzavar, egyre súlyosabb problémák gyötrik az embereket. A csodálatos jövő ígérete az egyéni életet teljesen megfosztja minden jövőképtől. Azt látjuk, hogy a felnövekvő generációk egyre inkább nem érzik hazájuknak, otthonuknak ezt a világot és nem látják azt, hogy mi is annak a nagy küzdelemnek a célja, amiben élnek. Világunk erkölcsileg, kulturálisan, az értékítéleteiben egyre jobban zuhan a semmibe.

Boldog az, aki Isten Igéjét hallja: „¹⁰Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad. ¹¹Ó, te nyomorult, vihartépte, vigasztalan! Íme, én drágakövekre építem falaidat, zafírokból rakom le alapodat. ¹²Rubinból készítem el falad párkányát, és kapuidat briliánskövekből, összes határaidat meg

gyémántokból. ¹³Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.”

Ézsaiás 54: ⁶Mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt, megszólít téged az ÚR, és mint ifjú menyasszonynak, ha megvetett volt is, ezt mondja Istened: ⁷Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek. ⁸Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked - mondja megváltó URad.

¹⁰Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad.

Íme, én drágakövekre építem falaidat, zafírokból rakom le alapodat. ¹²Rubinból készítem el falad párkányát, és kapuidat briliánskövekből, összes határaidat meg gyémántokból.

¹³Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.

Isten hűségéről, örökké megmaradó szeretetéről szóló üzenet olyan alapüzenete a Szentírásnak, amit mindenkinek, aki hitben él, ismerni kell és mindenkinek nagyon erősen be kell vésni a szívébe. Olyan alap ez, ami megerősít bennünket a viharokban, s megtart akkor, amikor úgy érezzük, hogy megmozdul a lábunk alatt a talaj.

S látni kell, hogy ez a hűség és ez a szeretet nyilvánvalóan megmutatkozik Izráel népének a történetében. Úgy az ÓSz történeteiben, mint az egész történelem folyamán végbemenő eseményekben. Tehát nem csak egy szóbeli üzenet ez a számunkra, hanem konkrét eseményekben megbizonyított, látható valóság. Izráel népének a története a kezdetektől egészen a történelem befejeződéséig illusztrálja azt, amit Isten mond: „⁶Mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt, megszólít téged az ÚR, és mint ifjú menyasszonynak, ha megvetett volt is, ezt mondja Istened: ⁷Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek. ⁸Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked - mondja megváltó URad.”

Amikor elcsendesedtem újra ezek felett az Igék felett, akkor azok a hatások váltak számomra fontossá, amik Isten hűsége és szeretete által érvényesülnek a kiválasztottak, Isten népének, Isten gyermekeinek az életében. Mert, amikor Isten hűségét és szeretetét átéljük, akkor ez életünkben olyan hatásokat, változásokat generál, munkál, amiket

feltétlenül látni kell. És ha látjuk ezeket a hatásokat, akkor megértjük, hogy miért is van szükségünk arra, hogy Őt a fényest, nagyszerűt mindörökre lássuk, hogy gyönyörködjünk az Ő szeretetében és engedjük az Ő szeretetét kiteljesedni az életünkben.

Amikor felhangzik az istentisztelet végén az ároni áldás, akkor halljuk az áldásnak azokat a szavait, amelyek így hangzanak: „²⁴**Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!** ²⁵**Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad!** ²⁶**Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!**”

Isten hűségét, szeretetét akkor éljük át, amikor Ő felénk fordul, és reánk ragyogtatja orcájának fényét. Betölt bennünket Isten dicsőségének a ragyogása, érezzük, hogy ismer minket és végtelen szeretettel, kegyelmesen tekint ránk.

Ennek az átélése egész lényünket, személyiségünket formálja. Úgy formálja, hogy életünk középpontjában Isten dicsőségének fénye, szeretetének ereje lesz jelen. S minden, minden ehhez a fényhez, ehhez a szeretethez igazodik. Gondolatainkat, érzéseinket, akaratunkat, életünk minden törekvését Isten jelenlétének, szeretetének a fénye hatja át, foglalja egységbe.

Isten hűségének, szeretetének a megtapasztalása létrehoz a szívünkben, lényünkben egy olyan rendet, olyan harmóniát, összhangot, amire valamennyien vágyódunk életünk során. Mert szenvedünk attól, amikor a szívünkben egymással ellentétes indulatok, gondolatok küzdenek. Sz szenvedünk attól, hogy nincsen békességünk. Sz szenvedünk attól, hogy nem tudjuk elérni, megvalósítani azt a belső békességet, amire vágyakozunk, s életünk tele van elrendezetlen dolgokkal.

Isten csodálatos szeretete megajándékoz bennünket a belső renddel, segít arra, hogy rendezni tudjuk mindazt, ami terhel bennünket, szabadulni tudjunk mindattól, ami életünket megkeseríti.

Amikor ránk ragyogtatja orcájának fényét, akkor szívünkben megjelenik az élet öröme, a hálaadás, s életünk kezd kibontakozni, gazdagodni, növekedni. Ráépül életünk arra az alapra, amit Isten készít, aki azt mondja: „¹¹**Ó, te nyomorult, vihartépte, vigasztalan! Íme, én drágakövekre építem falaidat, zafírokból rakom le alapodat.**”

Fontos tehát meghallani az Ő szavát és megtapasztalni ezeknek a szavaknak az igazságát: „⁷Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek. ⁸Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked - mondja megváltó URad...¹⁰Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad.”

A második üzenet, ami megfogalmazódott bennem az az, hogy Isten hűsége és szeretete nem csak a belső rendet, harmóniát teremti meg, hanem a külsőt is. Ezek az Igék nem egy emberhez szólnak, hanem egy néphez, Izráel népéhez. S jól látjuk azt, hogy ez a nép akkor válik erős és egységes néppé, amikor Isten hűségében, szeretetében gyönyörködve tud élni.

S ez azért lett először fontos a számomra, mert azt látom, hogy a világunkban nagy a vágyakozás az egységre. Az egyházak egységtörekvésében is ez a fogalmazódik meg. De nem csak az egyházak egységtörekvéseiben, hanem minden nép egységre való vágyakozásában is. Sőt az egész világ valamilyen egységre szeretne jutni, hogy végre békeességben élhessenek az emberek és az emberi életnek meg legyen a méltósága, az öröme.

Ezek a törekvések mindig valamin megbuknak. Amikor már úgy tűnik, hogy végre egy szívvel és egy lélekkel kezdünk törekedni a jóra, akkor törvényszerűen jön valami olyan hatás, ami mindent ellehetetlenít.

Nos, Isten szeretetének az átélése, arra segít minket embereket, hogy egységre jussunk egymással, összetartó, erős közösséget alkossunk. S ezt sokszor láthatjuk. A pünkösd történet juthat eszünkbe, amikor az történt, hogy: „⁴¹Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, ésegyütt voltak, és mindenük közös volt. ⁴⁵Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. ⁴⁶Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; ⁴⁷dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”

De természetesen más példákat is hozhatunk, akár az ÓSz-ből, akár az ÚSz-ből, akár az egyháztörténetből, arra nézve, hogy ahol Isten

szeretete és hűsége ráragyog az emberekre, ott az emberek egységre jutnak egymással. Isten szeretete lesz az az alap, az az erő, ami összekapcsolja az embereket egymással.

Mi első renden abban a kicsiny közösségben élhetjük meg ezt, ami a család. Ha nem a család valamelyik tagja uralkodik a többi felett, vagy nem egy olyan családban élünk, amelyikben mindenki a maga útját járja és a maga elgondolása szerint él, függetlenül magától a többiektől, hanem Isten dicsőségének a fénye hatja át a családi életet, akkor megtapasztaljuk azt, hogy erősödik és elmélyül az összetartozás. Sajnos nem sok családban láthatjuk ezt megvalósulni.

De ugyanúgy a gyülekezeti közösségre is ez vonatkozik. Isten élő jelenlétére van szükség ahhoz, hogy a gyülekezet közössége összetartozónak érezze magát és szeretetben tudjon minden szolgálatában, élet-jelenségében munkálkodni.

Nagyon fontos a számunkra, hogy megtaláljuk ezt az egységet. Egy széthulló világban, ahol az emberek egyre jobban elmagányosodnak fontos megtapasztalni azt, hogy van lehetőség egy másféle életformára, olyan életformára, ami éppen ellenkezője annak, ami a világunkban végbemegy. S vágyunk is olyan családi, olyan gyülekezeti közösségre, amelyikben a szeretet, az összetartozás erős. Megszervezni nem tudjuk ezt, nincsen rá semmiféle recept, módszer. De azt tudhatjuk, hogy amikor Isten szeretete beragyog a szívünkbe, amikor megtapasztaljuk az Igének igazságát, hogy Isten úgy ragaszkodik hozzánk, hogy azt mondja nekünk: **„...a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetségem nem inog meg.”** - akkor ez lehetővé teszi számunkra az egységnek, az igazi közösségnek a megvalósulását.

Ha a hívő nép Isten szeretetében megtalálja ezt a kincset, akkor hatással lesz erre a világra is. Erősíti a világban lévő pozitív folyamatokat. Hiszen a mi életünk számtalan módon kapcsolódik a körülöttünk élő emberek életéhez, emberi kapcsolatainkban, munkánkban átsugárzik a világ életébe a mi békességünk és a mi életünknek öröme.

Így Isten jósága, hűsége, szeretete életünket megerősíti, erős alapot ad nekünk, és olyan áldásokban részesít bennünket, amikben átéljük azt, hogy Ő nem csak lelkileg, hanem fizikailag is szeret és megáld minket.

Sokszor láttam azt, hogy egy olyan ember, akinek az életét beragyogja Isten szeretete, hűsége, hogy lesz a munkájában, a vállalkozásában, a hivatásában is áldott emberré.

Tanuljuk meg, értsük meg azt, hogy a világ fiai legtöbbször a haszonban gondolkodnak, legtöbbször unottan és felületesen végzik el a feladataikat. Amikor valaki bemegy egy hivatalba, egy mesterembert hív, akkor azt érzékeli, hogy ezt az embert nem érdekli az én ügyem, mert ő csak keresni akar rajtam, s az én ügyemmel igazán nem törődik. De az az ember, aki hitben él, aki Isten jóságát és szeretetét érzi, abban gyönyörködik, az szabad ember. Szabadsága van arra, hogy odafigyeljen a másik emberre, felvegye a gondját, segítségére siessen, kedves szóval bátorítsa, s ennek nem marad el a hatása soha. Lehet, hogy némelyek visszaélnék vele, de nem ez lesz az általános. Az, aki Isten hűségét, szeretetét a szívében hordozza, az motiválja minden szavát, mozdulatát, törekvését, azt Isten gazdagon megáldja.

Engedd, hogy Isten szeretete beragyogjon a szívedbe, legyen élővé, személyes üzenetté számodra Isten szava: **„...a hegyek megsűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg.”** Éld át azt, hogy ez békességgel ajándékoz meg és örömmel, ez összeköt mindazokkal, akik Isten szeretetében élnek, s áldássá lesz a számodra ez az életforma.

Ami még engem foglalkoztatott ebből az Igéből az az, hogy ígéret hangzik el, amely így hangzik: **„¹³Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.”**

Azért érint meg bennünket ez a mondat, mert a mi időnkben azt tapasztaljuk, hogy igen nagy távolság választja el a különböző korosztályokat. A szülő és a gyermek kapcsolatokra éppen úgy vonatkozik ez, mint a mindennapok jelenségeire. Valamilyen mértékben ez mindig megvolt, de a mi világunkban felerősödött ez a távolság, sőt ez az ellentét.

Érdekes módon, miközben arra törekszünk, hogy egyetértés alakuljon ki, aközben szinte mesterségesen is erősítik, szítják az ellentéteket a világ fiai. Kelet-nyugat, észak-dél, férfi nő, gazdag szegény, falusi városi, idős fiatal és ki tudja felsorolni azokat az ellentéteket, amiket szinte szántsándékkal erősít a korszellem.

Isten ígérete az, hogy ahol az Ő szeretete, hűsége beragyog a szívekbe, ott megszűnik ez az ellentét. „**¹³Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.**”

Isten szeretete alkalmassá teszi az embert arra, hogy szívében vidám, fiatal maradjon, s így tudjon viszonyulni a következő generációhoz. S a fiatalnak pedig ajándékozni tud szeretetet, tiszteletet az atyák iránt.

S ez nagy ajándék, mert Isten Igéje azt mondja, hogy ott van hosszú élet, ott van jövő, ahol az egymást követő generációk békességben és szeretetben élnek egymással.

Az élet bizonyára produkál olyan dolgokat, amik erősítik az ellentéteket, amik elszakítják a fiaikat az atyáktól. De Isten szeretetében ezek az ellentétek megerőtlenednek, elhordozhatóvá válnak, s oda küld áldást az Úr. Hiszen meg van írva: „**...mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek!... Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor.**”

Csak néhány gondolatot fogalmazhattam meg, de ezek a gondolatok érzékelteti, hogy milyen nagy jelentősége van annak ha Isten hűséges szeretetében élünk, ha Őbenne gyönyörködünk. A sok emberi indulat, az okoskodás, a versengés nem lesz hasznunkra. Egyedül az gazdagít meg bennünket, ha Isten élő jelenlétében járjuk az utat, ami előttünk van és érezzük, tapasztaljuk, hogy Isten hűséges hozzánk, kimondhatatlan szeretettel szeret minket. Az gazdagít meg bennünket, ha szívébe ott van Ige: ⁷Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek. ⁸Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked - mondja megváltó URad...¹⁰Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad...¹²Íme, én drágakövekre építem falaidat, zafírokból rakom le alapodat. ¹²Rubinból készítem el falad párkányát, és kapuidat briliánskövekből, összes határaidat meg gyémántokból. ¹³Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.”

Ézsaiás 55; ¹Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek! Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért! ²Minek adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeteket azért, amivel nem lehet jóllakni? Hallgassatok csak rám, és jó ételt fogtok enni, élvezni fogjátok a kövér falatokat!

A babiloni fogság hosszú évtizedei alatt, amikor Izráel népe eljutott arra a kétségbeesett gondolatra, hogy Isten elhagyta őket, elfordult egészen tőlük, akkor megjelenhetett közöttük egy olyan életforma, amelyik szinte törvényszerűen megjelenik a reménytelenségben. Ennek az életformának a lényege az, hogy saját erőből, leleményesen, ügyeskedve próbáljunk kialakítani valamilyen ígéretes jelent és jövőt magunknak. Az élet, az öröm, a boldogság utáni szomjúságot és éhséget csillapítsuk valahogyan!

Állandó jelenség ez az emberek életében. Nem akarunk lelkileg, szellemileg szomjazva, éhezve, reménytelenül élni! Enyhíteni kell a belső hiányt.

Ott és akkor a babiloni világbirodalom adottságai, lehetőségei adhatták, kínálhatták a foglyok számára a megoldást. De korábban a különféle bálványkultuszok felvonulásai, örömnépei, orgiái jelentették a belső szomjúságnak és éhségnek a megoldását. Hiszen egy egy bálványisten ünneplése fantasztikus pompával ment végbe, amire ezrével özönlöttek az emberek. Nagy népünnepélyek, nagy mulatságok vittek szint, változatosságot, vidámságot és örömet az emberek életébe.

Ma is vannak olyan lehetőségek, amikben az emberek az élet kiteljesedését, az élet értelmét látják, s igyekeznek is ezeket a lehetőségeket kihasználni, megszerezni maguknak.

A mi korunkban igen sokan vannak, akik úgy érzik, hogy a meggazdagodás az emberi élet kiteljesedésének az egyetlen lehetősége. Ezért aztán sokan nagy erővel, nagyon ügyesen, arra törekednek, hogy minél jobb anyagi

helyzetben élhessenek. Részben úgy érhetik el ezt, ha értelmesen és mérhetetlen sok munkával, önmagukat is sokszor kizsigerelve, igyekeznek karriert építeni. Olykor azt látjuk, hogy ez a karrierépítés sok szabálytalansággal, keménységgel, céltudatossággal megy végbe. S ahogyan eltelnék az évtizedek ebben az állandó pörgésben egyre jobban láthatóvá lesz az, hogy a felfokozott életstílus miatt és annak eredménytelensége miatt, a megfáradás, a kiégés állapota következik be.

De sok más formában látható az, hogy az emberek a képességeiknek, intelligenciájuknak, lehetőségeiknek megfelelően próbálják oltani a teljesebb élet utáni szomjúságukat és éhségüket. S szinte mindig arra jutunk, hogy ezek a próbálkozások nem hozzák meg a várt eredmény. Kiégés, elfáradás, sőt széthulló, sikertelenség, megszégyenülés, és sokszor sok szenvedés lesz a vége a nagy reménnyel és hittel elkezdett küzdelmeknek, programoknak.

Erre mondja Isten a próféta által Izráel fiainak, akik talán hasonló kísértések, próbálkozások között éltek, hogy: „**2Minek adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeteket azért, amivel nem lehet jóllakni?**”

Természetesen, amikor felhangzik ez az Ige ebben a világban, amiben mi élünk: **2Minek adtok pénzt azért, ami nem kenyér, minek adjátok keresményeteket, erőtöket, időtöket azért, amivel nem lehet jóllakni?** - akkor az emberek csodálkozva néznek ránk. Azt kérdezik: Van más lehetőség talán? A pénz, a gazdagság, a karrier, a munka, a nagy és fényes ünneplések, bálók és mulatságok, a nagyszerű nyaralások, szórakozások körén kívül van-e még valami, ami az embert boldoggá teszi?

Isten Igéje azonban mégis felteszi ezt a kérdést: Minek adtok pénzt azért, ami nem kenyér, miért pazaroljátok energiátokat, keresményeteket arra, amivel nem lehet jóllakni? Nem látjátok azt, hogy azok az emberek, akik így élték végig az életüket, hogy hova jutottak, mi volt a jutalmuk? Nem látjátok azt, hogy ez a világ, amelyikben élünk, pontosan azért olyan nyomorult, mert az emberek teljes erőbedobással futnak azután, ami nem oltja a szomjat és nem enyhíti az ember éhségét, csak még jobban megnyomorítja?

De Isten Igéje nem azért mondja el ezt, hogy megszégyenítsen, hogy reménytelenségbe taszítson bennünket! Hiszen jól tudjuk, hogy sokszor megszólalnak olyan kritikák, amik csak arra jók, hogy az embertől elvegyék

még azt a kicsiny reménységet is, amit még a szívében hordoz. Még nyomorultabbá teszik az ilyen kritikák, az ilyen megjegyzések az embert. Isten, amikor így szól hozzánk, akkor felmutatja számunkra azt a lehetőséget, ami működik, ami valóban jó és az egyetlen lehetőség. Hiszen azt mondja: „¹Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek! Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért!... Hallgassatok csak rám, és jó ételt fogtok enni, élvezni fogjátok a kövér falatokat! ³Figyeljetek rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok!”

Isten nem egy új ötlettel áll elő, aminek a megvalósítását javasolja nekünk, hogy az életünk kiteljesedjen. Nem egy új gondolkodásmódot, életrendet szeretne nekünk megtanítani. Egyszerűen azt mondja az Ő népének, s minden embernek, hogy: Jöjjetek hozzám! Jöjjetek, vegyetek és egyetek.

Azt mondja Isten az embernek, hogy énnálam minden készen van a számodra, mert én tudom, hogy mire van szükséged. Egyszerűen gyere hozzám és én odaadom neked ingyen. „**Jöjjetek, vegyetek és egyetek! Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért!**”

Isten az Ő Igéjén át évezredek óta hirdeti minden embernek, hogy az élet, az élet öröme, boldogsága, korlátlan mennyiségben, és ingyen mindenki számára rendelkezésre áll. El van készítve, csak el kell venni. De mindenki csak személyesen veheti át azt, amire szüksége van.

Nekünk, ma élő embereknek Isten Jézus Krisztusban kínálja fel az életet, az életnek a teljességét, gazdagságát. Világosan és érthetően hangzik fel Jézus szava mindenki felé: „²⁸Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. ²⁹Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. ³⁰Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.” De máshol is egyértelműen megfogalmazódik a felhívás a döntésre: „¹²Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.”

Az ember nagy nyomorúsága az, hogy a saját ötleteiről nem szívesen mond le, s azt, amibe belekapaszkodott, amiben reménykedik, azt nem szívesen engedi el. Végletekig ragaszkodik hozzá. S így újra és újra elutasítja Istennek a hívását. De annak, akinek sikerül elfogadni Isten ajándékát, aki megkóstolja azt a vizet és azt a kenyeret, amit Isten készített el nekünk,

az boldogan elmondhatja mindenkinek, hogy valami olyan kincset talált meg, amit soha semmiért nem szeretne elveszíteni. Élete megbonthatatlan kötődéssel kapcsolódik Isten szeretetéhez, kegyelméhez. Elmondja mindenkinek azt, hogy nincs más megoldás, nincs más hely, ahol az emberi élet szomja, éhsége megszűnik, csak egyedül Isten kegyelme, szeretete.

Közöttünk is sokan vannak, akik eljutottak erre az ismeretre, akik ezt így meg tudják vallani örömmel. És próbáljuk hirdetni, megvallani mindenki előtt ezt, hogy mindenki ismerje meg, lássa meg.

De ez az ézsaiási Ige ezt a kijelentést még inkább fokozza, hiszen azt olvassuk, hogy: **„²Minek adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeteket azért, amivel nem lehet jóllakni? Hallgassatok csak rám, és jó ételt fogtok enni, élvezni fogjátok a kövér falatokat!”**

Tehát nem csak kenyeret és vizet ad Isten az övéinek, hanem jó ételt és kövér falatokat. Elhalmozza Őket mérhetetlen gazdagságából.

Valahol egyszer azt mondta valaki, hogy nagy hibája az egyházaknak, hogy azt hirdetik, hogy az egyháznak, a hitben élő embernek szegénynek kell lenni. Úgy kell élnie az életét, hogy állandó böjtöléssel, önkínzással, önmegtagadással kell megmutatni azt, hogy valóban Jézus követője.

Az ellentmondás abban is látszik, hogy akkor, amikor a Krisztus követői valóban teljes életüket odaszánták Jézusnak, akkor az történt, hogy hihetetlen nagy hatással voltak a társadalomra. Megteltek a templomok, az emberek örömmel éltek az egyház, a gyülekezet közösségében. S ez a lelkesedés, eleven életforma természetesen felszámolta az egyháznak, ill. az egyházban szolgálatot végzőknek a szegénységét, puritán életformáját. Egyre nagyobb templomok épültek, mert volt rá igény, egyre szebb, drágább berendezések kerültek a templomokba, mert a hálaadást nem lehetett megakadályozni. S az egyház szolgálói egy idő után már nem szegény alázatos szolgaként forgolódtak, hanem különleges jogokkal, hatalommal, s anyagiakkal felruházott emberekként. S, amikor beteljesedett ez, amikor Isten áldása megvalósult, láthatóvá lett az, hogy Isten valóban megáldja azokat, akik Őhöz mennek, akkor az egyházak, az egyházi szolgák nem tudták, hogy mit kell csinálni. Kisajátították azt, amit Isten ajándékban és szolgálatra adott.

S ez nem csak az egyházban, hanem az egyéni életben is nagy veszély. Isten, ha Őhöz térünk, akkor megajándékoz az élettal bennünket. Nem

csak kenyeret és vizet ad, hanem azt mondja, és cselekszi, hogy: jó ételt fogtok enni, élvezni fogjátok a kövér falatokat!

Ha bármilyen életformában, hivatásban élő ember az életét odateszi Isten oltárára, alázattal, teljes szívvel Istennek tetsző életet igyekszik élni, akkor mindenki hozzá megy, hogy segítségét, szolgálatát kérje. S egy idő után az illető érzékelné fogja, hogy Isten egyre jobban megáldja az életét. Nem csak kenyeret és vizet fog kapni, hanem beteljesül az ígéret az életében: **jó ételt fogtok enni, élvezni fogjátok a kövér falatokat!** Törvényszerű ez!

Itt kell nagyon odafigyelni önmagunkra. Mindig tudni kell, hogy Isten kegyelme az, ami felemelt, megelégitett és meggazdagít. És nekem ebben a helyzetben az a feladatom, hogy mindent Isten dicsőségére fordítsak, minden erőmmel Őt magasztaljam. És ha ezt teszem, akkor Isten még sokkal többet ad nekem azért, hogy még jobban az Ő dicsőségére tudjak élni. Ezt a folyamatot minden esetben egyedül az emberi önzés, gonoszság törli meg és teszi lehetetlenné. Mert, aki magát megalázza, az felmagasztaltatik, akik pedig magát felmagasztalja, megaláztatik. Az embernek mindig tudnia kell, hogy semmi nem az övé, hogy minden, ami az életében van, az Isten ajándéka, s akkor működni fog az élete, s ha Isten felemeli Őt mérhetetlen magasságokba is, akkor is mindig tudnia kell, hogy meg kell maradnia az Isten koldusának. Ha nem ez történik, akkor abból csak a kudarc, a megszegyenülés következik.

Mi emberek ezt általában el szoktuk tévesztetni. Nagyon kell, hogy kérjük Isten Lelkének az erejét, világosságát ahhoz, hogy elfogadjuk azt, amit Isten készített nekünk, de ne éljünk vissza soha azzal a kegyelemmel, amit ingyen kapunk.

Van egy régi történet, amelyik sokak számára ismert. Molnár Mária, a neves misszionárius életének egyik története ez. Hazajött az emberevők közül szabadságra hosszú idő után. Mindenki ismerte már a nevét. A gyerekek izgatottan olvasták a pápuák közötti kalandjainak történeteit az újságokban és a róla szóló kiadványokban. Hazajött szabadságra. Mindenhol nagy tömeg ünnepelte, s hallgatta a beszámolóját. Meghívták egy kis faluba, ahol a vasútállomás jó néhány kilométerre volt a falutól. A lelkész nem ment elé, sőt nem is szervezett fogadóbizottságot az érkező hírességnek. Molnár Mária fáradtan, porosan megérkezett a kies falu paróchiájára, s talán szóvá is tette, hogy rosszul esett neki az, hogy senki nem várta. A lelkész pedig válaszképpen csak annyit mondott neki: Miért?

Kicsoda az Molnár Mária, hogy fogadóbizottsággal kell őt várni a vasútállomáson? S Molnár Mária elcsendesedett és megértette a leckét, hálás volt ezért a beszélgetésért, mert megértette, hogy ő Isten kegyelméből lett híres, nagy ember, de Isten kegyelme nélkül ő önmagában egy senki. Ahhoz, hogy az ember valaki tudjon maradni, ahhoz vállalnia kell a koldus létet. Mindig a szívében kell lenni az Igének, amit Pál apostol fogalmazott meg olyan szépen: **„Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”** Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem.” De Pál apostol másutt így is ír, így vall erről a titokról: **„³Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat, ⁴hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongattatásban, ⁵verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben, ⁶tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, ⁷az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, ⁸dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámitók és igazak, ⁹mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem öltek, ¹⁰mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.”**

Törvényszerű, hogy Isten felemel mindenkit, aki meghallja a hívást és elfogadja az Ő ajándékát, de csak az maradhat meg ebben a gazdagságban, aki mindvégig tudja, hogy ő egy koldus, s így is él.

Lehet, hogy valaki az átadott életének az áldását megtapasztalja abban, hogy Isten felemeli magas posztra, sok pénzt, gazdagságot, befolyást ad neki, de ez csak akkor marad az övé, ha mindvégig meg tud maradni Isten koldusának.

Próbáljuk ezt az életformát vállalni! Fogadjuk el azt, amit Isten készített nekünk, ami valóban oltja a szomjunkat és az éhségünket. Ne pótszerekkel próbáljuk enyhíteni életünk hiányait. S soha ne feledkezzünk el arról, hogy a kenyér és a víz, az élet, az élet öröme, megelégedettsége, Istennek ingyen adott ajándéka.

*

³Figyeljetekek rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek, mert hűségesek maradok Dávidhoz. ⁴Tanúvá

tettem őt a népek között, fejedelemmé és parancsolóvá a nemzetek fölött.
⁵Te pedig olyan népet hívsz, melyet nem is ismersz, és olyan népek futnak hozzád, amelyek nem ismertek: Istenedért, az ÚRért, Izráel Szentjéért, aki dicsővé tesz téged.

A mi korunkban a fejlett világban igen hangsúlyos az a gondolat, hogy minden ember egyenlő. Senkinek nincsen joga arra, hogy a másik embert a származása, vallása, testi adottságai miatt lenézzon vagy megvessen.

Ezt a gondolatot időnként olyan erőteljesen hangsúlyozzák a nyugati világban, hogy az már pontosan az ellenkezőjét eredményezi annak, amit ezzel a szabállyal a modern társadalom el szeretne érni, vagy éppen neveltségessé teszi az egyenlőségről vallott nézeteket.

S miközben ez a szabály nagyon erőteljesen benne van az európai gondolkodásban, aközben mégis sokszor azt látjuk, hogy nem mindig sikerül jól alkalmazni azt. Hiszen a gazdagok és a szegények közötti távolság egyre jobban növekszik, két szembenálló táborra osztva a világot. A szegények lenéznek a gazdagokat és fordítva. A menekültek jönnek az éhségövezetektől, hogy jóllakhassanak, hogy a gyermekeiknek ételt, ruhát, emberhez méltó életet biztosíthassanak, de a gazdag világ védekezik, mert nem szeretné elveszteni azt a jólétet, amiben él, inkább kizárja és sorsukra hagyja őket. A problémát megoldani a modern társadalom úgy tűnik nem képes, bár lenne rá lehetősége.

A demokratikus berendezkedésű országokban a szavazati jog minden állampolgárt megillet. Mindenki egyenlő! Csak éppen az a probléma, hogy a tudós, a magas műveltségű emberek szavazata is csak egy szavazat, ugyanúgy, mint a műveletlen, önmagáról is gondoskodni képtelen embereknek.

Minden ember egyenlő, mindenkit ugyanazok a jogok illetnek meg, - mondjuk -, de valójában ez nem minden esetben lesz igaz és talán nem is lehetséges. hogy minden esetben igaz legyen.

Én a mai alkalommal egy olyan egyenlőséget, vagy egyenlőtlenséget szeretnék csupán érinteni, ami a hitben élő emberek világában manapság gyakran szóbeszéd tárgya. Bibliai vonatkozásban ez a kérdés mindenekelőtt úgy jön elő, mint Izráel, a választott nép, és a világ többi

népe, országa, vagyis a pogányság. Egyelőek, vagy pedig valóban van közöttük valami különbség?

De olyan formában is elő jön ez, mint a hívők és a hitetlenek táborának ellentéte.

Naponta olvasunk az újságokban cikkeket a pogányság, vagy a nemzetek és a zsidóság közötti feszültségek problematikájáról. Néha nagyon keményen, sarkosan fogalmazódnak meg ezek a véleményalkotások. S ugyanígy, amikor a hívők elmondják a hitetlen világról vallott nézeteiket, vagy a hitetlennek nevezett világ megfogalmazza a hívőkkel kapcsolatos, gyakran éles kritikáját, akkor érezzük a feszültséget, vagy sokszor azt, hogy az egyik tábor a másikat szeretné megalázní, s szeretné önmagát a másik fölé emelni.

S most, amikor Ézsaiás könyvét olvassuk, akkor sokszor érzékeljük azt, hogy olyan Igék, olyan gondolatok hangzanak el, amik ezt a vitát, ezt az ellentétet nem enyhítik, hanem inkább felerősítik. Az Ószövetségben ugyanis sokszor előkerül az a gondolat, hogy a választott nép felette van a népeknek.

Azt olvastuk pl. Ézsaiás könyvének előző fejezeteiben, hogy Isten így szól Izráel fiaihoz: „¹⁰Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad. ¹¹Ó, te nyomorult, vihartépte, vigasztalan! Íme, én drágakövekre építem falaidat, zafírokból rakom le alapodat. ¹²Rubinból készítem el falad párkányát, és kapuidat briliánskövekből, összes határaidat meg gyémántokból. ¹³Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.¹⁷Célt téveszt minden fegyver, amit ellened kovácsoltak, meghazudtolsz minden nyelvet, mely törvénykezni mer veled. Ez az öröksége az ÚR szolgáinak, így szolgálatok nekik igazságot - így szól az ÚR.”

De most is azt olvastuk, hogy: „³Figyeljetek rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek, mert hűséges maradok Dávidhoz. ⁴Tanúvá tettem őt a népek között, fejedelemmé és parancsolóvá a nemzetek fölött. ⁵Te pedig olyan népet hívsz, melyet nem is ismersz, és olyan népek futnak hozzád, amelyek nem ismertek: Istenedért, az ÚRért, Izráel Szentjéért, aki dicsővé tesz téged.”

De a Mózes ötödik könyvében (28.fejezet) ezt olvashatjuk: ¹Ha engedelmesen hallgatsz az ÚRnak, Istenednek a szavára, ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok neked, akkor a föld minden népe fölé emel téged Istened, az ÚR. ²Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérnek téged, ha hallgatsz az ÚRnak, Istenednek a szavára. ³Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőn. ⁴Áldott lesz méhed gyümölcse, termőfölded gyümölcse és állataid ivadéka, teheneid ellése és juhaid szaporulata. ⁵Áldott lesz kosarad és sütőteknőd. ⁶Áldott leszel jártodban-keltedben! ⁷Vereséggel sújtja az ÚR ellenségeidet, ha rád támadnak: egy úton vonulnak föl ellened, de hét úton menekülnek előled. ⁸Áldást bocsát az ÚR csűreidre és minden vállalkozásodra, és megáld azon a földön, amelyet Istened, az ÚR ad neked. ⁹Az ÚR a maga szent népévé emel téged, ahogyan megesküdött neked, ha megtartod Istenednek, az ÚRnak a parancsolatait, és az ő útjain jársz. ¹⁰A föld valamennyi népe látni fogja, hogy az ÚR nevéről neveznek, és félnek tőled. ¹¹Bővülködővé tesz téged az ÚR méhed gyümölcsében, állataid ivadékában és földed termésében azon a földön, amelyről megesküdött az ÚR atyáidnak, hogy neked adja. ¹²Megnyitja az ÚR gazdag kincsházát, az eget, és idejében ad esőt földedre, és megáldja kezéd minden munkáját. Te kölcsönadsz a többi népnek, de te nem szorulsz kölcsönre. ¹³Elsővé tesz téged az ÚR, nem utolsóvá, mindig fölül leszel, és nem alul, ha hallgatsz az ÚRnak, Istenednek a parancsolataira, amelyeket ma megparancsolok neked, hogy megtartsd és teljesítsd azokat, ¹⁴és ha nem térsz el se jobbra, se balra azoktól az igéktől, amelyeket ma megparancsolok neked, nem jársz más istenek után és nem szolgálsz azoknak.

Ezek az Igék azt nyilatkoztatják ki számunkra, hogy Isten gyermekei, a kiválasztottak, a hitben élők, valamilyen különleges méltósággal, különleges többlettel rendelkeznek azokkal szemben, akik nem kiválasztottak, akik Istentől távol élnek. Mindig hangsúlyos ugyan az is, hogy ez a többlet ajándék, Isten kegyelmének az ajándéka és ez a többlet felelősséggel jár, de létező ajándék.

De mi az a többlet, ami Isten választottait fölé emeli azoknak az embereknek, akik ebben a világban Istentől távol élik az életüket? Mi az a plussz, ami ott van az életükben?

Erre a kérdésre bizonyára hosszabb tanulmányban lehetne felelni csak, s akkor sem tudnánk mindennek a végére járni. Talán érezzük is, hogy szükség is lenne arra, hogy ezzel a kérdéssel behatóbban foglalkozzunk, s

tudatosítsuk magunkban Isten szeretetének, kegyelmének csodálatos ajándékait, meglássuk, hogy Isten kiemelt bennünket az emberek közül elhívásával, s egy magasabbrendű, gazdagabb életet ajándékozott nekünk.

Úgy gondolom, hogy mindenekelőtt azt válaszolhatjuk erre a kérdésre, hogy az a többlet, ami a mi életünkben ott van, az az, hogy **Isten tulajdonai vagyunk**. Igazzá lesz az, amit a Heidelbergi Kátéval vallunk: Micsoda tenéked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod? Az, hogy mind testestől-lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok,....

A világ, az Istentől távol élő emberek sokasága, abban a tudatban éli az életét, hogy mindentől, mindenkitől szabad, független. Tudatosan gazdátlanul igyekszik élni. Ez a gazdátlanság egyrészt e gy vélt szabadságot jelent, másrészt pedig valójában nagyfokú kiszolgáltatottságot, árvaságot. Isten Igéje ezt az állapotot rabságnak minősíti. Azt mondja, hogy az ember Isten nélkül a halál, a kárhozat, a sötétség erőinek a foglya. S ezeknek az erőknek az hatalma, azok a bilincsek, amiket az Istentől távol élő ember ezeknek az erőknek az önkénye miatt hordoz, sokféleképpen mutatkozik meg, sokféleképpen látható az életében. Csak körül kell nézni a világban és az ember, ha van szeme, akkor látja ezt a rabságot, kiszolgáltatottságot. Így nyilvánvaló, hogy az ember szabadsága, függetlensége nem létezik, csak álom.

Hitben élve az történik meg az emberrel, hogy átéli Isten szeretetének szabadítását és felébred, megerősödik a szívében ennek az átélésnek a nyomán a vágy a szabadság kiteljesedése után, az a vágyakozás, amit szép énekünkben énekelünk: **Tégy foglyoddá Uram, és akkor szabad leszek, Késztesz megadnom önmagam, Győzelmet úgy veszek. Ha küzdve küszködöm, A földre roskadok, De ha karod lesz börtönöm, Akkor erős vagyok.**

Isten tulajdonaként élve az ember valódi szabadságot kap, s ebben a szabadságban mindig tudhatja, érezheti azt, hogy Isten szereti Őt kimondhatatlan szeretettel, s azt mondja neki: **„...a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg..”**

Isten szeretetében élve az ember mindig tudatában van annak, hogy nincs egyedül, hogy nem árva és nem elhagyatott. Gyönyörködni tud Isten

megtartó, védelmező szeretetében, amit naponta megtapasztal, érez, s szívében hála és öröm van azért, mert ebben az élő, valóságos szeretetben élheti az életét. Nem árva, nem elhagyatott.

Olyan többlet ez, ami teljesen mássá teszi az ember életét, magatartását, más életminőséggel, életérzéssel él ebben a világban. Isten gyermekeként élve az ember élete magasabbrendű életté lesz. Örök élet.

Ezt az életformát sokszor úgy látják kívülről az emberek, hogy egy elbizakodott, egy öntelt életforma. Természetesen, lehet az is, hiszen van a hívő ember életében egy olyan többlet, ami igen nagy kincs, igen nagy ajándék, aminek nagyon lehet örülni, s amivel olykor még dicsekszik is. De akkor is különösen gazdag, többletet hordozó életforma ez a hívő emberek számára, hiszen a hitben élő ember azt a szabadságot, azt a biztonságot találta meg Isten szeretetében, amit a világ fiai az Istentől távol keresnek ugyan, s próbálják megtalálni, de ebben a lázas keresésben csak a kudarcokat, az árvaságuk fájdalmát élik át, és csak a különféle rabságok bilincseitől szenvednek. Egyedül Isten tud minket felemelni, Ő tud minket megajándékozni élettel, mégpedig szabadságban élt élettel.

Boldog ember az, aki el tudja szívből énekelni az előbb idézett éneket, mert Ő már ismeri az Isten szeretetét és arra vágyik, hogy még inkább benne élhessen ebben a szeretetben: **Tégy foglyoddá Uram, és akkor szabad leszek, Késztesd megadnom önmagam, Győzelmet úgy veszek. Ha küzdve küszködöm, Akkor leroskadok, De ha karod lesz börtönöm, Akkor erős vagyok.** - Ez az ének azt jelenti, hogy a vélt szabadságát feladva az ember már megtalálta az igazi szabadságot.

Minden ember egyenlő ezen a földön, de van, aki tudja, érzi, hogy Isten tulajdona, nem gazdátlanul él ebben a világban, ez az életének a többlete, s van, akinek az élete senkié, csak próbálkozik azzal, hogy biztonságot, menedéket találjon ebben a világban, s szomorúan azt tapasztalja, hogy a halál és a kárhozat erői erősen fogságban tartják. Élete bolyongás, hazátlanul, menedék nélkül él ebben a világban. Ez az életének a hiányossága.

De Isten gyermekeinek az élete nem csak ezt többletet hordozó élet, nem csak azért más az életük, mint a világ fiainak az élete, mert az övék nem gazdátlan élet, hanem azért is, mert **Isten megismertette, és folyamatosan megismerteti velük az Ő örök törvényét.**

A világban azt látjuk, hogy folyamatosan alkotják a különféle törvényeket, szabályokat az emberek, hogy szabályozni tudják az életet. Hiszen ott, ahol nincsen törvény ott előbb utóbb anarchia lesz, s ennek következtében sok szenvedés nehezíti az emberek életét.

A zsidóság újra és újra megvallja, hogy Isten rajtuk megkönyörült és egyedül nekik adta a törvényét, hogy Isten törvényének világosságában járhassanak. Ezért van ott a zsinagógákban a Torah a középpontban, s hitben élők ezért igyekeznek minden erejükkel arra, hogy Isten törvényét megtartva éljenek. Isten törvénye stabil, változtathatatlan, s aki ismeri és megtartja, annak élete eredményesebb és boldogabb élet lesz, mint azoké, akik Isten törvényét nem ismerik, hanem saját maguk maguknak gyártják a törvényeket.

Mindenki valamilyen törvény, valamilyen gondolatrendszer szerint éli az életét, s mindenkinek olyan lesz az élete, olyan gyümölcsöt terem, amilyen a szívében lévő törvénynek az igazsága és értéke. A törvény, amitől vezérelve éljük az életünket, meghatározza életünk formálódását, eredményeit. Isten törvénye, Isten gyermekei számára, az egyetlen és a tökéletes törvény.

S az a nagy ajándék Isten gyermekei számára, hogy az Istennel megtalált közösség, a Szentlélek Isten segítsége támogat bennünket abban, hogy Isten törvényének engedelmeskedve éljük az életünket. Tehát nem csak ismeret, tudás határozza meg ezt az életformát, hanem Isten jelenléte, szeretete, ereje.

Mi tehát, akkor, ha hitre jutottunk, akkor az Isten törvényét Krisztusban, a krisztusi kijelentés világosságában, látjuk és értelmezzük. Ezt próbáljuk követni, emberi erőnkhez mérten. S azt tapasztaljuk, hogy ez egy másféle, gazdagabb, tisztább, magasabbrendűbb életformára vezet bennünket. S ez az életforma valóban olyan értékeket, olyan áldásokat hordoz, ami azt az érzést, tudatot erősíti meg bennünk, hogy aki nem ismeri Isten törvényét, annak az élete minőségében sok hiányossággal terhelt, nagyon sérülékeny, veszélyeztetett, s így nem lehet teljes emberi élet.

Minden ember egyenlő, de vannak, akik Isten szeretetében élő, Isten törvényét ismerő emberek, s vannak, akik magányosak, elhagyottak és árvák, akik Isten törvényét nem ismerve élnek, önmaguk által készített törvényt követve élik a napjaikat. A kétféle élet között nagy a különbség!

Isten törvénye tökéletes, az ember által alkotott törvény, rend mindig a bűn által meghatározott és tökéletlen.

Itt is találhattunk tehát egy olyan többletet, ami a hitben élő ember életét magasabbrendű életté teszi.

Harmadszor az, aki Isten tulajdonaként, Isten törvényét követve él ebben a világban, az ajándékba kapja, hogy Isten szeretete, **Isten áldásainak gazdagsága jelenjen meg az életében** és ez által csodálatos értékek, kincsek jelenjenek meg az életében, s így maga is meggazdagodjon, s meggazdagodnak azok is általa, akik körülötte élnek.

Isten gyermekeinek, választottainak élete áldásokat hordozó élet. Hogy mik ezek az áldások, azt nehéz lenne felsorolni, de akkor, ha körülnézünk, akkor azonnal felfedezhetünk sokat ezek közül az áldások közül.

Azok az emberek, akik Isten szeretetében élik az életüket, s az Ő törvényét követik, azok csendesebben élnek és életükben, minden dolgukban Isten szeretete és jósága tükröződik. Természetesen nem hibátlanok, de mégis jól látható ez az életükben.

Milyen nagy ajándék az, ha valahol ilyen emberek élnek többen. A hangoskodás, a durvaság, a szeretetlenség mennyire meg tudja rontani az ember életét!

Előfordul, hogy vannak olyan települések, ahol nagyobb számban élnek hitben élő emberek, s aki odavetődik, az érzi, hogy milyen jó is ott élni. Kedves, barátságos, segítőkész emberek veszik körül ott az, aki oda érkezik.

De azt is láthatjuk ott, ahol hitben élő emberek vannak, hogy ott más az értékrend, más az embereknek az ízlése. A szépet, az értékeset meglátják azok, akik Isten szeretetében élnek. Isten ugyanis hatalmas és dicsőséges, az Ő lénye csodálatos, s az az ember, aki őrá néz, az azonnal meglátja az értéktelen, silány, tisztátalan dolgokat és el is utasítja azokat. A szép, az igazi értékek mellett dönt az az ember, aki Istenre figyelve, Őt látva él, s ez a törvényszerűség életének minden területén érvényesül.

Manapság nagy vita van az üzletek vasárnapi nyitva tartásáról. A vitában elhangzik az, hogy a vasárnap ünnep, hiszen keresztyén világban élünk, s ilyenkor nem vásárolni kell. Nos, attól még nem lesz keresztyén a világ,

hogy vasárnap zárva tartanak az üzletek, de az, aki Istent látva él, az nem fog vasárnap vásárolni akkor sem, ha minden nyitva van. Istennel való kapcsolatunk szabályozza az életünket.

Azoknak az életét, akiket Isten kiválasztott, akik az Ő gyermekei, egy másféle életminőség jellemzi. Nem tőlük van ez, hanem Istentől, aki magának kiválasztotta őket. S ez olyan erősen valósul meg, ahogy itt olvassuk ebben az Igében: **„³Figyeljetek rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek, mert hűséges maradok Dávidhoz. ⁴Tanúvá tettem őt a népek között, fejedelemmé és parancsolóvá a nemzetek fölött.”⁵Te pedig olyan népet hívsz, melyet nem is ismersz, és olyan népek futnak hozzád, amelyek nem ismertek: Istenedért, az ÚRért, Izráel Szentjéért, aki dicsővé tesz téged.**

Isten szeret minden embert, de az Ő szeretete csak annak az életében lesz megtartó és formáló erő, aki megnyitotta a szívét ez előtt a szeretet előtt. Csak az lesz szabad, csak az lesz boldog ember, aki Krisztusban Isten tulajdonává lett. Ez egy magasabbrendű életformát jelent. Több ez az élet, mint a testi ember élete. Enélkül életünk elveszett élet.

S ez a kétféle életstílus, életforma minden időben kibékíthetetlen, mély ellentétet jelent. Tudomásul kell ezt vennünk. Magasabb rendű annak az embernek az élete, akit Isten elhívott, magának kiválasztott. De elhivatottságunkban ezért soha nem lehetünk gőgösek, elbizakodottak, hanem hálaadással, örömmel és sok szeretettel, alázattal kell megélni ezt az új, ezt a többletet hordozó életet. Ez a többlet ajándék. Bátran és nyíltan kell ezt megélni, mert Isten azt akarja, hogy az Ő népe más legyen, többletet, áldásokat hordozó néppé legyen ebben a világban. Azt akarja Isten, hogy Jézusban kiáradó szeretete által fénné, sóvá legyünk.

*

Az előző részletben arról szóltam, hogy Isten választott népe, az Ószövetségben Izráel, az Újszövetségben pedig a Krisztus gyülekezete, különleges kiváltságokkal rendelkezik a népekkel szemben. Erről sokszor olvashatunk az Ézsaiás könyvében Izráellel kapcsolatosan, de az egyházzal kapcsolatban is olvashatunk erről az Újszövetségben. Ilyen Ige pl. az, amit mindannyian jól ismerünk a Péter első leveléből: **„⁹Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; ¹⁰akik egykor nem az ő népe**

voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.”

Úgy fogalmazzuk meg az Ige üzenetét, hogy három jellemvonást említettünk, amiben különbözik a választottak serege a népektől. Az első jellemvonás az volt, hogy a választottak **Isten tulajdonai**. Pontosan úgy, ahogyan ebben a Péter leveléből idézett Igében olvashatjuk. A második jellemvonás az, hogy **Isten gyermekei számára megadatott Isten törvényének az ismerete**. A népeknek nem jelentette Isten ki az Ő törvényét, de Izráelnek és a Krisztusban elválasztottaknak kijelentette. S ez a törvény az életnek, a teljes életnek a titka. Ahol Isten törvényét nem ismeri az ember, ott nem lehet sem rend, sem békeség, sem igazi életöröm. Harmadszor Isten népe a kiválasztása, Istennel való kapcsolata által **Istennek az áldásait hordozza**, amivel szolgál ebben a világban, meggazdagítja, segíti ennek a világnak az életét. Fénné és sóvá lesz. Mert minden jó és tökéletes adomány felülről adatik a világosság Atyjától, akiben nincsen változás, vagy változásnak árnyéka.

Ha ezt a három jellemvonást végiggondoljuk, akkor látjuk, hogy Isten népének a világ fiaihoz hasonlítva megvalósuló más életformája, életminősége, kiemelt volta, nem valami olyan erkölcsi többlet csupán, amiről sokszor szoktak beszélni még az igehirdetők is és ami miatt olyan sokszor bírálják a világ felől a keresztyénséget. Egy más életforma ez. Olyan életforma, ami Isten elválasztó szeretete által meghatározott. Isten elválasztó szeretete a hangsúlyos benne és nem az emberi erő által felmutatott teljesítmény, nem az emberi érdemek a fontosak. Természetesen az is van benne, de az már inkább következménye Isten elválasztó tetteinek.

A mai alkalommal arra törekedjünk, hogy az első állítás részleteit jobban megértsük és megismerjük. Így hangzott az első állítás: **Izráel és a Krisztus egyháza Isten tulajdonba vett népe**.

Hogy jobban megértsük, fogalmazzuk meg úgy, hogy Izráel és a Krisztus egyháza Isten tulajdona a népek között.

A népek a bűnben és a kárhozatban élő emberek sokasága. Isten ugyan úr az ő életük felett is, adja számukra az Ő általános kegyelmét. Felhozza a napját a jókra és a gonoszokra egyaránt. De az ember, a népek sokasága elveszetten él ebben a világban. Kárhozatban! De Izráel és a Krisztus népe nem elveszett, nem gazdátlan, hanem Isten tulajdona. Ennek, hogy Isten

tulajdonai, ennek az a következménye, hogy más törvényszerűségek érvényesülnek az életükben, történetükben, mint a népek életében és történetében.

Izráel népét Isten hatalma őrzi és életüket Isten hatalma irányítja, mert Ő a tulajdonosuk, a gazdájuk. Sokszor látható, hogy hűtlenek lesznek Istenhez, bálványokat kezdenek követni, de Isten úgy kezeli őket, mint a tulajdonait. Megfegyelmezi őket, és megőrzi. Visszatéríti őket magához. S Istennek ezt a tulajdonosi magatartását az egész történelemben, történetükben láthatjuk.

S ugyanezt mondhatjuk el Krisztus népéről, azokról, akik elfogadták Isten szövetségét, hívását és Jézust úrrá tették az életükben.

Az egyház életében is igen sok szégyenletes esemény van. Az inkvizíciótól kezdve, a szent háborúkon át, az egyház életének sokféle szégyenletes eseményéig. De Isten az Ő népét mégis megtartja, mert az Ő népe nem egy független, mindenkitől szabad nép, hanem az Ő tulajdona. Isten tulajdonosi akarata felette van mindenféle világi törvénynek, törvényszerűségnek. Ő megőrzi, megfegyelmezi, ha kell, és magához visszatéríti az Ő népét.

Ezért az egyházzal is azt mondjuk, hogy a világ végezetéig megmarad, akkor is, ha alkalmatlanná válik időnként a küldetésére, mert nem az alkalmasság a fontos ebben a tekintetben, hanem a tulajdonos akarata, s a tulajdonos döntése a reá vonatkozó törvény. Így is valljuk a Heidelbergi Kátéban: Mit hiszel az egyetemes keresztyén egyházzal? Hiszem, hogy Isten Fia **a világ kezdetétől fogva annak végéig** az egész emberi nemzetségből Szentlelke és Igéje által az igaz hit egységében egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe, azt oltalmazza és megőrzi. És hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok, és örökre az is maradok.

Ha saját életünkre alkalmazzuk ezt a kijelentést, akkor elmondhatjuk, hogy életünknek az a legfontosabb jellemvonása, hogy Isten tulajdonává lettünk, amikor Jézus Krisztust befogadtuk a szívünkbe, amikor elfogadtuk a szövetség véreinek életformáló hatalmát.

Lehet, sőt biztos, hogy sok gyarlóság, erőtlenség, sőt bűn van az életünkben, de abban különbözünk a világban, az Istentől távol élő embertársainktól, hogy Isten tulajdonává lett az életünk, az Ő tulajdonai vagyunk. Ezért életünkben más törvényszerűségek érvényesülnek, mint

általában az emberi életekben. Isten, mint tulajdonait, megőrizz, megtart, formál, fegyelmez, büntet bennünket a maga hatalmában, Ő használja az életünket, mint tulajdonos, saját döntése, elhatározása szerint.

Az a tény, hogy Isten tulajdonai vagyunk, biztonságot jelent nekünk életünk minden helyzetében. Isten gondol ránk, nem feledkezik meg rólunk sohasem. Bízhatunk az Ő megtartó hatalmában.

Körülöttünk a világban az emberek azért szenvednek, mert olyan események történnek a világban, amik teljesen elbizonytalanítják, bizonytalaná teszik az embert. Ami ma még biztosnak, értékesnek tűnik, holnap már lehet, hogy teljesen elértéktelenedik. Nem lehet igazán úgy felépíteni az életet, hogy az ember úgy érezze, hogy semmi problémája nem lehet a jövőben. Így az emberek rövid távon igyekeznek tervezni, vagy pedig a szerencsében bíznak.

Sokféle gondot okoz ez, sokféle negatív következménye van ennek az állapotnak. A napokban olvastam egy írást, amelyik a születendő gyermekek alacsony számával foglalkozik. S egyértelmű, hogy nem az anyagi helyzet a legfontosabb tényező ebben a kérdésben, hanem sokkal inkább az emberek reménytelensége, bizonytalansága a holnapot illetően. És természetesen ehhez még hozzájárul az a megzavarodott életforma, ami a mai ember életét jellemzi. Nincs rend a családban, a társadalomban, ami az embereket a nyugalomhoz, a derűs életformára segítené. Ez a lelki, szellemi bizonytalanság, reménytelenség az, ami okozza ezt a problémát. És természetesen sok más problémát is.

Isten gyermekei ebben a világban úgy élhetnek, hogy tudják, hogy életük nem az ő hatalmukban van, hanem életük Isten tulajdona. Isten gondoskodik rólam, megtart engem! - mondják a hitvallásukban. Életemben és halálomban egyaránt megőrizz!

Nem csak a jó dolgokban, hanem a nehézségekben is az Ő megtartó, áldó szeretete van. Nem az érdemeim miatt, hanem azért mert Ővé vagyok, övé az életem. Senki nem uralkodhat felettem, senki nem ragadhat ki az Ő kezéből. Olyan szépen mondja ezt Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelében: „8;³⁵Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? ³⁶Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.” ³⁷De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. ³⁸Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok,

sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, ³⁹sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban."

Isten kiválasztó akarata örök, megbánhatatlan, visszavonhatatlan. Szívünkbe kell belevésődni ennek az igazságnak: Jézus által Isten tulajdona vagyok. Ő tart meg, Ő őriz meg engem, senki nem ragadhat ki engem az Ő kezéből. Senki nem uralkodhat az életem felett, csak egyedül Ő.

De, mint Isten tulajdonainak, mindig tudnunk kell azt, hogy Isten korlátlan úr ebben a világban, s az övéi életében is. Amit Ő tesz, az a törvény. Senki nem kérdezheti tőle, hogy miért így, vagy miért úgy cselekszik! Isten szuverén úr. Sem Izráel fiai, sem az egyház tagjai nem vonhatják Őt kérdőre tettei miatt. De a világ felől sem vonhatja Őt felelősségre senki Izráel, vagy az egyház életének jellegzetességei miatt.

Isten gyermekeinek ezért fontos megérteni Isten akaratát, vagy ha nem képesek megérteni, akkor alázattal, engedelmesen el kell fogadni azt, amit Ő cselekszik. Az Ő cselekedete mindig jó, az Ő tettei mindig igazak.

Milyen jó is lenne, ha ezt mindig tudnánk és mindig így tudnák élni az életünket! Ez is beletartozik abba, hogy Isten tulajdonai vagyunk!

De az is benne van ebben a kiváltságban, ami Isten választott népének a kiváltsága, hogy ha Isten tulajdonai vagyunk, akkor **teljes szívvel az Ő akaratának megfelelően kell élni, az Ő akaratához kell szabni az életünket.**

Pál apostol sokszor kezdi úgy a leveleit, hogy önmagát Isten, vagy Jézus Krisztus szolgájának nevezi. És ez a szolga szó nem is helyes fordítás. Ez a szó rabszolgát jelent. Jézus Krisztus rabszolgájának nevezi magát. Itt fejeződik ki az, hogy Isten tulajdona vagyok.

A rabszolga feladata, hogy teljesítse azt a parancsot, amit a gazdája adott neki. Nincs vita, nincs, nem lehet más vélemény. Ha a rabszolga nem teljesíti urának parancsát, akkor annak súlyos következményei vannak.

Izráel életében is ezt látjuk, az egyház életében is ez tűnik elénk. S saját életünkben is ennek kell történni. Az Ő tulajdona vagyok. Szabad Úr felettem Ő és én ez tudom és el is ismerem az Ő uralmát az életem felett.

Ma a keresztyénségben gyakran látjuk azt, hogy inkább kellemes hangulat, vagy egy laza kapcsolat az, amit keresztyénségként próbálnak megvalósítani emberek. Ha valami többről van szó, mint hangulatról, vagy lelki irányultságról, akkor sokan tiltakoznak. Azt mondják, hogy én szabad ember vagyok. Azt teszem, amit akarok, nekem nem parancsol senki. Ott és addig vagyok keresztyén, amíg jól érzem magam, amíg az én elképzeléseim szerint folynak a dolgok. Így jelennek meg a keresztyénségben olyan tanítások, amik a Bibliával, Isten kijelentésével ellenkeznek. Sok ilyen jelenség van a korunkban. Azt szokták mondani, amikor megkérdezzük, hogy miért, hogy az nem fontos, nem üdvösség kérdés, azt csak Pál apostol találta ki... Így próbálja megőrizni az ember a szabadságát. De ez nem működik. Az Isten gyermekeinek az élete azért is más, azért lehet több, azért magasabbrendű a világ gyermekeinek életénél, mert Isten tulajdonai, rabszolgái, akik kötelesek teljes engedelmisséggel Isten akaratához igazodni. Ha ezt nem teszik, akkor életükben ennek komoly következményei lesznek.

A hűtlen Izráelnek így mondja el ezt Isten Ezékiel próféta által: „ Ezékiel 36;²⁴Kihozlak benneteket a népek közül, összegyűjtelek az országokból, és beviszlek benneteket a saját földetekre. ²⁵Tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok. Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítlak benneteket. ²⁶Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. ²⁷Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek. ²⁸Abban az országban fogtok lakni, amelyet őseiteknek adtam. Az én népem lesztek, én pedig Istenetek leszek. ²⁹Megszabadítlak benneteket minden tisztátalanságotoktól. Parancsolok a gabonának, megsokasítom, és nem hozok rátok éhínséget. ³⁰Megszaporítom a fák gyümölcsét és a mező termését, hogy ne csúfoljanak többé benneteket éhínség miatt a népek. ³¹Akkor visszagondoltok arra, hogy milyen gonoszul éltetek, és milyen rosszak voltak tetteitek, és megundorodtok magatoktól utálatos bűneitek miatt. ³²Nem tiértetek cselekszem - így szól az én URam, az ÚR -, tudjátok meg ezt! Szégyenkeztek, és piruljatok életek miatt, Izráel háza!”

Ez az új szív az, amelybe bele van írva: Az Úré vagyok. Az Ő tulajdona, aki kiválasztott engem és Jézus vére által magának elpecsételt.

*

Az előzőekben azzal a kérdéssel kezdtünk foglalkozni, hogy van-e különbség az Istentől távol élők és a hitben élő emberek között. Úgy kell tekintenünk az emberekre, hogy mindenki egyenlő, vagy pedig valamilyen megfogalmazható különbség van a választottak és a világ fiai között?

A kérdés feltevésekor azonnal megfogalmaztuk azt, hogy olyan értelemben nem lehet különbséget tenni, ahogyan az általános gondolkodás ezt sokakkal kimondatja, hogy az egyik oldalon vannak a jók, a tökéletesek, a másik oldalon pedig mindenki rossz, gonosz és tökéletlen.

Ha valaki hitben éli az életét valóban, akkor ez az életének a minőségét feltétlenül meghatározza. Józanul, tisztán, mértékletesen, az értékeket keresve, a szépben gyönyörködve, embertársait szolgálva él. Élete azonban nem hibátlan. Éppen olyan botladozó ember, mint a többi, de életében mindenképpen megjelennek az Istennel való kapcsolat áldásai. S ugyanakkor el kell ismerni azt is, hogy a világban is van sok olyan ember, akik józanul, tisztán, mértékletesen, az értékeket keresve, a szépben gyönyörködve, embertársaikat szolgálva élnek.

Ez azt mutatja, hogy nem annyira itt kell keresni a különbséget a hívő és a hitetlen ember között.

Az mondtuk, hogy a különbség először abban van, hogy **a hitben élő ember Isten tulajdona**. Olyan ember, aki felé elhangzott Istennek az a szava, amit az Ézsaiás könyvében olvastunk a korábbiakban: **„¹De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! ²Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselőd meg, a láng nem éget meg. ³Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!”** **„⁶Mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt, megszólít téged az ÚR, és mint ifjú menyasszonynak, ha megvetett volt is, ezt mondja Istened: ⁷Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek. ⁸Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked - mondja megváltó URad. ⁹Mert úgy teszek, mint Nőé idejében: Ahogyan megesküdtem, hogy nem árasztja**

el Nőé özönvize többé a földet, úgy esküszöm meg most, hogy nem haragszom rád, és nem dorgállak meg többé. ¹⁰Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad."

Az Istentől távol élő emberek ugyan Isten uralma, fennhatósága alatt vannak, de életük a bűn, a kárhozat és a halál erőinek foglya. Gazdájuk az az erő, amelyik Isten uralma ellen küzd. Ennek az erőnek a hatalmából csak Jézus Krisztus vére szabadíthatja meg az embert, akkor, ha az ember elfogadja ezt szabadítást, üdvösséget.

Ezért fontos üzenete az Igének az, amit Jézus mond: „¹⁷Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. ¹⁸Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” Vagy másutt így olvassuk: „³⁵Az Atya szereti a Fiút, és kezébe adott mindent. ³⁶Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”

Igen nagy különbség van az elválasztott, az Isten hívó szavát meghalló és elfogadó ember és az Istentől távol élő ember között. Nem emberek mondják ezt, hanem maga Jézus és az Ige. Tehát nem a jóság kérdése az alapkérdés, hanem az, hogy kinek a tulajdona vagy!

Azt mondtuk, hogy Izráelre, és az kiválasztott népbe beleoltott újszövetségi gyülekezetre, annak minden tagjára ez a különleges állapot a jellemző. Isten tulajdonai vagyunk, testestől, lelkestől, életünkben és halálunkban egyaránt.

*

A mai alkalommal azt különbséget emeljük ki, amit az Ószövetség népe olyan nagyon fontosnak tartott és tart. Ez pedig az, hogy Isten először Izráelnek, majd Jézusban az Újszövetség népének jelentette ki a törvényét. A népek nem kaptak ilyen kijelentést, bár valahol, töredékesen minden emberi szívben ott van Isten törvénye felírva.

Azt látjuk körülöttünk a világban, hogy az életet meghatározó törvényszerűségeket az ember igyekszik megfogalmazni minden időben,

ma is. Az az általános vélekedés, hogy a törvényeket mindig az adott kor problémáinak figyelembevételével kell megfogalmazni.

A világ fiai állandóan vitáznak arról, hogy mi jó és mi a rossz. S időnként különös szabályokat, törvényeket fogalmaznak meg, amik arra jók, hogy még nagyobb legyen a szívekben a bizonytalanság, és még nagyobb legyen a zűrzavar a világban.

A hitben élő emberek azt mondják Isten Igéjére támaszkodva, hogy a törvényt nem kell kitalálni, újra meg újra átfogalmazni, mert az Isten az Ószövetségben is, és az Újszövetségben is pontosan kijelentette, megismertette azt azokkal, akik az övéi. Isten törvénye, bármelyik korban fogalmazódott meg, nem veszítette el értékét, mert a Teremtő Isten örök törvényt alkotott, amely nem szorul rá az állandó helyesbítésre. Ha valaki valahol mégis úgy magyarázná az Igét, hogy Isten törvényét megpróbálná modernizálni, kijavítani, kiselejtezni, akkor arra rá kell szólni, hogy Isten örök törvényt adott és az nem szorul helyesbítésre. Jézus azt mondja a Hegyi Beszédben: „¹⁷„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltsem azokat. ¹⁸Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik. ¹⁹Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában; ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, nagy lesz az a mennyek országában.” Pál apostol azt mondja: „¹²A törvény tehát szent, a parancsolat is szent, igaz és jó.”

Isten népe tehát abban a kiváltságban részesült, hogy Isten jó és tökéletes törvényét ismerheti.

Ez nincs ellentétben azzal az állítással, hogy kegyelemből van üdvösség, egyedül kegyelemből. De a kegyelem nem függesztette fel, nem tette semmissé a törvényt. Az Isten kegyelmére azért szorulunk rá, mert a törvényt tökéletesen soha nem tudjuk megtartani. A törvény megtartása által nem lehet üdvösségünk, örök életünk. Szükségünk van arra, hogy az életünket Jézus vére mossa tisztára teljesen és tegyen, formáljon bennünket szentekké. Jézus áldozata által lehet egyedül üdvösségünk, örök életünk.

De akkor, ha Isten kegyelme életünket felemelte, akkor a szívünkben a Lélek által megerősödik az a felismerés, hogy Isten törvényét hálából, Isten iránti bizalomtól indítva komolyan kell venni.

Azt kell megérteni, hogy amikor Isten törvényét komolyan vesszük és törekszünk annak megtartására, akkor ezzel a jó erőket, Isten szeretetének erőit engedjük életünkben érvényesülni, megtartó, áldó erővé tenni. A bűnben, az engedetlenségben Isten szeretete nem adhatja nekünk azokat az áldásokat, amiket az engedelmségben adhat. Aki bűnben, engedetlenségében él, akinek az életében anómia van, az a gonosz erőknél tár utat.

Isten a mi erőtlenségünket kegyemének erejével segíti és kiteljesíti. De, ha mi szándékosan engedetlenek vagyunk és az Isten törvényét megtagadjuk, akkor Istennek ezt a munkáját akadályozzuk.

Egy rossz hasonlattal szeretném érzékeltetni a törvénynek és a kegyelemnek az egységét.

Amikor egy gyermek kerékpározni tanul, akkor az, aki tanítja, sokszor egy rúd segítségével besegít, hogy a gyermek el ne essen. Megtartja. DE a cél, hogy a gyermek megtanuljon kerékpározni és ne kelljen segítséget adni majd a számára. A megtartó erő a kegyelem, az önálló kerékpározás megtanulása pedig a törvény betartása.

Így pótolja ki Isten a mi hiányosságainkat, talpra állít, feleel és arra segít, hogy életünkben a törvény szerint meghatározottan növekedés, erősödés induljon meg, történjen.

Így a kegyelem alatt élő embernek az az érdeke, hogy Isten törvényét komolyan vegye, és annak megtartására igyekezzon.

Olvashatunk mindannyian arról, hogy az emberi személyiség, a lélek mélységei hordoznak olyan rejtett sebeket, bűnöket, elrendezetlen ügyeket, amik hosszú távon súlyos károkat okoznak. Az emberek azt gondolják, hogy el lehet felejtetni, túl lehet lépni dolgokon. A lélektan azt mondja, hogy ez nem igaz. Mindennek következménye van, semmi nem tűnik el nyomtalanul.

Ezért kell odamenni a kegyelem királyi székéhez, hogy ott rendeződjenek a dolgaink, megtisztuljon, gyógyuljon az életünk. Ezért van szükségünk

arra, hogy Jézus vére megmosson bennünket minden bűntől, meggyógyuljanak azok a belső sebek, amiket magunkban hordozunk. Ezt Isten adja mindenkinek. Ingyen. Szemrehányás nélkül. Mindannyian rászorulunk a kegyelemre.

De akkor, ha a kegyelem ereje tisztává tett bennünket, akkor szükségünk van arra, hogy a lelkünk mélyén, az életünkben a jó erők hatásait engedjük érvényesülni, egyre jobban kiteljesedni. Mert hosszú távon az Istennek való engedelmisség is ugyanúgy megtermi a gyümölcsseit, mint az anómia, a bűn. Isten erőt, jövőt, megtartatást ad általa.

A gonoszságnak, az Istentől távolzakadt öntörvényű életnek nincsen jövője, mert gyümölcssei mérgezők, életellenesek. Az engedelmisségnek pedig hosszú távon mindig az áldás, a békeség, az öröm a gyümölcse és sok más jó és gazdag gyümölcse van.

Tehát a törvény elutasításával mindig önmagunknak ártunk. Az Isten törvényének megtartásával pedig Isten szeretetének, áldó kegyelmének áldásai számára tárjuk ki életünk ajtaját.

Az engedelmisség, Isten törvényének komolyan vétele arra segít bennünket, hogy Istennek a kegyelme még hatalmasabb erővel határozza meg az életünket, áradjon az életünkbe.

A törvény megtartásában igen nagy jelentősége van a hálaadásnak és az Isten iránti szeretetnek. Ha megértettük azt, hogy Isten mennyire szeret bennünket, mit tett értünk és milyen ajándékot készített a számunkra Jézus Krisztusban, akkor a szívünket betölti a hála, és válasz szeretet ébred a szívünkben Isten szeretetére. Ez abban mutatkozik meg, hogy Istennek minden parancsát igyekszünk erőnkhez mértén megtartani. Mindent, ami Isten akaratával ellenkezik, azt készek vagyunk az életünkéből kitörölni.

De nem csak a hála és a szeretet indít bennünket arra, hogy életünk engedelmes élet legyen, hanem az is, hogy Isten országának valóságából többet szeretnénk megismerni és az életünkben érvényesíteni.

Sokan úgy gondolják, hogy Isten országának erőit különféle technikákkal tudjuk befogadni az életünkbe. Nem mondom azt, hogy ezek a különféle gyakorlatok teljesen hatástalanok, de azt állítom, hogy az Istennek engedelmeskedő ember ismerheti meg igazán Isten uralmát.

És az engedelmességre Isten Lelke vezet bennünket. Isten Lelke megvilágosítja számunkra az Isten törvényét és megerősít minket arra, hogy Isten törvénye, akarata szerint éljünk.

A mai keresztyénségnek egy nagy rétege úgy gondolja, hogy a törvénnyel nem kell törődni. Az élményeket, a hangulatokat keresik sokan, mert úgy gondolják, hogy Isten jelenlétét, erőit ott tapasztalják meg. Az extázis, a vad, pszichére ható ritmusok, zene segítségével bíznak sokan. De kiderül legtöbbször az, hogy Isten nincs ott, hanem sokkal inkább ott van ezekben a próbálkozásokban az emberi bűn és a démonvilág ereje.

Engedelmességre van szükség. Isten törvényének komolyan vételére a kegyelem erejét naponta megtapasztalva. Ebben van az a többlet, az a másféle életforma, ami különbözik a világtól. S ezt a másféle életformát bátran és hittel vállalni kell. Ne szeressük a világot, sem azokat, amik a világban vannak, mert a világ elmúlik minden kívánságával együtt, de az, aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.

Tehát a világ fiai Isten törvénye nélkül élnek, életüket ez a hiányosság határozza meg. Isten gyermekei pedig ismerhetik Isten akaratát, törvényét és engedelmességük által Isten kegyelme, szeretet lesz életükben a meghatározó erő. Igen nagy különbség ez, ami nem lehet soha elfelejteni.

*

Ézsaiás 55:12 **Bizony, örömmel jöttök ki, és békességben vezetnek benneteket. A hegyek és a halmok vígan ujjonganak előttetek, és a mező fái mind tapsolnak. ¹³A tövis helyén ciprus nő, a csalán helyén mirtusz nő. Az ÚR dicsőségére lesz ez, örök jelül, amely nem pusztul el.**

Izráel népét Isten egykor kiválasztotta arra, hogy az Ő tulajdon népe legyen a népek között. Azt a feladatot adta nekik, hogy az Ő eszközei legyenek az emberiség megváltásának, üdvözítésének évezredek át tartó folyamatában, tervében.

Ahhoz, hogy kiválasztásuknak megfeleljenek, mindenekelőtt Istennek formáló, alkalmassá tevő hatalmát kellett történelmük alatt

megtapasztalni és elfogadni. Ezt láthatjuk Ábrahám kiválasztásától kezdve az egyiptomi fogság négyszáz esztendejének történetében, a pusztai vándorlás alatt, a honfoglalásban és a honfoglalás után következő eseményekben, a babiloni fogság időszakában, egészen Jézus eljöveteléig és azután azt követő évszázadokban is.

Isten türelmesen, de nagyon határozottan formálta az életüket, gondolkodásukat, hogy alkalmassá váljanak a szolgálatukra és felhasználhassa őket terveinek a megvalósításában.

Ugyanakkor Istennek az őket átformáló munkája mellett el kellett szenvedniük azt is, hogy az őket körülvevő népek minden időben és mindenütt nagy ellenszenvvel, sokszor gyűlölettel tekintettek rájuk, mert érzékelték azt, hogy Isten tulajdon nép ez a nép, és az Istennel szemben érzett gyűlöletük miatt őket gyűlölték, üldözték. Kiválasztottságuk által fizikailag meghatározható célponttá lettek minden Isten ellen lázadó indulat számára.

Két erő közé szorítva kellett tehát élniük. Egyik oldalon Isten hatalma, kiválasztó akarata volt az az erő, ami az életüket teljesen meghatározta. Ebből nem volt szabadulási lehetőségük, nem élhettek saját akaratuk vágyuk által meghatározva, mert akkor szembe kerültek az őket kiválasztó Istennel.

A másik oldalon pedig az Istentől elszakadt, Istent nem ismerő világ ellenszenvé, sokszor gyűlölete támadta őket. Ezt sem tudták semmi módon semlegesíteni. Hiába volt az életükben sok jó, emberséges vonás, ezzel nem tudták megváltoztatni az ellenük támadó indulatokat.

De mindez nem volt öncélú, hiszen Istennek az üdvösséget, a megváltást, a világ helyreállításának terveit szolgálta kiválasztottságuk és a kiválasztottsággal járó olykor elhordozhatatlanul nagy szenvedésük.

Akiket Isten kiválaszt magának, azoknak hasonló módon alakul az élete. Isten tulajdonaivá lesznek. Pontosan úgy, ahogyan Heidelbergi Káté első kérdés-feleletében olvassuk és valljuk: Testestől, lelkestől. úgy életemben, mint halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok. Nem vagyunk függetlenek, nem élhetünk a magunk elképzelése, belátása szerint. Ez azt jelenti, hogy akiket Ő kiválasztott azok életének a rendjét Isten határozza meg és Isten szolgálatára teljesen szabaddá, alkalmassá kell,

hogy tegyék magukat. Isten formálja őket nagy erővel, hatalmas kézzel. Az Ő útjain járhatja őket. És el kell hordozniuk azt, hogy idegennek érzi őket a világ.

Jeremiás próféta életének egyik időszakában kifakad a helyzete miatt és így kiált fel: **°Jaj nekem, anyám, mert arra szültél, hogy perlekedjem és vitázzam az egész országgal! Nem adtam és nem kaptam kölcsönt, mégis mindenki átkoz engem...¹⁵Te ismersz, URam! Gondolj velem, és fogd pártomat, állj bosszút üldözőimen! Ne légy tovább türelmes, mert elfognak engem! Tudd meg, hogy érted szenvedek gyalázatot! ¹⁶Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene. ¹⁷Nem ültem vigadozva a tréfálkozók körében. Magamra maradtam, mert kezded rám nehezedett, bánattal töltöttél el. ¹⁸Miért tart fájdalom szüntelen, miért nincs gyógyulás súlyos sebemre? Olyan vagy hozzám, mint a csalóka patak, amelyben nincs állandóan víz. ¹⁹Erre így szólt az ÚR: Ha megtérsz, megengedem, hogy újból szolgálatomba állj. Ha értékes dolgokat beszélsz értéktelenek helyett, akkor szószólóm lehetsz. Nekik kell hozzád térniük, nem neked hozzájuk. ²⁰Bevehetetlen ércfallá teszek ezzel a néppel szemben. Harcolni fognak ellened, de nem bírnak veled, mert én veled leszek: megsegítlek és megmentelek - így szól az ÚR. ²¹Megmentelek a gonoszok kezéből, megszabadítalak hatalmukból."**

Nagyon jól érezhető Jeremiás próféta életének a két erőhatás közötti őrlődése, s ismerjük az ő szenvedéseit is!

De Jézus azt mondja tanítványainak: ¹⁸„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. ¹⁹Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ.”

Mindenkire nézve érvényes ez, akit Isten elválasztott magának, akit szolgálatára rendelt. Mert, aki hitben él, Isten tulajdonává lett, Istentől kapott küldetése van, s ugyanakkor a világ az ő számára, s ő a világ számára idegenné vált.

De az, amit Isten elkezdett hajdanán, az atyák idejében, s amit véghezvisz a mai napig, amibe belevonta választottait, munkatársaivá téve őket, az egy győzelmes és dicsőséges küzdelem a halál és a kárhozat erői ellen.

Ézsaiás próféta ezt hirdeti meg, amikor azt mondja: „¹²Bizony, örömmel jöttök ki, és békességben vezetnek benneteket. A hegyek és a halmok vígan ujjonganak előttetek, és a mező fái mind tapsolnak. ¹³A tövis helyén ciprus nő, a csalán helyén mirtusz nő. Az ÚR dicsőségére lesz ez, örök jelül, amely nem pusztul el.”

Az út nehéz, a küzdelem sokszor mérhetetlen veszéllyel jár, de a végén azt tapasztaljátok meg, hogy „...örömmel jöttök ki, és békességben vezetnek benneteket. A hegyek és a halmok vígan ujjonganak előttetek, és a mező fái mind tapsolnak. ¹³A tövis helyén ciprus nő, a csalán helyén mirtusz nő.”

Ez a mi reménységünk is, ami meghatározza a mindennapjainkat. Nem csak szenvedünk, hanem a győztes Úrnak, hadvezérnek a seregéhez tartozunk

Ez az élmény sokszor felfedezhető az ószövetségi történetekben, s később az újszövetségben, sőt az egyház történetében is. Isten ad az övéinek olyan időszakokat, amikor az övéi átélik, hogy a hegyek és a halmok vígan ujjonganak előttetek és a mező fái mind tapsolnak. Isten dicséretének csodálatos örömét élik át. De tudjuk, hogy eljön majd az a nap, amikor ennek az örömnak és ujjongásnak a teljességét élhetjük majd át. A történelem idején átélt öröm, bátorítás, amit egy egy lelki ébredésben él át Isten népe, csak előleg abból az ünnepből, ami vár Isten népére, s amire készülünk mindnyájan, akik hitben élünk.

Mi is van ebben az örömben? Mi van ennek az örömnak a mélyén? Úgy gondolom, hogy egyértelműen ebben az örömben az van benne, hogy **Isten hatalmas Úr és igaz**. Ő nem téved soha. Nem keresi a megoldást a világ nyomorúságára, az ember elesettségére, hanem tudja mi a megoldás, és azt meg is valósítja. Van hatalma, ereje véghezvinni azt, amit elhatározott.

Minden emberi fájdalomra, minden félelemre és minden megoldhatatlannak látszó kérdésre Jézus Krisztusban adott Isten gyógyírt, Ő tette Szabadítóvá, Ő a Megváltó és Őrajta kívül nincsen más, a szabaddá tehetne bennünket.

Isten igazságának a felragyogása tör fel ebben az örömben, amit Ézsaiás próféta meghirdet, mint jelenben is érzékelhető jövendőt.

Isten igazságának a felragyogásában azonban ott van az is, hogy ezt az igazságot alapvetően meghatározza az Isten kimondhatatlan szeretete. Hiszen az Ő igazsága az ember számára a szabadulást, az üdvösséget jelenti.

Gyakran érzem azt, hogy a mi emberi viszonylatainkban, bármilyen kérdésben, amikor fogalmazódik is meg az igazság, akkor ez az igazság igen sokszor kegyetlenül, könyörtelenül, keményen kimondott igazság. Isten igazsága azonban az Ő szeretete által meghatározott igazság. Ő nem akarja a bűnös halálát, vesztét, hanem azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson. Mert Ő úgy szerette a világot, hogy áldozatul dobta oda az Ő egyszülött Fiát, hogy vérével, halálával szerezzen szabadulást annak, aki felnéz rá, aki hisz Őbenne. Ebben a szeretetben megvalósuló Igazságban lehetnek szolgálói és élhetik át et a csodálatos örömet azok, akiket Ő elhívott erre.

Ezért van az, hogy Isten kiválasztott népe, a hitben élő emberek, az úton, és majd az út végén azt élik át, hogy „...örömmel jöttök ki, és békeességben vezetnek benneteket. A hegyek és a halmok vígan ujjonganak előttetek, és a mező fái mind tapsolnak. ¹³A tövis helyén ciprus nő, a csalán helyén mirtusz nő.”

Izráel népe és az egyház, a hitben élőknek a serege azt a kiváltságot tudhatja magáénak, hogy a szeretete által vezérelve cselekvő Igaz Isten szolgálatában állhat ezen a világon. Életünk boldogságának és fájdalmanak ez a titka. ⁰Jaj nekem, anyám, mert arra szültél, hogy perlekedjem és vitázzam az egész országgal! Nem adtam és nem kaptam kölcsönt, mégis mindenki átkoz engem.... érted szenvedek gyalázatot!.... ¹⁶Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene.”

Ebben az örömben ott van az az érzés is a mi szívünkben, hogy mennyire méltatlanok vagyunk arra az elhívásra, amiben élhetjük az életünket. Mennyire nehezen értjük meg Isten akaratát, mennyire erőtlenekek vagyunk, mennyire nem tudunk hűségesekek lenni Őhöz. De Ő nem vet el bennünket, hanem megengedi nekünk, hogy neki szolgáljunk, úgy, ahogyan tudunk, hogy az Ő nevével vallást tegyünk.

Az ujjongás, az öröm semmiképpen nem a mi teljesítményünknek szól, arról, hogy valami sikerült, hanem Istent dicséri és magasztalja a föld és

az egész teremtett világ. Övé az erő és a hatalom. Minden az Ő kegyelméből és szeretetéből adatik. Egyedül Övé a dicsőség!

De mégis azt kell mondani, hogy ez a dicséret és ujjongás, ami felhangzik, bár egyedül Istent dicsőíti, de mindazok, akik az övé azt élhetik át, hogy Isten részesít bennünket az Ő dicsőségében. Megajándékoz bennünket azzal, hogy ott lehetünk a nagy diadalmenetben, mint győztesek. Isten felmagasztalja az övéit azzal, hogy amikor a dicséret és magasztalás felhangzik, akkor az övéi ott álljanak mellette, körülötte.

Pál apostol így fogalmazza meg ezt: „¹⁴De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. ¹⁵Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: ¹⁶ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre.”

Ez a mi életünk! Isten kiválasztott bennünket, hogy az Ő tulajdonaiként éljünk ebben a világban. Hatalmával, erős kezével formálja az életünket, hogy alkalmasabbak legyünk arra, hogy elhívásunknak, küldetésünknek valamilyen mértékben megfeleljünk. Ez sokszor fájdalmas nekünk! Ugyanakkor a világ nem ismer minket. Idegenek vagyunk a világ számára, s sokszor gyűlöletesek vagyunk a világ előtt. De halljuk, hogy életünk felett, szívünkben már szól, hangzik az Isten dicsérete, magasztalása. És tudjuk, hogy egyszer ezt a dicséretet mindenki hallani fogja, mert felhangzik hatalmas erővel. Istent dicsőíti majd minden, az Ő kegyelméért, szeretetéért és hatalmáért, de mi, az Ő szolgálói, általa kiválasztva, az ünnepek seregében lehetünk.

Saját életemben is ezt tapasztaltam meg. Ő kiválasztott, formált, olykor nehéz utakon járatott, de megtartott és az Ő áldásait árasztotta rám. Az Ő kegyelmének ajándéka az, ami van, ami volt, s amiben csak azt tudom mondani, hogy egyedül Övé a dicsőség. Mindent Ő cselekedett, ami jó, ami áldás volt az életemben. S hálás vagyok azért, hogy sokszor megtapasztalhattam, hogy valóság volt a hála ének: „...örömmel jöttök ki, és békességben vezetnek benneteket. A hegyek és a halmok vígan ujjonganak előttetek, és a mező fái mind tapsolnak. ¹³A tövis helyén ciprus nő, a csalán helyén mirtusz nő.”

Áldott legyen mindenért az Ő neve!

